

מסכת

בבא מציעא

מן

תלמוד בבלי

ש"ס עוזר

הש"ס המסומן

לע"נ ר' עוזר ב"ר אלכסנדר הכהן ז"ל

הש"ס המסומן – מפת דרכים לזף הגמרא.

* על מנת להקל על הלומד לעקוב אחר משא ומתן הסוגיא (הוצאה פנימית) *

לפניכם מונחת גמרא שהיא תוצאה של שיטת הוראה המיושמת למעלה מעשרים שנה. ב"ה זכינו שהיום יש מספר מגידי שיעור ומרביצי תורה שלמדו בדרך זו וממשיכים ללמדה לתלמידיהם.

במקור, גמרות הללו נועדו לשימוש במסגרת השיעור. מגיד השיעור אמור לתת הקדמה מראש לסוגיא מתוך הגמרא, ולאחר מכן הלומדים יעקבו אחר מהלך הסוגיא בעזרת הסימנים בעת השיעור.

אחת המטרות העיקריות היתה ליעל ולדרבן חזרות.

במשך השנים, לומדים שונים גילו תועלת רבה מהגמרות המסומנות גם בלימוד עצמי.

רבים העידו שראו מהסימנים ברכה בעמלם וביכולתם לזכור את הנלמד.

הוספנו בין השורות זעיר פה וזעיר שם מילות קישור שנקלחו כמעט כולן מפירוש רש"י כדי לשמור רצף החשיבה של הלומד, כמו כן הבסיס של הסימנים מבוסס על פי פירוש רש"י. הוצאה זו אינה מתימרת להיות פירוש או תרגום אלא היא כעין "מפת דרכים".

מחשבה רבה ניתנה לכל סימון ופסיק, אבל בסופו של דבר הם בגדר הצעה. אנו מעודדים כל לומד להוסיף משלו.

אנו מאמינים בדרך ש"יהו עמלים בתורה אבל לא מתקשים בה".

גמרות אלו היו בפני תלמידי חכמים ומגידי שיעור שאמרו שראו בהן תועלת.

יהי רצון שנזכה לראות ברכה במעשה ידינו בריבוי לומדי התורה ויודעה להביא נחת לבורא עולם יתברך.

לפרטים: 02-6541693
052-5300710

USA: 718-471-6510

Rabbi Yitzchak Berkovits

Sanhedria HaMurchevet 113/27

Jerusalem, Israel 97707

02-5813847

יצחק שמואל הלוי ברקוביץ

ראש רשת כוללים לינת הצדק

סנהדריה המורחבת 113/27

ירושלים ת"ו

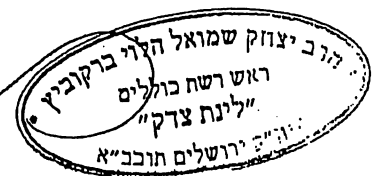
בס"ט ירושלים ת"ו י"ג ט"ז תש"ז

Dear Friends,

I have had the pleasure of working with Rai Yehonasan Berger in the years I spent with Yeshivas Aish Hatorah and witnessed the success of his marking system in opening Shas to many who were about to give up on Gemara study altogether. I see it as an effective means of attaining clarity in the structure of the Daf in relatively little time and would suggest it for those seeking independence in preparing the Daf and retaining the basic shakla v'itaria. Magidei Shiur should certainly give it serious consideration as a valuable aid to their tzibbur.

Sincerely,

Yitzchak Berkovits

Rabbi Reuven Elbaz

Chief Rabbi of "Beit Israel" district
1 Ezra Street.
Jerusalem 91054, Israel
Tel 02-5000455 Fax 02-5000502

ראובן אלבז

רב ומו"צ שכונת בית ישראל והסביבה
וראש ישיבת "אור החיים"
רח' עזרא 1, ירושלים 91054
טל' 02-5000455. פקס 02-5000502

תמוז תש"ע

בס"ד

המלצה וברכה

ראה ראיתי את פועלו המבורך של הרה"ג יהונתן ברגר שליט"א אשר צלל

במים אדירים בש"ס הנקרא "שם עוזר" על הש"ס

והבהרתו בסימנים והבהרות להקל על הבנת הלומדים,

וכבר קיבל את דעותיהם של הרבנים החשובים ואמינא יישר להגדיל התורה,

ויהי רצון שיזכה להגדיל תורה ולהאדירה לחנך את צעירי הצאן בתורה שבעל פה

כמסורת אבותינו שמעולם לא פסקה ישיבה מאבותינו,

ויזכה לרוב נחת בעבודת ה'.

החותם בברכה

ראובן אלבז

ראש ישיבת אור החיים

ומוסדותיה

Gemara Markings

Your Roadmap for Traveling the Talmud Highway

It's just great to see the thousands of people joining the ranks of students of the Talmud in recent years. Lots of credit goes to Daf Yomi and the emergence of new yeshivos in America, Israel and the world over.

At the same time many of us might ask the questions – fine, I participated in the shiur – or – I learned it on my own but:

- Did I really follow what was going on?
- Sure I understand it line by line but do I have a picture of the whole sugya?
- How much do I retain?
- Do I really feel a connection to the Gemara itself?
- Am I motivated to return to the Gemara again once I've learned it?

The solution is found in one word – review (“chazara”).

When we look at the daf Gemara we feel intimidated.

- It was clear in shiur but now to review; I don't want to read that translation again.
- I don't want to listen to that tape again.
- To repeat the daf – it's too agonizing.
- I have difficulty “seeing the forest from the trees.”
- Where did the question and the answer begin?
- How much of the “braisa” (ברייתא) was relevant?
- Was Rav Huna responding to the תרץ or supporting it?
- Was Rav Ashi's comment relevant to the sugya or was he getting off on a tangent?

These concerns can be resolved. The “Gemara Markings”, a system of geometric forms combined with standard punctuation and numeration superimposed on the traditional (Vilna) daf Gemara, has been successfully used by hundreds of learners and has resulted in a renewed enthusiasm in their learning.

After having learned with this system using this new edition of Gemaras many have expressed:

- I never realized that this is what the Gemara was trying to do.
- I was never able to follow a shiur so smoothly.
- This system has helped me remember entire sugyos just by recalling the structure and to tell you the truth, I didn't even realize there was a structure.
- I finally have a desire to review because I know I'll be successful.

We have received reactions from another significant group of people – Maggidei Shiurim who both prepare and present shiurim using this system. They state:

- It makes it so much easier for me to give shiur when the whole sugya is mapped out ahead of time.

- I have the feeling that they are all following me because I can easily refer back to particular names and statements or refer back to a highlighted point on the previous page.
- My children were sick this morning and I didn't have time to prepare and even so, I was able to give a clear and understandable shiur using my marked Gemara.
- I find that by using these Gemaras I can focus on content and detail – get a closer look at the “trees” not fearing they will get lost in the “forest.”

This is what it's all about – great efficiency in presenting the Gemara with greater success in acquiring it.

This method of teaching the Gemara is the result of 20 years of development, revision and refinement. It has produced many successful talmidim, Maggidei Shiurim, Marbitzei Torah and individuals dedicated to spreading Torah to Klal Yisrael. Our primary objective is “Lehagdil Torah uleha'adirah” - להגדיל תורה ולהאדירה.

As stated above one of the main goals of this project was to increase the motivation to review by instilling the feeling and demonstrating “You can do it.” In the course of time it became clear that many found the marked Gemaras a useful tool for independent learning. They found that with the learning background that they already had – they were able to rapidly get through the sugya with clarity without needing the assistance of translations or other support material.

In the current edition of marked Gemaras one will notice from time to time brief comments between the lines. These are not meant to serve as translation as much as they are designed to add explanation by offering connecting words or ideas to enhance the flow of the sugya. These comments are taken almost exclusively from “Rashi” unless otherwise noted. Likewise the basis for the symbols and structural notations is Rashi.

It is important to note that this edition was not designed to serve as a translation. It is rather a navigational tool – a roadmap to assist in increasing clarity as you proceed toward your destination – the מסקנת הגמרא.

Though much thought was given to the placement of each symbol and comma, this remains a “work” in progress. The authors encourage everyone using this edition to add their own comments and suggest their own innovations. Individual creativity is highly recognized.

We have coined as our motto:

“הו עמלים בתורה אבל לא מתקשים בה.”

“It is a virtue to toil in Torah but not get frustrated by it.” The “Marked Gemara” has been brought to the attention of Gedolei Torah both in the United States and Eretz Yisroel. They acknowledged the value of all tools that endear the learning of Torah.

For more information, please contact us:

In Israel: 052-5-300-710

In USA: 718-614-8494

הש"ס המסומן

מהדורת "להבין ולהשכיל"

ישמחו השמים ותגל הארץ אודה לה' בכל לבבי שנותן לי הזכות לשבת באוהלה של תורה ולהגיש בפניכם מנחת העני הצעה צנועה כלי עזר ללימוד הגמרא.

איתא בברכות (ו): "אמר רבא אגרא דשמעתתא סברא" היינו שעיקר קיבול שכר הוא עבור שהלומד יגע וטורח ומחשב להבין טעמו של דבר" (רש"י שם) ובאמת בחולין (עז). רואים תיאור של רבא - "חריפא סכיניה", ורש"י מפרש: "לב פתוח לו בסברא". שאיפתו של כל בן תורה בלימוד היא להיות בעל סברה ישרה, שבבא היום יוכל לענות "כן, פלפלתי בחכמה והבנתי דבר מתוך דבר" (שבת לא). כדי להגיע לכך אנו שוב פונים לרבא, הפעם במס' ע"ז (יט). שם מובאים כמה מימרות שנוגעות לענייננו "אמר רבא לעולם ילמד אדם תורה ואח"כ יהגה (ע"י רש"י ד"ה ואח"כ יהגה - יעיין בתלמודו לדמות מילתא למילתא להקשות ולתרג' ובראשונה לא יעשה כן...), ואמר רבא לעולם ליגריס איניש ואע"ג דמשכח ואע"ג דלא ידע מאי קאמר" (עיין רש"י שם) וכן עיין בשבת (סג) "אמר רב כהנא כד הוינא בר תמני סדי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה הש"ס ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא, מאי קמ"ל דליגמר איניש והדר ליסבר" ע"כ, ורש"י שם "בד"ה דליגמר איניש) מסביר "לגרוס שמעתתא מרביה ואע"ג דלא ידע לכולהו טעמיה". ושם יאמרו שהיום עצות אלו לא נוגעות לנו? על כך אנו מוצאים בר' אלחנן זצ"ל הי"ד בספרו עקבתא דמשיחא (עמ' ל' בהוצאת בני תורה) "יש לדעת כי מלבד המצוות והאיסורים הכתובים בתורה, רשומות שם גם עצות, עצות מנוסות! וכשם שהתורה נצחית היא כך גם עצת התורה נצחית היא!"

דברים אלו מקבלים חיזוק במשנה תוקף בספר אורחות צדיקים שער כז שער התורה עיין שם עמ' רע"ג - "... כמה היו דבוקים בתורה על כן זכו לרוח הקודש וכן בארץ צרפת היו עוסקים בעסק גדול חמן רב והיו יושבים במקום אחד ללמוד. כל התלמוד והיו חזרים תמיד ולא פסקה תורה מפיחם והיו עושים כמו מעשה הראשונים כדאמרין (ע"ז יט). לעולם לגרס אנש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר ואמרין (שבת סג) מעיקרא ליגמר אנש והדר ליסבר, וכל זה אינם עושים עתה כי כל אחד רוצה ללמוד תוספות וכל חידושים וחידושים קודם שידע צורת התלמוד, אם כן איך יצליחו, כיון שעושה להפך ממה שאמרו חכמי התלמוד, כי כל מה שנאמר בתלמוד הכל אמת ואין להשיב עליו או לשנותו ולא להוסיף ולא לגרוע וכו' (עיין שם המשך דבריו הנוצצים). יש להוסיף עוד ועוד בעניין זה אך אין כאן המקום להאריך.

שמנו כמטרה במהדורה זו להאבה התלמוד על לומדיו, לגרום חשק ורצון לחזור לשנן, לומר לחכמה אחותי את ושיקוים בנו האמור בקידושין (ל) "ושננתם - שיהו דברי תורה מחונדים בפין שאם ישאל לך אדם דבר אל תגמגם ותאמר לו אלא אמור לו מיד" ובעירובין (נד). "שמחה לאיש במענה פיו ודבר בעיתו מה טוב - אימתי שמחה לאיש בזמן שמענה בפיו" ובתפילה שנוכל לומר די לצרוהינו וכדמוכח במס' ב"ב (ת). ש"אין פורענות בא לעולם אלא בשביל עמי הארץ", עיין בברכות (מ"ז): "אחרים אומרים אפילו קרא ושנה ולא שימש תלמיד חכמים הרי זה עם הארץ" עיין רש"י שם (ד"ה שלא שימש ת"ח) - הוא הגמ' התלויה בסברה שהיו נותנים לדברי המשנה טעם והיו מתאספים יחד ועוסקים בכך והיא דוגמת הגמ' שסדרו האמוראים עכ"ל.

הרבה לומדים מתקשים בלימוד הגמרא, הסיבה לכך היא שבו בזמן הלומד נדרש לבצע ג' פעולות בבת אחת והם א. הכרת נושא חדש. ב. לתרגם את השפה הארמית. ג. לפענח את המבנה והמהלך המיוחד לתלמוד הבבלי לצורותיו המגוונות, נפרט אותם:

- א. הכרת נושא חדש - אנו ממליצים להכין את המשניות עם מפרש שמסביר פשט בנושא.
- ב. תרגום השפה הארמית - קיימים ספרים שחברו ע"י תלמידי חכמים יראי ה'. וניתן להעזר בהם.
- ג. פענוח מבנה ומהלך דף הגמרא - אנו מציעים בפניכם מעין 'מפה', מילה זו תיטיב לבטא את התועלת שיש בשיטת הסימונים שלפניכם ע"י ההמחשה הבאה - לפניכם סרטוט של עיר שבו נראית גבולותיה החיצוניים ותו לא! סרטוט זה לא יועיל למשתמש שמחפש דרכו להגיע ליעד הנבחר, אולם כשיושלם הסרטוט עם קוים - רחבים וצרים מקוקיים ומפותלים שכל אחד מהם מראה על סמטה או רחוב ראשי, פסי רכבת או כביש, כבישים שבבנייה וכאלו שבתכנון, גינות ופרדסים, נהרות ואגמים, ככל שהמפה מפורטת וברורה יותר היא יעילה יותר! כמו כן הש"ס המסומן - נסיון לעזור ללומד למצוא את דרכו בשבילי מערבה נהרדע סורא ופומבדיתא.

שיטת הסימונים - הוראות שימוש

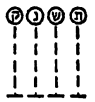
- המסגרת תוחמת מקור תנאי - משניות וברייתות שמובאים לאורך כל התלמוד לצרכי קושיא, סיוע או איזה סיבה אחרת. במהדורה הנוכחית יש התייחסות ל"חסוריה מחסרה והכי קתני" כאילו זה מקור תנאי וכן בכל תיקון מקור תנאי שמופיע בסוגיות (כמו "אימא הכי" וכו').

- סדרות - אמורים להבליט דברים שבאים בסדרה, לדוגמה: הגמ' מביאה מספר ת"ש (תא שמע) כדי להקשות על שיטה מסוימת, סביב כל ת"ש יופיע סימון סדרה. הסבה שישנם מספר צורות של סימון היא שפעמים רבות על הדף הנלמד יש כמה סדרות כמו - ת"ש להוכיח דעה מסוימת, רצף של מימרות מאותו רב, סדרה של עצות בקשר למאכלים מקבץ של ידיעות שמכנה המשותף שלהם אותו מספר (כמו שלשה דברים טובים ל... שלשה דברים קשים ל...), כדי להפריד בין סדרה לסדרה או משתמשים בצורות השונות.

- יבוא בזמן שהגמ' שואלת, מתרצת, דוחה, ומנמקת דברים. לפעמים העניין ממשיך לאורך מספר שורות ולפעמים משתרע על פני למעלה מעמוד גמ'! כדי להראות שכל השורות הבאות מטרות אחת היא - או מסמנים במרווח שבדף בין הגמ' לרש"י או לתוס', סימן זה יתחיל מהשורה שבה מתחיל העניין עד השורה שבה יסתיים.

- פעמים רבות יש מלה או שתיים שמהווים עיקר הקושיא או ההוכחה לדברי הגמ' למרות שהוא מובא בתוך ברייתא ארוכה או כחלק ממימרא ארוכה, כדי למשוך תשומת הלב לאותם מילים או משפט או מסמנים בקו מקוקו או בפס מפותל. שימוש נוסף לפס עקום הוא להבליט את המילים שבהם הגמ' מציעה ריבוי אפשרויות כמו "איבעית אימא", "לישנא אחרינא", "או דלמא", "איכא דאמר" וכו'.

- הצים - אם יש צורך לחזור ולמצא דבר שנאמר לפני כן או מסמנים הצים במרווח בין הגמ' לרש"י, למשל רב הונא אומר הלכה מסוימת וכדי לבסס את הדין הגמ' מביאה ברייתא ארוכה שבה נמצא אותו משפט - אבל המשפט כבר מרוחק מספר רב של שורות הדין של רב הונא - החץ מקשר בין אותה שורה של הברייתא ודברי רב הונא שנאמרו לפני כן.

① ② ③ - מספור - כדי לעשות סדר בריבוי, למשל כשיש מספר תירוצים לאותו קושיא, או בזמן שיש ריבוי לשונות בגמ' - "לישנא אחרינא" או "איכא דאמר", ועוד שימוש רגיל כדי לעקוב אחר סדרות של דברים.

⌋ - מרכאות יחידות. גועדו כדי לחבר קבוצות מלים לחיות משפט ולקוראם ברצף במקרים שאחרת הלומד היה מפסיק מוקדם וע"י כך לטעות בהבנה.

[] - סוגריים - מטרותם כדי לברר קטעים צדדיים על מנת לשמור על רצף חשיבה. במקרים רבים תוך כדי מחקר של הגמ' פתאום מופיעה ידיעה שאינה קשורה ישירות לעצם שקלא ותריא של הסוגיא. כדי לאפשר שמירה על אותו רצף סומנו הידיעות הצדדיות בסוגריים כך שבלימוד הראשוני הלומד ידלג עליהם - יבין ביתר בהירות את עיקר הסוגיא ובסיומה יחזור וילמד את כל הגמ' כולל מה שהוא ידלג לפני כן. במקרים מעטים קיימת תופעה שבתוך אותה ידיעה צדדית יש עוד עניין צדדי (צדי צדדים) או יופיע קטע בסוגריים תוך הסוגריים.

⌋ - צורת קשת מתחת שני מילים - סימן זה מורה להמשיך את הקריאה במקום שהפסקה בקריאה איננה נכונה.

⌋ - קשת עם פסיק - מורה שיש להמשיך את הקריאה אבל עם הפסקה קטנה דוגמא: קמ"ל-דלא.

(מהדורה זו לא אמורה לתת סקירה מקיפה).

מנסיון של שנים - שיטת הסימונים מוכיחה את עצמה כיעילה ללומד עם הזמן, הרבה ראו בה תועלת וברכה אבל רק לאחר שהתרגלו ולמדו בה מספר דפים.

נסיים בתפילה שנוכל להרבות בעסק התורה ובעמלה מתוך חשק ושמחה, וממילא נרבה גבולותינו בתלמידים ומלאה הארץ דעה, ונזכה לביאת גואל צדק ובניין ביהמ"ק במהרה בימינו.

© כל הזכויות שמורות תשס"ה

סימוני התלמוד

דוגמאות	תיאור	שם	סימון
תיש, מיתבי, תניא, תיר, תג, תס, ורמניהו	להבליט מקורח תנאים	מסגרת	
תיש, מיתבי, ואימא, אימיבה, יאולמא-אסא-לעלם	סידור של שאלות או תוכחות (משולש הפוך מראה על כיוון הפוך)	משולש	
בע, אורגיא לחו, תדוא גברא	גם מסמן סידור - במקרה שיש סידור שניה על אותו עמוד	מעין	
	"	פס כפול	
	"		
	"		
	"		
	מסמן שם מאד מרכזי - שבדרך כלל דעים בשיטתו למסך עמוד גמי או יותר	"מיינ-בוקס" מלבן אש	
	מסמנים בריוח בין רשימי ותעוסי או רשימי	שאלה/ תשובה נקודה ארוכה קושיה דחיה	
	להבליט מילים או משמשים מרכזיים	קו-קו	
בשלמא-אסא, תדוהי אסא, אי אשמעיון-אי אשמעיו	כמו תייל	פס מפותל	
	אם תנמי מתיחסת לשורה למעלה או לתוך קודם - לחקל על חומש	הצלים (בריוח שבין הגמי' והתעוסי')	
	ספירת תשובות או שיטות	מסמנים הזותיות	
איכא דאמר ליטא אחרים	רביי לשונות	מספר רומי	
	לכלול יחד משפט (שאחרת לא היי נקרא כמשפט)	פרכאות	
	מאמר צדדי שבקריאה ראשונה מדלעים כדי לשמר על רצף הקריאה	סוגריים	
	גורח לתמשיך לקרא במקום שאחרת היו מפסיקים	קשת / חיבור	
	למצור אבל לא להפסיק	קשת - פסיק	
	שימוש רגיל	פיסק	
איבעיא לחו	להבליט שתי אופציות כגון יא-או דלמא-בי	יא או דלמא ב' יא או דלמא ב'	

GEMARA MARKINGS

Symbol	Name	Description	Examples
	Boxed Text	Marks off Tannaic sources	ת"ש . מיתובי, תניא ת"ר תנן, הנא ורשיעו
<p>SERIES INDICATORS</p>	Triangle	Series of related questions or proofs (Inverted triangle represents proof in opposite direction)	ח"ש מיתובי, ואימא . איתוביז אילימא-אלא- לעולם
	Diamond	Similar usage as above.	בעי איבעיא להו, הדוא גברא
	Double underline	"	
	Bowtie	Additional shapes needed for distinction when multiple series appear on one page	
	House		
	Inverted triangle		
	"Firebox"	Generally around a name, (sometimes on גופא or תניא) Denotes beginning of a סוגיא which last at least an עמוד	
	Long Markings (in margins)	Used to mark off a long question, answer or proof Or point	
	Dot-Underline	<ol style="list-style-type: none"> 1. Focuses on main few words in כרייתא that prove or disprove points of the גב 2. Contrast different statements 3. Focuses on the main few words of an אמורא statement (for easier back reference) 	
	Squiggle-Underline	Highlights complimentary words Secondary use- May be used similar to the Dot-Underline	בשלמא-אלא דחזא-אלא אי אשמעינן אי אשמעינן
	Arrows (in margin)	Reference back to a (hard to find) previous point in the גב	
	Numbers & Letters	Numbering approaches of the גבי or for lists of דלכות	
	Roman Numerals	Different לשונות	איכא דאמרי לשנא אחרינא
	Quotes	To denote: short phrase, short quote	
	Brackets	Side point- can be anywhere from a line to an entire דף Bracketed section interrupts the logical flow of the גב and can be skipped temporarily to maintain continuity of the סוגיא	
	Single quote marks	Read without pausing phrase contained within	
	Connector	Don't stop (in a place where I mistakenly might have stopped)	
	Comma-Connector	Pause-- but don't stop	
	Various Punctuations	Common usage	
		Indicates two options of גמרא's query	איבעיא להו

ואיכא למימר כוליה דמר... ועוד על כרחך או כוליה דמר או כוליה דמר אפילו הכי חולקין בלא שבועה... הכא דליכא דברא דממונא... ועוד דליכא למימר דתרווייהו כדדי אבגהוה: לא ב"ש... דחולקין בלא שבועה: וכן... אלומו: ב"ר יוסף... לקמן בהמפקד (דף ג' ע"ג)

התם והוא איכא רמאי... בדלוי אכל הכא חיימר דתרווייהו כדדי אבגהוה... דליכא רמאי דכל חד סבור שהוא אבגהוה קודם: לא נמי הכא קייס כי הווי לדלוי... אכל הכא אפילו איכא רמאי כגון שזה חומר אמי מלאחיה הווי וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום:

[לקמן ס"ג]

[לקמן ג']

—●—

גליון השנים

[שבוטת מה]

[עין חוט]

עין ט"ו

מכותות י"ט

ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ס"ג]
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']

ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']

ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']
ואיכא למימר כוליה דמר... והוא איכא רמאי... ואלו תמריקין וזה חומר אמי מלאחיה אחרונא מודה דיחולקין ולא תמריקין והא מונח עד שיכא עליהו דבכביל ק"ל יפוס דהא ח"ט מפסיד כלום: [לקמן ג']

[לקמן ס"ג]

ועי' ג' ע"ג

ב"מ ט"ז

ב"מ ט"ז

[לקמן ס"ג]

[לקמן ס"ג]

[לקמן ס"ג]

[לקמן ס"ג]

[לקמן ס"ג]

[לקמן ס"ג]

שנים אוחוזין פרק ראשון בבא מציעא

סמורת
הש"ס

לעולם

שנים חייב • אה"ג דשחיס חייב חזיב ליה רבי עקיבא
מטיב אבידה דכשאר שחיס גרחה ויהי נאמן לוי
שהאמר מסייעו : לעולם שחיס פטור והילך חייב • וה"ה כיון
דהילך חייב כי אמר נמי שחיס אינו כופר הכל וכו' אמר שלם יהא
נאמן במינו דלוי בעי אמר שחיס ומזו

מלעים דיגרון

מלעים דיגרון מלוח אומר חמש ולוח אומר
שלוש ר"ש בן אלעזר אומר הוואיל הוואיל הוודה
מקצת המענה ישבעו ר"ע אומר "אינו אלא
במשעב אבידה ופטור קחני מיתה רשבי"א

אין נכשען על כפירה שטבור
קרקעות • וה"ה למ"ד בכפר
נט פשוט (כ"ג דף קט"ז) שטבור
דלורייא מודה מקלח הטבעה למא

י"ב מ"ה

(כ"ב קמ"ג)

בכחות ג' (ג)

בכחות ג' (ג)

ומי נכ' ס"ה

שמיני ס"ה

(לפתן ה')

בכחות ג' (ג)

לפתן ד'

קרושין ק"י

שטמות לה' (ג)

גליון

דש"ס

רוש"ט

אין וכו'

ואוכר קודס

ט"י יוש"ט

ס"ג חט"ס

דכפרים :

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

בכחו הגנאל
בכחות ג' (ג)
בכחות ג' (ג)

דלורייא מודה מקלח הטבעה למא

שטבור קרקעות וי"ל

קרקעות אפי' משעבדי אכל רבני

יומנו לחמר כפ' שטבות הפקדון (שטבות

דף נ"ד וס' ד"ה ואין) כופר בממון שיש

עליו עדים חייב קרבן שיש עליו עקר

פטור משום דכופר שטבור קרקעות

דבעדים לא חזיב כופר שטבור

קרקעות אפי' דסכר ר' יוחנן שטבור

דלורייא הינו משום כיון שהפקעו

הכחיים השטבות כמלוה ע"פ משום

ספירא דלקוחות חזיב כאלו מחלו ל

השטבור ומיירי דלחיס ליה משעבדי

וליה ליה בני חרי דלוי חיל ליה בני

חרי חפי' יש עליו עדים פטור וכו' ע'לוי

ליה חפי' מאבעדים אפילו יש עליו

שטר חייב : אין נכשען על כפירה

כו' לספרים הגרים בכרייהא

ר"ע אין להקשות הא ר"ע דר"ש

ר"עו וימעיטו פ"ק דקדושות (דף ד')

תס ד"ה ר"י) וכפר נ' מינים (מי

ל' וס') ומתן דלרים ריבוי ומיעוט

כדומה בכפר הגזול כפרא (ד"ק דף

ק"ז) וכי קאמר הכא אין נכשעין

על כפירה שטבור קרקעות וי"ל שיש

לו שום מיעוט למטע קרקעות וכן

ל"ל לקמן כפי השאלה (דף ק' וס' ד"ה

ר"ע) אליבא דר"ה דלחיס ליה נכשעין

אבעדי ולא לקרקעות ומה"ג דבעדים

האקפו לקרקעות ל"ע דמהי' טעמא

עבד נקנה בכסף כפי' דקדושין (דף

כ"ג) אלא דר"ה דר"ש ריבוי ומיעוט

להוליא שטרות ויש לו שום מיעוט

למטע קרקעות ונאמרו מיעוט אין

למטע עבדים אפי' דהאקפו לקרקעות

כדומה כמרובה (נ"ק פ"ג וס' ד"ה ודל)

דמתן דלרים כביצה ויעט ויבדי

לרד' שיש מיעוט לקרקעות ועבדים

ואה"ג דרשבי"א היה הלמודו של ר"ע

אין לחס מה שחולק עמו • והוכר

מלעים דיגרון

שלוש ר"ש בן אלעזר

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

במשעב אבידה ופטור

קחני מיתה רשבי"א

אומר הוואיל הוודה

מקצת המענה ישבעו

ר"ע אומר "אינו אלא

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

למח' (ל)

[מ"א ד"ה עכ"ד]

כב א ב פיי ח מהל
מזוז מ"ד י ספ
לאון כ"ד טו"ש ח"מ
פ"י ל"י ס"ג [ב"ב א"ת]
ספ"ד ס"ג י"ד ק"כ

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

כ"ד טו"ש ח"מ פ"י
ק"כ ספ"ד א

ותקנתא לתקנתא

ומהוך שאינו יכול לישבע משלם לא שייך
הכא דכפרושיה: ע"כ דלית ליה משבעה כ"י ואע"פ
דעל לע"מ כ"ד משביעין לחזו מ"מ לא ה"ל לחקן שבעה בשלשן ללא
משתמע שהיה על: ונימא שבעה שבעה שלי לרנן דבן
נכס פריך ללא חיובי לשבעות סוף:
כולה שלי ולדבריהם כ"י אף על
גב דקאמר כולה שלי לא
משבעה שהיה על שמרע לדיבוריה:
דחשיד אמונא לא חשיד
לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

דחשיד אמונא לא חשיד לשבעות סוף גרסא

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי
שעלו לשלם הוא ישיב ויפטר מן התשלומין ואין נשבע ויכול מן
התורה ואזוהי המטין בשבעות (דף מד): תקנת חכמים הן ולשבעות
דלראיתיהו עמוד רבנן תקנתא חכמייהו לא עבדינן:
וישפוק ליה דהוה ליה רופס: אלא כ"י
קא מחמה דקשיא ליה והא גזלן הוא
והיפוק ליה דכלאו ק"ד גזילה פסול
לשבעות: דלמחר רב יאודה ספס
רופס: אפילו לא הוה עילו
גזול: פסול לעדות דסתמיה גזלן
הוא שמתעב בהמוני צדוות של
אחרים: דרבי: רופס בהמות שלו
פסול דשבייל הגאור רופס איתן
בשדות אחרים אבל רופס בהמות
העיר בשכר בשבייל הגאור אחרים
אינו חוקא להרשות עד שיעב למרעה
האופק לכל: דל"ו לא תימא הכי:
דלא חמירין על רופס בהמות דעלמא
שכח גזלן אלא חייבהו לרופס הכי
מסרינן: על דלית ליה משבעה או
על דלית ליה משבעה: הב"ל לישבע
וילטול מהיה לר"ד הוא לישבע ק"ש
לו בה מהיה לו לישבע שאין לו בה
פחות מחמיה שמת אין לו בה מהיה
וכי משבעה שאין לו בה פחות מחמיה
בזמא הוא נשבע שגרי אין לו כלום
דבשמתא חס היה לו בה שליש או
רביע והוא נשבע שאין לו בה פחות
מחמיה נשבע בשכר שגרי יש לו בה
שליש שהוא פחות מחמיה ואין לו בה
הוא כלום כשאיין לו בה כלום נשבע
ואם חמירו שמת אף שיש לו רביע
שבעה שאין לו בה פחות מחמיה:
מי יביעין ליה פולה: הכי חבירו
חוספס בה ואם ישיבועוהו על כולה
הכי לעו לב"ד מחמיר שכולה שלו
הס אמרו יתקו: מרע ליה
לדיבוריה: דלמחר כרישאל כולה שלי
והסחא חמיר כרישאל חמיה שלי:
דלמחר כולה שלי תירולא הוא:
ולעבריס: שאין חסא מחמירין לי
ככולה שבעה שיש לי בה ואין לי בה
פחות מחמיה: ובעינא מנא דשביד
לממונא חמיר ב"י: ארדיי יותן
פריך דלמחר השדוה רבנן שמת יך
ויתקו ככלילין של חבירו ואומר שלי
הוא חס חסוד הוא בכך חסוד הוא
נמי לישבע: לא חמירין ב"י: דחמיר
הוא לא יכסר איסור שבעה מחסוד
גזילה: משפוטין משפוטין ליה:
ולא חשיד לממונא: בלרבי: דלמחר
לעיל מפני מה אמרה תורה כי:
מצע: דלאו בגזלן חסדין ליה אלא
באשחמוטי בעלמא: דלמחר רב חזי
שמת רב חזי בבופר במלוג: שבלו עדים
והחוקיקו: צפקרן שהעידוהו שהוא
חייב לו: פסר לעדות: אלמא לאו
דעסיה למגוליה דמינא חס חסוד ענ

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

ותקנתא לתקנתא ויכול להיות נמי תקנתא דמן התורה מי

[שמועות סוף]

[ספ"ד ספ"ד]

[קידושין סוף]

[שמועות סוף]

[עכ"ד כ"ג]

[ג"ל ג"ג]

[ע"ל ד-כ"ג]

[ק"כ שמועות]

[למחר ח"מ]

[כ"ג פ"א]

[ג' טוספות]

[ספ"ד ספ"ד]

[ד"ה משקיל]

[ג"ל ג"ג]

[הד"ה]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

[ה"ב]

שנים אוהזין פרק ראשון

בבא מציעא

ה

עין משפט
נר מצוה

דחויא לבי מליכי. לבנים קטנים: זמא אומתא. מחיי דקתני
שנים שהגביו מליאה קלאוה ויחלוקו וכמגביו מגביה לדעת שיקנה
בה חבירו מליה ש"מ המגביה מליאה כו' ונקמיה פריך דיוקא דרמי
בר חמא מליא מליא בבל מונשטמו הא למדן כן: ולא יקנה לא

זה ולא זה: וכל הוזהר בבל מונשטמו הא למדן כן: ולא יקנה לא
לעולם אומתא לך לא קנה חבירו.
היכא דמגביה לא נחמין לקנות
בה כלום וטעמא אמר לקמן (דף י.)
דאי תופס לבעל חוב במקום כו':

ובבלא דקתני במחוי' שנים שהגביו
מליאה קתני מנו דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה: מדע דאפי' אמר לא קנה
חבירו היכא דמגביה כולה לדעת
חבירו הכא דמגביה לעלמן ולחבירו
קני משום מנו: פפוב. ימשלח פטור
מלשלם כפל דק"ל אין עליה לדבר
עבירה להחייב שולמו אלא שליח
דדרי הכב ודרי הטלמיד דברי מי
שומעין: ואלו שופטין שנגבו.

והוא חדר המליאה מרשות בעלים
לדעומו ולדעת חבירו אמרינן בבבא
קמא (דף ע"ה) דחייבין: השתא
ולמכר מנו. דוכי לנפשיה כו' חרש
ופקח שהגביו מליאה קלאוה ח"ע"פ
שהגביו של חרש אינה הגבחה לקנות

אלא מפני דרכי שלום כדתיב (גיטין
דף נ"ג) חרש טוטה וקמן יש בהו גזל
מפני דרכי שלום אפילו הכי אמר
מנו דוכי לנפשיה כו': בשלמא חרש
קני דקא מגבה ליה בן דעת. לרשאי
השי לנודק שניהם ורשאו של זר
חרש לגבי חרש מיהא הויה הגבחה
כדתיב ליה מפני דרכי שלום אלא

פקח במאי קני לגבי פקח הויה רשאי
שהגביו חרש כמנהג על גבי קרקע
דהגבחה חרש לא קניא אלא מדרכי
שלום בעלמא: ומנא מנו. איכא
למימר הכא דקאמר השתא דלמחר
מנו אמרינן מנו, ותרש אמאי קני
הא לא זכי פקח לנפשיה דעומא
דוכי נמי לחבריה ולא הויה הגבחה
דפקח הגבחה: חס ממנא לומר.
כלומר אפי' חס ממנא לומר המגביה
מליאה לחבירו כו': הכא אדעתא
בדיה קא מגבה ליה. האי פיקח:

ללא לית לאיצטרי. עם החוטפים
מהם: מריבא. מאיזו בבל ממסכתו
קא דייק לומר זמא אומתא: הא
קאמר כולה שלי ואלא אגבתייה.
והיך נאמר לא יקנה לא זה ולא
זה ויבא חרש ויטלנה והלא כל אחד
טוען אפי' הגבחהו ואין כאן מגביה
מליאה לחבירו ומה יש לו להשיב
בשלמא האי שנגבו הטוחק בה
כמורה אמר לא הגבחה אהה כי חס
אני אבל חרש לא השוק מה יטעון:
נמשנה יתירה. אמרינן דהמגביה
מליאה כו' ומסוס הכי אמרינן
יחלוקו דלמרינן שניהם הגביו
והוה ליה כל אחד מגביה מליאה לו
ולחבירו וקני דלי משום דלא ידעין
הי מינייהו משקר והוה ליה ממון

הנהרות
הבית
(ה) גבי בשחא
דלמרי
דלמרי' מנו:

דחויא לקטנים. ופריך דלית מוזהבא לא עבדי לקטנים ול"ג
דחויא לחבירו ל"כ מחי פריך מטעמי מוזהבא:
ושותפין שנגבו. פי' כקונטרס שהויה לדעמו ולדעת חבירו
כדאיתא בבב"ק (דף ע"ה) ואין נראה דהתם כבטיחה
חיירי וזכיהא אפי' אמר לא וטבח
לי חיוב דרדקסין (ס"ג דף ע"ה). תחת
לכרות השליח אלא שותפין שנגבו
שהגביו שניהם:

ומאי מנו מנו דשני חרשין. תימה
מנא דלמא חרי מנו לא
אמרי' דב' חרשין דקנו היינו מטעם
מנו דוכי לנפשיה זכי נמי לחבריה:
אלא מסיפא זה אומר כולה שלי
זה אומר מליה שלי. איש
ל"ג הכא הא חו למה לי דממשנה
גופה קא דייק דקאמר מליה שלי
והיינו שהגביו עם חבירו ולפי דבריו
לא יטול כלום אלא ודאי מגביה מליאה
לחבירו וזה ופריך ממחי דבמליאה
למא כמקח וממכר והוא הדין דהוה
מלי למדתי דהא דלמא מליה שלי
כגון דלמא חרשית מליה בדי' או
גבחהו כולה לקנות מליה אבל עדיין
היה מדקדק מיתורא דמחוי' לך
דמי ליה דאפי' מיתורא אינו יכול
לדקדק ולכפרים דגרסי הא חו למה
לי י"ל דמשום דמנופא דמחוי' לא מלי

למדוק דפרשייה חרקה אמאי קאמר
למא כמקח וממכר אפילו מיירי
דמליה מלי לחוי' כדדתי וי"ל
דדוקא ממחי דבמליאה דלכה לא
מוקמא כמקח וממכר משום דלא
מסכתא חידוש אלא כמגביה מליאה
לחבירו כי נמי חיירי כמקח וממכר
יש חיודש דלא ימאח משיב אבידה
הוא ו"ה"ש חס מיירי כמליאה לא יוכל
להוכיח כלום:
מנהוג

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'
הם *אחי' *אחי' *אחי' *אחי' *אחי'

גב א מ"י פ"ק מהכות
טוען וטעונו' פתח
פסין לה טועש ח"מ פ"י
קא טעף ד:
גב ב מ"י פ"י מהכות
חכירה ה"ג ג סמג
עשין עד טועש ח"מ פ"י
רסט טעף ח:
גב ג מ"י פ"י מהלי
גביה ה"ג יד סמג
עשין עד טועש ח"מ פ"י
גב ד מ"י פ"י מהלי
גביה חכירה ה"ג ד
סמג טעף עד טועש
ח"מ פ"י רסט טעף ד:

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

רבינו חננאל
כיון שהענין בר פסא
שנחטו דקתני ולחוק
בבב"ק לה בברכותא
דקתני רבי חמא
ואמר וזמא אומתא
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו. רבא אמר
לעולם לא קנה ופתיני'
היינו שפצא סט דוכי
לנפשיה זכי נמי לחבריה.
חריש דאילו האומר
לחבירו זא ונגבו לי
פטור המשלח דק"ל
אין שליח דבר עבירה
ואילו שהיה שנגבו
חיובי שפתי' ופתי'
בה ואסיקנא דוקא
דרמי בר חמא ספסא
דבתי' בן שון סורין
או שיש לה עדים כי
עשרה ביד מצוה
ושניק אבי' אגבתייה
בככותא ופתיק בלא
שבעה ש"מ המגביה
מציאה לחבירו קנה
חבירו דהא חתימה
מייני' להרי' בעירמא
דמגביה לה. ורבא אמר
לך שאני הבא סט
דוכי לנפשיה זכי נמי
לחבריה. וק"ל כרמי
בר חמא ודאי דאמר
ליה זכי לי דהא ר'
ויהוין קאי כוונתה ואמר
המגביה מציאה לחבירו
קנה חבירו וזמא אומתא
על גבי ברכה וכו' חתם

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ט

עין משפט
גד מצוה

כב א מיי ק"ו מכל
אזכרה ל"ו וני
בשנה ובמ"ט סמ
פשוט עד תש"ט ח"ט סי
רע"ט פ"ד :
כב ג מיי ט"ו ה"ו
ק"ט פ"ד :
כד ד' מיי ח"ט סי
רע"ט פ"ד :
סה ו' מיי ט"ו מכל
מכירה ל"ו יעין
נמ"ט סמ טע"ז פ"ד
תש"ט ח"ט סי ק"ו
טע"ז פ"ד :

רבינו הגאון

מי איכא דר' דר' דלא
קני ית מי שמוכר
משיכה בחמור לא קני
אבל בגמל בין במשיכה
בין בהנחה קני . ויש
מי שאומר הנהגה בגמל
לא קנה אבל חמור בין
במשיכה בין בהנחה
קני . מי עדיה רצויה
של מושרה הנתנות
על ליהוי ועל מודתה .
מושרה רשעתא פליה
מושרה על גבי קרקע
חציה על גבי עמוד בא
אחד והנביה חציה מעל
אחד רכוב ובא אחד
גבי קרקע ובא אחד
והנביה חציה מעל גבי
עמוד (ו' רבוב או קני
אי לא קני ח"ט ר"א
אמר רבוב בשרה קנה
וכי ודחי' הדם משהיה
מנהי . ויפיק' תרי
ברגלי או הכי היינו
נווני מנהי . ואסקי'
במקו וסכר או אפר
ליה קני כדרך שבני
אדם קניין או ברישות
הימים רכוב קנה .

[פ] במקום שטעו חכמים
ולא זכרו כהלכה לא
לא לנתת ולמך קני
אלא למרו כדכתיב סי'
כלומר דעת חכמים היא
עוד ערך גר"ל

מנהי
ד' מושרה וקניין י' ד'
ד' מנהי מקומו

מושר ומנהי אין אבל רכוב לא . חימה מנ"ל דלמא כ"ש רכוב
דחפס זביה וזו משום דשיירה אטו בכל דוכתי הנה
כולהו קניינין וי"ל דממשה יסור' קדיקין דליעברבינו ולתנינהו שנים
שהו מושקין או מנהיגים בין בגמל בין בחמור וזו לא מודקתי
בלישנא יסורא ש"מ דלמטעמי רכוב

בבבא זאת קנו ר' יהודה אומר לעולם לא קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור

קחני מיהת או שהיה אחד מושר ואחד מנהיג
מושר ומנהיג אין אבל רכוב לא . הוא הרין
דאפילו רכוב הוא דקחני מושר ומנהיג
לאפוקי מד' יהודה דאמר עד שתהא משיכה
בגמל והנהגה בחמור כמשמע ל' דאפילו
איפכא גמי קני אי הכי ליערבינו וליחנינו
שנים שהיו מושקין ומנהיגין בין בגמל בין
בחמור איכא חד צד דלא קני ואכא דאמר
משיכה בחמור ואכא דאמר הנהגה בגמל

ואית דמטיב סספא ובבבא זו קנה במדה זו

למעוטי מאי לאו למעוטי רכוב לא למעוטי
איפכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו
צד אחד דלא קנה אית דאמר משיכה בחמור
ואכא דאמר הנהגה בגמל ויש אית דאמר רכוב
חמור ואית דאמר תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה

קנה במוסירה שמע מינה רכוב קני הכא נמי במנהיג ברגליו זאי הכי נקני נמי רכוב

במוסירה אית דאמר זה קנה חמור וחצי מוסירה
וזה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני
דקמנה ליה בין דעת אלא תפוס במוסירה
במאי קני אית דאמר זה קנה חמור וכוליה מוסירה
זה קני מה שחפס בידו לאו רכוב רכוב קני חמור
לומר המנהיג מציאה לחבירו קנה חבירו
הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא
דחבריה האי אדעתא דיריה קא מגבה ליה
איתו לא קני לארדיני מקני אמר רב אשי זה
קנה חמור ובית פגיה וזה קנה מה שחפס
בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה ורב אבהו
אמר לעולם כדקתני והואיל ויכול לתקוה
ולחביאה אצלו והוא דר' אבהו *ברוחא היא
דאי לא חימא הכי השליח שהיא מנחת חציה
על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד
והנביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחד
והנביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא
קני וברתרא לא קני הואיל ויכול לתקוה ולהביא
אצלו אלא הא דר' אבהו ברוחא היא מ"ש

ר' אליעזר אומר רבוב בשרה ומנהיג בעיר

קנה רבוב בשרה ומנהיג ברגליו אי הכי היינו
מנהיג תרי גוויי מנהיג אי הכי רכוב בעיר
מאי טעמא לא קני אמר רב כהנא לפי
שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אמר
ליה רב אשי לרב כהנא אלא מערה הנביה
ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם
להגביה ארנקי בשבת הכי נמי דלא קני אלא
מאי דעבר עבר וקני הכא נמי מאי דעבר
עסקינן דאמר ליה קני כדרך שבני אדם קוניין
ואי

על ידו והאילו וסופו ליפול וי"ל דהאילו

האילו וסופו ליפול וי"ל דהאילו הכא כשניקח מן
העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לארוך ושהי שילוח הקן (חולין דף קמ"ג)
קנה מפריחים למעלה לא קני רכוב בעיר
ברגליו לך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי
שיש בני אדם שמדכרים יחד ויש כמה דברים
בשלמא הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג
ברגליו אי"ב אולא מחמתיה טובא וחמאי לא קני :

במדה זו . לקמיה מפרש למטעמי מאי : אי הכי . דלמא קמא
איפכא קני אחמי קחני משיכה בגמל והנהגה בחמור ליערבינו
וכי מושקין ומנהיגין : איתא חד צד דלא קני : להכי לא מלי למחני
בתיורייהו משיכה והנהגה והנהגה הכי מושקין בגמל ומנהיגין בחמור
או שהיה אחר מושר ואחד מנהיג

בבבא זאת קנו ר' יהודה אומר לעולם לא

קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור
קחני מיהת או שהיה אחד מושר ואחד מנהיג
מושר ומנהיג אין אבל רכוב לא . הוא הרין
דאפילו רכוב הוא דקחני מושר ומנהיג
לאפוקי מד' יהודה דאמר עד שתהא משיכה
בגמל והנהגה בחמור כמשמע ל' דאפילו
איפכא גמי קני אי הכי ליערבינו וליחנינו
שנים שהיו מושקין ומנהיגין בין בגמל בין
בחמור איכא חד צד דלא קני ואכא דאמר
משיכה בחמור ואכא דאמר הנהגה בגמל

ואית דמטיב סספא ובבבא זו קנה במדה זו

למעוטי מאי לאו למעוטי רכוב לא למעוטי
איפכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו
צד אחד דלא קנה אית דאמר משיכה בחמור
ואכא דאמר הנהגה בגמל ויש אית דאמר רכוב
חמור ואית דאמר תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה
קנה במוסירה שמע מינה רכוב קני הכא נמי
במנהיג ברגליו זאי הכי נקני נמי רכוב

במוסירה אית דאמר זה קנה חמור וחצי מוסירה

וזה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני
דקמנה ליה בין דעת אלא תפוס במוסירה
במאי קני אית דאמר זה קנה חמור וכוליה מוסירה
זה קני מה שחפס בידו לאו רכוב רכוב קני חמור
לומר המנהיג מציאה לחבירו קנה חבירו
הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא
דחבריה האי אדעתא דיריה קא מגבה ליה
איתו לא קני לארדיני מקני אמר רב אשי זה
קנה חמור ובית פגיה וזה קנה מה שחפס
בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה ורב אבהו
אמר לעולם כדקתני והואיל ויכול לתקוה
ולחביאה אצלו והוא דר' אבהו *ברוחא היא
דאי לא חימא הכי השליח שהיא מנחת חציה
על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד
והנביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחד
והנביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא
קני וברתרא לא קני הואיל ויכול לתקוה ולהביא
אצלו אלא הא דר' אבהו ברוחא היא מ"ש

ר' אליעזר אומר רבוב בשרה ומנהיג בעיר

קנה רבוב בשרה ומנהיג ברגליו אי הכי היינו
מנהיג תרי גוויי מנהיג אי הכי רכוב בעיר
מאי טעמא לא קני אמר רב כהנא לפי
שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אמר
ליה רב אשי לרב כהנא אלא מערה הנביה
ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם
להגביה ארנקי בשבת הכי נמי דלא קני אלא
מאי דעבר עבר וקני הכא נמי מאי דעבר
עסקינן דאמר ליה קני כדרך שבני אדם קוניין
ואי

על ידו והאילו וסופו ליפול וי"ל דהאילו

האילו וסופו ליפול וי"ל דהאילו הכא כשניקח מן
העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לארוך ושהי שילוח הקן (חולין דף קמ"ג)
קנה מפריחים למעלה לא קני רכוב בעיר
ברגליו לך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי
שיש בני אדם שמדכרים יחד ויש כמה דברים
בשלמא הדרכים אלא אי אמרינן במנהיג
ברגליו אי"ב אולא מחמתיה טובא וחמאי לא קני :

* אחי כסויי
בגמל רכוב אי קני
קמא במוסירה
קני רכוב רכוב
המסירה מושקת
קני רכוב רכוב

[גילת מ]

פ"ה ברוחא
[ו]מי סכמים
אי נגליין
מנהיג

[ו]פ"ה ח"ס
סמוכה לר"ה
ואי דלא מ"ה

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא יב

גבי מתנה דזכות הוא לו זכין לו לאדם שלא בפניו. ואלא מדעתו (ג) דלן סהדי דמיחא ליה שמהא שחורו הלךך די ליתיה בלד חלרו ליתא למוזי ליה דליתיה סמוכה לה חישוק לה זכירה משלימות כ"כ היכי דשלומו וזכה לו שלא בפניו חלרו נמי זכה לו שלא בפניו ומיהו

חצר אחרתא משוים יד ולא גרעה משלימות: גבי גט דרוב הוא לה א"י חבין לאדם אלא ב"כ בפניו, גבי מתנה דזכות הוא לו זכין לאדם שלא בפניו [נפא] ראה אותן רצין אחר המציאה וכו' אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן והוא שרץ אחריו, ומניעין, בעי רבי ירמיה (א) במתנה היאך קבלה מיניה ר' אבא בר כהנא אע"פ שרץ אחריו ואין מניעין, י"ב ע"כ רבא זרק ארנן בפחת זה ויציא בפחת אחר מהו? א"ר ר' שאין סופו לנות כמונה דמי או לא? אמר ליה רב פפא לרבא ואמר ליה רב אדא בר מתנה לרבא ואמר ליה רבינא לרבא לאן דינו מתניתין רבא אחר רצין אחר המציאה ואמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן והוא שרץ אחריו ומניעין, ובעי רבי ירמיה במתנה היאך וקבלה מיניה רבי אבא בר כהנא במתנה אף על פי שרץ אחריו ואין מניעין? אמר ליה מתנגל קאמרת, שאני מתנגל דכמונה דמי: מתני' המציאת בנו ובתו הקמינס מציאת עבדו ושפחתו הכבועים המציאת אשתו הרי אלו שלו המציאת בנו ובתו הגדולים מציאת עבדו ושפחתו העבדים מציאת אשתו שנושאה אע"פ שלא נתן כתובה הרי אלו שלהן: ג' אמר ר' אבהו מציאת קמן לאביי שבשעה שמוציאה מריצה אצל אביו ואינו מאחד בידו, למימרא דסבר שמואל קמן לית ליה זכיה לנפשיה מדאורייתא והתניא השוכר את הפועל ילקח בנו אחריו למהרה לרביע ורביע לא ילקח בנו אחריו רבי יוסף אושריבין כן וכן כן ילקח בנו ואשתו אחריו ואמר שמואל הלכה כרבי יוסף וכו' אמר בשלמא קמן אית ליה זכיה לנפשיה (ה) כי קא מלקח לנפשיה קא מלקח אבדוה מיניה קא זכי, אלא זכי אמת קמן לית ליה זכיה לנפשיה, כי קא מלקח שפחה אשתו ובנו מלקח אחריו? שאמאי? מילתא דתנא דידן קאמר, וליה לא סבייא ליה ונפח רבי יוסף קמן אית ליה זכיה מדאורייתא והתנן המציאת הרש שוטה וקמן יש בהן משום גזל מפני דרכי שלום רבי יוסף אושריבין גזל גמור = מדבריתן נפח מינה להוציאה בדינין? אלא אמר אביי עשאה כמי שהלכו בה נמושות, דעניינן גופיהו מסדו דעתייהו סבירי ברית דהיאך יוכי מותר לאדם לדרבין ארי בתוך שדהו כדי שיראו עניים ויברתו? אלא אמר רבא עשו

צו א ב מ"י פיה סה"ל ג' יקנין הלכך כ"כ ד' סה"ל זכיה ומתנה ס"ב (כך אלמס כאן וענין פ"ח דף קפ"ד):

צו ג ע"ש ח"מ ט"ו רמז ספ"ד כ:

צד ה מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

צ"ב ה מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"ו מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"ז מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"ח מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"ט מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"י מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"יא מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"יב מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"יג מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"יד מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"טו מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"טז מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"טז מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

ק"טז מ"י פ"ח סה"ל זכיה ומתנה ס"ב ט"ז ע"ש ח"מ ס"ג רמז ס"ג כ:

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

[קדוש] כ"ג

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

יג

עין משפט נר מצוה

בשערי הקבלה... שמונה עשרה... שנה עשרה...

אביי אמר עדין בחמומו זבין לו... מלכא קשה לרשי' דריש...

ב' לשמרי הקנאה דהא שעביד נפשיה... מתניתין דקתני לא ישר בהן אחריות נכסים לא...

בשנה ג' למלך וכו' עדים וחמרו... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

[קמ"ט. י"ג. כ.]

[קמ"ט. י"ג. טו.]

[קמ"ט. י"ג. טז.]

רבינו הנאל

מלה עמו נודע שם... כחב ללוח ולא לוח...

מבנה

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

מבנה

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

הא

בשנה ג' למלך רלעו שהלוכו אלא... כשחממו בו לא רלעו שהלוכו אלא...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

אמר ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן... דלאו הקנאה למיחש דהא דאמרת...

ק"ג א מיי" ס"ח מהל'
גילה ואמריה הל' א'
ופ"ה מהל' מלך ולו
ג' ב' ופ"ג וכלל ט'
שאין לו אחריות ט'
מבני שני נ' ע"ש פ"ח מ'
ק"י לט ע"ה א' :

רבינו חננאל

דא קאמר לא היו דברים מעולם. משמע שהיה
מוקף לכתב למימרו מה שעטין לא היו דברים מעולם היינו
שואמר פרעתי ד"כ נהדר ליה ללוה ללוך ע"פ לוחיו ועוד
דשמואל לא חייב לפרעון וקשה להטילו יס בו אחריות אמאי לא
יחזיר אס לא יקיימנו לא יגבה כלום
ואם יקיימנו בדין יגבה ואין לומר
דחיישינן שמה יולימו שלא בפניו או
על הלוקחות ויחומיס ולא נעטון
לס מוויף משום דלא שכיח כמו
שאין טענין ליחמו נאכו משום
דלא שכיח כדאמרין בהמוכר [אח]
הבית (כ"ד דף ע' טס) וכיון דאין
טענין להו מוויף גס אין טענין
לס פרוע הוא א"ע"ג דשמואל סבר
כ"פ מי קמח (ס"ד דף קנ"ג) וסס מודה
בשטר שכתבו לריך לקיימו ונאמן
לומר פרוע הוא כמגו דלי בעי אמר
מוויף מכל מקום ליחמו וללוקחות דלא
טענין מוויף לא טענין פרוע הוא
הא יתא דלפילו לא נעטון להס
מוויף הוא נעטון להס פרוע כדאמר'
בהמוכר [אח] הבית (ס"ד דף ע'
טס) גבי סטר כ"ס הולא על היתומים
דנשבע וגובה מתנה אבל בפלוג'
דפקדון טענין להו החזרתי כמו
כתיבה שיהי נאמן לומר החזרתי
כמגו דלי בעי אמר נאכסו ולכך גס
לס טענין החזרתי אף על גב דלא
טענין להו נאכסו ועוד דעל כתיב
טענין להו מוויף או פרוע דלס לא
כן לא שבתק חי לכל כתיב דיוכל כל
אדם להוליג על היתומים ולקוחות
ושלא בפניו סטר מלוה או סטר מוכר
שעסה כרעו ולא נעטון להס וכן
מוכה בפרק ג' פסוק (ס"ד דף קנ"ג):

כ"ד א ד"ה דברים מעולם, אמר ר' אלעזר
במחלו קרובי בשראי חייב מודה' ד"ה מאד סבר
ש"מ שאין בו אחריות נכסים אינו גובה לא
ממשעבדי ולא מבני חרי וב"ב סברי
(ממשעבדי הוא דלא גבי מבני חרי) מגבא
גבי, אבל כשחייב מודה דברי רבי יוחנן
*ולא חיישינן לפרעון ולקנוניא *ר"ה יוחנן
אמר מתלוות כשחייב מודה ד"ה מאד
סבר ש"מ שאין בו אחריות נכסים'
ממשעבדי הוא דלא גבי אבל מבני חרי
מגבא גבי ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי
אבל כשאין חייב מודה דברי רבי יוחנן
דחיישינן לפרעון ת"א בותיה דרבי יוחנן
ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא

א"כ גובה לא מנכסים משועבדים ולא מבני חזרין. א"כ אין
הלוה מודה דשטר לא שבעד דה נכסים לאו שטר לא הוא והוא
כמלוה על פה שאין עליה עדים: **ורבנן סברי.** להא מיהא הוי
שטר אסתא כמלוה על פה צדדים הלכך גבי מבני חרי ולהוי
לא יחזיר לדין דלפני אהרע ליה
ואמרין מוויף הוא כדקאמר ליה:
ממשעבדי נמי גבי. כדמפרש לקמן
אחריות טעוה סופר הוא חיישינן
לפרעון ולקנוניא: **אבל כשאין מידי**
מודה ודפילו מודה שכתבו אלא
שאמר פרעתי: **דברי הכל לא יחזיר.**
דחיישינן לפרעון כדקאמר: **אף על**
פי ששיבה מודה נכ' חיישינן
לקנוניא: **בזמן שהלוה מודה.** שהוא
חייב לו: **יחזיר למלוה.** שאין כאן
קנוניא דלא גבי ממשעבדי: **וגבי**
מנכסים משועבדים. ולא יחזיר ודפי'
שניהס מודה דחיישינן לקנוניא:
דכי פרטי מילי הוי. ולא אהרע
לפרעון ד"ה חיישינן לפרעון ואלעזר כדאמר':
דשמואל בחדא ומיביתא
מודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים: בזמן שהלוה מודה
יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי

מ"ח
[לקמן י"ה ע"ג]
הדיוח
הב"ח
(ה) גבי שיהי
ר"ה חזר
ש"מ חזר
ש"מ חזר

וחיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים: בזמן שהלוה מודה
יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מאיר ש"מ שאין בו אחריות נכסים' אינו גובה מנכסים משועבדים ולא
מנכסים בני חזרין, ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי אמר ר' אלעזר
ממשעבדי הוא דלא גבי מבני חרי מגבא גבי ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי
אבל כשאין חייב מודה דברי רבי יוחנן דחיישינן לפרעון ואלעזר כדאמר':
דשמואל בחדא ומיביתא מוודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים:
בזמן שהלוה מודה יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי

וחיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים: בזמן שהלוה מודה
יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מאיר ש"מ שאין בו אחריות נכסים' אינו גובה מנכסים משועבדים ולא
מנכסים בני חזרין, ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי אמר ר' אלעזר
ממשעבדי הוא דלא גבי מבני חרי מגבא גבי ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי
אבל כשאין חייב מודה דברי רבי יוחנן דחיישינן לפרעון ואלעזר כדאמר':
דשמואל בחדא ומיביתא מוודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים:
בזמן שהלוה מודה יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי

וחיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים: בזמן שהלוה מודה
יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מאיר ש"מ שאין בו אחריות נכסים' אינו גובה מנכסים משועבדים ולא
מנכסים בני חזרין, ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי אמר ר' אלעזר
ממשעבדי הוא דלא גבי מבני חרי מגבא גבי ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי
אבל כשאין חייב מודה דברי רבי יוחנן דחיישינן לפרעון ואלעזר כדאמר':
דשמואל בחדא ומיביתא מוודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים:
בזמן שהלוה מודה יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי

וחיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים: בזמן שהלוה מודה
יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי
מאיר ש"מ שאין בו אחריות נכסים' אינו גובה מנכסים משועבדים ולא
מנכסים בני חזרין, ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי אמר ר' אלעזר
ממשעבדי הוא דלא גבי מבני חרי מגבא גבי ור"ה סברי "ממשעבדי גבי גבי
אבל כשאין חייב מודה דברי רבי יוחנן דחיישינן לפרעון ואלעזר כדאמר':
דשמואל בחדא ומיביתא מוודים לא יחזיר לא ליה ולא ליה, אין בהן אחריות נכסים:
בזמן שהלוה מודה יחזיר למלוה, אין הלוה מודה לא יחזיר לא ליה ולא ליה דברי רבי מאיר שיהיה
רבי מאיר ואמר שמרי (ב) שיש בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים משועבדים
ושאין בהם אחריות נכסים וגובה מנכסים בני חזרין ובבבית אחרים אחד זה
אחד זה גובה מנכסים משועבדים ותיובתא דרבי אלעזר בחדא ותיובתא דרבי

ע"ה בתוס' פ'
מי שיהי כפי
דף ג' ר"ה
ד"ה ר"ה

שדה שאני לוקח • ל"ג זו מדקאמר והאלהים אפילו בשדה זו
הלא בפירות אמר זו :

בשמי חלטהאח ואורכהאח דלאו בני פרעון נינהו • חימה
שטרי אורכהאח אמרו ללאו בני פרעון נינהו כיון דעדיון

[א] מיי סכ"ז מהל'
מכרה הל' ה' ש"ע
ח"מ ס"ו ר"ל ט"ו ה'
ולא כתיב :

קב"א מיי ס"ז מהל'
ח"מ סכ"ז מהל'
ספג עשין מח עוש"ע
אח"כ ס"ו מ' טע"ה ס'
ולא כתיב :

קב"א ב ג מ יו"י סכ"ז
מהל' מלוה ולוה
כלכה עו ספג עשין ז'
עוש"ע ח"מ ס"ו י' ק'
סכ"ז ע :

רבינו הנאל

מצותו היום סבור לך
דבריו קיימים • אבל
הא דמסר בר החומר
לחבירו שדה זו שאני
לך לשמירתה כתיב
לך שמעו ק"י לית
הלכתא כתיב דאשתת
ביביתו פ' האשה רבא
הלכתא האשה שהלך
בעלה ובנה לפריעת
הים וכו' • אמר רב
היה רב יוחנן בר רבא
כרב רב כ"י ינאו ר"י
ינאו כ"י חייא ר' חייא
כ"י ר' כ"י מצינו ר'
מאר בר' אלעזר בן
יעקב ורבי אלעזר בן
יעקב כ"י עקיבא כוליה
סביור לא ארס סקנה
לחבירו דבר שלא בא
לעולם • וקיימא לן דהני
כוליה שיקא אינן לית
הלכתא אמר ר' חייא
סניתי • אמר שמואל
הכונה שפר הקאה
בשוק יחיד לבעלים
ולית הלכתא כותיה
דחא איתרחב וקיימא
לן הושתן לפרעון •
והא דמסר בר גמול
דכרנא דהו סכריה
הני שטרי אקנייהא
דמשכחתי ב"ק א
ניחרינהו למיתו
לפסיה שמואל היא
ולית הלכתא כותיה •
אמר ר' יוחנן הוצא
שטר חוב כותיה א"כ
דכתיב בית הנפק •
פ"י הנפק אשתתא
דייני לא יחיר מאי
מפסא חיישין לפרעון
אינו וחתן כל מפסא
ב"ד ר' יחיד •
תרי' סתני' בשטרי
האשתתא והאשתתא
דלאו בני פרעון נינהו
ר' יבבי אמר בשוחות
הלוה כתיב • אמר רבא
ושטרי הרווחק כתיב
חול לא פוטק ודלמא עדין
חדר ופוטק וכו' • כתיב
הואיל ואתא לית
נימא יב' מילתא •

משום כדי חייו • מה שחטלה מלודתי היום חקנו חכמים שיהיו
דכרו קיימין שמה לריך הוא למוטות דבר מוטע אבל מה שחטלה
מלודתי כל חדש-או-כל שנה"אין שם משום כדי חייו • קבנא לך
מעבד • שכשאתמנה לא חוכל לחזור בו • קבנא • אם יקמה ואין
יכול לחזור כשנתקה • בשדה ספס •
חורה אור

משום כדי חייו • אמר רב הונא אמר רב
[א] האומר לחבירו "שדה שאני לוקח
לכשאתמנה קנייה לרמעבשו" קנה"אמר רבא
מסתברא מלמא דרב"בשדה" סתם אבל
"בשדה זו" לאמי' יימר דמובין לה גיהליה •
והאלהים אמר רב אפי' בשדה זו • ככ"י רב
כמאןאמר להשמעיה "כ"י מ' דאמר אדם מקנה

דבר שלא בא לעולם דתניא "האומר לאשה
להתקדשי לי לאחר שאחזירך, לאחר שתחזיריני
לאחר שימות בעליך, לאחר שיהלויך לך יבמך
לאחר שתמות אחותך, אינה מקודשת" •
ואמר מקב"ש"והא" אשה כשדה זו" דמיא

וא"ד מאיר מקודשת : אמר שמואל * **המוציא**
שומר הקנה בשם יחזורו לבעלים • דא' משום
דכתב ללות ולא ליה • הא שעבד נפשיה וא'
משום פרעון • לא חיישין לפרעון דאם איתא
דפרעיה מקרע הוה קרע ליה • אמר רב נחמיה •
אבא בן ספרי דייני דמר שמואל הוה ור"י ז'נא
כבר שיתא כבר שבע ודכרנא דהו סכריה
ואמר: הני שטרי אקנייהא דמשכחתי בשוקא

חנינא "כל מעשה בית דין הרי זה יחזור"
אלמלא חיישין לפרעון א"ל בני דודא
מתנייהו בשטרי חלמאחא ואורכהא דלאו
בני פרעון נינהו אמר רבא והני לאו בני
פרעון נינהו והא * אמרי נהרדעי שומא הדר
עד תריסר ירחי שתא ואמר אמירא אמא
כנהרדעא אמא וסכריא לי ידשווא הדר
לעולם? אלא אמר רבא הנינו מעמא
דאמרי אדיו הוא דאפסיד אנפשיה דבעידנא
דפרעיה אביה ליה למקרעיה לשטריה א"כ

למכתב שומא אורגא עילוייה דרבינא
ארעא לא בעיא למיהדר "ומשום ועשית
הישר והטוב בעיני ה'" • הא דאמר ר'בנן
תהדר, הלכך כו"ש'א הוא דקא זבין • איבעי
ליה למכתב שטר זבני, דני שטר חוב מאי
איבא למכתב אפ' איתא דפרעיה איבעי ליה
למיקרעיה לשטריה, אמור' אשתמושי' קא
משחמיט ליה דא"ל "למחר יהבנא לך

דדשחא ליתיה נבאי אי נמי אנפשיה דספרא
יחיד ליה : א"ד אבהו א"ד יוחנן **המוציא שטר**
חוב בשוק אע"פ שכחוב בו הנפק לא יחזירו
לבעלים • לא מיבעיא היכא דלא כתוב בו
הנפק דאיבא למיכר כתב ללות ולא ליה
אלא אפ"י כתוב בו הנפק [מאי ניהו דמקום]
לא יחזיר דחיישין לפרעון איתוביה רבי
יבמיה לך • אבהו לכל מעשה ב"ד הרי זה
היהו א"ל ירמיה ברי לא כל מעשה ב"ד

אמר רבא אמר רבא **משום** דהוחוק כפרן חדא
זמנא הו לא פרע כלל • אלא אמר רבא מתנייהו
בשטר חלמאחא ואורכהא וואיל לית נימא ביה
מלתא • דאמר רב יוסף בר מנשיה אמר רב נחמן
אמר לו • "צא תן לו" • ואמר

לוח זה כפרן פעם אחת לפיכך אין נחמן לומר
שפסקן לו דמי ב"ד שזיו עליו למה לו •
פרע כלל • בתמיה ואי חיישין לפרעון זה שלא
נוצר לשמור שטרו יפסיד • לא פן • לו •
ואמר

יבמות ג'

שם ג"ג
קדושין פ"ג
מכות פ"ג

[על י"ד]

[על י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

לשון ג'

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

[לשון י"ג י"ד]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

קדם א חיי שנים חל
גולה וכו' חל
ו עין כנסת וכו'
סמך עין עד חשי'ם
חל'ם ע"י קנה ספק א
וה"ס

רבינו תנאל

בשר אתה עבר רבא
ע"ב דא כששיתיה
איכא דאמר היבא
דמונני כינא וכו'
שלא הוהוין ואנ"ג
השירות מצויות שם
איכא דאמר היבא דהו
כינא וכו' דהוהוין
דחא לא כתיבן שירתא
היה' ד' יואר ע"ה
מתני' אבריות ומשני
תנ' סמכין נפ' וכו'
פסטי וכו' דברים
משום הם ס' ה' ה'
א"ר אמר רבי רב
זיור מסבירא וכו' א"ר
בירא דהניכא דאמר
אנ"ג לא הוהוין ע"ה
יוסף בן נהדר וכו'
דחא לא נהדר וכו'
רבה מרחיין מתני'
דמשני מינה רבא כל
מקום שלא תהוין שני
יוסף בן שמעון ברי
אבה וכו' ע"ה ע"ה
ובסך אתא דרבי כל
משנה ב"ד ה"ה ה'
יחזיר ולא סמך משנה
כפסמי' דרבא אלא
אוקמא ר' ירמיה כגון
דאמר עדים מעולם
לא דרבהו אלא על גב
אחי של יוסף בן
שמעון וכו' ורב א"ר
דרבה בירא וכו'
כגון דאמר (עדים) נקב
יש בו בצד את פלוני
שחא סימן מובהק אבל
נקב בעלמא לא סמך
דשנייה דרבא לא
שנייה דסמך את
ואנ"ג דעבר עובדא
כשפסתייה וכו'
דעבר ואחריני לא עבר
כוותיה וכו' ואי תווא

חיישין לשני שוירי - ואל"ס ח"כ לרב הוגא היאך גרס כל
אורח את אשתו לר"מ דלוי מוכיח מתוכו כיון דחיישין
לשני שוירי וי"ל כיון דלא הוהוין הוי שפיר מוכיח מתוכו ומ"מ
כשכל חיישין: **נפק** דק ואשכח כל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר
פרש"י דהוהוין גיטא הוה כתיב ביה
הנפק ופשיטו שפיר מחתני' דמעשה
ב"ד יחזיר אך מה שפירש כשנפל מן
השליח קשה דל"כ מה מועיל ההנפק
כיון שלא בא ליד האשה עדיין דלס'
יש לחוש למתוך כולל ההנפק הכי נמי
יש לחוש להנפק וכו' דבעל לא מקיים
גיטא וי"ל דאי כתיב ביה ההנפק מיירי
כנפל מן האשה ושולטת אוהו האשה
ואומרת שהוה שלה וקא פשיט דיחזיר
ולא חיישין שמה משקרה ומואסה אחרת
נפל אנ"ג דהשירות מצויות כיון דלא
הוהוין כמו במעשה ב"ד דיחזיר
ואנ"ג דאשכח ב"ד שהשירות
מצויות ולא חיישין שמה מאחר נפל
כיון דלא הוהוין ואי מיירי שהשליח
שולט גרס את האשה וי"ל דלא
כתיב ב' ההנפק ומוכיח נמי שפיר
כיון דבמעשה ב"ד יחזיר דלא חיישין
למתוך דכיון שכתוב בו ההנפק והוי
נעשה הלוואה לזה לא מקיים שטר
כדארמין לקמן בפרקין (דף כ:) ולא
יחיישין נמי שמה מאחר נפל אנ"ג
דהשירות מצויות כיון דלא הוהוין
שולט הגט ולא שייך למימר נמתך
כיון שהגט ביד השליח ואין יכול
לכטל הגט שלא בפני השליח ולא
יחוש כמו כן שמה מאחר נפל אף
על גב דהשירות מצויות כיון דלא
הוהוין ואל"ס ח"כ ח"כ דאמר פ' האשה
האשה גיטא נמי דאשכחנה שהשליח
למיר יתקן ח"כ לא הוהוין ח"כ
ליה ממתניתין דכל מעשה ב"ד הרי
זה יחזיר וי"ל דמקוץ לה דאשכחנה
חוץ לב"ד שאין השירות מצויות כ"ל
יזרא אבל לגבי תרי יתקן לא שייך
לפלוגי בין מצויות לשאין מצויות
דלעולם יש להסתפק בליחוק מעיר
אחרת כמו מעיר זאת ואי נמי מוקי
מתני' דאשכחנה ב"ד ואל"ס ח"כ לא
חיישין לאחר כיון שזה האיש שולט
גט וירשין שאכזר גט ואין את
מכירין אחר אין לחוש שמהאחר נפל
וכפל ממנו כמו כן כאן אבל התם
אין את וירשין איזה יתקן את אש
מעיר זאת או מעיר אחרת: **אין**
הבעל מודה לא יחזיר - אנ"ג
דלחמנה לומר גרשתי (נישין)
דף סד:) הכא איזה נלחמה דמעשה
פניה כיון דהגט מסייעה:
ואפילו לתן מרובה - תימה כיון
שמודה שממנה נפל וכבר
גירסה אחרי הוה לן למימר דלא יחזיר
כיון דנאמן לומר גרשתי כדאמר פרק יש
תתין (ב"ב דף קלד:) אפילו נפל מאחר נחזיר לה
לרביה בעלמא וי"ל דנאמן לומר גרשתי
ותרה מנורשה מתן ולהבא הואיל ובידו
לגרסה אבל הכא שאומר שכבר גרשה
מזמן הכתוב בגט כמו שאפילו נאמן
למירש ק"י איש מעורם לא חתמו אלא
על גט אחד כ"י - ואומר הבעל שהוא
אוחזין אותו יוסף ואל"ס ח"כ כשאין
העדים אוחזין כן איש נאמן לומר
שהוא שלו אלא את חוששין שמה
מאחר נפל ועתה שעדים אוחזין
אלא על גט אחד של יוסף בן שמעון
למה יהא נאמן ליחוש שמה לאחר חתמו
ולא לזה וי"ל דאף כי אין עדים
מה שאינו נאמן אנ"ג שאומר מכיר
אני שהוא שלי לפי בהספק אומר
שהוא שלי לפי שסבור שלא חיבר
אחר גט רק הוא לכך אומר שהוא
שלו אנ"ג שאינו מכיר אבל כשעדים
אוחזין שלא חתמו לומר גרשתי לומר
גט אחד של יוסף בן שמעון זה איש
שפיר טפי ולכך לומר שאלא ראו
עדים החתומה דאי ראו החתומה
שהיא שלהם אל"ס הוה ליה למימר
מהו דמיא דלמא אחרת עדים כעדים
וחתומה כחתומה:

חיישין לשני שוירי - ח"כ פ' שבה אחד לפניו ואמר ממני נפל
ופלוני היה משלנו לאשתו ויודשין את שאין שם בסוירי שני חכמים
שמתניתין שוין חיישין שמה שוירי אחרת יש ויש בה יוסף בן
שמעון אחר: **ואמר** ליה רב הסוד לרבה גרסינן: **כל מעשה ב"ד**
הרי זה יחזיר - כל מילתא דלחא לב"ד
לקיים דליכא ליתוס' למתוך עליהן
שלא יתקן הרי זה יחזיר וזה מקיים
בב"ד היה ולכך הובא שם: **במעשה**
דבעינן מרתי והכא חלד הוא דהוה
ואכשריה: **היבא דמונני כפסמי'**
דשירות מצויות שם לכל ולקטו
ואלרביה ל' פסמי' דלא הוהוין שני יוסף
בן שמעון בעיר שנכתב בה ולא
חיישין לומר יש עיר אחרת שמה
כו': **וחלול למיר היבא דמנו**
כפסמי' - במי המשהה שם נמלא הגט
ומיר כשמתיה שהוהוין שני יוסף
בן שמעון בלוחה עיר שנכתב בו
ואכשריה דמקום שנמלא בו לא היו
שירות מצויות: **בשלמא רבא** - דאמר
שטיחא ארומיא דמתניתין דנישין
אמתני' דנישין: **לא אמר רבא** - זכא'
דרמא מתני' אכריתא: **למתניתין**
חלמא ליה לחקשוי - משום דהיא
עיקר ויש תימה כשסותרות זו את זו
ולכך לומר שתישכו דלילי ברייתא
יש לומר איזה עיקר רבי לא שנהא'
רבי חייא מתיין לו: **ולעולם בדקימת**
לן כשנמלא לחלפת - ואם לאו פסול
שמה איש של זה אצל ברייתא לכת
לשנייה הכי דכיון דהכא ברייתא יחזיר
לאשה הוה ליה לפלוגי בין לאחר
בין לזמן מרובה ללא דמיא למתניתין
ד'התם לא יחזיר תנא ומדוקות הוה
דייק יחזיר היבא דלמיר תט וכיון דלא
תנא יחזיר לא הוה ליה לפלוגי:
דאשכחנה אברתי - שאין השירות
מצויות: **ד' ירמיה אמר** - הא דקתי
יחזיר כגון דלמיר עדים החתומין
בו מעולם לא חתמו כו': **ודוקא**
בלד אור פלוגתי - הוה ליה סימן
מובהק ואפילו אם תימני לומר גבי
חורס אכידה בסומין דלכתיבין לן
לקמן (דף כו) דלוריתא או דרבנן
אפילו פשטו סימנין דרבנן, למתוך
על סימן מובהק כזה למשירי אשה
איש דלוריתא: **מספקא ליה לרב**
אשי סומיני - שמחזירין בהן אכידה
אי דלוריתא היא ואפילו באיסור
דלוריתא סמכינן אשמן על זה:
אי דרבנן - ודוקא בלכידה שהפקר
ב"ד הפקר אבל במידי דליסורא לא
סמכינן ואי קשיא נישא הכי קסבר
סימנין דרבנן ונפסחו בעינין
לקמן לאו פירכא היא דמגן
דפשיטא ליה אי נמי מספקא ליה
איש עליה למיסר מספקא:
אירכס

לקמן כ"ג ע"ה
ב"ד יבא ע"ה
למיר ע"ה
לקמן כ"ג

הל' ס"ו

נישין כו.

סו"ד י"ג
ד' קלמיר, ד' אבא ואמי
ד' אבא ואמי
ד' סו"ד י"ג
ד' אבא ואמי
ד' סו"ד י"ג
ד' אבא ואמי

נישין כו

לקמן כו
חילין ע"ה

כ"ג ע"ה

מנא

מנא
מנא
מנא
מנא

ע"י ח"כ יבמות קטו
ד"ס יתקן

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

בג

עין משפט
גרי מצוה

כה א מיי' סיד' מהל'
גולה וחכמה סלג'
סמג עשין עד עוש' ע'
ח"מ רס"ב ספיק' ס'
כ ב מיי' סס פט"ו כלי
ח סמג סס עוש' ע'
סס ספיק' פ'

דמדרסא וסימן העשוי לידרס הוא: דמינשפא - מחנגלג ברנלי ארס ובהמה ואינה נמלאת במקום שפלה תחילה: דיקידי כבידות: הא של בעל הבית חייב להכריז - ואל"ע דבהדיא מני לה במתניין "אידי דנקט לאותביה מרישא כריסות ברשות הרבים

[לשון כה]

דמדרסא ברשות היחיד נוטל ומכריו דלא מדרסא והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברה"י נוטל ומכריו בין דגביתו לא מדרסא ורבא מחריץ למעמיה במקום כריכות ברה"י הרי אלו שלו דמינשפא ברה"י חייב להכריז דלא מינשפא והאלומות בין ברה"י ובין ברה"י נוטל ומכריו בין דיקרי לא מינשפא ח"ו בכרות של נתחום הרי

אלו שלו הא של בעל הבית חייב להכריז של בעל הבית מאי טעמא: כיון דאית בתו סימן דמידע ידע רפתא דאניש איניש הוא ולא שגא רשות הרבים ולא שגא רשות היחיד נוטל ומכריו אלא סימן העשוי לידרס הוי סימן תיובתא דרבה: אמר לך רבה התם היינו טעמא משום דאין מעבדין על האוכלין והא איבא נבריו: נכרים הישי לכשפים והאיבא בהמה וכלבים: באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים לימא בתנא ר"י אומר כל דבר שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד ימצא עיגול ובתוכו תרם

כבר ובתוכו מעוממכלל התנא קמא סבר הרי אלו שלו סברת דבולי עלמא סימן הבא מאיליו הוי סימן ומעבירין על האוכלין מאי לאו בסימן העשוי לידרס קא מפלגי מל סבר לא הוי סימן ומכריו הוי סימן אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד דקא סבר הנא קמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומעבירין על האוכלין בכרות של בעל הבית ברה"י אמאי מכריו אלא אמר רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר לך דב"ע סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ואין מעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן

רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן

רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן

רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן

רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והבא בסימן הבא מאיליו קא מפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ור"י סבר הוי סימן

דאחיבי מינה לרבה נקטנמי לאוחביה לרבה מזוקי' דרישא: אין מעבירין על האוכלין - המזלזל אוכלין בדרך אין רשאי לעבור עליהם ולהניחם שם הלך לא נדרסו שמי שמלאן רשון הגבית: אין מעבירין על האוכלין - לאו לשון דריסה הוא אלא כמו אין מעבירין על המנוח (יומא דף נ"ג): מישי לכשפים - סבורים שמחמה כשפים הונחו לשם כדי להכשיל הדורסים עליהן וגיה גמי דאין מגביהן וארס מיהו לא דרסי עליהן משום כשפים: לימא בתנאי - פלוגתא דרבה ורבא: הבא מאיליו - הרואי לנא מאיליו כגון מרס פעמים שפעל בעיגול: הוי סימן - דלמרינן לרב סימן נחת ס' ולא נפל מאיליו, ודבר שיש בו סימן הוא ואפילו הכי פליגי רבנן ואמרי הכי אלו של משום דקסברי מעבירין על האוכלין והא ליה סימן העשוי לידרס: ור"י סבר הוי סימן - ואל"ע שזה עשוי לידרס נמי הוי סימן: ומעבירין על האוכלין ואפילו הכי ככרות של בעל הבית חייב להכריז דסימן העשוי לידרס הוי סימן ועיגול היינו טעמא דסימן הבא מאיליו לאו סימן הוא ור"י סבר הוי סימן: ורבה אמר לך כ"ו - והבא היינו טעמא דר"י משום דאין מעבירין על האוכלין ותיק הכי נמי אית ליה אין מעבירין ומשום הכי ככרות של בעל הבית חייב להכריז וטעמיה דסימן הבא מאיליו הוא, ור"י סבר הוי סימן: איכא דאמרי סבריה כ"ו - ובי מעבירין על האוכלין חתמה: כלכסא כריכות בר"י כ"ו - כדמוקי לה בשאין כ"ו סימן: כרשות סידי' אי דרך נפילה כרי אלו שלו - דליכא למימר מקום הוי סימן דהא לא ידע היכא נפיל מיניה: אי דרך סינוה נוטל ומכריו - מקום ולא יתקם שם שחא יתלחם עכו"ס ויעלם ושחא כסחוס הכעלים: אבל נדבר שיש בו סימן כ"ו - רבא לטעמיה דאמר סימן העשוי לידרס הוי סימן: במתניא

[פירוני סה]

[נפיל כה]

רבינו הנאל

ח"ש נכחות של נתחום שלו של בעל הבית נוטל ומכריו והנה אע"פ שירועין הורשתא דכל דור ודור כיון שאם ידרס מתחתיו ואין נכירין לפי תן למה סבורין תיובתא לרבה דאמר לא הוי סימן ופירק רבה שאני בכרות דלא מדרסי כלל דאין מעבירין על האוכלין ומתני' באתרא דאית ביה לא בהמה ולא איש כלבים - פי' סימן הבא מאיליו כגון שפוחי סבביה בעימה ואנפו בידך הכבר ובידמא בתן אפר רב וביד כללא דאבידתא כיון דאמר ר"י ליה לחסרון כים מיאש סינה - אפר רב וביד משמיה דרבא הלכתא כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות פסאן הרי אלו שלו אי סימן אכל ביש בו סימן לא שגא רשות הרבים ולא שגא רשות היחיד ולא שגא רשות הניחה ולא שגא רשות נפילה נוטל ומכריו כ"ו מפלגי דתנא קמא

הנהות הב"ח

(ב) חוס' ד"ה וכה וכה איכא וכו' גבי נפול כמנלל אלמא כל היכא (ג) ד"ה סימן וכו' כיון שניכר כחון וכן דבר: ומחזות

התנים מעלים
פשי"ד ר"ה איכא
דאמרי

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

באשפויזו - שלטו על אשפויזו אם קבלו בכשר פנים יפות ואמר
לא, מדה טובה היא כדי שלא יקפלו בו בני אדם שאינם מאוננים
לכא חמד עליו ויכלו את ממונו: אגב לאו כסא דכסא - כלי
של אשפויזו היה: כד פסין ויגוריו - חלונות
שפולין בו מחסין: ויגוריו - חלונות

ומודה ר"ש כללים שבבעתון העין בו. מוקאמר ומודה משמע
לדבר אפילו לא שבעתון העין חייב להכריז וכן מצינו
בבבא בר בר חנה דלמא כפ"ק (שיל דף י"ט) אי קביעות טענה
איה לי בגויה וגו' לא שבעתו העין דלא משנה איניש גיטא בידיה
וקשה דלא מצינו דלמרו רבנן זה
כפירוש וי"ל דמלוקט במתאי כריסת
ועיגול דבינה ומתרווחת וככרות הרי
אלו של ואלו דברים אין דרכן להיות
בין קביעות העין משמע דדברים
שדרכן להיות בין קביעות עין בכל
ענין חייב להכריז אפילו לא שבעתון
העין אי מלא במקום דשכיחי רבנן:
אבל ענין ענין חייב להכריז: דמנין
היו סיון ומתניתין דקטני

רבינו הגאון

ההיא שפיר עבר שאין
ד"ר ארז גלית
בני ארם שיתנו עם
בשנתם לבני ארם וכן
באשפויזו אם כיבוד
רעה לו פסעם הריבה
ותיק חבית כללים
מכובדים ושיתהארת
פסני כי פחד שלא
יתרשו בני אדם ויודו
בכר רעה בקל גדול
וגו' ושניה כל שינו
בענין זה אין חייקין
אחר בשקיר אלא הרי
הוא באשתו ואם יאמר
כדי לי שאלו כללי ת
מתנין אחרת כבשיתו
פין בבלא בלא חתינת
שמינן לשיכר סוחר ר'
נשמינן בן אלעזר כללים
שבעתון העין
שחייב להכריז מא
משמך דלא אתי זורא
מר ב"נ דלא משנה
בידיה דרמאס מבשית
עניא אית לי בת ושקיל
לה. ואלו הן כלים
הדברים שאין חייב
להכריז בדי מחסין
ובתרווחת
[ש] קידמות שמחין
אחר ארז וכן חית ר"ש
אמר הגאון פן אחרי
ופן הרוח ומפני של פ
ומשלוחו של גר
באשפויזו
ולפניה ומעתי בבתי
כנסיות ובתי מדרשות
ואפי' דרין ובכל מקום
שחייבין מפני שם הר'
אלו של מפני שהבעלים
מרחיקים את ויכריבי
לי ברוב כנענים או אפי'
ברוב ישראל בני הר'
אלו של ולא אפי' שמינן
וקיימין דרמאס
לקיאל. משמך דר'
וזמא הדיא פשוטה

מחרוזות וככרות הרי אלו של אי
מיידי דרך נפילה חתי שפיר דלא לא
היה מנין סימן שאיני יודע ששכנתי
בבת אחת א"ל מיידי דרך היעות
ולכא אלא מחרוזת אחת וכן עיגול
וככר והוא דקאמר מחרוזות היינו
מחרוזות דשלמא ולקמן (דף ס"ה) גבי
לכרי פירות וגבי לכרי מעות דפרקי
ש"מ מנין הו' סימן ולא משני לכוזי
דשלמא דומיא דהישא מחרוזות ועיגול
וככרות וככרות היינו מקום דלא
הוה ליה למתני אלא מעות לברות
ופירות לברות דקטני מעות מחרוזות
ופירות מחרוזות: כ"י קאמר ר"ש
בכור כנענים - וי"ח א"כ מה לך
קטנים מפני שהבעלים מתאימים ה"ל
ד'ש לתלת דמכנענים נפל דהו' רובא
מ"ר ב"נ דלא משנה
שמינן דכל קאמר הרי אלו של
ה"המסמך מתיישא וזמור דכנענים
שקלי ליה ושאילו אם ישראל ימלא
לא יכריז ודלוה דמכנענים נפל דהן
רובא: אפי"ר כרוב ישראל נמי
הו' ש"ל ומעמא מקום דאיכא איכסי
דלא מעני ושקלי לה:
אם תמני לומר פליגי פליגי
כרוב כנענים או לא. לכהן
גירסא מספקא אי פליגי אפילו
כרוב ישראל וי"ח ספרים דלא
גרסי הכי אלא גרסי חתי' אפילו
כרוב ישראל פליגי רבנן עליה כרוב
כנענים או לא ולכן גירסא פשוטא
ליה דרבנן פליגי עליה כרוב ישראל
וחייב להכריז ולא חייקין לאיכסי
דלא מעני וכן גירסא דהא תנן אלו
שחייב להכריז מלא פירות בכלי וכן
כולהו דלית בהו סימן ומשמע דלפניו
כרה"ד דרבים מתיישא עס חייב להכריז
דלא מדבר רה"י אלא גבי כריסת
ודוחק הוא להעמיד כסממא וכן
לקמן אמר לעולם רבנן כ"י ומי קתני
הרי אלו של אינו חייב להכריז קטני
ויניח והסתא מ"מ תפסות דפתי
רבנן כרוב ישראל קתני אי רוב
ישראל חייב להכריז אלא ודאי לא הא
מספקא ליה אם פליגי כרוב ישראל
ושפוטא ליה דפליגי מכה מתני

בן אלעזר בכלים חדשים ששבעתון העין

שחייב להכריז, ואלו הן כלים חדשים שלא
שבעתון העין שאינו חייב להכריז כגון [א] בדי
מחסין וצינוריות ומחרוזות של קדרות
כל אלו שאמרו 'אימתי מותרים בזמן
שמצאן אחד אחד אבל מצאן שנים שנים
חייב להכריז' מאי בדי? שוכי ואמאי קרו ליה
'בדי' דבר דתלו ביה מדי' ב' קרו ליה
כי הוא [ב] דתנן התם *עלה אחד בבד אחד
וכן היה ר"ש בן אלעזר אומר *המציל מן
הארי וזן הדוב וזן הנמר וזן הברדלס
וזן זושו של ים ומשלוליתו של גהר, המוצא
בסריא ופלטיא גדולה ובכל מקום שדברים
מצויין שם הרי אלו של מפני שהבעלים
מתאישיין מהן *ברוב כנענים אבל ברוב ישראל
בן אלעזר ברוב כנענים אבל ברוב ישראל
לא א"ל דלא *א"ל ברוב ישראל נמי אמר
אם המצא לומר אפילו ברוב ישראל נמי
אמר *פליגי רבנן עליה א"ל לא פליגי ואם
תמצא לומר פליגי ברוב ישראל וה"ל פליגי
ברוב כנענים פליגי א"ל לא פליגי ואם תמצא
לומר פליגי אפי' *ברוב כנענים הלכה כמתני
א"ל אין הלכה כמותו אם תמצא לומר הלכה
כמתני *וקא ברוב כנענים א"ל אפילו ברוב
ישראל ח"ל *המוציא מעות בבתי כנסיות
ובבתי מדרשות ובכל מקום שדברים מצויין
שם הרי אלו של מפני
שהבעלים מתאישיין מהן מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש בן אלעזר,
שמעת מניה אפילו ברוב ישראל נמי ה"ל במפוחין, אי במפוחין מאי
אריא מקום שדברים מצויין שם אפילו אין הרבים מצויין שם? אלא לעולם
*בצורין והבא במאי עסקין? בבתי כנסיות של כנענים, בבתי מדרשות מאי
איכא למימר? בבתי מדרשות דין דיתבי בהו כנענים, השתא דאתיה להבי בתי
כנסיות נמי דין דיתבי בהו כנענים? א"ל אמריה: א"ל רוב ישראל
חייב להכריז אם רוב כנענים אינו חייב להכריז מאן שמעת ליה דאמר אוליגין
בתר רובא רשביא *שמעת מניה קאמר רשביא ברוב כנענים אבל ברוב
ישראל לא הא בני רבנן היא תפשוט מניה דמדור ליה רבנן לרשביא ברוב
כנענים אלא לעולם רשביא דהיא ואפי' ברוב ישראל נמי והבא במאי עסקין? במפוחין
או במזון מאי עבדתיה גביה ודתנן *מצא כלי באשפה: מבוטה לא יגע בו
[מגורה נזיל ומכריז]? כדאמר רב פפא באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק
עליה לפנותה הרבא נמי באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק עליה לפנותה
ואיבעית

ר"י ור"מ
ב"ד ור"ז
ר"ה ור"ט
ר"י ור"מ

כ"י קאמר ר"ש

בכ"י קאמר ר"ש
ב"ד ור"ז
ר"ה ור"ט
ר"י ור"מ

כדפרישתי: מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש בן אלעזר,
שמעת מניה אפילו ברוב ישראל נמי ה"ל במפוחין, אי במפוחין מאי
אריא מקום שדברים מצויין שם אפילו אין הרבים מצויין שם? אלא לעולם
*בצורין והבא במאי עסקין? בבתי כנסיות של כנענים, בבתי מדרשות מאי
איכא למימר? בבתי מדרשות דין דיתבי בהו כנענים, השתא דאתיה להבי בתי
כנסיות נמי דין דיתבי בהו כנענים? א"ל אמריה: א"ל רוב ישראל
חייב להכריז אם רוב כנענים אינו חייב להכריז מאן שמעת ליה דאמר אוליגין
בתר רובא רשביא *שמעת מניה קאמר רשביא ברוב כנענים אבל ברוב
ישראל לא הא בני רבנן היא תפשוט מניה דמדור ליה רבנן לרשביא ברוב
כנענים אלא לעולם רשביא דהיא ואפי' ברוב ישראל נמי והבא במאי עסקין? במפוחין
או במזון מאי עבדתיה גביה ודתנן *מצא כלי באשפה: מבוטה לא יגע בו
[מגורה נזיל ומכריז]? כדאמר רב פפא באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק
עליה לפנותה הרבא נמי באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק עליה לפנותה
ואיבעית

י"ל דכ"י
ע"כ [י"ח קת']

*אמר רשביא
ב"ד ור"ז
ר"ה ור"ט
ר"י ור"מ

[לקמן ס"ו]

[ע' ט"ז כ"ז
כ"ג ד"ה ת"ן]

[ע"ל כ"ז
כ"ג ד"ה ת"ן]

היות הב"ח

(ה) נ"מ תיב ומדה
ר"ש: (ג) רש"י ד"ס
ומלך וכו' וכו' טעם
כ"י פ' דף כ"ה ע"כ

הדות הגרא

[א] ג"מ ד"י מתקין
כ"י מהמכ"ס זב"ט לא
כתבו כדי אלא מתקין
כו' בלא דין ופי' דלא
ומש"כ (כ"י) רש"י ד"ס
[ב] ש"י דתנן
רש"י ק' ע"ז ור"ב
דלמתנין וכו' כ"י
ור"ז: [ג] רש"י ד"ס
ע"כ. נ"מ: כ"י
[ד] ד"י רש"י ד"ס
וכ"י ר"ב תפסא מלא
[ו] דכ"י רש"י ד"ס
כ"י רש"י ד"ס [ז]:

גילוי השמים

ג"מ פליגי רבנן פליגי
קטני זה המד"ס כ"ג פ"ט

כדפרישתי: מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש

כדפרישתי: מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש בן אלעזר,
שמעת מניה אפילו ברוב ישראל נמי ה"ל במפוחין, אי במפוחין מאי
אריא מקום שדברים מצויין שם אפילו אין הרבים מצויין שם? אלא לעולם
*בצורין והבא במאי עסקין? בבתי כנסיות של כנענים, בבתי מדרשות מאי
איכא למימר? בבתי מדרשות דין דיתבי בהו כנענים, השתא דאתיה להבי בתי
כנסיות נמי דין דיתבי בהו כנענים? א"ל אמריה: א"ל רוב ישראל
חייב להכריז אם רוב כנענים אינו חייב להכריז מאן שמעת ליה דאמר אוליגין
בתר רובא רשביא *שמעת מניה קאמר רשביא ברוב כנענים אבל ברוב
ישראל לא הא בני רבנן היא תפשוט מניה דמדור ליה רבנן לרשביא ברוב
כנענים אלא לעולם רשביא דהיא ואפי' ברוב ישראל נמי והבא במאי עסקין? במפוחין
או במזון מאי עבדתיה גביה ודתנן *מצא כלי באשפה: מבוטה לא יגע בו
[מגורה נזיל ומכריז]? כדאמר רב פפא באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק
עליה לפנותה הרבא נמי באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק עליה לפנותה
ואיבעית

כדפרישתי: מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש

כדפרישתי: מאן שמעת ליה דא"ל בתר רובא ר"ש בן אלעזר,
שמעת מניה אפילו ברוב ישראל נמי ה"ל במפוחין, אי במפוחין מאי
אריא מקום שדברים מצויין שם אפילו אין הרבים מצויין שם? אלא לעולם
*בצורין והבא במאי עסקין? בבתי כנסיות של כנענים, בבתי מדרשות מאי
איכא למימר? בבתי מדרשות דין דיתבי בהו כנענים, השתא דאתיה להבי בתי
כנסיות נמי דין דיתבי בהו כנענים? א"ל אמריה: א"ל רוב ישראל
חייב להכריז אם רוב כנענים אינו חייב להכריז מאן שמעת ליה דאמר אוליגין
בתר רובא רשביא *שמעת מניה קאמר רשביא ברוב כנענים אבל ברוב
ישראל לא הא בני רבנן היא תפשוט מניה דמדור ליה רבנן לרשביא ברוב
כנענים אלא לעולם רשביא דהיא ואפי' ברוב ישראל נמי והבא במאי עסקין? במפוחין
או במזון מאי עבדתיה גביה ודתנן *מצא כלי באשפה: מבוטה לא יגע בו
[מגורה נזיל ומכריז]? כדאמר רב פפא באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק
עליה לפנותה הרבא נמי באשפה שאינה עשויה לפנות ונמלק עליה לפנותה
ואיבעית

אלו מציאות פרק שני

בבא מציעא כה

עין משמע ור מצוה

עין משמע ור מצוה

שלוש מטבעות זו פ"ו וזו בנמרח פתח סימניה: (גמ' טפחה
דמלא כו"ה) הכס הוא דלמד שהפירות לבעל הכלי: הא כלי
דמלא פירוס - הרי אלו הפירות של מולן וא"כ שכלי לבעל
הסומן אהי הכלי יחיד ואת הפירות עבד ל' ולא אמרינן מהאי

הא כנסא וכיתנא - פי' קש"י דמחנ"י כנסא וכיתנא וקשה
דקתני מלא פירות וי"ל דכיתנא חקרי פירי כדלמיתין
(בנראהינה רנה) ויבא קין מפרזי האדמה וזת פשתן הביא ודוחק
וגרסא דמחנ"י בללגא ופירי דקין דלין הפירות מוזכרים יחד אלו
מן הכלי נפלו היה קלה נשאר מהם

מנה נפל: מקלמן ככלי כו"ה הדבר
מתיכא דהקך דשל גבי קרקע דהקך
הא חייב להחזירם למי עימן סימן
ככלי וכן משנת לבעל הכס: פ"ג
מלא דבר שאין בו סימן כלי דבר
שיש בו סימן בגן משום לפי פס:
חייב להכריז: על הכל ויחנה המעות
לבעל הכס: הא כשל סימן ונטל
אל שנו - את הכס והוא אהי המעות
שלי וזה הנה נכנסת: פ"ג דקתני
הרי אלו של: כפופא ופינסא -
גזיית משלת ופשתן לפניה דודאי
היא פשתן לאו מטבחה נפל לאי עינה
גפלא הנה משפיר בה והוא הדין לכיס
ולפניו משום מהאי טעמא, כ"ה
דקתני חייב בללגא ופירי דעמיד
דקתני: ופלי מניה פליא: הא
דקתני חייב בללגא ופירי דעמיד
למירי הקך דלכרי מניה נפל:
והא ללא חשיביר - בין דפסא ללא
יש לו חשיביר בשלים לתובי דא מוטרי
פבל גלא משפירי ביה דלוגנין מעמיד
לפני: פ"ג הא והא ללא חשיביר ביה
מירי: פ"ה דליה יש אוננין - לאו
מיניה נפל דאי מיניה נפל הא
מתחייב ביה מירי: פ"ה מנין סוי
סימן - דאי לאו הכי מאי סימן איכא:
מני זכור פירוס - דלין כתיב מנין
(ג) מאי סימניה מקום דקין לכריז
הטעם האו והיכי סימנא במקום
פלוני הנחמיס: פ"ה זכור פירוס -
סימני מנין (ג) דאי מירי ליה לא הא
שפשוט ואל הא הפסוק: וסוף
סעשיין כמגדלין - לקמיה מפרש
שגשגון רחבין זה מה ומיניה מלמטה
אהי תרמח ועלו אהי הביטע ועליון
הא הקלך כנסוקי 'מגדלה' העשוי
היסוד רחב ומקל ועולה ובי מנין
כ"ה לני דקך נפילא פה חלל נדך
השגס והכי דעמו לחיוב ולעולן וסכא
הקך טעול ומכריז וזה בא ועומן
סימן ואומר מגדלין פשוטין: ג'
מטבעות - שאין דמותן זה לזו
ברחוק: פלמנשי שנותי - מקלם
זו על הכריסה ומקלם על גבי
קרקע: חייב להכריז - אלמא כי
האי גונגא לאו דקך נפילה הוא:
אל שגשפ מלכיס - ק"ר שלם
היא לוחיהם שוות שכל מקל סתב
שמו ולכרו על מטבע של: אי
דעשיין כמגדלין - שאין עין ברחוק
דומחסי כחו שפרישית: אפילו על
מלך אחד - שגורם שלשן שוות:
אל מלך אחד כעין שלשפ מלכיס -

[לעיל כג]

"שלשה מטבעות זה על גב זה, כריכות
ברה", יוכרחת של כנה"ב וגיוי צמר
הלוקחין מבית האימין *כרי יין וכרי שמן דרי
אלו חייב להכריז: גמ' מעמא דמצא
פירות בבלי ומעות בבס, האכל ולפניו
פירות בים ולפניו מעות דרי אלו שמו, חגיגה
להא דתנו רבנן 'מצא כלי ולפניו פירות',
"כס ולפניו מעות אהי אלו שלו, מקצותן
בבלי ומקצתן על גבי קרקע, מקצתן בבס
ומקצתן על גבי קרקע חייב להכריז' ורמיה

לפניו מעות או סימן בו סימן בצד דבר שיש
בו סימן חייב להכריז, בא בעל סימן ונטל
את שלו, וכתב הלה בדבר שאין בו סימן ואמר
ב"ד וביד לא קשיא הא כבוכא וכיתנא, הא
בצנא ופירי (א) דכ פפא אמר' הא והא בצנא
ופירי ולא קשיא הא ראשתייר בה מירי הא
דלא אשתייר בה מירי (ב) ואבשרת אימא הא
הא דלא אשתייר בה מירי ולא קשיא יתא
דמהדרי אפיה לגבי פירי הא דלא מהדרי
אפיה לגבי פירי ואבשרת אימא הא והא
דאי' לה אוננין לצנא בא דלית לה אוננין
לצנא: צבורי פירות וצבורי מעות: שמעת
מינה מנין הי סימן? תני צבורי פירות, שמעת
מינה מקום הי סימן? תני צבורי פירות -
שלשה מטבעות זה על גב זה: אמר רבי
יצחק כמגדלין והוא עשיין כמגדלין
תניא גמי הבי מצא מעות: מפחות דרי אלו
ישלו, עשיין כמגדלין חייב להכריז, ואלו הן
עשיין כמגדלין שלשה מטבעות זה על גב
זהו הא גופא קשיא: אמרת 'מצא מעות

מפחות דרי אלו שלו' הא משלחי שלחי חייב להכריז אימא סיפא
עשיין כמגדלין חייב להכריז' הא משלחי שלחי דרי אל שלו; ותנא כל
שאיין עשיין כמגדלין 'מפחות דרי' לזו, (ג) דתנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכיס אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז' היכי דמי: א עשיין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי, וצ"ל דאין עשיין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכיס גמי לא: אלמא א' אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

לפניו מעות או סימן בו סימן בצד דבר שיש
בו סימן חייב להכריז, בא בעל סימן ונטל
את שלו, וכתב הלה בדבר שאין בו סימן ואמר
ב"ד וביד לא קשיא הא כבוכא וכיתנא, הא
בצנא ופירי (א) דכ פפא אמר' הא והא בצנא
ופירי ולא קשיא הא ראשתייר בה מירי הא
דלא אשתייר בה מירי (ב) ואבשרת אימא הא
הא דלא אשתייר בה מירי ולא קשיא יתא
דמהדרי אפיה לגבי פירי הא דלא מהדרי
אפיה לגבי פירי ואבשרת אימא הא והא
דאי' לה אוננין לצנא בא דלית לה אוננין
לצנא: צבורי פירות וצבורי מעות: שמעת
מינה מנין הי סימן? תני צבורי פירות, שמעת
מינה מקום הי סימן? תני צבורי פירות -
שלשה מטבעות זה על גב זה: אמר רבי
יצחק כמגדלין והוא עשיין כמגדלין
תניא גמי הבי מצא מעות: מפחות דרי אלו
ישלו, עשיין כמגדלין חייב להכריז, ואלו הן
עשיין כמגדלין שלשה מטבעות זה על גב
זהו הא גופא קשיא: אמרת 'מצא מעות

מפחות דרי אלו שלו' הא משלחי שלחי חייב להכריז אימא סיפא
עשיין כמגדלין חייב להכריז' הא משלחי שלחי דרי אל שלו; ותנא כל
שאיין עשיין כמגדלין 'מפחות דרי' לזו, (ג) דתנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכיס אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז' היכי דמי: א עשיין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי, וצ"ל דאין עשיין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכיס גמי לא: אלמא א' אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

מפחות דרי אלו שלו' הא משלחי שלחי חייב להכריז אימא סיפא
עשיין כמגדלין חייב להכריז' הא משלחי שלחי דרי אל שלו; ותנא כל
שאיין עשיין כמגדלין 'מפחות דרי' לזו, (ג) דתנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכיס אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז' היכי דמי: א עשיין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי, וצ"ל דאין עשיין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכיס גמי לא: אלמא א' אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

רבינא אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

רבינא אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

רבי שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן חייב להכריז, בא בעל סימן ונטל
את שלו, וכתב הלה בדבר שאין בו סימן ואמר
ב"ד וביד לא קשיא הא כבוכא וכיתנא, הא
בצנא ופירי (א) דכ פפא אמר' הא והא בצנא
ופירי ולא קשיא הא ראשתייר בה מירי הא
דלא אשתייר בה מירי (ב) ואבשרת אימא הא
הא דלא אשתייר בה מירי ולא קשיא יתא
דמהדרי אפיה לגבי פירי הא דלא מהדרי
אפיה לגבי פירי ואבשרת אימא הא והא
דאי' לה אוננין לצנא בא דלית לה אוננין
לצנא: צבורי פירות וצבורי מעות: שמעת
מינה מנין הי סימן? תני צבורי פירות, שמעת
מינה מקום הי סימן? תני צבורי פירות -
שלשה מטבעות זה על גב זה: אמר רבי
יצחק כמגדלין והוא עשיין כמגדלין
תניא גמי הבי מצא מעות: מפחות דרי אלו
ישלו, עשיין כמגדלין חייב להכריז, ואלו הן
עשיין כמגדלין שלשה מטבעות זה על גב
זהו הא גופא קשיא: אמרת 'מצא מעות

מפחות דרי אלו שלו' הא משלחי שלחי חייב להכריז אימא סיפא
עשיין כמגדלין חייב להכריז' הא משלחי שלחי דרי אל שלו; ותנא כל
שאיין עשיין כמגדלין 'מפחות דרי' לזו, (ג) דתנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכיס אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז' היכי דמי: א עשיין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי, וצ"ל דאין עשיין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכיס גמי לא: אלמא א' אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

מפחות דרי אלו שלו' הא משלחי שלחי חייב להכריז אימא סיפא
עשיין כמגדלין חייב להכריז' הא משלחי שלחי דרי אל שלו; ותנא כל
שאיין עשיין כמגדלין 'מפחות דרי' לזו, (ג) דתנינא לא שנו אלא של שלשה
מלכיס אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז' היכי דמי: א עשיין כמגדלין
אפילו של מלך אחד נמי, וצ"ל דאין עשיין כמגדלין אפילו של שלשה
מלכיס גמי לא: אלמא א' אמר רב אמי, לא שנו אלא של מלך אחד
כעין שלשה מלכיס" (אבל של מלך אחד אינו חייב להכריז) (והכי
דמי דעשיין כמגדלין ריהא תראה ומציעא עיליה וזמא עיליה מציעא
דאמרינן אהורא אהורא) אבל של מלך אחד (דכולהו כי הדרי ניתהו אע"ג
דמצא אהורי) דרי אלו שלו 'אימר אתרמי' אתרמי ובהדי הדרי נפול)
רבי יוחנן אמר אפילו של מלך אחד נמי מברין, *מאי מברין?
מנין, מאי אירא תלתא אפי' תרין נמי אמר רבינא (ה) *מצא מברין
*בעי ר' ירמיה כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו,
ויאפשר מהא חדא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו, כל שאילוי
מכנים לה קיסם ביניהן וגומלים בבת' אהת חייב להכריז, בעי רב אשי
כאבני

רבי שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן חייב להכריז, בא בעל סימן ונטל
את שלו, וכתב הלה בדבר שאין בו סימן ואמר
ב"ד וביד לא קשיא הא כבוכא וכיתנא, הא
בצנא ופירי (א) דכ פפא אמר' הא והא בצנא
ופירי ולא קשיא הא ראשתייר בה מירי הא
דלא אשתייר בה מירי (ב) ואבשרת אימא הא
הא דלא אשתייר בה מירי ולא קשיא יתא
דמהדרי אפיה לגבי פירי הא דלא מהדרי
אפיה לגבי פירי ואבשרת אימא הא והא
דאי' לה אוננין לצנא בא דלית לה אוננין
לצנא: צבורי פירות וצבורי מעות: שמעת
מינה מנין הי סימן? תני צבורי פירות, שמעת
מינה מקום הי סימן? תני צבורי פירות -
שלשה מטבעות זה על גב זה: אמר רבי
יצחק כמגדלין והוא עשיין כמגדלין
תניא גמי הבי מצא מעות: מפחות דרי אלו
ישלו, עשיין כמגדלין חייב להכריז, ואלו הן
עשיין כמגדלין שלשה מטבעות זה על גב
זהו הא גופא קשיא: אמרת 'מצא מעות

[א] גמי כל פסא וכו'. ר"כ המבי' פסק כסולנו הקיימתה דר' אל דר' הכניסה. והלא' וסור סקו
למא דר' [ב] שם אכרי' האו הכי כתיב' כי מרד' אהי דליל אוננין ללא
אוכה האו הכי דר' אוננין ור' אהי אהי כתיב' כי מרד' אהי דליל אוננין ללא
מ'ר' ר' אהי כי מ'ר' אהי אהי כתיב' כי מרד' אהי דליל אוננין ללא
כתיב' כי מ'ר' אהי אהי כתיב' כי מרד' אהי דליל אוננין ללא

אלו מציאות פרק שני בבה מציעא

כו

עין משפט
נר מצוה

דשמיך עפי. העלו חלודה רבה דכיל האי לא שביק לה: **בגנא.** הנמלא בלחוד מחורי הכותל: **בצר ספא.** אוילא קמיה לגוי בני הבית נתגורו ססא קחא לבר בני רשות הרבים נתגורו שם שכן דרך אחיזתו וכן כיסא בטר שניה האסקל"א בלג"ו: **בגורבא.** מוכין: **בפבא.** פלגא של כסף:

רשתנד. ואל"ת וליקטי ליה חזירו לבעל הגל או לבעל הכותל [ג] וי"ל דחין חצר קונה בדבר שיכול להיות שלא ימלאו לעולם כמו הכא שהיא מולגת בשבוי הכותל וכן מוכח לקמן (עמוד 3) דתמן מלא בחמתו ובשולחנותו הרי אלו שלו ואין חזירו קונה לחטני או לשולחני לפי שהמעות הם

דבר קטן ואין כופר האה לימלא וכן לקמן (דף כו.) דקאמר לא שט אלף בלוקא מן התגר דלוא הוי שלו ולא אמר' דקנה אותם, תגר כשהיה כרשיתו: **בבותרל** חדש נותניו ולחון שלו. ואל"ת והא אמרינן ספק היטח לא יטול ועוד והכא כי נמי גבול להוי מקום סימן ויכריו ועוד דמשמע דמתני' מיירא אפילו ביש בו סימן דבגמרא הוא צבי לזוקמי ומתני' בסכין וכיס אלף מתמה פירכא אחריתו מוקף לה בלודרא ונסכא וי"ל דליירי בשחך דומיא דכותל יאן ומסמחא כבר בקפו בעלים ולא מלאו ונתייחסו אבל מחזיו ולפנים של בעל הבית דאין שוכח חפציו ימים רבים:

בבותרל חדש נותניו ולחון שלו. ואל"ת והא אמרינן ספק היטח לא יטול ועוד והכא כי נמי גבול להוי מקום סימן ויכריו ועוד דמשמע דמתני' מיירא אפילו ביש בו סימן דבגמרא הוא צבי לזוקמי ומתני' בסכין וכיס אלף מתמה פירכא אחריתו מוקף לה בלודרא ונסכא וי"ל דליירי בשחך דומיא דכותל יאן ומסמחא כבר בקפו בעלים ולא מלאו ונתייחסו אבל מחזיו ולפנים של בעל הבית דאין שוכח חפציו ימים רבים:

בתוך הבית הרי אלו שלו. מיירי שגמלא ביה, הענין שגמלא שהוא אבידה: **ונזקל** בטר בתרא. דהיינו בעל הבית דמסמחא לעולם הוא דר בביתו עם האשכרית וטרם שהלכו חפצו מפניהם וכבודו והרס ולא שכחו דבר ואין לתלות המזליחה שהוא שלהם אלא בבעל הבית שערין כשאר בביתו בחטורונה כגון מעות דתלין בטר בתרא לפי שמכבדין האשוקים בכל יום ואפילו אין בו סימן דלין בעל הבית מתיחס מה שמספיד בביתו כסבור שימלאט היום או למחר כיון שאין נכרים עמו דרים בביתו וכי משני ששעה פומדק לגלשה בני אדם אפילו כי יש סימן מתיחס: **לעוררם** מעשר. ואין לתלות דמן המוכרין נעלו וכבר מעות תולין הן שנתחללו על הבהמה דלזולין בטר לוקחין דהו רובא דמוכרין אחד מוכר לכמה בני אדם ועוד דמוקמינן

הוא לחוקה דהוי מעשר: **בהך** הבית לעולם חולין. ואל"ת והא אמרינן פרק הרואה (בבבא דף פב.) לא יכנס אדם בזה הבית במעות הלזריות לו כסדיט א"כ מסמחא של הקדש על גבולו וב המביאין לנשכה בניסן וי"ל דחין אסור ליכנס אלא במעות הלזריות לו כסדיט כפרהסיא דנראה שגושא תוהס לכתובה ונצח' הוא וענין זה אפילו של הקדש אסור אבל "בירו אפילו הם של חולין מותר ליכנס [ועיין הו"פ' פסחים יז]:

עשויין להכבד בכל יום. ואל"ת והלא חין מתכבדות אלא בשביל שרשים שלא יעמאזו והארות חלן בשביל המעות ובגדה (דף נט.) וע"ז ד"ה ש"י) מוכח דמבוי דלזינה בחוקה בדוקה משרטים אע"פ שכבדוהו איט מוטיל כיון שלא דבק משרטים בשעת כיבוד וי"ל כיון שבדוקן משרטים שלא יחא אפילו עטס בכעדרה אי אפשר שלא ימלא מעות אס הוי ש:

הכא נמי קמא קמא חולין לה. ואל"ת ולוקי מתני' כגון שגמלא בנזקל חולין בטר רוב מעות ששחמטו שם ולא בטר בתרא כשגמלאו בנזקל חולין (מה נ"ו וע"ז ד"ה גומא) ויש גומא שהיא עמוקה או סדק שהוא עמוק שאיט נבדק ע"י כיבוד דהיינו דפסחים ומתני' דקטני מלא בטר הבית לא משמע שגמלא בסדק עמוק או בנזקל עמוקה כל כך שלא יוכל לו למלאו בשעת כיבוד: **לשלישה** שובדי כוכבים. בפחות משלשה לא מקרי רוב ומיירי שערדין ישנם בבית דאי לאו הכי הוי דבעל הבית שהוא בתרא: **אפירין** תימא לנשכה ישראל. מלתיה דבר קפרא מפרש דאמר לנשכה בני אדם מיירי אפי' בשלשה ישראל ואפילו רבנן דאמרי ברוב ישראל חייב להכריז הכא הוי שלו כדמס' דמתיאש ואל"ת ולמה לי שלשה בתרי ובעל הבית סגי דכל אחד יאמר חבירו לקחה כדאמר בסמוך גבי ראה סלט שפלה משלשה וי"ל דלא סגי בפחות משלשה דאמר דמאחד מן האשכרית אכר והם אינם חושדים את בעל הבית ולקך אין האזכר מתיאש דסבר ודאי חבירו לקחה ויחזירו לו (ועי"ל דבעי לזוקמי אפילו אין בעל הבית עומא):

[א] דשתיך מפי: בבוחל חדש מחזיו ולחון שלו, מחזיו ולפנים של בעל הבית: אמר רב אשי 'סבנא' בטר קחא וביסא בטר שניצה, ואלא מתני' דקתני מחזיו ולחון שלו מחזיו ולפנים של בעל הבית ולחון אי קחא לגאו אי קחא לבר, אי שניצה לגאו אי שניצה לבר, מתני' 'באודרא ונסכא, תנא [אם היה כותל במזל מן חולקין פשיטא לא צריכא דמשמע' בחד גיסא מהו דתימא אשתפוכי אישחפור, קמ"ל: אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלו שלו: ואמאי לזיל בטר בתרא קמ"ל לא *תנן

המעות שנמצאו לפני חותרי בהמה לעולם מעשר, בדר הבית חולין, וברישלום: בשאר ימות השנה חולין בשעת הרגל הכל מעשר ואמר ר' שמעיה בר זעירא אי מעמא דרואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום אלמא אמרינן קמאי אולו והני אחרני נגידו והכא נמי קמא אול והני דבתרא הוא: אמר ר' יושל' לר' יושל' בר קפרא כגון שעשאו פונדק לשלשה *ישראל שמע מינה הלכה כר"ש בן אלעזר *אפי' ברוב ישראל:

אלא אמר רב מנשיא בר יעקב כגון שעשאו פונדק לשלשה עובדי כוכבים בן נחמא אמר רבה בר אבהו אפי' תימא לשלשה ישראל מאי מעמא-הווא דנפל מינה מיאשמיימר אכר: מבדי איניש אחרניא לא דיה בההו אלא הני, אמרי קמיייהו במה זמני ליהדרו לי ולא הדרו לי והשתא ליהדרו, אי דעתיהו לאהדרוהו אהדרוהו ניהלי, והאי דלא דעתיהו לי ברעתיהו למיגולה *אודא רב נחמן לטעמיה דאמר רב נחמן ראה סלט שנפל

האחרונים שכחוהו שאילו הראשונים שכחוהו *כבר מלאו האחרונים: לשלש ישראל. צבת אחת וכל שכן אם היו עובדי כוכבים ומי שנפל ממנו מתיאש דלא ידע ממאן נבעי: **שונדא.** מקום שקבצים וקבצים לגיס יולה אחד ושנים: **ואפילו ברוב ישראל.** דעבדי דמייאש ולא סמוך דליהדרו נהליה דלא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לחין בו סימן: **שלשה עובדי כוכבים.** אידי דנקט שלשה גבי ישראל נקט נמי גבי עובדי כוכבים וה"ה חד ובלבד שהיא לחרון: **אפילו פיפא לנשכה ישראל.** ולא חפשו דלכלה פירש"ח די פליגי רבנן עליה היכא דנפלה במקום שהרבים מזויין דלא ידע מהו לפלוה דסבר האזכר ומימר האו דאשכח לא ידע ממי נפלה ולכשיגיע הרגל יכירו עליה ואסון הימן ואסול אבל הכא דידע לה לפלוה וכתעבה ולא אדור איחוש מילוא מימר אמר ט':

אמרי קמיינו. אמרתי לפניכם: **והפסחא ליהירו.** בחמיה נקיטנא

בנזמא שלא נמלא ע"י כיבוד דמוכח פ"ק דפסחים (דף י' וע"ז) גבי תיבה ששחמטו בה מעות מעשר וחולין דלמ"ג שכידר התיבה אזלינן בטר רוב מעות ששחמטו שם ולא בטר בתרא כשגמלאו בנזקל חולין (מה נ"ו וע"ז ד"ה גומא) ויש גומא שהיא עמוקה או סדק שהוא עמוק שאיט נבדק ע"י כיבוד דהיינו דפסחים ומתני' דקטני מלא בטר הבית לא משמע שגמלא בסדק עמוק או בנזקל עמוקה כל כך שלא יוכל לו למלאו בשעת כיבוד:

לשלישה שובדי כוכבים. בפחות משלשה לא מקרי רוב ומיירי שערדין ישנם בבית דאי לאו הכי הוי דבעל הבית שהוא בתרא: **אפירין** תימא לנשכה ישראל. מלתיה דבר קפרא מפרש דאמר לנשכה בני אדם מיירי אפי' בשלשה ישראל ואפילו רבנן דאמרי ברוב ישראל חייב להכריז הכא הוי שלו כדמס' דמתיאש ואל"ת ולמה לי שלשה בתרי ובעל הבית סגי דכל אחד יאמר חבירו לקחה כדאמר בסמוך גבי ראה סלט שפלה משלשה וי"ל דלא סגי בפחות משלשה דאמר דמאחד מן האשכרית אכר והם אינם חושדים את בעל הבית ולקך אין האזכר מתיאש דסבר ודאי חבירו לקחה ויחזירו לו (ועי"ל דבעי לזוקמי אפילו אין בעל הבית עומא):

האחרונים שכחוהו שאילו הראשונים שכחוהו *כבר מלאו האחרונים: לשלש ישראל. צבת אחת וכל שכן אם היו עובדי כוכבים ומי שנפל ממנו מתיאש דלא ידע ממאן נבעי: **שונדא.** מקום שקבצים וקבצים לגיס יולה אחד ושנים: **ואפילו ברוב ישראל.** דעבדי דמייאש ולא סמוך דליהדרו נהליה דלא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לחין בו סימן: **שלשה עובדי כוכבים.** אידי דנקט שלשה גבי ישראל נקט נמי גבי עובדי כוכבים וה"ה חד ובלבד שהיא לחרון: **אפילו פיפא לנשכה ישראל.** ולא חפשו דלכלה פירש"ח די פליגי רבנן עליה היכא דנפלה במקום שהרבים מזויין דלא ידע מהו לפלוה דסבר האזכר ומימר האו דאשכח לא ידע ממי נפלה ולכשיגיע הרגל יכירו עליה ואסון הימן ואסול אבל הכא דידע לה לפלוה וכתעבה ולא אדור איחוש מילוא מימר אמר ט':

אמרי קמיינו. אמרתי לפניכם: **והפסחא ליהירו.** בחמיה נקיטנא

בנזמא שלא נמלא ע"י כיבוד דמוכח פ"ק דפסחים (דף י' וע"ז) גבי תיבה ששחמטו בה מעות מעשר וחולין דלמ"ג שכידר התיבה אזלינן בטר רוב מעות ששחמטו שם ולא בטר בתרא כשגמלאו בנזקל חולין (מה נ"ו וע"ז ד"ה גומא) ויש גומא שהיא עמוקה או סדק שהוא עמוק שאיט נבדק ע"י כיבוד דהיינו דפסחים ומתני' דקטני מלא בטר הבית לא משמע שגמלא בסדק עמוק או בנזקל עמוקה כל כך שלא יוכל לו למלאו בשעת כיבוד:

לשלישה שובדי כוכבים. בפחות משלשה לא מקרי רוב ומיירי שערדין ישנם בבית דאי לאו הכי הוי דבעל הבית שהוא בתרא: **אפירין** תימא לנשכה ישראל. מלתיה דבר קפרא מפרש דאמר לנשכה בני אדם מיירי אפי' בשלשה ישראל ואפילו רבנן דאמרי ברוב ישראל חייב להכריז הכא הוי שלו כדמס' דמתיאש ואל"ת ולמה לי שלשה בתרי ובעל הבית סגי דכל אחד יאמר חבירו לקחה כדאמר בסמוך גבי ראה סלט שפלה משלשה וי"ל דלא סגי בפחות משלשה דאמר דמאחד מן האשכרית אכר והם אינם חושדים את בעל הבית ולקך אין האזכר מתיאש דסבר ודאי חבירו לקחה ויחזירו לו (ועי"ל דבעי לזוקמי אפילו אין בעל הבית עומא):

האחרונים שכחוהו שאילו הראשונים שכחוהו *כבר מלאו האחרונים: לשלש ישראל. צבת אחת וכל שכן אם היו עובדי כוכבים ומי שנפל ממנו מתיאש דלא ידע ממאן נבעי: **שונדא.** מקום שקבצים וקבצים לגיס יולה אחד ושנים: **ואפילו ברוב ישראל.** דעבדי דמייאש ולא סמוך דליהדרו נהליה דלא מפלגי בין דבר שיש בו סימן לחין בו סימן: **שלשה עובדי כוכבים.** אידי דנקט שלשה גבי ישראל נקט נמי גבי עובדי כוכבים וה"ה חד ובלבד שהיא לחרון: **אפילו פיפא לנשכה ישראל.** ולא חפשו דלכלה פירש"ח די פליגי רבנן עליה היכא דנפלה במקום שהרבים מזויין דלא ידע מהו לפלוה דסבר האזכר ומימר האו דאשכח לא ידע ממי נפלה ולכשיגיע הרגל יכירו עליה ואסון הימן ואסול אבל הכא דידע לה לפלוה וכתעבה ולא אדור איחוש מילוא מימר אמר ט':

אמרי קמיינו. אמרתי לפניכם: **והפסחא ליהירו.** בחמיה נקיטנא

עב א מיי' עפי' מהל' גולג ואברה כל' ז ספג עפין עד טוש' ח' ס' רס טש' פ: עב ב מיי' עפי' מהל' י יוש' עס טש' פ: עב ד מיי' עס מהל' טוש' עס טש' פ: עה ה מיי' פז מהל' מפרש עי' לכה י: עו ו מיי' פז מהל' גולג ואברה כל' יא ועי' כהנאה ואמ' וככ' ספג טש' עד טוש' ח' ס' רס טש' פ: עב ז מיי' עפי' מהל' טוש' עס טש' פ:

רבינו הנאל הורמה. רשותך פפי עולה בתן פני הריבה כלומר משנים רבות וכו' תנינן ביה דהסבין לפיכך כלה [בתן סגו] פ"ק קמא די הסבין נקרא קמא שני רצועות שחיתים קשור בהן. שורציות נקראות שני: שתייהן דקתני מצא בבית חרש מחזיו חרש למוצאי מחזיו ולפנים לבעל הבית אוקינא בבודרא ונסכא דלת ליה לא קמא ולא שנוציון כל כיוצא ביה. אם משכירו לבית. זה לאחריה אפי' מצא בתוך הבית הרי אלו שלו אוקסא רב נחמן בשעשאו פונדק ואפי' לא עשוהו אלא לשלשה ישראל הרי אלו שלו מאי פשטא דהוא דנפל סביה נתיאש. ואודא רב נחמן לפעמיה דאמר ראה סלט שנפל משנים

הגרות דר"א [א] צ"ל דש"ך. י"ב ג"ה"ס דפסחים דרית [תמ"ג כתיב חתי' ס' רס ס"ד: [ב] חתי' ר"ל דש"ך: י"ב ס"ו. י"ב ע"י כג"ח כ"ס רה"א"י: ס"א נגנעה כתיב

בני אדם רש"ל [ישל כ"ד] ע"י כה"ל ג"י אהתי' ע"י כה"ל

בני אדם רש"ל [ישל כ"ד] ע"י כה"ל ג"י אהתי' ע"י כה"ל

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

שנפל

משנים חייב להחזיר - חילבו אין בו סימן דליתו מחילב
לעולם ומיירי ששניהם נקפסו יחד קודם שזכר זה והמלה
ולכן סבור ודאי שחבירו לקחה כהפקעה עמו ודאי מחילב לעולם
שמתקב יחזיקנה לי כלאביישנו בריבוי וזוכים לו שמנאו ולכן

עז א מיי' פיר' תמל'
לוקה כל' ה סמך
עין על טו' ע' מ' ס'
רכב טק' ד וטק' ד:

עז ב ד מ' י' ע' ה'
ו סמך ט' ט' ט' ט'
ח' ס' י' רע' טק' א:
ע' ה' מ' י' ע' ט' ע' ק'
סמך ט' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' רכ' טק' י':

פ' ו מ' י' פ' ט' ט' ט' ט'
ד' ו ט' ט' ט' ט' ט' ט'
וכמ"ל עין על טו' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' ט' ט' ט' ט' ט' ט':

הגנה
א אריות
בא גזית
מגרות
טפלו ומל'
אורח

נושא/הגנה
בירות הקשות
למי שלא מחזיר
אבידה

י' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

וכח א מיי' פיר' תמל'
לוקה כל' ה סמך
עין על טו' ע' מ' ס'
רכב טק' ד וטק' ד:

עז א מיי' פיר' תמל'
לוקה כל' ה סמך
עין על טו' ע' מ' ס'
רכב טק' ד וטק' ד:

עז ב ד מ' י' ע' ה'
ו סמך ט' ט' ט' ט'
ח' ס' י' רע' טק' א:
ע' ה' מ' י' ע' ט' ע' ק'
סמך ט' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' רכ' טק' י':

פ' ו מ' י' פ' ט' ט' ט' ט'
ד' ו ט' ט' ט' ט' ט' ט'
וכמ"ל עין על טו' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' ט' ט' ט' ט' ט' ט':

עז א מיי' פיר' תמל'
לוקה כל' ה סמך
עין על טו' ע' מ' ס'
רכב טק' ד וטק' ד:

עז ב ד מ' י' ע' ה'
ו סמך ט' ט' ט' ט'
ח' ס' י' רע' טק' א:
ע' ה' מ' י' ע' ט' ע' ק'
סמך ט' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' רכ' טק' י':

פ' ו מ' י' פ' ט' ט' ט' ט'
ד' ו ט' ט' ט' ט' ט' ט'
וכמ"ל עין על טו' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' ט' ט' ט' ט' ט' ט':

עז א מיי' פיר' תמל'
לוקה כל' ה סמך
עין על טו' ע' מ' ס'
רכב טק' ד וטק' ד:

עז ב ד מ' י' ע' ה'
ו סמך ט' ט' ט' ט'
ח' ס' י' רע' טק' א:
ע' ה' מ' י' ע' ט' ע' ק'
סמך ט' ע' ט' ט'
ח' מ' ס' י' רכ' טק' י':

נקפעה ליה ב' - משכנתא ליה שבועת היתום ולא כחייאש מיד
כשמשתא ולא מלא ומלא שבת ליד זה לפני יתום ובגלגל ככתיב:
פי נקפעה וכו' ואילו יכול להכנישו בעצנת שפתא שזין נכסין
בטענת שמה אלא ארסן כהשנין במשהו ואלו נכסיהם שלא בטענה
הורה אור כו' (שנוטה דף ט"ו) וא"ת הא מקמי

שנפל משנים חייב להחזיר מאי מעמא ההוא
דנפל מיניה לא מיאש, מימר אמר: מבדי -
איניש אריניא לא היה בהדאי אלא האי
נקימנא ליה ואמינא ליה אנת הוא דשקלהיה
בשלשה אינו חייב להחזיר מאי מעמא:
ההוא דנפל מיניה ודאי מיאש מימר אמר -
"מבדי-חרי' הוה בהדאי אי נקימנא להאי אמר
לא שקלתיה ואי נקימנא להאי אמר לא
שקלתיה; אמר **בבא** האי דאמרת בשלשה
אינו חייב להחזיר לא אמרן אלא דלית ביה
שוה פרוטה לכל חד וחד אבל אינו חייב להחזיר
מאי מעמא אימר שוחפי גינהו ולא מיאשו
איכא דאמר אמר **רבא** אע"ג דלית ביה
אלא ישוה שתי פרוטות חייב להחזיר מאי
מעמא אימור שוחפי גינהו רוח מיניהו אחולי

אחליה למנהיה גבי חברהו ואמר **בבא** דאיה
שלע שנפלה: **במלא** לפני **איש על** מנת
השב תשיבוימושום **לא** תוכל להתעלים
ואע"ג החורה לארד יאוש *מנהג ה"ה
דיהיב ליה ואיסורא דעבד עבד **במלא** לפני
יאוש על מנת להחזירה, ולא ידע אינו נחבין

לגזלה עובר בשלוש תשיבם *הוא
עובר אלא משום לא תוכל להתעלים בלבד
*אמר **בבא** האי מאן דחוי דנפל וזו
מחבריה בי חלחא ואישכחיה ושקליה, לא
מחייב לאהדורי ליה, מאי מעמא: ההוא

דנפל מיניה מיאש, הוא, אע"ג דחוייה
דאיירי ארכילא וקא מרבל, מ"כ אמר כי
היכי דנפול מינאי דידי הוי (א) נפול
מאיניש ארדינא (א) ומשכנתא מיד: **בין**
בתני מנא בתנות דרי' אלו שלו, בין
החיבה ולחונני של חנוני: לפני שולחני דרי

אלו שלו, בין הבסא ולשולחני הרי אלו של -
שולחני. הלוקח פירות מחבירו או ששילח
לו חיבור פירות ומצא בהן מעות דרי אלו
שלו, אם היו צמצון נופל ומכרו: **גמ'** אמר
רבי אלעזר אפילו מונחין על גבי שולחן
תני לפני שולחני הרי אלו שלו על

גבי שולחן-ישולחני, אימא סיפא **בין הבסא**
ולשולחני של שולחני הא על גבי שולחן -
שלו, אלא *מהא ליכא למשמע מינה, ורבי
אלעזר הא מנא ליה: אמר רבא מתניתין
קשיתיה מאי אריא רחמי **בין הבסא לשולחני -**
של שולחני לתני על (3) שולחן, אי נמי מינא

בשולחנות בדקתני רישא מינא בתנות. ש"ו
*אלא ש"מ אפי' מונחין על גבי שולחן הרי
אלו שלו: הלוקח פירות מחבירו וכו': אמר
רביש לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא
בלוקח

בין הכסא ולשולחני: **הו' גמ'**
רישא ומלא חבטת" מדנקט לפני השולחן אף על השולחן בחטאת:

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

לחם ח"ה

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

לחם ח"ה

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

מנא חרי' הוה בהדאי אי נקימנא להאי אמר
לא שקלתיה ואי נקימנא להאי אמר לא
שקלתיה; אמר **בבא** האי דאמרת בשלשה
אינו חייב להחזיר לא אמרן אלא דלית ביה
שוה פרוטה לכל חד וחד אבל אינו חייב להחזיר
מאי מעמא אימר שוחפי גינהו ולא מיאשו
איכא דאמר אמר **רבא** אע"ג דלית ביה
אלא ישוה שתי פרוטות חייב להחזיר מאי
מעמא אימור שוחפי גינהו רוח מיניהו אחולי

אחליה למנהיה גבי חברהו ואמר **בבא** דאיה
שלע שנפלה: **במלא** לפני **איש על** מנת
השב תשיבוימושום **לא** תוכל להתעלים
ואע"ג החורה לארד יאוש *מנהג ה"ה
דיהיב ליה ואיסורא דעבד עבד **במלא** לפני
יאוש על מנת להחזירה, ולא ידע אינו נחבין

לגזלה עובר בשלוש תשיבם *הוא
עובר אלא משום לא תוכל להתעלים בלבד
*אמר **בבא** האי מאן דחוי דנפל וזו
מחבריה בי חלחא ואישכחיה ושקליה, לא
מחייב לאהדורי ליה, מאי מעמא: ההוא

דנפל מיניה מיאש, הוא, אע"ג דחוייה
דאיירי ארכילא וקא מרבל, מ"כ אמר כי
היכי דנפול מינאי דידי הוי (א) נפול
מאיניש ארדינא (א) ומשכנתא מיד: **בין**
בתני מנא בתנות דרי' אלו שלו, בין
החיבה ולחונני של חנוני: לפני שולחני דרי

אלו שלו, בין הבסא ולשולחני הרי אלו של -
שולחני. הלוקח פירות מחבירו או ששילח
לו חיבור פירות ומצא בהן מעות דרי אלו
שלו, אם היו צמצון נופל ומכרו: **גמ'** אמר
רבי אלעזר אפילו מונחין על גבי שולחן
תני לפני שולחני הרי אלו שלו על

גבי שולחן-ישולחני, אימא סיפא **בין הבסא**
ולשולחני של שולחני הא על גבי שולחן -
שלו, אלא *מהא ליכא למשמע מינה, ורבי
אלעזר הא מנא ליה: אמר רבא מתניתין
קשיתיה מאי אריא רחמי **בין הבסא לשולחני -**
של שולחני לתני על (3) שולחן, אי נמי מינא

בשולחנות בדקתני רישא מינא בתנות. ש"ו
*אלא ש"מ אפי' מונחין על גבי שולחן הרי
אלו שלו: הלוקח פירות מחבירו וכו': אמר
רביש לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא
בלוקח

בין הכסא ולשולחני: **הו' גמ'**
רישא ומלא חבטת" מדנקט לפני השולחן אף על השולחן בחטאת:

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

לחם ח"ה

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

לחם ח"ה

פירות מחבירו ומנא בתוכן פוטה או שילח לו
ח"ה

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

נ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כח

עין משפט
גרי מצוה

אלא כה דפני פלג פכרין - דמאס סימנא מהדרין ואס נתן מלוא סימן מחזירין לה וחי כפול מניח גלגה מי ניחא ליה דתהוי קר תקמחא דליהדרה בסימן והא ניחא ליה דנהוי ביד המולא לעולם: **בדשנין** - בעדים: **אס מפיני לומר פימנים דלוריימא** - רבותא נקט דאפי' אמרינן דלוריימא

מצא - כתיב של פסוקים מי ניחא ליה ללוה כו' - ואל"ת אין ניחא ליה דכי ילוה לאחרי דליהדרו ליה לדידה וי"ל דאיט כולה להפסיד עמה כדי להיות בספק ריוח פעם אחת: **חמישה** עשר יום - ואל"ת והלא ח"י היא ארבע מאות פרסה: על ארבע מאות פרסה "ומהלך ארס

[מגילה ג:]
[ספחים ג:]
צו ב מ"י אס סלגה ו
סמג עזין מד
סמ"ג ח"ג ס"י רסו
ספ"ק ח:
צו ב מ"י אס סמ"ג
אס ספ"ק ע:
צו ד מ"י אס סמ"ג
אס ספ"ק י:
ע"י סמ"ג ר"ב כג:
ר"י סמ"ג [מג]

צו ב מ"י אס סל"ו
סמ"ג אס ספ"ק
אס:
ק"ו מ"י אס סמ"ג
אס ספ"ק י:
קב ח מ"י אס סמ"ג
אס ספ"ק י:
ק"ו מ"י אס ס"ג
סלגה ח סמ"ג אס:
קב ח מ"י אס ס"ג סמ"ג
עזין יו סמ"ג אס
ס"י ק"ו ספ"ק א:
ק"ו מ"י אס ס"ג סמ"ג
גולגה ואלגה סל"ו א
סמג עזין מד סמ"ג
ח"ג ס"י רסו ספ"ק ד:
ק"ו מ"י אס סל"ו ח:

וז שנינו מבר סאור
ובנה ומאיניש אחרינא נפל מרת ארבו-ומרת רחבו תנתן למרת ארבו ומרת רחבו שעורין קא משער לת בד מבסי לה מדה נקאי ומרת ארבו לא משתעד לה מרת ארבו ומרת רחבו-ומרת נמי ינתן למרת ארבו ורחבו-ומרת רחבו-ומרת משקלוהו ומרת משקלוהו [ומרת] אומר סימני הגמ' והיא אומרת סימני הגמ' ינתן לה, במא-אילימא במרת ארבו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חיותיה-אלא נקיב יש בו בעד אוח פלוני [ומרת] אומר סימני החמ' והיא אומרת סימני החמ' ינתן לה, במא-אילימא בחיורא ובסומקא דלמא בהדי דנקיט ליה חיותיה-אלא במרת ארבו [ומרת] אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ס: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנח ליה: **במתני'** ועד מתי חייב להכריז: עד כדי שידעו בו שכניו רבי ר"פ ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחר הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא [שכני אבידה] מאי "שכני אבידה" אילימא שכנים דבעל אבידה או ידע ליה לחול ולהדרה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו' - ורבינו *בשלשה במרחשון שואלין את [הגשמים] ר"ג אומר כו' בו (שחרוא) מ"ו יום אחר התג כדי שיגיע אחרון [שבא] לגדר פרת [אמר] יתק' לא קשיא כו' במקדש ראשון כו' במקדש רבים כחול אשר על הים לחוב, בעינן כולי האי במקדש שני דלא נפישו מ"ס: מאות וששים" לא בעינן כולי האי, אמר ליה אב"ה ר"ה כתיב "וישבו" הבהנים והלויים וגו' "המשורדים והשוערים וכל ישראל בעידיהם" וכיון דהכי הוא אפכא מסתברא-מקדש ראשון דנפישו ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתכחי שירחא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי וסגי בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישו ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתכחי שירחא *דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי-כ"ב אמר לא שנתא במקדש ראשון ולא שנתא במקדש שני-לא השריטו רבנן באבדת יתור מרוא, *אמר רבינא שמע מינה לבי מברין, גלימא מברין, דאי סלקא דעתך "אבדתא" מברין שבע מינה ליה חד יומא לעיוני בלמניה, אלא שמע מינה גלימא מברין שבע מינה דכ"ב אמר אפילו תימא "אבדתא" מברין לא השריטו רבנן באבדת יתור מרוא ת"ר "רגל ראשון אומר: רגל שני אומר: רגל שני: רגל שלישי אומר: רגל שלישי" דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אריא

ק"ו מ"י אס ס"ג סמ"ג
סלגה ח סמ"ג אס:
קב ח מ"י אס ס"ג סמ"ג
עזין יו סמ"ג אס
ס"י ק"ו ספ"ק א:
ק"ו מ"י אס ס"ג סמ"ג
גולגה ואלגה סל"ו א
סמג עזין מד סמ"ג
ח"ג ס"י רסו ספ"ק ד:
ק"ו מ"י אס סל"ו ח:

נשוא:
זמני
הכרזה

רבינו הנאל

וחימקא אלא אמר רבא [סימנן] דאורייתא מברא עד דרוש אחר אחר והשבות לו וכי תעלה לא דעתך שחטו לו קודם שיתבענו אלא הוא אמר לנו ובמאי חתיה דרשינו בסימנן אמר לו תן סימניה ואם יבא סימניה חנה לו אמר רבא אמר אמי אקשינן עליה אכתי אפדת את תמצא לומר ודא כבי שפטינן לה סימנן דאורייתא ודתינן משום דראיתא למיפר הא דמשפטינן דרשו לאו ליתבי סימנן דאורייתא

צורבא מרבנן דלא סימנן *במסכתא ובפירויא ובאשוימא בלחוד סהרינן ליה אבדתא בסביעות עינא. סימנן וסימנן יתה פ"א אה באו שניהם ונתנו את זה סימניה וכל אחד אפי' של רוא לא יתנה לא לת ולא לתה אלא יתנה מרואה אצלו. אבל אם אחד נתן סימניה ופסע נפלה סמני ובא אחר ונבא עידי כו' בסמני נבא

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

אלא הא דתנן - מצא חברך של שמרות או אגודה של שמרות היו יחודי הבי נמי דניחא ליה ללוה לאתדורי ליה למלוה: **אלא אמר רבא** "סימנן דאורייתא דכתיב" והיה עמך עד דרוש אחר אותו "וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשונו אלא דרשונו אם רמאי הוא או אינורמאי לאו בסימנן שמע מינה אמר רבא אם תמצא לומר סימנן דאורייתא (אם תמצא לומר) הא פשים ליה סימנן דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשינינן סימנן וסימנן יניח, סימנן ועדים ינתן לבעל העדים, סימנן וסימנן ועד אחד: **עד אחד** - כמאן דליתיה דמי ריניה, עדי אריגה ועדי נפילה ינתן לעדי נפילה דאמרינן זבני וזבנה ומאיניש אחרינא נפל מרת ארבו-ומרת רחבו תנתן למרת ארבו ומרת רחבו שעורין קא משער לת בד מבסי לה מדה נקאי ומרת ארבו לא משתעד לה מרת ארבו ומרת רחבו-ומרת נמי ינתן למרת ארבו ורחבו-ומרת רחבו-ומרת משקלוהו ומרת משקלוהו [ומרת] אומר סימני הגמ' והיא אומרת סימני הגמ' ינתן לה, במא-אילימא במרת ארבו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חיותיה-אלא נקיב יש בו בעד אוח פלוני [ומרת] אומר סימני החמ' והיא אומרת סימני החמ' ינתן לה, במא-אילימא בחיורא ובסומקא דלמא בהדי דנקיט ליה חיותיה-אלא במרת ארבו [ומרת] אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ס: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנח ליה: **במתני'** ועד מתי חייב להכריז: עד כדי שידעו בו שכניו רבי ר"פ ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחר הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא [שכני אבידה] מאי "שכני אבידה" אילימא שכנים דבעל אבידה או ידע ליה לחול ולהדרה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו' - ורבינו *בשלשה במרחשון שואלין את [הגשמים] ר"ג אומר כו' בו (שחרוא) מ"ו יום אחר התג כדי שיגיע אחרון [שבא] לגדר פרת [אמר] יתק' לא קשיא כו' במקדש ראשון כו' במקדש רבים כחול אשר על הים לחוב, בעינן כולי האי במקדש שני דלא נפישו מ"ס: מאות וששים" לא בעינן כולי האי, אמר ליה אב"ה ר"ה כתיב "וישבו" הבהנים והלויים וגו' "המשורדים והשוערים וכל ישראל בעידיהם" וכיון דהכי הוא אפכא מסתברא-מקדש ראשון דנפישו ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתכחי שירחא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי וסגי בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישו ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתכחי שירחא *דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי-כ"ב אמר לא שנתא במקדש ראשון ולא שנתא במקדש שני-לא השריטו רבנן באבדת יתור מרוא, *אמר רבינא שמע מינה לבי מברין, גלימא מברין, דאי סלקא דעתך "אבדתא" מברין שבע מינה ליה חד יומא לעיוני בלמניה, אלא שמע מינה גלימא מברין שבע מינה דכ"ב אמר אפילו תימא "אבדתא" מברין לא השריטו רבנן באבדת יתור מרוא ת"ר "רגל ראשון אומר: רגל שני אומר: רגל שני: רגל שלישי אומר: רגל שלישי" דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אריא

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

נשוא:
זמני
הכרזה

* נראה דתנן וי"ל סימנן וסימנן ועד אחד מד ר"ה וכו'.

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

סדרת
הש"ס

קמ"ב א ב מ"י פ"א
מל'גולה ואברה
כל' י ג יד סגת טמן
עד טו"ע ח"מ מ"י רט
ספ"ד ב :

קמ"ב ג מ"י ט"ז ג
טו"ע ט"ז סגת
ט"ז :

ז"ל דעה דמורע דוחה
טע"ש דעלוח טקו"ף ז"ל
ט"י וט"י רב"א

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
רזח ה"ל ד סגת
טמן ט"ז טו"ע ח"מ
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י פ"א מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

ה"מ לא תעשה ועשה השוה בכל אבל
כדמוכח פרק שני גזירין (מיד דף נה)
לאו ועשה דכהניס וכן ק' לקמן (גנ)
יכול אמר לו אביו הנמא כו'
ופריך תופק ליה דלזן עשה דוחה
שאינו שוה בכל דמי וי"ל דעשה
דמורע שאני דחמיר משום גדול
הטעם כדלמחר צ"ל שילוח הקן (חולין
דף קמ"ח) *דעשה דמורע הוי דמי
לאו ועשה דשילוח הקן אי לאו יסורא
דלמחר תשלח אבל עשה דעלמא לא
דמי לאו ועשה אפילו אינו שוה בכל
זיה התיורין לא יתיישב למאן דשמי
מורע צימי מוטו בתשמיש המטה
פ"ק דמועד קטן (דף ז: ו) ולדידה
יש לומר דהכא סמוך על וכו' מי
דמיין איסורא מקמי ממונא ולקמן
נמי עדיפא משני דהוה דמי אפילו
סגת טמן עד טו"ע ח"מ מ"י רט
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

לא יחוס בך אביון: לא תביא עמך לירי עמוס: זה
שאינו לפי כבודו אם הכיפה הכאה אחת להשיבה נתחייב בה
לאהדורה הויאל והתחיל: קל"א. מרע"א בלע"ז: דרכו לפמויר
בצדס: שאין עס רואים כל כך ואינו טס: ואין דרכו בעיר: שהוא
תורה אור

לא יהיה בך אביון" שלך קודם לשל כל
אדם לוקן ואינו לפי כבודו *ואמר
רבה "הכילה חייב בה, אביו הוה יחיב
קמיה דרבה הוא להנך עייז דקיימו, שקל
קל"א ושדא בהו, א"ל אחייבת בהו קום
אהדרנתו: יאיבעיא לתו דרכו להחזיר בשדה
ואין דרכו להחזיר בעיר מהו: מי אמרין
השבה מעליא בעינין וכיון דלאו דרכיה
להחזיר בעיר לא לחייב אן דלמא בשדה
מידת הוא דאחייב ליה וכיון דאחייב ליה
בשדה אחייב ליה בעיר: תיקו. אמר רבא:

ובל שובשלו פורק וטוען בשל חברו נמי
פורק וטוען, רבי ישמעאל ברבי יוסי הוה
קאזיל באורחא פגע ביה ההוא גברא, הוה
דרי פתבא דאפי, אותביניהו וקא מתפח א"ל
דלי ל, אמר ליה כמה שוין? א"ל פלגא רווחא
יהיב ליה פלגא רווחא ואפקדה, הדר זכה בהו,
הדר יהיב ליה פלגא רווחא ואפקדה, חזייה
דהוה קא בעי למיהדר למוכיה בהו א"ל: לכולי

עלמא אפקרתו ודך לא אפקרתו, ומי הוה הפקר
כי האי גונא ותנן? בשא הפקר לעניים
הפקר ובי"ה אומרים "אינו הפקר עד שיהא
הפקר לעניים ולעשרים-בשמיטה אלא רבי
ישמעאל ברבי יוסי לכולי עלמא אפקריתו
ובמלאחא בעלמא הוא דאוקמיה, והוא רבי
ישמעאל ברבי יוסי זקן ואינו לפי כבודו
הוה? ר' ישמעאל ברבי יוסי *לפנים משורת
הדין הוא דעבר *דרתני רב יוסף ההודעת
לד"ם זה בית חייהם יאת הדרד"ן גמילות
חסדים (א) * (אשר) "ילכו זה ביקור תולים ב"ה"ו
קבורה ויאת המעשה זה הדין: אשר יעשו
זו לפנים משורת הדין: אמר מר (ג) (אשר)
"ילכו זה ביקור תולים" היינו גמילות חסדים?
לא נצרכה אלא לכן גילו דאמר מר *בן
גילו נוטל אחד מששים בחליו, ואפי' הכי
מבעי ליה למיזל לגביה [בה"ו קבורה] היינו גמילות חסדים: לא נצרכה
אלא לזקן ואינו לפי כבודו: אשר יעשו" זו לפנים משורת הדין: דאמר
ר' יוחנן לא תרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה, אלא דיני
דמצינתא לדיניו: אלא אימא *שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עבדו
לפנים משורת הדין: בתנ"י אי זו היא אבידה? מציא חמור או פרה
רועין בדרך אין זו אבידה, חמור וכליו הפוכין, פרה רצה בין הכרמים
הרי זו אבידה. החזירה וברתה, החזירה וברתה אפי' איבעה רחמשה
פעמים חייב להחזירה שנאמר "השוב תשיבם" היה במל מסלע לא יאמר
לו חן לי סלע אלא נותן לו (ה) שכרו כפועל *אם יש שם ביה דין מצינה
בפני ב"ד *אם אין שם ב"ד בפני מי יחנה שלו קודם: גמ' אפי' כל הני
דאמרינן לא אבידה הוה: אמר רב יהודה הכי קאמר אי זו היא כלל
אבידה שתואר הייב בה? מציא חמור ופרה רועין בדרך אין זו אבידה ולא
מחייב בה, חמור וכליו הפוכים, פרה רצה בין הכרמים הרי זו אבידה
ומחייב בה *ולעולם: אמר רב יהודה אמר רב עד שלשה ימים, היכי דמי:
אבידה שתואר הייב בה? מציא חמור ופרה רועין בדרך אין זו אבידה ולא
מחייב בה, חמור וכליו הפוכים, פרה רצה בין הכרמים הרי זו אבידה
ומחייב בה *ולעולם: אמר רב יהודה אמר רב עד שלשה ימים, היכי דמי:
אבידה שתואר הייב בה? מציא חמור ופרה רועין בדרך אין זו אבידה ולא
מחייב בה, חמור וכליו הפוכים, פרה רצה בין הכרמים הרי זו אבידה
ומחייב בה *ולעולם: אמר רב יהודה אמר רב עד שלשה ימים, היכי דמי:

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

קמ"ב ד מ"י ט"ז מ"ג
אברה מ"ג
טו"ע ט"ז סגת ג
ט"י רט ט"ע ג :

לכ"ל
נכחו זמנין
קטני זמן
זבוח זמנין
קצין

לכ"ל
כדיק נמי
טאני דרכו
בכ"ל נמי
בכ"ל

תח נשא
נענה דפני
הטורה פ"ז
ואקור

נושא:
איך יודעים אם
הבתמה אבודת

תהות הב"ח
(ה) גמ' כמנהג שנה
כפועל - ז"ל על ד"ה
ספ"ט: (ג) רש"י ד"ה
זה בית וכו' ותו: כי
וכת"ב דף ק"י פ"א
דלא ח"ס י"ע:

כ"ז סת

הגדלת
הגרי"א

(א) [ב] גמ'
הכל כשם ק'
עליו למחוק :

וכתב ד"ק
פ"ה' תלמוד
מורה ע"כ

גליון
הש"ס

דמי גמ'
מפ"ד גמ'
בגמ' :

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

גמ' טו'
אמר כ"י רב"ל
פ"ה' מ"י
מדות ס"ד
(גמ')

אלו מציאות פרק שני בבא מציאה לא

עין משפט נר מצוה

אמרתי - דרך כבושה לרבים: **ששועשין ובאלן** - לגדה חכירו: **אמר רבא** לבל לנדב לבי דיא מיילתא כהפיה נפשיה היא דלמרחא רבא כפי מדרשא: **מאי למירבא** - וזיפוה ליה משום עומרין שיזין בכלל אבידה דמיו לפרטא דשה ושלאמלה ליה ל"בל" לרבויהו: **לדעמא** - דברך: **איכא חרבי למעיונתא** חדל חורה אור

קוררום - כלל גדר: פירשתי לעיל (סה) דליה ולא נפלי: **למה** לי למכב רחמנא פריקא כו' אין לפרש למה לי דכחב כוליה קרא דפריקה או דעטינה דליה היכי קאמר חי אשמועין טעינה דכחכר הא משמע לקמן (דף נב) דעטינה לא היו בכשר חלא משום

קדא א ב מ"י קפ"ו
מלה הוינה סכס
נ ו ס סגון עין עד
טו"ע ח"מ ט"י ס:
ס"ט פ:
קנה ג ד מ"י ט"א
סכס כ סגון ט
טו"ע ח"מ ט"י רגס
ס"ט פ:
קנא ה ו ט סגון ט"י
סגון ט"ו סגון ט"ו
טו"ע ח"מ ט"י
סגון ט"ו סגון ט"ו

[100]
איג'ות קירק

[100]
סג'ות קירק
איג'ות קירק
איג'ות קירק

[100]
איג'ות קירק
איג'ות קירק

[100]
איג'ות קירק
איג'ות קירק

[100]
איג'ות קירק
איג'ות קירק

[100]
איג'ות קירק
איג'ות קירק

באסרטיא, ופרה רצה בין הכרמים הרי זו אבידה, למית בצד גדר, קדרום בצד גדה ופרה רועה בין [א] (הכרמים) אין זו אבידה, ג' ימים זה אחר זה הרי זו אבידה, יראה מים ששומפין ובאלן הרי זה גדר בפניהם

אבידת קרקע, א"ל רב תניה לרביא תניא דמטייע לך יראה מים ששומפין ובאלן הרי זה גדר בפניהם א"ל אי משום הא לא תסייעי הכא במאי עסקינן בדאיכא עומרין, אי דאיכא עומרין מאי למימראלא צריכא דאית בה עומרין דצריכי ל' ארעא מרו דתימא כיון דצריכי ל' ארעא כי גופה דארעא דמיין קמ"ל: מצא חמור ופרה [ובין]

הא גופה קשיא אמרת מצא חמור ופרה רועין בדרך אין זו אבידה ורועין בדרך הוא דלא הוי אבידה הא רצה בדרך, ורועה בין הכרמים הויא אבידה אימא סיפא תרי זו אבידה רצה בין הכרמים ופרה רצה בין הכרמים אבידה הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים

תנא רעה בדרך דלא היא אבידה והוא הדין לרעה בין הכרמים והוא הדין לרעה בין הכרמים ו"ש חמורתא ליתני: רצה בדרך דהויא אבידה ו"ש רצה בין הכרמים ולתני רועה בין הכרמים דלא הויא אבידה ו"ש רועה בדרך? אלא אמר רבא רצה ארצה לא קשיא יאה דאפה לגבי דברי' הא דאפה לגבי כחא רועה ארועה נמי לא קשיא באן באבידת גופה באן באבידת קרקע, ג' קתני רועה בדרך לא הויא אבידה הא רועה בין הכרמים הויא אבידה באבידת קרקע, ג' קתני רצה בדרך לא הויא אבידה באבידת גופה-ה רצה בין הכרמים *משקבא, ורועה בין הכרמים לא מסקבא, ורועה בין הכרמים נהי דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרקע: ב' קתני, ותיפוק ליה משום אבידת גופה: דלמא קמלו לה; באותרא דמתרו והדר קמלו, ודלמא איתרו בה; אי אתרו בה: ולא איתרו בה דואי אבידה מרעה הויא: החוויה וברחה החוויה וברחה [ובין]: א"ל הווא מדרבנן לרביא אימא השב

דעושה וטור דלפלו רלה לא מסקבא, רצה בין הכרמים איכא קרבי לרשותא חדל דלה ועוד דכרמים מסקבי לה רצה בדרך איכא חדל לרשותא דלה ותיקלקלה דרעה או גמי תלך למרחקי דעשה בין הכרמים חדל לרשותא דמיונין דמסקבא: והא כ'באבידה גופה כו'. מפרש ואזיל לה: כ'באבידה קרקע: ותיב לה הוליה משום הספד כרמים: לנינו ולמרכומו מנין - דהויא השבה ופטור: דעם בעלים - לומר לו שמור פריק שהחזיקיה לגינתך שמלתיך אוכרד: ופלג לרבי דעם בעלים - גבז גוזל ו' שומרים שהשיבו לרביין להדיע ואם לא הווינו ומסה או ענכה מייבש באחריון דכיון יודע שכרדה ולא ידע שהושבה לא מהר שבה ולא מליכיה: שלם - לגבי שלוח הקן: שפיי ומני' וכן קמן *שלמה וחורה שלמה וחורה ח"י' חריבע ו' פעמים חייב: לגבז כרשום - שאין ר'ד נפשו חלא ללכדה: לרבי **מזה פניו** - היה לר'ד לטהר לו עוף האמורה מנין שאמרו בהם על הכנים ת"ל תשלח: עוב פפוב - פריקה: פסס תקיס - טעינה: מפרון כפס - שהכמה מתקלקלת: משום דככר - שטוסין לו שכל דליכא למ"ד לקמן (דף נב) טעינה ככר פריקה כנס: לא מפייטו קרלי - הי משמע טעינה והי משמע פריקה וחי כחב חדל הוי אמינא לפריקה אחא חבל טעינה לא, כחב רחמנא אויך לטעינה: נפס לי למכב אבידה - השכת אבידה לכחוב או הא לו הא וליגמר משה דהא שלבז אוכרובו ממון שלח' הוא: זעור דמרי' - הוא כעמוד עס ואין יכול לטעון לכדו וכן לפרוק: דלימא למרי' כנס - קטרח כהשכתה: לחויה

הכרמים דהויא אבידה והוא הדין לרצה בדרך, א"ל רבא אי יניד עליו ריעו יתני פולתא וכ"ש חמורתא ליתני: רצה בדרך דהויא אבידה וכ"ש רצה בין הכרמים ולתני רועה בין הכרמים בין הכרמים דלא הויא אבידה ו"ש רועה בדרך? אלא אמר רבא רצה ארצה לא קשיא יאה דאפה לגבי דברי' הא דאפה לגבי כחא רועה ארועה נמי לא קשיא באן באבידת גופה באן באבידת קרקע, ג' קתני רועה בדרך לא הויא אבידה הא רועה בין הכרמים הויא אבידה באבידת קרקע, ג' קתני רצה בדרך לא הויא אבידה באבידת גופה-ה רצה בין הכרמים *משקבא, ורועה בין הכרמים לא מסקבא, ורועה בין הכרמים נהי דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרקע: ב' קתני, ותיפוק ליה משום אבידת גופה: דלמא קמלו לה; באותרא דמתרו והדר קמלו, ודלמא איתרו בה; אי אתרו בה: ולא איתרו בה דואי אבידה מרעה הויא: החוויה וברחה החוויה וברחה [ובין]: א"ל הווא מדרבנן לרביא אימא השב

גויל ו' שומרים שהשיבו לרביין להדיע ואם לא הווינו ומסה או ענכה מייבש באחריון דכיון יודע שכרדה ולא ידע שהושבה לא מהר שבה ולא מליכיה: שלם - לגבי שלוח הקן: שפיי ומני' וכן קמן *שלמה וחורה שלמה וחורה ח"י' חריבע ו' פעמים חייב: לגבז כרשום - שאין ר'ד נפשו חלא ללכדה: לרבי **מזה פניו** - היה לר'ד לטהר לו עוף האמורה מנין שאמרו בהם על הכנים ת"ל תשלח: עוב פפוב - פריקה: פסס תקיס - טעינה: מפרון כפס - שהכמה מתקלקלת: משום דככר - שטוסין לו שכל דליכא למ"ד לקמן (דף נב) טעינה ככר פריקה כנס: לא מפייטו קרלי - הי משמע טעינה והי משמע פריקה וחי כחב חדל הוי אמינא לפריקה אחא חבל טעינה לא, כחב רחמנא אויך לטעינה: נפס לי למכב אבידה - השכת אבידה לכחוב או הא לו הא וליגמר משה דהא שלבז אוכרובו ממון שלח' הוא: זעור דמרי' - הוא כעמוד עס ואין יכול לטעון לכדו וכן לפרוק: דלימא למרי' כנס - קטרח כהשכתה: לחויה

*הוצאתה
1. הוצאתה
2. הוצאתה

1. הוצאתה
2. הוצאתה

[ימנחול]
[ימנחול]

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

הגוה
הגוה

לרבי משה כהן משרת משרד וביניהם בו אפי' הכי חייב לשלח האם וכן דין הוכח תוכיה אפי' ק' פעמים ואפי' תלמיד רב. וכן דין עוב חטוב וכן דין חסד בין בעלי עטו בין אין בעלי עטו (* עי' לעיל ד' כו ע"ב דב' רבין גבי הא דלמרי' עס משום דמסקבי ל' הנמל).

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

לב

עין משפט
נר מצוה

פרי מגו עליהם - טנים מן השלשה יבואו ועידו לומר שלשה הי"ט
אם יש עם ב"ד - וכסח ב"ד שלשה אלמא אין כח להפקיד ממונ
זה אלל זה בכוחו משלשה: יגלו **מנלם**: שידעו שחלקתי בשוה:
אלמנה - הגיונות מנכסי יתומים מוכרת למוטות: **שלא בב"ד** -

אלמנה מוכרת שלא בב"ד - וא"ת הסם משום חינה או משום
שלא תסבזה בב"ד כדמפרש באלמנה גיונות (כחוטות
דף נ"ו וס"ג) וי"ל דכ"ל כיון דאלמנה מוכרת אע"פ דחינה שלה
בב"ד משום חינה ה"ל שותף יעול אח שלו שלא בב"ד אע"פ דליכא

קע"א א"ב מ"י פ"ד
המ"ל אישתי הל'
ג"כ ספ"ן ע"ד מו"ס ח"ט
ה"ע ס"י י"ג ספ"ק ח'
קע"ב ג"מ מ"י ספ"ד מהל'
הכ"ד ה"ה ספ"ג
ספ"ן ע"ד מו"ס ח"ט
ס"י רכ"א ספ"ק ג':

טעם דחינה: **בית** דין הדיוטות -
וא"ת והאמרי"ן הסם (דף נח-טו) וסס
אלמנה שמה לטעמה לא עסקה ולא
כלום דלמרינן לה מאן עס לך הל'
מכרה ע"פ ב"ד הדיוטות וי"ל כיון
שקוקחט לטעמה נראה לעולם
שמעכבת מנכסי יתומים בידה אע"פ

קע"ד ה"מ מ"י פ"ח מהל'
המ"ל חכ"ד ס"ה ספ"ג
יו"פ ספ"ג מהלכות ממרים
ה"ל י"ג ספ"ג ע"כ וס"י סה
ע"כ ס"ד ח"ט ס"י רכ"ו
ספ"ק ח' ומו"ס ח"ט י"ד
ס"י רכ"ט ספ"ק ח':

שיש ב"ד הדיוטות כיון דליכא מומחין
אבל כשמוכרת לאחרים אין נראה
שמעכבת משהם שקרי לא טעבה
כלום וא"ת ומו"ס דאלמנה מוכרת
לאחרים שלא בב"ד וצ"ד יכולה לעכב
אפי' לטעמה מדלמרינן הסם דל"ל

קע"ה ו"מ מ"י פ"ח מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ד':

מאן עס לך משמע דבב"ד יכולה
לשום וקאמר נמי הסם הוא גבירא
דלפקידו גביה כסחא דיתמי אול
שמה לגפשיה בפי' זווי לבוף
אייקוד כו' אחא לקמיה דרבי א"ל

קע"ו ח"מ מ"י ס"ה ס"ה ח'
מו"ס ח"ט ספ"ק ח':

מאן עס לך משמע דבב"ד יכול
לשום ולקמן בפרק המפקד (דף נח-)
הנן המפקד פירות אלו חבינו
והרקיבו כו' עושה להם תקנה ומוכרין
בב"ד וכשהוא מוכרין מוכרין לאחרים

קע"ז כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

ואין מוכרין לטעמו כולל בו גבאי
דקה פורטין לאחרים ואין פורטין
לעולם דאפילו בב"ד מוכרין לאחרים
ואין מוכרין לעולם ושלא בב"ד אין
מוכרין אפילו לאחרים וליכא לממך

קע"ח כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

הא דלמר מוכרים לאחרים בב"ד
היינו בדיקות ב"ד אבל אי ידעי ב"ד
השומא יכול לעכב לעולם דכירושלמי
מסיק על הוא מעשה דרבי יוחנן
חוקוקא דמיימי פ"ק דפסחים (דף יג-
ותס) א"ל לך ומוכרס בב"ד אלמא

קע"ט כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

אפי"פ שקנן לו רשות היה גרד
למוכרס בב"ד וי"ל ומוכרת שלא בב"ד
משום חינה ורגבי כסחא דיתמי נמי
דיטל לעכב לעולם בב"ד מלין לממך
דהיינו זוקא דיטעבד דמשום חסד
לא מהדרינן שובדא א"ל רגבי יתמי
ב"ד עלמס הם מפקידין ולכך יכול
לעכב לעולם על פיהם אבל פקדון
של אחים אינו יכול לעכב לעולם

קע"י כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

על פי ב"ד: **כבד את ה'** מהוה
הא דנקט קרא דרבי קלסלה ולא
נקט קרא דרש אמו ואביו פירלו
וכסיב את ה' אלכך תירא משום
דניחא ליה לחסוי קרא דכבוד: **מדברי**

קע"יא כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

של אחים אינו יכול לעכב לעולם
כ"כ ר"ש: **כבד את ה'** מהוה
הא דנקט קרא דרבי קלסלה ולא
נקט קרא דרש אמו ואביו פירלו
וכסיב את ה' אלכך תירא משום
דניחא ליה לחסוי קרא דכבוד: **מדברי**

קע"יב כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

למאן דכתיב **כבד את ה'** מהוה
הא דנקט קרא דרבי קלסלה ולא
נקט קרא דרש אמו ואביו פירלו
וכסיב את ה' אלכך תירא משום
דניחא ליה לחסוי קרא דכבוד: **מדברי**

ה"י מגו תלתא ואינמי ת"י סהדי דפלנת
באפי בי תלתא, א"ל מנא לך הא? א"ל רתנן
אם יש שם ב"ד מתנה בפניהם אין שם
ב"ד בפני מי ותנה, שלו קודם א"ל מי דמי
החם דמפיק ממונא מהאי ומוחבי להאי?
בעינן ב"ד אבל הכא (ה) דירדה שקלי גילוי
מילתא בעלמא הוא, בתרי סגי ליה, הדע
רתנן? **אלמנה מוכרת שלא בב"ד** ואמר
ליה אביו ולא מי אתמר עלה אמר רב
יוסף בר מניומי אמר ר"נ אלמנה אינה
צריכה ב"ד של מומחין **אבל צריכה בית**

← **ב"ד של הדייטות**: **מתנן** 'מצאה ברפת
אין חייב בה, בה"ד חייב בה, ואם היתה
בבית הקברות לא יפמא לה 'אם אמר
לו אביו היממא או שאמר לו אל תחזור
לא ישמע לו. 'פרק ומעון, פרק ומעון אפילו
במ"ד. ארבעה וחמשה פעמים חייב שנאמר 'עוב
תעוב' ה"לך 'י"שב לו ואמר הואיל ועלך
מצוה אם רצונך לפרוק פרוק, פטור: שנאמר
'עמו', 'אם היה זקן או חולה חייב. מצוה מן
התורה לפרוק אבל לא למעון, ר"ש אומר

אף למעון, רבי יוסי הגלילי אומר אם היה
עליו יתר על משאו אין זקוק לו שנאמר
'תחת משאו' משאוי שיכול לעמוד בו: *
← **ג' אמר רבא ברפח** שאמרו *אינה מתעה
ואינה משמרת: אינה מתעה מדקתני
'אינו חייב בה' ואינה משמרת מראיצטרך
למחנה 'אינו חייב בה' דאי סלקא דעתך
משמרת, השתא משכח לה אבראי מעייל
לה לגואי, משכח לה מגואי מבעיא: אלא

שמע מינה אינה משמרת שמע מינה:
1 **מצאה ברפת** אינו חייב: **א"ד יצחק** *הוא
שעומדת תוך לחתום **מכלל דברשות**
הרבנים ואפילו בתוך החתום נמי חייב **אבא**
דמתני לה אסיפא 'בה"ד חייב בה' אמר רבי

יצחק והוא שעומדת חוץ לחתום
נמי אינו חייב בה: בבית הקברות לא יפמא
לו אביו היממא או שאמר לו *אל תחזור
שלא ישמע לו שנאמר 'איש
אביו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו
אני ה' (ז) כולכם חייבין בבבודי
מלמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו' הא
לאו הכי הוה אמינא צייחא ליה ואמאי
האי עשה, והאי 'לא תעשה ועשה' *ולא
אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה? איצטרך
ס"ד אמינא הואיל והקוש כיבוד אב ואם

לכבודו *של מקום שנאמר כאן כבוד את
אביך ואת אמך ונאמר להלן כבוד את ה'
מהוה הלכך צייחא ליה, קמ"ל, דלא לשמע ליה:
מצוה מן התורה לפרוק אבל לא למעון
כלל מאי שנא פריקה דכתיב **עמו מעיניה**
נמי הכתיב *הקם תקים עמו' אלא **מצוה מן**
התורה לפרוק בתנם ולא למעון בתנם
אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון בתנם
תניא להא דר"י *פריקה בתנם מעיניה
בשכר ר"ש אומר *אף למעון בתנם תניא
להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא **מצוה מן**

התורה לפרוק בתנם ולא למעון בתנם
אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון בתנם
תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא

מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא

מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא
מצוה מן התורה לפרוק בתנם ולא למעון
בתנם אלא בשכר ר"ש אומר *אף למעון
בתנם תניא להא דר"י *הקם תקים עמו' אלא

בב"ד כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יג כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יד כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יה כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יז כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יח כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

קע"יט כ"מ מ"י פ"ג מהל'
המ"ל רז"ל ס"ה ספ"ג
ספ"ן ח"ט ספ"ג ח"ט
ס"י רכ"ב ספ"ק ח':

אלו מציאות פרק שני בבה מציעא

מסורת הש"ס

קמ א מ"י מ"ב מה"י
רזא ומ"ה"ס נכ"ס
כ"ל א סנז ע"ז פ"א
מנע"ה מ"ע ס"י רנב
טע"ף א :

קפא ב כ מ"י ע ס"ה
ע וע"ן כ"מ
טע"ה ע סע"ף ט :

קפב ד מ"י טע"ה
טע"ה ע סע"ף ט :

קפג ו מ"י טע"ה
ע וע"ן ה"ל
טע"ה ע סע"ף ט :

קפה ז מ"י טע"ה
טע"ה ע סע"ף ט :

קפז ח מ"י טע"ה
טע"ה ע סע"ף ט :

קפח ט מ"י טע"ה
טע"ה ע סע"ף ט :

קפ"א י מ"י טע"ה
טע"ה ע סע"ף ט :

מכתב
צער ב"ח = דאורייתא
ל קפ"ח ה' ח"א ע"ג
דאורייתא
קפד ו מ"י טע"ה
ע וע"ן ה"ל
טע"ה ע סע"ף ט :

מדרבי שנייה נלמד לער בעלי חיים דאורייתא. ולא ח"כ
לאמאי עוקרים על המלכים ולא מדרבי האמורי (מ"ד דף
י"א). וי"ל מאוס דכבוד מלך ונשיא עדיף כמו כל השמיה נדחה
מפני כבודם דלוקנלוס (ג) שרף על ר"ג ע' מנה לורי פ"ק דע"ז

(עס) ועוד דקוין דכתיב את סוכייה
טעקד קל לרחות מפני המלך :
בז לא עסקין דלדוכי וזכי בעלי
מאוקי. וז"ל מ"מ נדרוש ק"ו
מאענה דלית בה חסרון כ"ס וי"ל
קוין דטעינה ט"ס בה חסרון כ"ס
לא ה"י בשכר דמ"ש מפריקה ח"כ
אף טעינה דלית בה חסרון כ"ס נמי
ה"י כהנ"ס ופריקה נכחנה לנדרוש
ש"ס דרעה אחרת :

מבב"ד דת"ק סבר חזקו לי.
המקשה סבור דת"ק נמי
ידרוש משאו שחול יכול לעמוד בו
ושאיט יכול לעמוד בו נהי דלזין חייב
לביע כהנ"ס מלית דלית ביה מלוט
פריקה כ"ס בשכר חייב לביע
משא לער בעלי חיים וז"ל ולרבי
זכי הגלילי לסבר לער בעלי חיים
לאו דאורייתא וז"ל לית לזן לקמן (דף
נ"ג) דטעינה בשכר מ"ש טעינה
כ"ס לנכח טעינה גידיאל ד"ס טעינה

שאין בו חסרון כ"ס וכ"ש פריקה
אלא כהנ"ס פריקה לאגמורי דטעינה
בשכר וקוין דטעינה שאין בה חסרון
כ"ס הו"א בשכר היכא דלית בה
חסרון כ"ס נמי דהייט היכא דבעל
מאוקי ה"י בשכר דלפ"י מאענה
דלית בה חסרון כ"ס והשאלא לא ב"א
להכיח דקדנער בעלי חיים דאורייתא
ולא לקיים טמח ק"ו י"ס להכיח
לענר בעלי חיים דאורייתא דלשאר
שק"ו ה"י מחסרון כ"ס כדפרישית
ל"י יו"ל וז"ל ודלמא זקוק ל-

מדרבנן וי"ל דכל הכונאי מוכח דאי
לער בעלי חיים לאו דאורייתא איט
חייב לביעו אפי' בשכר כדלמדין
בסמוך וכי ליתיה למריה עבד גביה
דלער בעלי חיים דאורייתא לעבד
חיים דאורייתא חלל ל"י ה"י דרבנן
פגור ה"י אפי' בשכר וכן כתר
הכי דקאמר וז"ל אמרת לאו דאורייתא
לאמאי מספל ביה ולשני מדרבנן :
ואי לאו דאורייתא אמאי מספל
בה : וז"ל והלא בשכרי דורש
שונאך אפי' שונא עובד סוככים וי"ל
דלמכתחלה בעלמא ה"א דבערבי
פסחים (פסחים דף ק"ג) ומזיק
בשונא ישראל :

ולדמעינה י"ן אסור לזין זקוק
לה . חלל שאר
דברים זקוק ושאילו לנטוין משא
אייבה : **אמאי** וחללת - וז"ל
ולשני כהנ"ס חלל בשכר חייב ולטול
לער בעלי חיים דאורייתא וי"ל
וחללת משמע לגמרי :
ואי בעטעינה אמאי עובד . וז"ל
למזיד דבעל מאוקי דח"ס כן
רש"א נמי :

לכוף יצ"ו וז"ל כיון דבערבי פסחים (עס) מזיק לה בישראל שומר לשאלותיו כגון שראה בו דבר ערוה מה שיזין בו לטוף יצ"ו וי"ל [א] דלא מיירי בשונא דקרא : **בזה** ל"י שונא עובד סוככים . ה"מ לשונא ישראל כהנ"ס כהנ"ס :

מבב"ד עיני מדקאמרי תרווייהו פריקה עדיפא : **והשילו ב"ש**
לא קאמרי דאלטנריך למכתב פריקה : **אלא משום דלא מסיימי קראי** .
לעטינה : **לאו משום נזכר בעלי חיים** . וכי יליף מה טעינה
דלכא לער בעלי חיים חייב, פריקה דלכא לער בעלי חיים לא
תורה אור כ"ש : **מי לא מפיקין** . וכי לזין

מבב"ד שנייה **צלמז** *צער בעלי חיים =
דאורייתא, ואפי' ר"ש לא קאמר אלא משום
דלא מסיימי קראי אבל מסיימי קראי דרשין
ק"ו, משום מאי לאו משום צער בעלי חיים
דרשין, דלמא משום דאויבא חסרון כ"ס
וה"ק: ומה **מענה** דלית בה חסרון כ"ס חייב,
פריקה דאית בה חסרון כ"ס לא כ"ש, ומענה
אי' בה חסרון כ"ס נמי לא עסקין דאדהכי
והכי במיל משוקי אצט"מ איתו נגבי ושקלי
כל מה דאיבא בהדיה: **אמאי** דצער בעלי

חיים דאורייתא דקחני סיפאך יוסי הגלילי
אומר אם היה עליו יתר [על] משאו אין
זקוק לו שנאמר 'חרת משאו ומשאו שיכול
לעמוד בו' לאו מבבל דת"ק סבר 'זקוק לו' כ"כ
מאי מעמא לאו משום דצער בעלי חיים =
דאורייתא, דלמא 'בתרת משאו' פליגי: **רבנן**
יוסי סבר דרשין 'חרת משאו ומשאו שיכול
לעמוד בו' ובבב"ד סבר לא דרשין 'חרת
משאו' **אמאי** דצער בעלי חיים לאו דאורייתא
דקתני רישא אהלך יושב לו ואמר לו תואיל
ועלך מצוה לפרוק פרוק **פגור** שנאמר 'עמו'
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא
מה לי איתיה למריה בהדיה ומה לי כי
ליתיה למריה בהדיה, לעולם צער בעלי
חיים דאורייתא, מי סברת פגור-פגור לגמרי
(6) ודלמא פגור בתנ"ס חייב בשכר וה"ק
הרבנ"א: **ל"י** איתיה למריה בהדיה עבד גביה
בתנ"ס **וכי** ליתיה למריה בהדיה עבד גביה
בשכר, ולעולם צער בעלי חיים דאורייתא
(סימ"ן בהמ"ת בהמ"ת אוה"ב שונא רבצ"ן)
צמצ מסייע ליה' כהנ"ס עובד סוככים מספל
בה בהמת ישראל ואי אמרת בשלמא צער
בעלי חיים דאורייתא משום הכי מספל

בה בהמת ישראל **אלא אי** אמרת צער
בעלי חיים לאו דאורייתא אמאי מספל בה בהמת ישראל, ה"מ 'משום'
אייבה, **רבנן** נמי מסתברא דקחני [אם היתה מעונה אין אמור] אין זקוק לה
אי אמרת בשלמא לאו דאורייתא משום הכי 'אין זקוק לה' אלמא אי אמרת
דאורייתא אמאי אין זקוק לה, ה"ק ולהטעינה יין אמור אין זקוק לה, **אמאי**
שמע דהמת עובד סוככים ומשאו ישראל 'וחללת' ואי אמרת צער בעלי
חיים דאורייתא אמאי 'וחללת' עובד סוככים מבעי ליה לעולם צער בעלי חיים
דאורייתא ה"מ במעינה, אי רבי אימא סיפא **ברבא** ישראל ומשאו עובד
סוככים **עובד סוככים** ו'אי במעינה אמאי עובד סוככים צערא דישראל, אי הכי
אפילו רישא נמי רישא 'בהמך עובד סוככים סיפא בהמך ישראל, מאי פסקת?
סתמא דמלתא איניש בשר בהדיה אויל, והא וחללת, ועובד סוככים בפריקה הוא
דכתיבי: ***אל** הא **מי** רבי יוסי הגלילי היא **דאמר** *צער בעלי חיים לאו
דאורייתא **תשי** *אמאי לפרוק ושונא למעון מצוה בשונא בדי לכוף את יצ"ו
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא הא עדיף ליה: **אפי' בדי לכוף**
את יצ"ו עדיף **תשי** שונא שאמר שונא ישראל ולא שונא עובד סוככים
אי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא מה לי שונא ישראל ומה לי שונא
עובד סוככים, מי סברת אשונא דקרא קאי, אשונא *דמתניתין קאי הא **שמע**

מקמי תפארתו וזכירתו ק"ט
דאורייתא
טע"ה ע סע"ף ט
טע"ה ע סע"ף ט

(עס) ומזיק לה בישראל שומר לשאלותיו כגון שראה בו דבר ערוה מה שיזין בו לטוף יצ"ו וי"ל [א] דלא מיירי בשונא דקרא : **בזה** ל"י שונא עובד סוככים . ה"מ לשונא ישראל כהנ"ס כהנ"ס :

ע"ה ע סע"ף ט

[ע"ה ע סע"ף ט]

הנהרות
הנ"א
[א] חס' ד"ה
נכ"ס וי"ל
ט"י ר"כ ר"ל
דא"ל לנקיים
חלל מ"ב
חייב כמ"ש :

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

טע"ה ע סע"ף ט

המפקד

פרק שלישי בבא מציעא

כא מיי פכ"ז מלי
מלתוהו ללי יו סמ
עין דל טו"ט מ"מ
מי יק פ"י
כא ב מיי ט"ז ל"י
סמ ט"ז קו"ט פ"י
קב
כב נ מיי פ"ח מלי
מלתוהו ללי יו סמ
עין דל טו"ט מ"מ
מי יק פ"י
כא ב מיי ט"ז ל"י
סמ ט"ז קו"ט פ"י
קב

רבינו חננאל
אביה הוה מרתי
וסברה מלתוהו פליגי
בה רב אחא ורבינא
וקיטמו לו הלכה בדברי
הסיקל הלכך לא
פירודי זה ששטחו לו
מאימא אביל הפירות
(* רבא אמר מבי פשיא
ארדתא לדיה. סבר
הדין מוציא מלה שטחי
בב"ד ומקיפו ומחיבין
הלה לפרוטי לא פרע
קורעין שטר
הרובין מלתוהו ארדתא
על כפי הלה ומכריזין
ואריה התכחה שטח
נכחי הלה ומחיבין
למלה לא מצא נכסין
בני חורין כותבין לו
פירטא ואריה שטרק
קורעין היפירטא ורובין
לו ארדתא על הנכסין
הלו ואריה כן קורעין
הארדתא וכותבין לו
שטרק על שדה זו
ומחיבין אותה למלה
אבי אמר אביר בתבימ
העדים על הארבת' סיד
זכה מלתוהו בשטר'
רבא אמר מבי שטח
(ארדתא) (ארדתא)
וקיט' כרמא: כרמי
השטר פרה והשאלה
לאחר ומחה כרמא
ישבע השוכר שטחה
כרמא והשואל משלם
לשכר: אוקיפא ר' אבי
(למן דף 71) כשנתנו
לו הבעלים רשות נכח
נאמרי לו דיעוהו כלום?
אם רבוצך השאלה לו
הרשות בידך יכשיל אם
רדת אותה השוכר
שטחה ברשות השואל
כרמא ישבע ויפטר:
וישלם השואל לשוכר:
אמר ר' יוחנן פעמים
שמשלמים הבעלים כח
פרת לשוכר כו' ודרבי
שמואל ה' אבד ר'
ישיה פעמים שהשוכר
השואל שניח בתחלת
פעמים שהשוכר בתחלת
השואל באשם: פעמים
שהשואל בחסות
השוכר באשם: תפוש
דמי כללא בירך כפירה
מבין באשם: אין שם
כפירה מבין אלא כפירה
שטחים כלומר נשבע
בשטר על דבר שאין
לו בו הנאת שאין
חייב רשות: וקיטמו
לן שומר הנג' נשבע על
הכל: שואל משלם את
הכל וזין פטחה חסות
מלתוהו: גושא שטר
והשוכר נשבעין על
השוכר ועל השטחה
ועל הפחה ומשלימין
הגניבה והגזירה
נכרי שרשע: שניתן
בתחלת (** כגון שטחה
מלתוהו: מל"כ
הדוריותו פטרין מלשלם
ובחשו ונשבעו שנתנה
אחי אחר מן הנגה
לפיקי שניתן בתחלת:

רבא אמר מדי שלמו ימי אכרזתא. וה"ם שלמי הגושא (כחונות
דף קד: וסג ד"ה ה"י) דלמך רבא אחי ארדתא וחס
רבא גרסינן מולמך והא מר הוא דלמך ארדיות טעות סופר הוא
והיינו רבא דפסיק כן לעיל בפ"ק
ארדתא דמי שפיר כתיבא הוא גבי
מיומא דלכרזתא והיא הגרסי
בשמעתין רבא אמר מדי מטא
ארדתא לדיה ובתח הכי רבא ולפי
זה אחי טפי בפשיעות ההיא דהגושא
וקייס רבא לאכי ורבה מאוס
ולדרכתא קורס לאכרזתא ודברי
אכי דלמך עדין בחומיו זכין לו
מושב טפי לשטת בתר דברי
רבא מקודם:

תחזור פרה לבעלים הראשונים.
אין לפרש משום דא"ל
משכיר לשוכר פריי גבך השואל
סילס דמיה דכפ' השואל (למן דף טו:
והס) בעי רמי כר חמא בעל נכסיו
אשמו שוכר או או שואל הוי הכא
לגריה פרה מעלמא ואיניכא לדיבא
רבעין ודאי בעלה פטור משום
לדאשמו עמו במלכותו והויא משום
בעלים" (ואשמו חייבין כדון שוכר) כי?
תבעי לך אליבא דר' יוסי שואל הוי
להחייב לבעלים הראשונים בתמה
כדרכה או שוכר הוי ופטור והשאל
הסס כיון לרבען הבעל פטור מן
האשמו משום דהוי שאלה בעלים לא
יתחייב כיון לר' יוסי: ובעלים
הראשונים אלא טעמא דרבי יוסי הוי
משום דכבר לשוכר לא קני אלא
בשבעה ומשכיר יחזר לו לל
ודל שבעתך ומשבעתך דינא כדאי
שואל ואפילו אם יש עדים שמתה
כדרכה לדין שבעתך לרין לישבע
מ"מ לא קני לה אלא בהבאה עדים
ויחזרו לו אי פטור מהבאה עדים
ופליגי בדברי המקשה והמתרץ שגמ'
ונראה אם המשכיר נעמו היה שם
בשבעה שמתה ביד שואל שר' יוסי
יודה לדברי רבנן דהסס ודאי קני
לה במיתה גרידא דהסס אין השוכר
לרין לעשות כלום:

(א) אגרה ק' יום ושיילה י' יום.
השאל אשמה חייב
שתי פרות לשוכר אחת שחלה עליו
ואחת שיעשה בה מלאכה י' ימים ויחזירנה למשכיר אבל אי שיילה
ק' יום לא יתחייב לו רק אחת של שאלה:
אגרה פ' יום. ה"מ למימר אגרה ז' יום אלא לפי שבשאלה
הולך לפחות פוחת גם בשכירות וע"ל דאי אגרה ז'
יום והיינו כל ימי השאלה הוי כאלו נתן לו מעות לבטל השאלה
כיון שאינה חוזרת לו לאחר השכירות להשלים ימי השאלה ואי
הדר שיילה (* ע' יום לא יתחייב רק אחת דשאלה ושכירות (** ק'
יום וכן י"ל ברישא דאי שיילה ק' יום בימי השכירות כאלו ביקש
שיתבטל השכירות ולא יתחייב כלום וממני' דהשוכר הוי בעלים
דשואל לרבען אי מיירי שלא שאל כל ימי השכירות אחי שפיר
לדאחר ימי השאלה תחזור לשוכר ואפילו אם השאלה כל ימי
השכירות מ"מ כיון שיהא בשכירות השוכר מנייה ואבידה ופשיעה
אם היה עם השואל במלכותו דאי השואל פטור והשוכר חייב
מקרי בעלים אבל הכא אי שיילה ק' יום השוכר פטור מכל דבר:
(* ז' יום פ' ה' ה' (** ז' יום פ' ה' ה')

לגביה איהו בחובו פליגי בה רב אחא ורבינא
חב אמר רבא הדרה נחב אמר *לא הדרה מאן
דאמר לא הדרה סבר האי זביני מעליא היא
דהא מרעתא דנפשית אגביה ומאן דאמר
הדרה סבר: לא זביני מעליא הוא והאי
דאגביה מדעתיה ולא אחא לדינא מחמת
כיסופא הוי דאגביה ומאימת אכיל פרי?
רבא אמר מדי ממיא ארדתא לדיה *אבי
אמר עדין בחומיו זכין לו **רבא** אמר *מבי
שלימו ימי אכרזתא: **מרי** השוכר פרה
מחבירו והשאלה לאדר ומחה כדרכה ישבע
השוכר שמתה כדרכה *והשואל ישלם
לשוכר א"ר **יוסי** י"ב יציד הלה עושה סחורה
בפרתו של חבירו אלא תחזור פרה לבעלים:
גמ' א"ל רב אידי בר אבין לאביי מכדי
שוכר במאי קני להאי פרה, בשבעה, ונימא
ליה משכיר לשוכר "הל אנת ודל שבעתך
ואנא משתעבדא דינא בהדי שואל? א"ל מי
סברת שוכר בשבעה הוא דקא קני לה,
משעת מיתה הוא דקני ושבעה כדי להפס
דעתו של בעל הבית. **א"ר יוחנן** פעמים
שהבעלים משלמין כמה פרות לשוכר היכי
דמי-אגרה מנייה מאה יומי והדר שילת
מיניה תשעין יומי הדר אגרה מיניה חמנן
יומי והדר שילת מיניה שבעין יומי, ומחה
בתוך ימי שאלתה-**דאבל** שאלה ושאלה
מייחייב חדא פרה, א"ל רב אחא מייחייב
לרבינא מכדי חדא פרה היא-עיילה ואפקד:
אפקה משכירות ועיילה לשאלה אפקה
משאלה ועיילה לשכירות? **א"ר יוחנן** איחא
לפרה בעינא-דינמא ליה הכי, **סב** בר רב
א"ר יוחנן אמר אין לו עליהן אלא שתי
פרות-חדא שאלה וחדא שכירות: שום
שאלה אחת היא, ושום שכירות אחת
היא, דשאלה קני לגמרי שכירות עבד
בה ימי שכירותיה ומיהדר ליה למרה.

אמר ר' יוחנן פעמים שהשוכר
השואל שניח בתחלת
פעמים שהשוכר בתחלת
השואל באשם: פעמים
שהשואל בחסות
השוכר באשם: תפוש
דמי כללא בירך כפירה
מבין באשם: אין שם
כפירה מבין אלא כפירה
שטחים כלומר נשבע
בשטר על דבר שאין
לו בו הנאת שאין
חייב רשות: וקיטמו
לן שומר הנג' נשבע על
הכל: שואל משלם את
הכל וזין פטחה חסות
מלתוהו: גושא שטר
והשוכר נשבעין על
השוכר ועל השטחה
ועל הפחה ומשלימין
הגניבה והגזירה
נכרי שרשע: שניתן
בתחלת (** כגון שטחה
מלתוהו: מל"כ
הדוריותו פטרין מלשלם
ובחשו ונשבעו שנתנה
אחי אחר מן הנגה
לפיקי שניתן בתחלת:

פרה הו"ב ובענין תשלומין נמי לשלם ליה פרה אחת ותעמוד במקום הראשונה תחת שתי השאלות ותהא לו אחת ימאסר לו
לעשות בה עקרים יום: **מי יחזר לפרה בעינא דנימא הכי** - כלו היה קיימה היה פטור לגמרי אלא שיעשה בה עקרים יום ובענין שאלה
בא עליו בחורת תשלומין שואל לשוכר על שתי השאלות דרוב אחת מדפתי: **שום שאלה אחת הכי** דכיון
דחדא פרה הו"ב אלא שמחמת שוכר שהשאל הוא בא עליו שתי שאלות פרה אחת אינן אלא אחת: **פעמים ששנייה בתחלת** - אחתה
קאי השוכר והשואל נשבעו לשקר ולא כפרו ממון והרי הן בשבעות ביטוי וקרבן שלו תחת כדכתיב בויקרא אלא כפי השבוע גוי':
לכנסו וכו' והו"ל דכתיב ה"ל גי' אחת נבני וכו'.

לגביה איהו בחובו פליגי בה רב אחא ורבינא
חב אמר רבא הדרה נחב אמר *לא הדרה מאן
דאמר לא הדרה סבר האי זביני מעליא היא
דהא מרעתא דנפשית אגביה ומאן דאמר
הדרה סבר: לא זביני מעליא הוא והאי
דאגביה מדעתיה ולא אחא לדינא מחמת
כיסופא הוי דאגביה ומאימת אכיל פרי?
רבא אמר מדי ממיא ארדתא לדיה *אבי
אמר עדין בחומיו זכין לו **רבא** אמר *מבי
שלימו ימי אכרזתא: **מרי** השוכר פרה
מחבירו והשאלה לאדר ומחה כדרכה ישבע
השוכר שמתה כדרכה *והשואל ישלם
לשוכר א"ר **יוסי** י"ב יציד הלה עושה סחורה
בפרתו של חבירו אלא תחזור פרה לבעלים:
גמ' א"ל רב אידי בר אבין לאביי מכדי
שוכר במאי קני להאי פרה, בשבעה, ונימא
ליה משכיר לשוכר "הל אנת ודל שבעתך
ואנא משתעבדא דינא בהדי שואל? א"ל מי
סברת שוכר בשבעה הוא דקא קני לה,
משעת מיתה הוא דקני ושבעה כדי להפס
דעתו של בעל הבית. **א"ר יוחנן** פעמים
שהבעלים משלמין כמה פרות לשוכר היכי
דמי-אגרה מנייה מאה יומי והדר שילת
מיניה תשעין יומי הדר אגרה מיניה חמנן
יומי והדר שילת מיניה שבעין יומי, ומחה
בתוך ימי שאלתה-**דאבל** שאלה ושאלה
מייחייב חדא פרה, א"ל רב אחא מייחייב
לרבינא מכדי חדא פרה היא-עיילה ואפקד:
אפקה משכירות ועיילה לשאלה אפקה
משאלה ועיילה לשכירות? **א"ר יוחנן** איחא
לפרה בעינא-דינמא ליה הכי, **סב** בר רב
א"ר יוחנן אמר אין לו עליהן אלא שתי
פרות-חדא שאלה וחדא שכירות: שום
שאלה אחת היא, ושום שכירות אחת
היא, דשאלה קני לגמרי שכירות עבד
בה ימי שכירותיה ומיהדר ליה למרה.

אמר ר' יוחנן פעמים שהשוכר
השואל שניח בתחלת
פעמים שהשוכר בתחלת
השואל באשם: פעמים
שהשואל בחסות
השוכר באשם: תפוש
דמי כללא בירך כפירה
מבין באשם: אין שם
כפירה מבין אלא כפירה
שטחים כלומר נשבע
בשטר על דבר שאין
לו בו הנאת שאין
חייב רשות: וקיטמו
לן שומר הנג' נשבע על
הכל: שואל משלם את
הכל וזין פטחה חסות
מלתוהו: גושא שטר
והשוכר נשבעין על
השוכר ועל השטחה
ועל הפחה ומשלימין
הגניבה והגזירה
נכרי שרשע: שניתן
בתחלת (** כגון שטחה
מלתוהו: מל"כ
הדוריותו פטרין מלשלם
ובחשו ונשבעו שנתנה
אחי אחר מן הנגה
לפיקי שניתן בתחלת:

פרה הו"ב ובענין תשלומין נמי לשלם ליה פרה אחת ותעמוד במקום הראשונה תחת שתי השאלות ותהא לו אחת ימאסר לו
לעשות בה עקרים יום: **מי יחזר לפרה בעינא דנימא הכי** - כלו היה קיימה היה פטור לגמרי אלא שיעשה בה עקרים יום ובענין שאלה
בא עליו בחורת תשלומין שואל לשוכר על שתי השאלות דרוב אחת מדפתי: **שום שאלה אחת הכי** דכיון
דחדא פרה הו"ב אלא שמחמת שוכר שהשאל הוא בא עליו שתי שאלות פרה אחת אינן אלא אחת: **פעמים ששנייה בתחלת** - אחתה
קאי השוכר והשואל נשבעו לשקר ולא כפרו ממון והרי הן בשבעות ביטוי וקרבן שלו תחת כדכתיב בויקרא אלא כפי השבוע גוי':
לכנסו וכו' והו"ל דכתיב ה"ל גי' אחת נבני וכו'.

ענינים

י"ל ב"ב
ק"ב

י"ל גי'
ק"ב

70
80
90
100

הגהות
הב"ח
(ה) תוס' ד"ס
ג'רס ק' ד"ס
ג'רס פ' ד"ס

י"ל גי'
ק"ב

המפיקד

ענינה בלשם. אם נשבעו לשקר והיו נשכרים שבועתם להקל פרעון מעליהם. כפירת מנון היא זו וקרנן שבועה שלהם אלם חל בן ז' שנים דכתיב (ויקרא ה') *היבית את אשנו איל תמים בעברך כסף (שני) שקלים והוא אלם גזילות *בלשם: ע"י בלטים וכשבעו ספק (ה') אע"פ שהשאל תורה אור

פרק שלישי

בבא מציעא

לו

שובר דמייחב בגניבה וחבדה. מכלן יא להוכיח דהלכה כמ"ד דשובר כשומר סכר דמי וכן מוכח בר"ש אלמנה לכ"ג (יבמות סו:) וכן פרק השואל (לקמן דף לו ושם) גבי מריצה בר חנינא חוגר כדנתיחה לבי חוזא"י:

לאפוקי מדרי' חמי. ה"ה דהוא מ"י למימר לאפוקי

עין משפט
גר מצוה

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

פ"א מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג
כ"ג מ"י פ"א מה"ג

בשבעה דהא אינו כל יומא גבה דהיא סבתא הוה מפקדי לפריותי *וי יוחנן אמר שומר שמסר לשומר חייב *ואמר אב"י משום דכיל לסיסר אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר *מעתה אצל דבריו צירח והפשיטן לאחוריו *מסרן לבנן ובתו דקמנים *ונעל בפניהם שלא יבראו חייב שלא שמר בדברך השומרים *מעמא דקמנים הא גדולים פסור *אמאי נימא ליה אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר *אמר רבא *כל המפקיד ע"ל

המפקיד

פרק שלישי

בבא מציעא

אף בראשונה - צילם ולא ראה לישבע כי זה נטון לחוק כיסו
כפילו של זה אלא יחזור הכפל לבעלים: שבב שילם - קודם
שנמלא הגב וקנה כפל כדאמר מעיקרא אדעתא דהכי אחאי
לידיה: **מתני'** שהורה מפי עמו - האילו והורה מפי עמו ובגמי'
מפרש טעמו מה הוא: זה אומר
מחלים שלי - לאחר זמן כשכח ליטול
פקדון: מה הפסד הרמאי - איך
לא יורה לעולם על האמת: משוך
הגדול יסבירי: **גב'** מספיקא מספיק'
מנומנ' דקמי טתן לזה מנה וזה
מנה: **ולא חמיני'** - כשזה טובע וזה
אומר איני יודע אם לך אם למכרך
אוקי ממונא בחוקה נכבט זה שלא
נפסידו ממונא ויחא מונח עד שיבא
אליה: **רישא'** - דחד נבדא הפקידו
אללו והוא ליה כשמי שהפקידו
אללו בשני כריכות עלומר זה שלא
בפני זה דה"ל למידק מי הפקידו
אללו מנה ומי מחלים: **סיפא'** -
שהפקידו לו עמיסה זה בפני זה
ה"ל כמי שנמחיס זה על זה להפקיד
לפי שקדוהס בלעז נהיה אחד לית
ליה למידק מה יך כשבוטומה
יך לחכירו ופע"ג דלא כרך אחד הוא
מינו כיון שהפקידו זה בפני זה
גילו דעתן שלא חשדו זה את זה לומר
שחא חכירו יכבט המחלים: ומתני'
דכחא ממאי דר"ט ה"ל - דתקשי לך
דלמא ר"ע ה"ל פלגי נמי ביה"ל
ואומר ל"ה ה"ל דרך מולתו מירי
עבירה עד שישלם גזילה לכל אחד
ואחר: דקמי עלה דה"ל כ"י - אלמא
מודה ר"ט ביה, ומאי סוף: ומשניני
הס דקבעי ליה - והוא ל"ה חפץ
ליתן אלא מן הדיו ומספיקא לית לן
לתיוביה לכל חד וחד: הכא בבא
ללאת ידי שמיס - מלאו ב"ה לימך
מה יעשה ולא יעשך דהשתא ודאי
אמרינן ידי שמיס לא ילחא עד
שחתן לעיניהם שחם תחא מונחה
עד שיבא אליה מנאל הגדול
אזנל קמייהו: **דקמי נמי** - דטעמא
דמתני' בבא ללאת ידי שמיס מן
העובס ולא מן הדיו מדתי טעמא
בדוה מפי עמו שלא היה ארס
שובטו כלום משמע שהוא בא
לימך: והלא מה טעמו - לכל אחד
דקמי' מנח גזילה ביעיט ומסתלק:
לוח

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

אף בראשונה, ההלכה כמותו או אין ההלכה
כמותו? **אמר ליה** הלוק היה ר' יוסי אף
בראשונה והלכה כמותו אף בראשונה
אחבר נמי אמר ר' אלעזר הלוק היה ר' יוסי
אף בראשונה והלכה כמותו אף בראשונה
אמר ר' יוחנן אמר ר' יוחנן ליה ר' יוסי בראשונה
שבכר שילם שילם אין לא שילם לא, והאמר
ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן לא שילם שילם
ממש אלא כיון שאמב הריני משלם אע"פ
שלא שילם? **אמא** מורה היה ר' יוסי
בראשונה שבכר אמר הריני משלם:
מתני' אמר לשנים גזלתי לאחד מכס מנה
ואיני יודע איזה מכס, או אביו של אחד מכס
הפסיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא: **גותן** לזה
מנה ולזה מנה, שהורה מפי עמו. *שנים -
שהפקידו אצל אחד-זה מנה וזה מאתיס, זה
אומר שלי מאתיס זה ואמר שלי מאתיס נתן
לזה מנה ולזה מנה והשאר יהא מונח עד
שיבא אליהו * **א"ר** יצא א"כ מה הפסיד
הרמאי? **אלא** הכל יהא מונח עד שיבא אליהו
גב' שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלא
זה זה אומר יפה שלי זה אומר יפה שלי, גותן
את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול גותן דמי
קטן לשני והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו
א"ר יצא א"כ מה הפסיד הרמאי אלא הכל
יהא מונח עד שיבא אליהו: **גב'** אלמא
מספיקא מספיקן כמותא דגא אמרינן אוקי
ממונא בחוקת מריה ורמינא לשנים שהפקידו
אצל אחד זה מנה וזה מאתיס זה אומר
שלי מאתיס זה אומר שלי מאתיס נתן לזה
מנה ולזה מנה והשאר יהא מונח עד שיבא
אליהו: **א"ר** פקדון אגול קא דמיח: גול דעבד
איסורא קמסוהו רבנן, פקדון דלא עבד איסורא
לא קמסוהו רבנן, ורמי פקדון רמי גול
אגול פקדון דקמי ר' יצא א"כ או אביו
של אחד מכס הפסיד אצלי מנה ואיני יודע
איזה הוא גותן לזה מנה ולזה מנה ורמינא
שנים שהפקידו רבא אמר רבא יישא נעשה
כמי שהפקידו לו בשני כריכות דהוה ליה
דאפקידו תרייהו בהדי הדדי כדן וימנא דאמר ליהו אנת גופייתו לא קפדיתו
אחרדי אנת קפדינא ורמי **גב'** אגול קמי אגול הבא אומר לשנים גולתי לאחד מכס
מנה ואיני יודע איזה מכס י"א אביו של אחד מכס הפקיד לי מנה ואיני יודע
איזה מהן גול זה אומר אותי גול זה אומר אותי גול מנח גזילה בעיניהם
ומסתלק דבירי ר"ש אלמא מספיקא לא מפיקני ממונא ואמרינן *אוקים
ממונא בחוקת מריה ומאי דמתני' דהכא ר"ט היא *קמי עלה דההיא אמרה
דמי באומר לשנים גזלתי לאחד מכס מנה ואיני יודע איזה מכס שנתן
לזה מנה ולזה מנה: **התם** דקא חבעי ליה הכא בבא לצאת ידי שמיס דיקא
לני דקמי נשחיה מפי עצמו שמע מינה. אמר מר "התם דקא חבעי ליה"
וההא מה טעמו? **רב** יתודה אמר רב הלא שוחק רב מתנה אמר רב הלא
צווח

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

הנהיג מורה ר"ט כ' ומאי פריך והא חוקמי' ברייתא דמודה ר"ט בבא ללאת ידי שמיס ומתני' דהתם
מייירי ללאת ידי שמיס להביא קרבן וקא אומר אס כולה להביא קרבן לך להביא גזול למדי דתן הביא אשמו גזול שלא הביא גזול לא
י"ל לך פריך דכלא שבועה ולא קרבן לך להביא גזול למדי אס כולה ללאת ידי שמיס:

המפקיד פרק שלישי

בבא מציעא לח

עין משפט גר מצוה

והא עמעא דרבי יוסי משום הפסד הרמאי הוא . וכיון דטעמא כבדי מה לן כלי חמה לי משהו והכי תיסק אדעתין למימר דמטעם מודה ליה לרבין ואחאזי אומריה למתניה : לרבין אלמפרך . לאשמעינן מילתא דרבין הננה למריוויה ולי האג כליס ברשא

שבא עשאן תרומה ומעשר על מקום אחר - הקשה ר"ת וכי נמסרו כתיבס לחרוס שלא מן המוקף דאלמך כפרק כל הגב (ניסין 77 נ) ופי' וקולו דתולין (77 ז) גבי ר"מ זאכל עלה של ירק ואור"ס דהכא גבי פקדון תולין כמשפט פלג יגע בבט ומישיקן שמא בערב שבת תרס פלג

כז א מיי פ"ז סכ"ג
עלמ ופקדון כ"ג
6 מיי כזכות סוכ"ג
מתנ ענין סוכ"ג
ח"ט ס"י רב ספי' כ:
מד ב מ"י ט:
מה נ מ"י ט ומג
טס קוח"ט ט:
כז ד מ"י ט:
כו ה מ"י ט ס"ג נ
ומג טס קוח"ט
טס ספי' נ:
כח ו מ"י ט ס"ג ט
וקוח"ט ט ספי' ט
י:
כט ו מ"י ט ס"ג ט
מתנ ענין ס"ג
יא סכ"ג ענין טס
יא סכ"ג ענין טס
קוח"ט יד ס"י נט
ספי' ז:
ת"מ ו מ"י ט ס"ג ט
מתנ ענין ס"ג
יא סכ"ג ענין טס
יא סכ"ג ענין טס
קוח"ט יד ס"י נט
ספי' ז:
ת"מ ו מ"י ט ס"ג ט
מתנ ענין ס"ג
יא סכ"ג ענין טס
יא סכ"ג ענין טס
קוח"ט יד ס"י נט
ספי' ז:

[ימותו י:
ט"ז
כספ"ה ג.

הגרות
הב"ה
א רשי דרס
(8) רשי וכו'
לרס סס"י
ואח"כ מ"ה
לרס סכ"ג
ס"י רס
(2) ר"ה
ועכ"פ ולי
משכח מ"ה
מוסיק:

והא מעמא דרבי יוסי משום הפסד הרמאי הוא: אלא תריוויה לרבין איצטרך * ולא זו אף זו קחי: **בתנ"י** * המפקיד פירות אצל חבירו אפילו הן אבודין לא יגע בהן רשב"ג אומר מוכרן בפני ב"ד מפני שהיה כמשיב אבירה לבעלים : **גמ'** מאי מעמא דרב אמר רב כהנא אדם רוצה בקב שלו מִתְשַׁעָה קבין של חבירו **וה' נחמן בר יצחק** אמר יחישינן שמא עשאן המפקיד תרומה ומעשר על מקום אחר מיתובי

המפקיד פירות אצל חבירו דרי זה לא יגע בהן לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר אלא שרמא לרב כהנא היינו דקתני "לפיכך" אלא לרב נחמן בר יצחק מאי "לפיכך" דהבי קאמר **השתא דאמר רבין לא נובין דחישינן לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר** אמר רב ב"ר חנה א"ר יוחנן מתוקף כבדי חסרון אבל יותר מבר

חסרון דברי הכל מוכח בב"ד אדרב רב הושעיה ה"א דאמר רב פלגא אר"ב כהנא כבדי חסרון קאמר רב כהנא כבדי חסרון קאמר רב רוצה בקב שלו מתשעעה קבין של חבירו קאמר? נומא בעלמא מיתבין **לפיכך בעה"ב עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר** וליחיש דלמא הו' לזי יותר מבר חסרון וה'נחו קא' **אביל** מכלים יותר מבר חסרון לא שכתה ואי משתדו מאי מובנינן לה? וליחיש שמא עשאן בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר ובי מובנינן נמי ולכתניה בדרמי תרומת מובנינן לה ור"ב נחמן בר יצחק נמי

נובנינן לכתניה בדרמי תרומה בהא פליגי רבבה בר רב הונא סב"ד יותר מבר חסרון לא שכתה ובי משתכח לקמיה רב הושעיה דהוי ארמ' חסרון וא עביד לזי בעה"ב תרומה ומעשר על מקום אחר קמיה ה"ה לזי יותר מבר חסרון עביד לזי דהו' כי הזי לזי יותר מבר חסרון נובנינן לכתניה בדרמי תרומה וה' נחמן בר יצחק סבר יחר מבר חסרון משבח שכתה ובי הזי לזי אחרת הוא דהו' לזי וא אמר ר' נובנינן יומני דקיים ומוזין לזי וכו' עביד לזי בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר לא יע' דלמא וקא' אביל מכלים מיתבין

המפקיד פירות אצל חבירו ותבקיבן יין והחמיץ שמן והבאיש דבש * והדביש הר' זה לא יגע בתן דברי (ס' תרומה) אומרים עושה להם תקנה ומוכרן בבית דין וכושהו מוכרן מוכרן לאחרים ואינו מוכר לעצמו **ביוצא בן** * גבאי צדקה בומן שאין להם עניים דחלק פורטין באחרים שאין פורטין לעצמם גבאי חמרי בומן שאין להם עניים דחלק מוכרן לאחרים ואין מוכרן לעצמן

קתני מודה פירות הריקב"ס מאי לאו אפילו יחר מבר חסרון ללא כבדי חסרון והוא י"ן והחמיץ שמן והבאיש דבש והדביש חסרון נגידו? שאני הני כיון דקם קם ישמן והבאיש דבש והדביש למאי

כיון דקם קם - ואיכא למאן דאמר לא יגע ולא אמרת דכ"ה הכל מוכרין : כיון דקם קם למאי

[במ] טלמט אהל' וכן הפקדון טס גיסי' כ' ד"ס וכו'
ת"מ ו מ"י ט ס"ג ט
מתנ ענין ס"ג
יא סכ"ג ענין טס
יא סכ"ג ענין טס
קוח"ט יד ס"י נט
ספי' ז:

רבינו הגנאל

מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג

מובנינן

ומשתכח לקמיה רב הושעיה דהוי ארמ' חסרון וא עביד לזי בעה"ב תרומה ומעשר על מקום אחר קמיה ה"ה לזי יותר מבר חסרון עביד לזי דהו' כי הזי לזי יותר מבר חסרון נובנינן לכתניה בדרמי תרומה וה' נחמן בר יצחק סבר יחר מבר חסרון משבח שכתה ובי הזי לזי אחרת הוא דהו' לזי וא אמר ר' נובנינן יומני דקיים ומוזין לזי וכו' עביד לזי בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר לא יע' דלמא וקא' אביל מכלים מיתבין

קתני מודה פירות הריקב"ס מאי לאו אפילו יחר מבר חסרון ללא כבדי חסרון והוא י"ן והחמיץ שמן והבאיש דבש והדביש חסרון נגידו? שאני הני כיון דקם קם ישמן והבאיש דבש והדביש למאי

כיון דקם קם - ואיכא למאן דאמר לא יגע ולא אמרת דכ"ה הכל מוכרין : כיון דקם קם למאי

הבג"ב

מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג

הבג"ב

מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג
מכ"כ קח"ט ס"ג

מין ספרות
ק"ה וכו"
טס ד"ה מרביס
וכפ"ה דהכא

ז' ת
ספ"ה ג.

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

[א] מ"א י"ח מלכות
שבוהו ט"ו ב סבו
עין פס פ"א ט"ח
ס"ו לא ט"ח [א]
פ"א מ"ח פ"ד ט"ב
גביה ט"ב
חמ"ס ט"ז ט"ב

רבינו חננאל
חי"ב. ורבינו יוחנן דיריה
אמר ואני אמר אינה
משונה בלמוד אין זה
יכול ללמד מזה שאין
שומר קבל משום
שכר שיהיה חייבה
תורה בשומר המש
שעון כי נכנס והטעם
שהוא נכנס כרמא פלס
תולדותי ככל השומר
שכר שעון פטענו נכנס
ונכנסה שורא נכנס פטור
ככל שכן שחייב
בשומר שכן נכנסה
כן הייתי אמר כי שלח
כו"ד פטור (*) ככל
ועוד אם כי שומר אי
היה נכנסו שליחותו י
בשומר שכר ויחל
שומר המש שכן אי
לפיתוח ה"ב כי שומר
המש ושומר שכר
כנסו התקנה שורה
ברם ופטור ענינו
שומר שכר חייב לשלם

לומר לך שלוחות יד אינה לריכה חסרון. וה"מ התינה שומר
שכר דאיתר קרא להכי אלא בשומר חנם מ"ל אי שומר
שכר מה לשומר שכר שכן חייב בנגבה ובאדה וי"ל כיון דשלוחות
יד חייב בתריותו אין זה אלא גילוי מילתא למילך דין של זה בזה:

קמא בלא שבועה. וה"מ רבי יוחנן ור' אלעזר דלית להו
הך סברא מ"ל ד' ראשונה בשומר
חנם ושניה בשומר שכר דברים
השואל [למן דף י"ג:] לא קום לן
אלא מהך סברא דקרא עדיפא ופי'
רביעי שמואל דמסר אדעיקא דכפרסה
ראשונה כתיב כסף או כלים ורגילות
הוא לשמור בתוס' דלכא בה
טרחה ובפרסה עניה כתיב בהמה
דאיכא טרחא ורגילות לשמרה בשכר
אזי נמי דלכ"ע איך להו דקרא
להו ל' יוחנן ולרבי אלעזר דאין
ללמוד שומר שכר משומר חנם הך
כיון שיש בו חומרא שמשלם כפל מה
שאין כן בשומר שכר וכו' דשומר
שכר דהוה חסור שחייב בנגבה ואכרה
ומהו דלא פריך שכר דמכיל אפילו
פירכא לא עבדין משום דמה דמשלם
כפל הוא מחמת קולא שהוא פטור
ענינו בנגבה כדמפרש ברש מכלותו
(דף י' תוס') גבי טורח המה לא
פריך והשאל אחי ספיר הא דריש
השואל [למן דף י"ג:] גבי הא דגמר
נגבה בשואל מק"ץ דשומר שכר
דפטור בלחנם ויחייב בנגבה ואכרה
שואל לא כל שכן ופריך מה לשומר
שכר דחייב בפסל [כטוען טענת
לכסיום מזויין] והשאל תימה לפי
מה דסבר דכפל הוא חומרא מאי
פריך לרביה כיון שהוא חסור מה
וע"ן בריתא גופה שואל שחייב

תורה אור
ואני אמר אינה משונה, ומאי ששואל
האמר שליחות יד בשומר שכר ותיתי
משומר תנ"וכמה שומר חנם שפטור בנגבה
ואכרה שלח בה יד חייב, שומר שכר שחייב
בנגבה ואכרה לא כל שכן, למאי הלכתא
כתבננהו רחמנא? לומר לך שליחות יד
אינה צריכה חסרון, ואני אמר איה משונה
בר' אלעזר דאמר דא דא ארת הו"א מ"א
דא ודא ארת? (ה) ?משום דאיכא לכפול
מה לשומר חנם שכן משלם תשלומי כפל
במזיען טענת גב, ומאי דלא פריך שכר
קמא בלא שבועה עדיפא מבפילא בשבועה
ר"ב אמר לא תאמר ישליחות יד לא בשומר
חנם ולא בשומר שכר ותיתי משואל: ומה
שואל דרדעת בעלים קא עביד (י) ישלח
בה יד, וי"ל שומר חנם ושומר שכר לא
כל שכן, למה נאמר יד שומר לך שליחות
יד אין צריכה חסרון ואיך שלא תאמר
י"ו לבא מן הדין להיות כנדון, מה שואל
בבעלים פטור איך שומר חנם ושומר שכר
בבעלים פטור, ולמאי נאמר שליחות יד
צריכה חסרון הני תרתי ישליחות יד למה
לדין נדון, ואיך לכתניא? ויפקד בעל
הבית אל האלהים, לשבועה, אהא אמר
לשבועה או אינו אלא לדין נאמר שליחות
יד למה ונאמר שליחות יד למעלה
מה לתן לשבועה אף כאן לשבועה:
כחנ"ג

מביאה אורו לדי כפל: קמא בלא שבועה עדיפא מבפילא בשבועה.
חומר שומר שכר שחייב בקרן עד שלא נשבע לשקר במקום ששומר
חנם פטור רהיט נגיבה וחבירה משומר חנם שמשלם כפל ומה
יד אינה אלא לחאר לשבעה לשקר שנגבה וכו' עדים שהוא נגבה
דכי חסריה כפל בטוען טענת גב, לאחר שבועה אכרה ברבוען
בשעמתי: רבא אמר. אפילו לרבי אלעזר נמי אחיה דלא חיה
ט' ויפסי משואל. שחייבו הכותב בלחנם כשכיל של הגאה
של ושואל יד נמי כל נכחה שלו: (ומה שואל) שלעשת בעלים.
שלא בה יד לפטור מלאכתו חייב בלחנם: שומר חנם ושומר
דחייב טוב בלחם: למה נאמר. שחייבו: מה לשומר לך
שלוחות יד אינה לריכה חסרון: ויחיד. האמורה בשומר שכר:
שלא שומר דיו לבא ט' אס לא נאמר לשלם שומרין ועמדה
משואל הייתי חומר דיו לשליחות יד דשומרין שבא מדין שואל להיות
כנדון: מה שואל. אס כעליו עמו' כתיב לא ישלם לחוסין אף שומרין
שקלחו יד אס כעליו עמו יפטר כהכ. קרא יחידא לחיבו אפילו
בבעלים וגי רחמנא בחרה הואו הדין כולו: לשבעה. והכי
קאמר אס לא ימלא כמה שאמר שנגבה אלא הוא נגבה הואו
כבר נקרב אל הדיינין לשבועה ונשבע לשקר וחמ"כ ברו עדים
אשר ירשעו הדיינין יטלם כפל: אמה שואל. קריבה לשבועה
או אינו אלא קריבה לדין שמשעה ששען בכו"ד נגבה אט"פ
שלא נשבע יטלם כפל אס ברו עדים: תאמר שליחות יד למטה.
אלא שומר שכר שבועה ה' שהיה בין שניהם אס לא שלח:
והאמר שליחות יד למטה. ונקרב בעל הבית אל האלהים אס
לא שלח: אף בלא לשבעה. למדו שאין משלמים כפל ע"י טענת
גב אלא לאחר שבועה וגם למדו שפטור מנגבה ואכרה בשבועה:
מתני'

מבואר דאנה לריכה חסרון דמשתע משניה חייב בלחנם אט"פ דלא נשתע כדאמר בפ' השואל [למן דף י"ג:] גבי שואל
קרדוס מבצרו כ"ס שומרין שמשלמים בשלם טענת בעלים שחייב
כאלו נשתעם בלעדה כן שאלה ולאו לחאוקמה כביחלה אכל
לא ילפינן משואל אלא משיכה שיש בה חסרון: קרא לדין וחידא לכתניא. ולמ"ד נמי אינה לריכה חסרון דלרבי תרתייהו
יליף שפיר ג"ש לכתניא לפי שיש כל כך חיבות בזה כמו בזה אס לא שלח ידו במלאכה רעה:

מבואר
אמר

רבא אמר לא חיה שליחות יד כו'. פיש' דכבר אפילו כרבי
אלעזר ואין להקשות לפירושו הא דקאמר ויחדך שלא תאמר
דיו ובה כרתייהו לרבי לאינה לריכה חסרון ל' אלעזר דהא לא
יליף שומר שכר משומר חנם דהא בתר הכי פריך ולמ"ד שלוחות
יד [ל' ריכה חסרון תרתיי למה לי ולדידה לא ילפינן חסר מחבירה
אפילו בה לא מוקמינן תרתייהו לדין והיטע משום כפ"ל דכיון
דשלוחות יד חייב בתריותו גלי מלתא בעלמא למילך דין של זה
בזה ועוד יש לומר דרבא בל פרש דהא דאמר ר"ח דהוה אחת
היא לא שטייהס לריכי לנפשייהו כדאמרין אלא שטייהס מותרין
דמא לא משואל וכבר רבא קרא עדיפא ופסיק גמר שומר שכר
משומר חנם לכולו ענימא זה מזה שאין בריתא דהכוסים (שם) סברה
דלא ילפינן זה מזה דקמי לא אס תאמר בשומר חנם כו':
קרא לומר [לך שלוחות יד] אין לריכה חסרון. וה"מ ויליף
משואל דאנה לריכה חסרון דמשתע משניה חייב בלחנם אט"פ דלא נשתע כדאמר בפ' השואל [למן דף י"ג:] גבי שואל
קרדוס מבצרו כ"ס שומרין שמשלמים בשלם טענת בעלים שחייב
כאלו נשתעם בלעדה כן שאלה ולאו לחאוקמה כביחלה אכל
לא ילפינן משואל אלא משיכה שיש בה חסרון: קרא לדין וחידא לכתניא. ולמ"ד נמי אינה לריכה חסרון דלרבי תרתייהו
יליף שפיר ג"ש לכתניא לפי שיש כל כך חיבות בזה כמו בזה אס לא שלח ידו במלאכה רעה:

רבינו חננאל
חי"ב. ורבינו יוחנן דיריה
אמר ואני אמר אינה
משונה בלמוד אין זה
יכול ללמד מזה שאין
שומר קבל משום
שכר שיהיה חייבה
תורה בשומר המש
שעון כי נכנס והטעם
שהוא נכנס כרמא פלס
תולדותי ככל השומר
שכר שעון פטענו נכנס
ונכנסה שורא נכנס פטור
ככל שכן שחייב
בשומר שכן נכנסה
כן הייתי אמר כי שלח
כו"ד פטור (*) ככל
ועוד אם כי שומר אי
היה נכנסו שליחותו י
בשומר שכר ויחל
שומר המש שכן אי
לפיתוח ה"ב כי שומר
המש ושומר שכר
כנסו התקנה שורה
ברם ופטור ענינו
שומר שכר חייב לשלם

רבינו חננאל
חי"ב. ורבינו יוחנן דיריה
אמר ואני אמר אינה
משונה בלמוד אין זה
יכול ללמד מזה שאין
שומר קבל משום
שכר שיהיה חייבה
תורה בשומר המש
שעון כי נכנס והטעם
שהוא נכנס כרמא פלס
תולדותי ככל השומר
שכר שעון פטענו נכנס
ונכנסה שורא נכנס פטור
ככל שכן שחייב
בשומר שכן נכנסה
כן הייתי אמר כי שלח
כו"ד פטור (*) ככל
ועוד אם כי שומר אי
היה נכנסו שליחותו י
בשומר שכר ויחל
שומר המש שכן אי
לפיתוח ה"ב כי שומר
המש ושומר שכר
כנסו התקנה שורה
ברם ופטור ענינו
שומר שכר חייב לשלם

רבינו חננאל
חי"ב. ורבינו יוחנן דיריה
אמר ואני אמר אינה
משונה בלמוד אין זה
יכול ללמד מזה שאין
שומר קבל משום
שכר שיהיה חייבה
תורה בשומר המש
שעון כי נכנס והטעם
שהוא נכנס כרמא פלס
תולדותי ככל השומר
שכר שעון פטענו נכנס
ונכנסה שורא נכנס פטור
ככל שכן שחייב
בשומר שכן נכנסה
כן הייתי אמר כי שלח
כו"ד פטור (*) ככל
ועוד אם כי שומר אי
היה נכנסו שליחותו י
בשומר שכר ויחל
שומר המש שכן אי
לפיתוח ה"ב כי שומר
המש ושומר שכר
כנסו התקנה שורה
ברם ופטור ענינו
שומר שכר חייב לשלם

מבואר דאנה לריכה חסרון דמשתע משניה חייב בלחנם אט"פ דלא נשתע כדאמר בפ' השואל [למן דף י"ג:] גבי שואל
קרדוס מבצרו כ"ס שומרין שמשלמים בשלם טענת בעלים שחייב
כאלו נשתעם בלעדה כן שאלה ולאו לחאוקמה כביחלה אכל
לא ילפינן משואל אלא משיכה שיש בה חסרון: קרא לדין וחידא לכתניא. ולמ"ד נמי אינה לריכה חסרון דלרבי תרתייהו
יליף שפיר ג"ש לכתניא לפי שיש כל כך חיבות בזה כמו בזה אס לא שלח ידו במלאכה רעה:

מבואר
אמר

המפקד פרק שלישי בבא מציעא

מסורת הש"ס

צד א מ"י פ"ד מ"ח
שלוש ופקדון כל
כמה ענין מה פ"ט
ה"מ מ"י לא מ"י כ"ג

רבינו הגנאל

אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל

אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל

ב המפקד על דעת אשתו ובניו הוא המפקד • אומר ר"ת דהיינו
לענין שאינו יכול לומר את מהמנהג לי בשבועה ולא האריך
אבל אם פשעו אפי' אין להם מה לשלם יקדם הפקדן והוא
כל כן מה שהופקד אלל בעה"ב חבא אשתו ותשלום ולכך
נמי הכא משתבעת אמה ודנהו זוי
אוחזיניהו בקרטליהא שלל פשעה
והא דקאמר נמיא לה לאמי
דלשמה לאו משום דלם לא היה לה
מה לשלם שיפקד הגנאל אלל השלם
לגבה כשיהיה לה:

*כ"ל המפקד על דעת אשתו ובניו הוא

המפקד ימא לה לאימה ז"ל שלימי אמרה:
לא אמר לי דלאן דידה ניהו דאקברינהו
ימא לה אמאי לא אמרת לה, אמר: כ"ש
דכי אמינא לה דרדיו ניהו מפי מודררא בהו,
אלא אמר רבא מ"ש"תבע איהו ודנהו זוי
אשלמינהו לאימה, ומ"ש"תבעא אימה דנהו
זוי אוחזיניהו בקרטליהא אינוב, ומ"ש"תבע
דאמינהו דיהימין דוכן דהו תורא ליחמי
ומסירה לבקרא, לא הו ליה *כבי ושיעו
למיכל ומת, אמר רבי בר חמא ליהבי נדיינו
דיניו דהא רינע רינע ליה לאפורינא זיל
שלים, אמר רבי לבקרא מסרתיה ימא ליה
לבקרא זיל שלים, אמר: אנה בהדי תורי
אוקמיניה, אוכלא שריא ליה, לא הוה ידעינן
דלא אבל, מכדי בקרא גשומר שבר דיהמי
הוא איבעי ליה לעיוני! אי איכא פסידא
דיחמי הכי נמי, והכא במאי עסקינן דליכא
פסידא דיהמי אשכחוהו למריה דתורא
ושקול יחמי וזוי מיניה, אלא מאן קא מעיני?
מריה דתורא קפיעין איבעי ליה לאודוע, מא?

ל המפקד • על דעת שלא יהא שומר נמנע מלמוסרין לאנשי
ביתו הגדולים וגלמנים לו הוא דמפקד: • ענין לה לנמנע •
שקלם בשביל שלא קברוהו: • לבקרא מסרתיה • היה לו להודיעני
שאנין אוכל: • איבעי ליה לעיוני • אם אוכל אם לאו: • זיל אוכל
פסידא ליחמי בי • תירוצא הוא:

ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:

ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:

ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:
ל המפקד • אמר ר' יוחנן: • המוכר: • אמר ר' יוחנן:

המפקד על דעת אשתו ובניו הוא המפקד • אומר ר"ת דהיינו
לענין שאינו יכול לומר את מהמנהג לי בשבועה ולא האריך
אבל אם פשעו אפי' אין להם מה לשלם יקדם הפקדן והוא
כל כן מה שהופקד אלל בעה"ב חבא אשתו ותשלום ולכך
נמי הכא משתבעת אמה ודנהו זוי
אוחזיניהו בקרטליהא שלל פשעה
והא דקאמר נמיא לה לאמי
דלשמה לאו משום דלם לא היה לה
מה לשלם שיפקד הגנאל אלל השלם
לגבה כשיהיה לה:

רבינו הגנאל

אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל

המפקד על דעת אשתו ובניו הוא המפקד • אומר ר"ת דהיינו
לענין שאינו יכול לומר את מהמנהג לי בשבועה ולא האריך
אבל אם פשעו אפי' אין להם מה לשלם יקדם הפקדן והוא
כל כן מה שהופקד אלל בעה"ב חבא אשתו ותשלום ולכך
נמי הכא משתבעת אמה ודנהו זוי
אוחזיניהו בקרטליהא שלל פשעה
והא דקאמר נמיא לה לאמי
דלשמה לאו משום דלם לא היה לה
מה לשלם שיפקד הגנאל אלל השלם
לגבה כשיהיה לה:

רבינו הגנאל

אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל

המפקד על דעת אשתו ובניו הוא המפקד • אומר ר"ת דהיינו
לענין שאינו יכול לומר את מהמנהג לי בשבועה ולא האריך
אבל אם פשעו אפי' אין להם מה לשלם יקדם הפקדן והוא
כל כן מה שהופקד אלל בעה"ב חבא אשתו ותשלום ולכך
נמי הכא משתבעת אמה ודנהו זוי
אוחזיניהו בקרטליהא שלל פשעה
והא דקאמר נמיא לה לאמי
דלשמה לאו משום דלם לא היה לה
מה לשלם שיפקד הגנאל אלל השלם
לגבה כשיהיה לה:

רבינו הגנאל

אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל
אמר רבינו הגנאל

מסורת הש"ס
ל המפקד • על דעת שלא יהא שומר נמנע מלמוסרין לאנשי
ביתו הגדולים וגלמנים לו הוא דמפקד: • ענין לה לנמנע •
שקלם בשביל שלא קברוהו: • לבקרא מסרתיה • היה לו להודיעני
שאנין אוכל: • איבעי ליה לעיוני • אם אוכל אם לאו: • זיל אוכל
פסידא ליחמי בי • תירוצא הוא:

צד א מ"י פ"ד מ"ח
שלוש ופקדון כל
כמה ענין מה פ"ט
ה"מ מ"י לא מ"י כ"ג

המפקד פרק שלישי בבא מציעא מז

עין משפט וטעמה

ומשלם לו דמי כיסו דמי כמות של קולים לפי מה שהשכיח:

באונסין וליש הא דתקן לקמן בהובט (דף מד זוש מהי) נתן לו מעוט ולא משך ממנו פירות יכול לחזור לו לרב הוגא דלית ליה דהיתר תשמיש מחייב באונסין וכן לרב יוסף בפרק אלו מליצות (לעיל דף קפז) המוכר כסו להשקמתו כקבל שאלה היה מותר להשקמת תפסה ליה רב דבייתא (ג) דמיימי אפלונתא דרבי יוחנן ור"ל נתן לבלן מעל דוקא בלן דלא מחסרא משיכה כדקמי סיפא הרי מרחק הפך הכנס ורמזו אלן סכר לל מעל עד דמשיך ולדידהו כי נתנה לספר נמי למעול ואני' ללא משיך כיון דספר מותר להשקמת בהן זין מיידי בספר נכרי כר' יוחנן זין בספר ישראל כר"ל וכמו שאסור להשקמת בהם לרב הוגא ולרב יוסף לר"ל ולר' יוחנן דבהא לא פליגי ולא הוה המוכר על אחת מעות כי אם שומר חנם לכי' ולי' לרבי יוחנן מה הוסיפו במה שקוטע דלון מעות קוטע דלי מעות קוטע יאמר מוכר נכרופ חטיך בעליה הסחא ללא קני יאמר נכרופ מעותיך בעליה ועוד דרב הוגא גופיה סכר בפ' הובט (לקמן דף מזו) דרב תורה מעות קוטע כרבי יוחנן דלמר רב הוגא מוכר לי באלו קנה יו"ל דלמי' ללא הוי על המעוט כי אם שומר חנם לא מלי' אל' נכרופ מעותיך בעליה דכספיה חון ללס סמירה אלל בפרקט ולי' חון דהיכא שאל משך אסור להשקמת במעוט חלי' הא דלמר (ז) פוסק מה על גדישי' או על עטר שכשוק מה מרזיח בהקדמת מעות יו"ל בגון שפירש ט"מ להשקמת בהם חלי' פולין בסמ"ח כיון שהוא פוסק ומקדים לו מעות חלי' שנה מן הגדיש' עד יומת הקדש ארעתי' דהכי טון שישקמת בהן ועוד י"ל דלרבי יוחנן ולרב הוגא דלית ליה דרב תורה מעות קוטע לא הפקישו כח קיש לו למוכר כדמעות שיכול להשקמת בהן כיון דקוטע מן הסורה והוי שאל עלייהו ולא מלי' חלי' נכרופ מעותיך בעליה ולא חקט משיכה אלל כר' סלל יאמר לו נכרופ חטיך בעליה אלל לר"ל והלי' חון דמעות חליס קוטע אסור להשקמת במעוט ולא הוי שאל עלייהו ולכן נכרה לל רבי יוחנן ולרב הוגא בספר נכרי לל מעול עד שישקוט דמעוט ככרי חליס קוטע:

באונסין וליש הא דתקן לקמן בהובט (דף מד זוש מהי) נתן לו מעוט ולא משך ממנו פירות יכול לחזור לו לרב הוגא דלית ליה דהיתר תשמיש מחייב באונסין וכן לרב יוסף בפרק אלו מליצות (לעיל דף קפז) המוכר כסו להשקמתו כקבל שאלה היה מותר להשקמת תפסה ליה רב דבייתא (ג) דמיימי אפלונתא דרבי יוחנן ור"ל נתן לבלן מעל דוקא בלן דלא מחסרא משיכה כדקמי סיפא הרי מרחק הפך הכנס ורמזו אלן סכר לל מעל עד דמשיך ולדידהו כי נתנה לספר נמי למעול ואני' ללא משיך כיון דספר מותר להשקמת בהן זין מיידי בספר נכרי כר' יוחנן זין בספר ישראל כר"ל וכמו שאסור להשקמת בהם לרב הוגא ולרב יוסף לר"ל ולר' יוחנן דבהא לא פליגי ולא הוה המוכר על אחת מעות כי אם שומר חנם לכי' ולי' לרבי יוחנן מה הוסיפו במה שקוטע דלון מעות קוטע דלי מעות קוטע יאמר מוכר נכרופ חטיך בעליה הסחא ללא קני יאמר נכרופ מעותיך בעליה ועוד דרב הוגא גופיה סכר בפ' הובט (לקמן דף מזו) דרב תורה מעות קוטע כרבי יוחנן דלמר רב הוגא מוכר לי באלו קנה יו"ל דלמי' ללא הוי על המעוט כי אם שומר חנם לא מלי' אל' נכרופ מעותיך בעליה דכספיה חון ללס סמירה אלל בפרקט ולי' חון דהיכא שאל משך אסור להשקמת במעוט חלי' הא דלמר (ז) פוסק מה על גדישי' או על עטר שכשוק מה מרזיח בהקדמת מעות יו"ל בגון שפירש ט"מ להשקמת בהם חלי' פולין בסמ"ח כיון שהוא פוסק ומקדים לו מעות חלי' שנה מן הגדיש' עד יומת הקדש ארעתי' דהכי טון שישקמת בהן ועוד י"ל דלרבי יוחנן ולרב הוגא דלית ליה דרב תורה מעות קוטע לא הפקישו כח קיש לו למוכר כדמעות שיכול להשקמת בהן כיון דקוטע מן הסורה והוי שאל עלייהו ולא מלי' חלי' נכרופ מעותיך בעליה ולא חקט משיכה אלל כר' סלל יאמר לו נכרופ חטיך בעליה אלל לר"ל והלי' חון דמעות חליס קוטע אסור להשקמת במעוט ולא הוי שאל עלייהו ולכן נכרה לל רבי יוחנן ולרב הוגא בספר נכרי לל מעול עד שישקוט דמעוט ככרי חליס קוטע:

ומשלם ליה דמי כיסו דמי כמות של קולים לפי מה שהשכיח: **מעות: אצל** שולחנות צדקה אין להן מחויבות אלא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, מותרין לשתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריותו, אצל **בעל הדבר** בין צדורין ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, **כבעל הבית** דרבי ר"מ ר' יהודה אומר יתנוני בישולתי: **גמ'** מילום דצדורין לא ישתמש בהן אמר רב אסי אמר רב יהודה בצדורין וחמורין שנו רב **מרי** אמר בקשר משונה **איבא דאמרי** בעי רב **מרי** קשר משונה מאי חילוק? מותרין לשתמש בהן כר' א' אמר רב הונא ואפילו גמ' **נאמרו** והוא אבדו חתני? בדברה דאמר רבה ונגבה בלסמין מוויין אבדו ששכבחה פניו ביום רב **נחמיה** אמר נאנסו לא אמר ליה רבא דר"ג דר"ג דאמר נאנסו לא אלמא לא הו' שואל עלייהו ואי שואל לא הוי שומר שבר נמי לא הו' חייב? **א"ל** בהא מודינא לך דהתיאלי ונתנה מהנהגה: **בההוא** הגהה דאי מיתרמי ליה ובינא דאית בה רווחא וכן בהו' הוי עלייהו שומר שבר, אויביה רב נחמן לרב הונא

ומשלם ליה דמי כיסו דמי כמות של קולים לפי מה שהשכיח: **מעות: אצל** שולחנות צדקה אין להן מחויבות אלא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, מותרין לשתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריותו, אצל **בעל הדבר** בין צדורין ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, **כבעל הבית** דרבי ר"מ ר' יהודה אומר יתנוני בישולתי: **גמ'** מילום דצדורין לא ישתמש בהן אמר רב אסי אמר רב יהודה בצדורין וחמורין שנו רב **מרי** אמר בקשר משונה **איבא דאמרי** בעי רב **מרי** קשר משונה מאי חילוק? מותרין לשתמש בהן כר' א' אמר רב הונא ואפילו גמ' **נאמרו** והוא אבדו חתני? בדברה דאמר רבה ונגבה בלסמין מוויין אבדו ששכבחה פניו ביום רב **נחמיה** אמר נאנסו לא אמר ליה רבא דר"ג דר"ג דאמר נאנסו לא אלמא לא הו' שואל עלייהו ואי שואל לא הוי שומר שבר נמי לא הו' חייב? **א"ל** בהא מודינא לך דהתיאלי ונתנה מהנהגה: **בההוא** הגהה דאי מיתרמי ליה ובינא דאית בה רווחא וכן בהו' הוי עלייהו שומר שבר, אויביה רב נחמן לרב הונא

מזו מחי חריח הוליא: חיידי דתנאי **יבשא הוליא** - לאשמועינן רבווא חלי' הוליא לא מעל תנא סיפא הוליא: **מתני'** ילקח בחסר ובכר' אם הוליה דמיה שחולה בשוק יטלס דמיה כמו שהיה טיה בשעה שקלט בה די שקיה שעה בגזילה וכן גזולין משלמין כשעה הגזילה וכנון כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח] כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח] כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח]

ומשלם ליה דמי כיסו דמי כמות של קולים לפי מה שהשכיח: **מעות: אצל** שולחנות צדקה אין להן מחויבות אלא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, מותרין לשתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריותו, אצל **בעל הדבר** בין צדורין ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, **כבעל הבית** דרבי ר"מ ר' יהודה אומר יתנוני בישולתי: **גמ'** מילום דצדורין לא ישתמש בהן אמר רב אסי אמר רב יהודה בצדורין וחמורין שנו רב **מרי** אמר בקשר משונה **איבא דאמרי** בעי רב **מרי** קשר משונה מאי חילוק? מותרין לשתמש בהן כר' א' אמר רב הונא ואפילו גמ' **נאמרו** והוא אבדו חתני? בדברה דאמר רבה ונגבה בלסמין מוויין אבדו ששכבחה פניו ביום רב **נחמיה** אמר נאנסו לא אמר ליה רבא דר"ג דר"ג דאמר נאנסו לא אלמא לא הו' שואל עלייהו ואי שואל לא הוי שומר שבר נמי לא הו' חייב? **א"ל** בהא מודינא לך דהתיאלי ונתנה מהנהגה: **בההוא** הגהה דאי מיתרמי ליה ובינא דאית בה רווחא וכן בהו' הוי עלייהו שומר שבר, אויביה רב נחמן לרב הונא

מזו מחי חריח הוליא: חיידי דתנאי **יבשא הוליא** - לאשמועינן רבווא חלי' הוליא לא מעל תנא סיפא הוליא: **מתני'** ילקח בחסר ובכר' אם הוליה דמיה שחולה בשוק יטלס דמיה כמו שהיה טיה בשעה שקלט בה די שקיה שעה בגזילה וכן גזולין משלמין כשעה הגזילה וכנון כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח] כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח]

ומשלם ליה דמי כיסו דמי כמות של קולים לפי מה שהשכיח: **מעות: אצל** שולחנות צדקה אין להן מחויבות אלא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, מותרין לשתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריותו, אצל **בעל הדבר** בין צדורין ובין מותרין לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותו, **כבעל הבית** דרבי ר"מ ר' יהודה אומר יתנוני בישולתי: **גמ'** מילום דצדורין לא ישתמש בהן אמר רב אסי אמר רב יהודה בצדורין וחמורין שנו רב **מרי** אמר בקשר משונה **איבא דאמרי** בעי רב **מרי** קשר משונה מאי חילוק? מותרין לשתמש בהן כר' א' אמר רב הונא ואפילו גמ' **נאמרו** והוא אבדו חתני? בדברה דאמר רבה ונגבה בלסמין מוויין אבדו ששכבחה פניו ביום רב **נחמיה** אמר נאנסו לא אמר ליה רבא דר"ג דר"ג דאמר נאנסו לא אלמא לא הו' שואל עלייהו ואי שואל לא הוי שומר שבר נמי לא הו' חייב? **א"ל** בהא מודינא לך דהתיאלי ונתנה מהנהגה: **בההוא** הגהה דאי מיתרמי ליה ובינא דאית בה רווחא וכן בהו' הוי עלייהו שומר שבר, אויביה רב נחמן לרב הונא

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

קמחי קמחי

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

צו א ב ד ה ט י כ ל מ נ ס ע פ צ

מזו מחי חריח הוליא: חיידי דתנאי **יבשא הוליא** - לאשמועינן רבווא חלי' הוליא לא מעל תנא סיפא הוליא: **מתני'** ילקח בחסר ובכר' אם הוליה דמיה שחולה בשוק יטלס דמיה כמו שהיה טיה בשעה שקלט בה די שקיה שעה בגזילה וכן גזולין משלמין כשעה הגזילה וכנון כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח]

מזו מחי חריח הוליא: חיידי דתנאי **יבשא הוליא** - לאשמועינן רבווא חלי' הוליא לא מעל תנא סיפא הוליא: **מתני'** ילקח בחסר ובכר' אם הוליה דמיה שחולה בשוק יטלס דמיה כמו שהיה טיה בשעה שקלט בה די שקיה שעה בגזילה וכן גזולין משלמין כשעה הגזילה וכנון כדו משלמין כד רבא אמר אבד שעה בשוק כדלמרין גזילתו וכן שוק לנפק כדלמרין גזי טמבע ופסל תרומה וטמעה בפ' הגזול [קמח]

קמחי קמחי

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא מד

עין משפט
גד מצוה

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

גמ' אמר לעבדו - שישלח לו וכן עשה: מנין - שהוא חייב: לא שו. והיכא דקטל ולא הגביה כל החבית פטור: אלא נשברה - דאזנא הוא והרי לא קנאה שיתחייב באזנא: אבל החמישה - פשיעה היא ומויק בידים הוא דבשכיל שחיסרה החמישה שכן דרך יין להחמין בכלי חסר: גירי דידים תורה אור

[קידוש] [כ"ג]

אהנו לה - חיים שלו גרמו לה שמת **גמ'** מנהיגו מילי *דחננו רבנן ועל כל דבר פשע בית שמאי אומרים מלמד שהי"ב על המחשבה כמעשה וביח הלל אומרים אינו חייב עד שישלח בו יד שנאמר 'אם לא שלח ידו במלאכת רעהו' אמרו להוב"ש 'לבי' והולא כבר נאמר 'על כל דבר פשע' אמרו להן 'ביה' 'לבי' והלא כבר נאמר 'אם לא שלח ידו במלאכת רעהו' א"כ מה תלמוד לומר 'על כל דבר פשע' שיכול אין לי אלא הוא, אמר לעבדו 'ועליו חננו מנין תלמוד לומר 'על כל דבר פשע':

המה את החבית בו: אמר רבה לא שנו אלא גשברה 'אבל החמיצה משלם את כולה' מאי טעמא ג' ד'יהיה הוא דאדנו לה: הגביהה ונמל הימנה בו: אמר שמואל לא נמל נמל ממש אלא יכיון שהגביהה לימול אע"פ שלא נמל לימא קא סבר שמואל שליחות יד אינה צריכה חסרון? אמרי, לא, שאני הכא דנחיא ליה דחיהו היא חבית כולה בסים להא רביעית 'בעי רב אשי הגביה ארנקי לימול הימנה דינר מהו-ה' אמר ר' הוא דלא מינמר אלא אנב חמרא אבל וזוה מינמר או דלמא שאני נמירותא דארנקי מנמירותא דדינר? תיקו:

כמו מעות הרעות ומטלטלין קוין מטבע אשמועין דקוין אפילו מטבע כמו מעות הרעות ואסיון דמקרי פירי לגבי כסף ולגבי מטלטלין מקרי טבעא:

אסיון - פרש"י שאין בו טרה כלל וקשה לרבינו הם

דבפרק כמה אשה (שנת דף סה ושס ד"ה נעבד) אמרו ואלוין ככלע שעבד גבי הניצית או משום טרסא ליטעבד ליה פולסא משמע דפולסא אי עבדו

דכפרק כמה אשה (שנת דף סה ושס ד"ה נעבד) אמרו ואלוין ככלע שעבד גבי הניצית או משום טרסא ליטעבד ליה פולסא משמע דפולסא אי עבדו

הדרן עלך המפקיד

דכפרק כמה אשה (שנת דף סה ושס ד"ה נעבד) אמרו ואלוין ככלע שעבד גבי הניצית או משום טרסא ליטעבד ליה פולסא משמע דפולסא אי עבדו

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

כמו מעות הרעות ומטלטלין קוין מטבע אשמועין דקוין אפילו מטבע כמו מעות הרעות ואסיון דמקרי פירי לגבי כסף ולגבי מטלטלין מקרי טבעא:

המה את החבית בו: אמר רבה לא שנו אלא גשברה 'אבל החמיצה משלם את כולה' מאי טעמא ג' ד'יהיה הוא דאדנו לה: הגביהה ונמל הימנה בו: אמר שמואל לא נמל נמל ממש אלא יכיון שהגביהה לימול אע"פ שלא נמל לימא קא סבר שמואל שליחות יד אינה צריכה חסרון? אמרי, לא, שאני הכא דנחיא ליה דחיהו היא חבית כולה בסים להא רביעית 'בעי רב אשי הגביה ארנקי לימול הימנה דינר מהו-ה' אמר ר' הוא דלא מינמר אלא אנב חמרא אבל וזוה מינמר או דלמא שאני נמירותא דארנקי מנמירותא דדינר? תיקו:

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

כמו מעות הרעות ומטלטלין קוין מטבע אשמועין דקוין אפילו מטבע כמו מעות הרעות ואסיון דמקרי פירי לגבי כסף ולגבי מטלטלין מקרי טבעא:

המה את החבית בו: אמר רבה לא שנו אלא גשברה 'אבל החמיצה משלם את כולה' מאי טעמא ג' ד'יהיה הוא דאדנו לה: הגביהה ונמל הימנה בו: אמר שמואל לא נמל נמל ממש אלא יכיון שהגביהה לימול אע"פ שלא נמל לימא קא סבר שמואל שליחות יד אינה צריכה חסרון? אמרי, לא, שאני הכא דנחיא ליה דחיהו היא חבית כולה בסים להא רביעית 'בעי רב אשי הגביה ארנקי לימול הימנה דינר מהו-ה' אמר ר' הוא דלא מינמר אלא אנב חמרא אבל וזוה מינמר או דלמא שאני נמירותא דארנקי מנמירותא דדינר? תיקו:

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

הזהב - הנחשבת קונה את הכסף - האף אלטרירך דלע"ג בדאמרא דמסגו פריטי חריפין טפי [מכסף] הוא פירא משום דאיכא אחרא ללא מסגו כדאמר בגמרא (עמוד ב) אך חימה אמאי אלטרירך למימי דמעוה הרעות שנפסלו דמקדו פירי השמא נחשח דכגי טובא הוא פירי כל שכן

להחמין: **דניחא ליה דחיסוי כולה** פביה בסים נכחי רביעית - שחשמר אותה רביעית ולא החמין ועלום הליחות יד בדבר - אחר זריכה חסרון והשטל פקדון ומגביהו על מנת לשלוח בו יד כל זמן שלא חסרו אינו מחייב בהגבהתו האולי ולא נטלו ע"מ לגזול את כולו אלא לשלוח בו יד וליחות יד בלא חסרון ליחיה חבל יין שיצא משחמך אלא בכלי מלא הוא ליה כמי שנטל והניחו עם השאר להשחמך ועשה מאלו על כל שאר החבית: הגביה ארנקי לימול ינר - ולא נטל לשמואל מהו: **אבל וזוה מינמר** - לבדו ולא ניחא ליה דלחוי איך נכסם להאי ולא היו כנוטל ומניח: **שאני נמירותא דארנקי** - כים מלא נראה ומשחמך ואין טח להיות נאכזב כדכיר יחיד:

הדרן עלך המפקיד

הזהב - קונה את הכסף - הוקח דינרי וזב סדעיים דינרי כסף נתן לו דינרי וזב משכית הוהב קונה את הכסף לבעל הוב ונתחייב לו זב משכית דינר - אלא נתן לו דינרי הכסף וזב לימול לחזור בו וזב הכסף חוט קונה את הוב שאלם נתן לו דינרי הכסף חטלה לא קנה ויכולין שנייה לחזור נמשע כסף הוא מעות משום דחייפי ליתן בהאלה ודינר זב אינו אלא כשאר ממלטלין ופירות, ומעוה אינו קוטם עד שמוקד המטלטלין אלא שביע המטלטלין קוטם ואין אחד מהם יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא איכא דיליק משיכה מן התורה ואיכא דמויק לה בחקנהא דרבנן: סתמוס פירותוה של נחושא: קונה את הכסף - דינרי של כסף או כל מטבע של כסף טון טעם אחד להם: **שטבעו חטוב** לטבעו - הוא 'מעות' ואילו קונה **חטוב** שאין טבעו חטוב וחרוף הוא כפירות ומשכין הוא קוטם דבר: מעות הרעות - שנפסלו: אסיון - שאין עליו טרה, פלודין ובלטו, וזים עגולין ומכיים לגור עלייהם את הטרה בחותם שקרין קו"ץ: **בל המטלטלין קוין זב אסו** - בין בצורה חליפין שהחליף אלו באלו כיון שמשך האחד קנה חבירו את שלו בין בצורה נמש: **ככמה חסון** לי את שלך, כדכרך, וזה חוזר ואומר לי בכמה חסוני שלך כך וכן ונתתו ומשך האחד נתקיימו הדברים והאי כל לאתויי אחי

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

כים מלא מעות בכים מלא מעות כדכיר ליקס בגמרא: יכול לחזור בו - זה וזה: **כל שפכפך בינו בו** - פליג אחרנן דאמרי נתן לו מעות יכול לחזור בו אפילו נוקח והפסד ר"ע למימר **עלכ** שהכל בידי הוא דיכול לחזור בו אבל עיקר טעם שיהיה יכול לחזור בו ובגמ' מפרש טעמא: **גמ'** דחריף

מז א מ"י פ"ז מ"ג
מכירה כ"ג א סמ
ע"ש פ"ז ע"ש ח"מ כ"י
ג כ"ט א ופ"ט ג
מז ב ג מ"י ט"ז ט"ז
פ"ז ע"ש ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
פ"ד ד מ"י פ"ה מ"ג
מ"ג ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
כ"ג א סמ ע"ש ק"ו

אין מטבע נעשה חליפין - אפילו לרב ששק דלא בעי כלי פסל
הכל מטבע כפרש"י משום דדעתיה אלוהא דעבירא דבעתה
וה"ל לרב חתמן דאמר לקמן (דף מו:) דכלי דוקא בעי וכי פליג
ארב ולי ו"ל דמטבע מיקרי שפיר כלי גראוי לסקול בו משקולת
ועוד דרתי לחלוטו בזהרר כהו וכלאו
הכי ל"ל דמקרי כלי דאי לא מקרי
כלי אס"ק אמאי נעשה חליפין הלא
אפילו לרב ששק דלא בעי כלי מ"מ
פירא מיהא בעי ומטבע לא מקרי
פירי כדאמר בסמוך אפי' למ"ד אין
מטבע טי' מידי דהוא אפירא לרב
חתמן ולקמן (דף מו:) נמי אמרינן
ולמאי דסי' מטבע מאי כילד ה"ק
ופירי נמי עבדי חליפין ועוד אמרי'
לקמן (דף מו:) במנא למטובי פירות
ביה למטובי מטבע אלמא לא מקרי
פירי ואי נס כל לא הוי אמאי נעשה
חליפין אלא דאי כלי מקרי וי"ל
שתשוב כלי לפי שזאל בהולאה וקנין
בו כל דבר ואין נראה דלקמן (דף
מ"ו) משני בפרוטקוט לילא עלייהו
עכנא וכן מחתי' דכל המטלטלין
קנין זה אלא זה מוקף לקמן (דף
מ"ו) אפיקא ואלגירא אלמא אפילו
היכא שאין יולאין בהולאה נעשה
ונקנה בחליפין :

מאי לאו בחליפין - וה"ל וכי לא
יע סופא דהכסף און קונה
אל סהוב ועוד מאי מיידי בחר הכי
ועוד תניא מ"א אלמא ממחתי' שזאלה
הפרכא גופה ככר הכיח ממחתינן
יש לומר דה"מ מאי לאו אף בחליפין
דהובא קונה את הכסף בכל ענין בין
בחליפין בין בדמים והכסף אינו
קונה את הזהב בדמים וקאמי אינו
קונה ולא אינו מחייב משום דתנא
רישא הזהב קונה דמיירי גם בחליפין
ומשני דאף רישא לא מייירי אלא
דמיים ומשני תני מחייב אינו מניה
המטבע - אלא קונה פ"י מחייב ומייסי
ועוד תניא לא קנה עד שימסוך
משמע דאי אפטר לקנות אלא
דאיט קונה בדמים :

שמה ישפה עליומו - עד שיספיק להיות לו סלעין מעשר עד
שיגיעו לדמי דינר זהב בשנה שניה שימסוך מעשרה שנה הבהא :
אפוקי מסיק לכו - שאין משאן כבד שמטען הן : אפי' כפירות על
דיגרין מהלוקס - דפירי נמי אחי לשהוי : פיענו דקפני לא ישפ -
ולא קפני לשון חלול דקסבר יס
חלול אכל חכמים החמירו עליו :
ואין מהללין מבטי ליה - הכי איבעי
ליה למחתי כ"ש אומרים און סלעין
מעשר שני מהללין על דינר זהב
אי משום כסף שני אי משום דהכא -
פירא הוא דהוה איסור דאורייתא ולא
מיספסי בקדושת מעשר : מטבע נעשה
פלישין - הלא להחליף מטבע בדבר
אחר שלא בחוריה מקח וממכר אלא
במורה קנין כדרך שקנין כסודר
שהקונה טען סודר למקנה והוא
מקנה לו הקרקע או המטלטלין
במחירה שהוא מוכר הסודר כדכתיב
רוח (דף טז) שלק איש עטלו ונתן לרעה
אף מטבע שאפי' ששני נתן
לרעה ולא משך הימט פירות
יכול לחזור בו הגי מילי כשנחתו
במורה דמיס כדרך מקח וממכר אבל
אם נתן במורה חליפין כיון שמשך
זה את המטבע נקנה לו החפץ של
בכל מקום שהוא : אין מטבע נעשה
חליפין כדמפרש רב פפא : מ"ט
דמ"ד כ"ו - הא ליהא למומר דליח
ליה דרב חתמן דאמר לקמן (דף מ"ו)
אין קנין אלא בכלי דעטלו כהיב
דאי' אדמטבלי תמוטבע לופלנו בכל
דבר שאיט כלי אלא על כדרך ס"ל
דכל המטלטלים נעשין חליפין לקטת
אם כשעמדו ובמטבע לחוד פליגי :
משום דדעספיה אלוהא - דעמו של
מקנה את החפץ וטעל המטבע
בחליפין אינו סוכך אלא על הצורה
שבו שאין המטבע תשוב אלא ע"י
טרה שבו וטורחא עבירא דבעתה
שהלך פוסלה וזוור לטור טרה
אחרת הלך הוא ליה כדבר שאיט
מכוס וקלס ולקמן (ס"ט) ממעסיס
דבר שאיט מסוס מדכתיב נעל :
סופס - דינרי זהב דהוי ליה מטבע :
סופס קונס - משמע מנכסין הכסף
קנין לו בכל מקום שהוא שס ואין
לשון (ה"ק) טעל אלא כדבר שהוא
בעין והמליץ ח"ו כזה וחי טורחא
דמיס שמשך הימט דינר זהב כ"ה
דינר כסף אין כאן כסף קטי אלא
המושך הזהב נחתיב לו משום
במחירה זו והכי איבעי ליה למחתי
הזהב מחתיב את הכסף וזורים למשך
למייבו כסף : פכי נמי מספכר -
דבחרת דמיס ולא בחרת חליפין

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

החליפין ולא מהללין
כ"ה ג"י ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

מאי לאו בחליפין - וה"ל וכי לא
יע סופא דהכסף און קונה
אל סהוב ועוד מאי מיידי בחר הכי
ועוד תניא מ"א אלמא ממחתי' שזאלה
הפרכא גופה ככר הכיח ממחתינן
יש לומר דה"מ מאי לאו אף בחליפין
דהובא קונה את הכסף בכל ענין בין
בחליפין בין בדמים והכסף אינו
קונה את הזהב בדמים וקאמי אינו
קונה ולא אינו מחייב משום דתנא
רישא הזהב קונה דמיירי גם בחליפין
ומשני דאף רישא לא מייירי אלא
דמיים ומשני תני מחייב אינו מניה
המטבע - אלא קונה פ"י מחייב ומייסי
ועוד תניא לא קנה עד שימסוך
משמע דאי אפטר לקנות אלא
דאיט קונה בדמים :

רב אשי לעולם בדמים ומאי בכל מקום
אמר ליה מארנך חדשה יהבינא לך - לא מצו יהוב ליה מארנך ישנה אע"ג
דעדיפי מנייהו - מ"ט דאמר ליה לישנן קא בעינא לה - ע"ג רב פפא אפילו
למ"ד אין מטבע נעשה חליפין מיעבד - הוא דלא עבד חליפין
מיקנו בחליפין מידי דהוה אפירא לרב נחמן - פירא לרב נחמן - לאו אע"ג
דאינרו לא עבד חליפין ואקניו מקנו בחליפין מטבע נמי לא שניא במחתי' איהו
ועומר בגוון ואין בידו מעות אומר לחבירו הרי פירות הללו נתונים לך במתנה
ורוור

דחשבת מינה מטבע נעשה חליפין : ועכנא פירא לא קני - א
דמיקנה רבנן שמה יאמר לו כשרפו חתיב בעליה : תרויהו לקנו - דכיון דמטבע נעשה חליפין מה לי של כסף מה לי של זהב : ועוד
פניא כ"ו - דשמעתי מינה דלאו בחליפין עסקינן : אלא אי אמרת - קונה ואיט קונה דקאמר בחליפין קאמר : ליקני - דהא תנא רישא
הזהב קונה את הכסף דאשמעתינן בה מטבע נעשה חליפין : כמו שהתנה עמו : מארנך חדשה - של מטבע סלעין
חדשים : לשנן פניא - כריך איני לניחן זמן מרובה ומדעיס נוחים לי שלא ישחירו יותר מדאי : אפי' לפ"ד אין מטבע נעשה חליפין -
לקנות את סכענדו : פלגוני מטבע בחליפין - קנין סודר או מטלטלין סכענדו קונה אווה בחליפין מכיון שמשך בעל המטבע החליפין
משכענדו נקנה המטבע לבעל הסודר : מידי דפוס אפירות - לרב נחמן, כל דבר שאיט כלי קרין פירא לגבי חליפין ופליגי רב ששק ורב
נחמן לקמן (דף מ"ו) בשמעתי דאמר רב נחמן "על" דוקא כתיב שיהא כלי ולא כסף דבר שאיט כלי עושה חליפין ומורה הוא שכל
דבר שכנגד הכלי נקנה בחליפי הכלי דכתיב (דף טז) "לקיים כל דבר" אלמא אפי' דפירי לא עבדי חליפין לקנות סכענדו : נקנה את
בחליפין של כלי מכיון שמשך בעל הפירות את הכלי נקנו פירות לבעל הכלי : ואין בידו מעות - והוא לחלוט מעשר שלו איהו עבדי
לחלוט על ידי מקח וממכר שמוכר לאיש אחר כדי שלא יחתיב חומס דכתיב (ויקרא כו) "אם גאל גאל איש ממעשרו תמישיתו
יוסף ממעשרו ולא הלוקח מעשר שני של אחריים : אומר לחבירו - שהוא ארבעה ויודע בו שאיט עושה אלא להיפטר מן החומס :
פרי פירות הללו - של מעשר שני : נתונים לך במתנה - ומכיון שקנין זה במתנה נעשה הראשון כרי אלס ויכול לפדותם בלא חומס :

שמה ישפה עליומו - עד שיספיק להיות לו סלעין מעשר עד
שיגיעו לדמי דינר זהב בשנה שניה שימסוך מעשרה שנה הבהא :
אפוקי מסיק לכו - שאין משאן כבד שמטען הן : אפי' כפירות על
דיגרין מהלוקס - דפירי נמי אחי לשהוי : פיענו דקפני לא ישפ -
ולא קפני לשון חלול דקסבר יס
חלול אכל חכמים החמירו עליו :
ואין מהללין מבטי ליה - הכי איבעי
ליה למחתי כ"ש אומרים און סלעין
מעשר שני מהללין על דינר זהב
אי משום כסף שני אי משום דהכא -
פירא הוא דהוה איסור דאורייתא ולא
מיספסי בקדושת מעשר : מטבע נעשה
פלישין - הלא להחליף מטבע בדבר
אחר שלא בחוריה מקח וממכר אלא
במורה קנין כדרך שקנין כסודר
שהקונה טען סודר למקנה והוא
מקנה לו הקרקע או המטלטלין
במחירה שהוא מוכר הסודר כדכתיב
רוח (דף טז) שלק איש עטלו ונתן לרעה
אף מטבע שאפי' ששני נתן
לרעה ולא משך הימט פירות
יכול לחזור בו הגי מילי כשנחתו
במורה דמיס כדרך מקח וממכר אבל
אם נתן במורה חליפין כיון שמשך
זה את המטבע נקנה לו החפץ של
בכל מקום שהוא : אין מטבע נעשה
חליפין כדמפרש רב פפא : מ"ט
דמ"ד כ"ו - הא ליהא למומר דליח
ליה דרב חתמן דאמר לקמן (דף מ"ו)
אין קנין אלא בכלי דעטלו כהיב
דאי' אדמטבלי תמוטבע לופלנו בכל
דבר שאיט כלי אלא על כדרך ס"ל
דכל המטלטלים נעשין חליפין לקטת
אם כשעמדו ובמטבע לחוד פליגי :
משום דדעספיה אלוהא - דעמו של
מקנה את החפץ וטעל המטבע
בחליפין אינו סוכך אלא על הצורה
שבו שאין המטבע תשוב אלא ע"י
טרה שבו וטורחא עבירא דבעתה
שהלך פוסלה וזוור לטור טרה
אחרת הלך הוא ליה כדבר שאיט
מכוס וקלס ולקמן (ס"ט) ממעסיס
דבר שאיט מסוס מדכתיב נעל :
סופס - דינרי זהב דהוי ליה מטבע :
סופס קונס - משמע מנכסין הכסף
קנין לו בכל מקום שהוא שס ואין
לשון (ה"ק) טעל אלא כדבר שהוא
בעין והמליץ ח"ו כזה וחי טורחא
דמיס שמשך הימט דינר זהב כ"ה
דינר כסף אין כאן כסף קטי אלא
המושך הזהב נחתיב לו משום
במחירה זו והכי איבעי ליה למחתי
הזהב מחתיב את הכסף וזורים למשך
למייבו כסף : פכי נמי מספכר -
דבחרת דמיס ולא בחרת חליפין

נקנה כסף כל מקום שהוא
ליה לישנן ע"ג רב פפא דאמר
מטבע נקנה בחליפין מאה דתנן
במעשר שני פ' הולויך פירות
וכו' היה עומר בגוון ואין בידו
מעות אומר לחבירו הרי פירות
הללו נתונים לך במתנה
(ב) חו"ל ג"ל ג"י ט"ז ט"ז ט"ז

נקנה כסף כל מקום שהוא
ליה לישנן ע"ג רב פפא דאמר
מטבע נקנה בחליפין מאה דתנן
במעשר שני פ' הולויך פירות
וכו' היה עומר בגוון ואין בידו
מעות אומר לחבירו הרי פירות
הללו נתונים לך במתנה
(ב) חו"ל ג"ל ג"י ט"ז ט"ז ט"ז

הזהב

ואין דינה ודכ קונס עליה... (ה) כ"א כ"ב... חכמים: קלי בבל... אלא נחה רוח לחמיה ישראל במעשו...

פרק רביעי בבא מציעא

מח

ד"ר שמעון אומר... ואלו חכמים נוחה הימנו ואמר רבא אנו לנו אלא 'אין רוח חכמים נוחה הימנו... אמר רבא ואלו חכמים נוחה הימנו...

עין משפט נר מצוה

לא א מ"ו פ"ז ס"ג מ"כ... עין פ"ז ס"ד פ"ח ס"ה...

רבינו הגנאל

אמר רבא קרא ומתנחא... קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא...

קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא...

קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא...

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

בית מה למשך לא קני עד דמשך... זמני עמיך כתיב (ויקרא כ): קנין אהדי...

לא מעל עד דמשך קשיין אהדי... זמני עמיך כתיב (ויקרא כ): קנין אהדי...

קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא... קרי' אמר רבא...

נא א מ"י פ"ב מכל
 סכית פח טו"טע ח"מ
 ס"י ללא ספי"ב
 נז ב מ"י פ"ג סכילת
 מבי"ה כל"ו ועין
 נדמ"ט סג"ס ט"ב
 טו"טע ח"מ ס"י קוח
 ספי"ב פ
 נח נדמ"ט ס"י סג
 טו"טע ח"מ ס"י פ"ב
 נד ספי"ב
 נפ ח"מ ט"ב פ"ב ס
 כל"ו ט סג ספי"ב
 ס סט"ט ח"מ ט"י רכ"ו
 ספי"ב פ
 ס ו מ"י ס ס"ב פ
 טו"טע ח"מ ספי"ב פ
 ס ו ח"מ ט ס"ב פ
 ופי מ"ט ונל"ס
 סג סט"ט ט"ב ספי"ב פ
 סב ס מ"י ס ו ועין
 ט סט"ט ספי"ב פ
 ג ספי"ב פ
 פ מ"י ט ס"ב פ
 טו"טע ח"מ ס ספי"ב פ
 וט"ט פ ח

1611
 חנה
 חנה
 חנה

בכרי שיראה לתגר או לקרונו. וא"ח ח"כ נחת דברך לשיעוריס
 דפעמים שהם רחוקים ממנו ופעמים שהם קרובים וי"ל לנלוס יס
 שיעור אחד לפי מה שט"י רוב פעמים שיוכל להראות לתגר או לקרונו
 ואם הם קרובים או רחוקים בשביל כך לא יתנו לו שהות לא פחות
 ולא יותר : שנתות מעות נמי
 ענינו. אפילו למחן דלמחן שעות מעות
 נראה יותר לילך אחר שעות מחן
 שהאונאה והטעות תלוייה במקח אכל
 מעות אין אונאה וטעות תלוייה בהם
 שאין לרבייה אונאה : שני משא
 בשיתא בטול מקח הוי. וא"ח מחן לן
 הא דלמחן הא היא נמי שעות מקח הוי
 שעות מלכא. ויש לומר דמחמתא הוי
 שעות מלכא שעות סוה המכא
 שהאונאה והטעות תלוייה בו ועוד
 דלמחמתא מוכר לא תמולא שעות
 מלכא דהוי שיתא במחמתא הייט שעות
 מלכא : ש"מ שעות מעות נמי
 ענינו. וא"ח אס כן מתי שעות למקח
 דקמי מחמתא וי"ל דמשקש הייט
 אונאה שעות סהיה במקח ותימיה
 לשתוק משעות למקח :

תנן ארזה רבי ערסון כלוד.

סימה מה הוסף להקשות

מסיפא ממה שסקפה כבר ברישא

אי

ארכורא , לסוף שמע דקא בעי למנסביה דבי פרוק רפילא , אמר להב לי
 וז"ל לא בעינא חברא אלא לקמיה דרב חסדא , אמר ליה : כבודך שתיקני
 משיכה במוכרין כך תיקנא משיכה בלקוחות : מתני' : האונאה ארבעה
 כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שעות למקח. 'עד מתי מותר להחזיר?
 עד כדי שיראה לתגר או לקרונו, הורה רבי מרפון כלוד האונאה =
 שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע, שליש למקח ושמונה חגרי לוד
 (6) ואמר להם כל היום מותר לחזור אמרנו לוי' לזו רבי מרפון במקומינו
 וחזרו לדברי חכמים : ג' אמתות * אמר שעות מקח שנינו (שמואל) אמר
 ישותות מעות נמי שנינו. שני שותא בחמשא שני שותא בשבעה כולי עלמא
 לא פליגי דבחר מקח אולינן ואונאה הויא לי פלגי שני חמשא בשותא ושני
 שבעה בשותא לשמואל דאמר בתה מעות אולינן ואידו אונאה הוי לבב
 דאמר בתה מקח אולינן שני חמשא בשותא ביטול מקח הויא שני שבעה
 בשותא מחילה הויא, ושמואל אמר כי אמרינן מחילה, וביטול מקח הויא
 ליבא שעות משי' צדדים אבל היבא דאיבא שעות מצד אחד, אונאה הויא

אונאה ד' כסף מעשרים וארבעת כסף לסלע שעות למקחא לאו
 שני שני עשרים בעשרין וארבעה ושמע מנה שעות נמי שנינו
 לא יבא שני עשרים וארבעה בעשרים, מי נתאנה, מלכא אימא סיפא ועב
 מתי מותר להחזיר בכרי שיראה לתגר או לקרונו ואמר רב נתנן * לא שנו
 אלא לוקח אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני עשרים וארבעה בעשרין
 וחכמיא (מן) הורה רבי מרפון כלוד האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה
 בסוף לסלע שליש למקחא לאו יבא שני עשרים וארבעה וש"מ
 מוכר, אימא סיפא אמר להם היום מותר לחזור ואו' נתנן לאו אלא דוקח
 אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני כ"ד בחלחי ותתי תניא כותיה דשמואל
 מי שהושל עליו ידו על העליונה כיצד מבר לו שות' ה' ב' מי נתאנה, דוקח
 יד לוקח על העליונה רצה אומר תן לי מעותיו או-תן לי מה שאוניתינו מבר לו
 שדה

אונאה בין לגד מעות בין לגד שוי של חפץ יש אס אונאה ואין כאן לא מחילה ולא ביטול מקח והשתא מפרש שלונתיהו : שני שיתא
 בחמשא , ונתאנה מוכר או שוי שיתא בכשכעה ונתאנה לוקח : כולי עלמא . בין לגד בין לשמואל אונאה הוא דהא שעות הוא לגד מקח
 ושמואל שעות מעות נמי קאלמא וכל סכן שעות מקח : בי פליגי **משא בשיתא** . ונתאנה לוקח כוזו שהוא חומש למקח ויותר משעות
 הוא זה אבל אלל מעות שנתן שעות הוא ל' ע"כ שככעה בשיתא ונתאנה מוכר כוזו, לגבי מקח אין כאן שעות אלל שביעות
 ופחות משעות היא ולגבי מעות הוי שעות : אידי ואידי . בין שוי שככעה בשיתא בין שוי חמשא בשיתא : משני לדידין . כאחד משני לדידין :
 מאי לאו דזנין בין עשרים כשעות : לא דזנין שוי עשרים וארבע כשעות : לא שעות מעות נמי שנינו . מתני' :
 ולא קרי ליה בין עשרים כשעות : אלא דזנין בין עשרים וארבע כשעות : לא שנו .
 דכדי שיראה ותו לא אלא לוקח : אלל אס נתאנה מוכר לעולם מוכר חוזר . ולקמן מפ' טעמא : אלל דזנין בו' . דהוא ליה שעות
 למקח ונתאנה לוקח : פניא כוופיס דשמואל . דבין שעות מקח בין שעות מעות : מי שפועל עליו . מי שהאונאה עליו מי שנתאנה :

אמרי ליה לא, אמר לי ליהוה הנך וזוי בפקדון
 נבך דהא הישבה לי, אמרי ליה: הוה דא ביתא קמך
 אותבינהו בביתא ואיגנוב, אתא לקמיה דרבא
 אמר ליה כל הוה ביתא קמך לא מביעיא שומר
 שבר דלא הוה אלא אפילו שומר חנם נמי לא
 הוה, אמרי ליה והא אמרו (ליה) רבנן לרבא
 איבעי ליה לקבלי עליה מי שפרע, ואמר לי
 *לא הוה דברים מעולם : רבי שמעון אומר כל
 שהכסף בידו ידו על העליונה *וכו' : תניא

אמר ר' ישי אפתי בזמן שהכסף והפירות
 ביד מוכר אבל כסף ביד מוכר ופירות ביד
 לוקח אינו יכול לחזור בו מפני ששכר בידו,
 בידו מוכר הוא אלא מפני שדמי כסף
 בידו פשיטא: אמר ר' בא הוה במאי עסקינן
 כגון שהיתה עליה של לוקח מושכרת ביד
 מוכר, טעמא מאי *תיקנו רבנן משיכה גוירה
 שמא יאמר לו 'נשרפו חמץ בעלייה' הכא
 ברשותיה דלוקח ניתנו אינפלה דליקה באונס
 אידו מרח ומיתו לה. דהוה נברא דידיב וזוי

למנסביה דבי פרוק רפילא, אמר להב לי
 וז"ל לא בעינא חברא אלא לקמיה דרב חסדא, אמר ליה : כבודך שתיקני
 משיכה במוכרין כך תיקנא משיכה בלקוחות : מתני' : האונאה ארבעה
 כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שעות למקח. 'עד מתי מותר להחזיר?
 עד כדי שיראה לתגר או לקרונו, הורה רבי מרפון כלוד האונאה =
 שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע, שליש למקח ושמונה חגרי לוד
 (6) ואמר להם כל היום מותר לחזור אמרנו לוי' לזו רבי מרפון במקומינו
 וחזרו לדברי חכמים : ג' אמתות * אמר שעות מקח שנינו (שמואל) אמר
 ישותות מעות נמי שנינו. שני שותא בחמשא שני שותא בשבעה כולי עלמא
 לא פליגי דבחר מקח אולינן ואונאה הויא לי פלגי שני חמשא בשותא ושני
 שבעה בשותא לשמואל דאמר בתה מעות אולינן ואידו אונאה הוי לבב
 דאמר בתה מקח אולינן שני חמשא בשותא ביטול מקח הויא שני שבעה
 בשותא מחילה הויא, ושמואל אמר כי אמרינן מחילה, וביטול מקח הויא
 ליבא שעות משי' צדדים אבל היבא דאיבא שעות מצד אחד, אונאה הויא

אונאה ד' כסף מעשרים וארבעת כסף לסלע שעות למקחא לאו
 שני שני עשרים בעשרין וארבעה ושמע מנה שעות נמי שנינו
 לא יבא שני עשרים וארבעה בעשרים, מי נתאנה, מלכא אימא סיפא ועב
 מתי מותר להחזיר בכרי שיראה לתגר או לקרונו ואמר רב נתנן * לא שנו
 אלא לוקח אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני עשרים וארבעה בעשרין
 וחכמיא (מן) הורה רבי מרפון כלוד האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה
 בסוף לסלע שליש למקחא לאו יבא שני עשרים וארבעה וש"מ
 מוכר, אימא סיפא אמר להם היום מותר לחזור ואו' נתנן לאו אלא דוקח
 אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני כ"ד בחלחי ותתי תניא כותיה דשמואל
 מי שהושל עליו ידו על העליונה כיצד מבר לו שות' ה' ב' מי נתאנה, דוקח
 יד לוקח על העליונה רצה אומר תן לי מעותיו או-תן לי מה שאוניתינו מבר לו
 שדה

אונאה בין לגד מעות בין לגד שוי של חפץ יש אס אונאה ואין כאן לא מחילה ולא ביטול מקח והשתא מפרש שלונתיהו : שני שיתא
 בחמשא , ונתאנה מוכר או שוי שיתא בכשכעה ונתאנה לוקח : כולי עלמא . בין לגד בין לשמואל אונאה הוא דהא שעות הוא לגד מקח
 ושמואל שעות מעות נמי קאלמא וכל סכן שעות מקח : בי פליגי **משא בשיתא** . ונתאנה לוקח כוזו שהוא חומש למקח ויותר משעות
 הוא זה אבל אלל מעות שנתן שעות הוא ל' ע"כ שככעה בשיתא ונתאנה מוכר כוזו, לגבי מקח אין כאן שעות אלל שביעות
 ופחות משעות היא ולגבי מעות הוי שעות : אידי ואידי . בין שוי שככעה בשיתא בין שוי חמשא בשיתא : משני לדידין . כאחד משני לדידין :
 מאי לאו דזנין בין עשרים כשעות : לא דזנין שוי עשרים וארבע כשעות : לא שעות מעות נמי שנינו . מתני' :
 ולא קרי ליה בין עשרים כשעות : אלא דזנין בין עשרים וארבע כשעות : לא שנו .
 דכדי שיראה ותו לא אלא לוקח : אלל אס נתאנה מוכר לעולם מוכר חוזר . ולקמן מפ' טעמא : אלל דזנין בו' . דהוא ליה שעות
 למקח ונתאנה לוקח : פניא כוופיס דשמואל . דבין שעות מקח בין שעות מעות : מי שפועל עליו . מי שהאונאה עליו מי שנתאנה :

אמרי ליה ליהוה הנך וזוי בפקדון
 נבך דהא הישבה לי, אמרי ליה: הוה דא ביתא קמך
 אותבינהו בביתא ואיגנוב, אתא לקמיה דרבא
 אמר ליה כל הוה ביתא קמך לא מביעיא שומר
 שבר דלא הוה אלא אפילו שומר חנם נמי לא
 הוה, אמרי ליה והא אמרו (ליה) רבנן לרבא
 איבעי ליה לקבלי עליה מי שפרע, ואמר לי
 *לא הוה דברים מעולם : רבי שמעון אומר כל
 שהכסף בידו ידו על העליונה *וכו' : תניא

אמר ר' ישי אפתי בזמן שהכסף והפירות
 ביד מוכר אבל כסף ביד מוכר ופירות ביד
 לוקח אינו יכול לחזור בו מפני ששכר בידו,
 בידו מוכר הוא אלא מפני שדמי כסף
 בידו פשיטא: אמר ר' בא הוה במאי עסקינן
 כגון שהיתה עליה של לוקח מושכרת ביד
 מוכר, טעמא מאי *תיקנו רבנן משיכה גוירה
 שמא יאמר לו 'נשרפו חמץ בעלייה' הכא
 ברשותיה דלוקח ניתנו אינפלה דליקה באונס
 אידו מרח ומיתו לה. דהוה נברא דידיב וזוי

למנסביה דבי פרוק רפילא, אמר להב לי
 וז"ל לא בעינא חברא אלא לקמיה דרב חסדא, אמר ליה : כבודך שתיקני
 משיכה במוכרין כך תיקנא משיכה בלקוחות : מתני' : האונאה ארבעה
 כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שעות למקח. 'עד מתי מותר להחזיר?
 עד כדי שיראה לתגר או לקרונו, הורה רבי מרפון כלוד האונאה =
 שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע, שליש למקח ושמונה חגרי לוד
 (6) ואמר להם כל היום מותר לחזור אמרנו לוי' לזו רבי מרפון במקומינו
 וחזרו לדברי חכמים : ג' אמתות * אמר שעות מקח שנינו (שמואל) אמר
 ישותות מעות נמי שנינו. שני שותא בחמשא שני שותא בשבעה כולי עלמא
 לא פליגי דבחר מקח אולינן ואונאה הויא לי פלגי שני חמשא בשותא ושני
 שבעה בשותא לשמואל דאמר בתה מעות אולינן ואידו אונאה הוי לבב
 דאמר בתה מקח אולינן שני חמשא בשותא ביטול מקח הויא שני שבעה
 בשותא מחילה הויא, ושמואל אמר כי אמרינן מחילה, וביטול מקח הויא
 ליבא שעות משי' צדדים אבל היבא דאיבא שעות מצד אחד, אונאה הויא

אונאה ד' כסף מעשרים וארבעת כסף לסלע שעות למקחא לאו
 שני שני עשרים בעשרין וארבעה ושמע מנה שעות נמי שנינו
 לא יבא שני עשרים וארבעה בעשרים, מי נתאנה, מלכא אימא סיפא ועב
 מתי מותר להחזיר בכרי שיראה לתגר או לקרונו ואמר רב נתנן * לא שנו
 אלא לוקח אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני עשרים וארבעה בעשרין
 וחכמיא (מן) הורה רבי מרפון כלוד האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה
 בסוף לסלע שליש למקחא לאו יבא שני עשרים וארבעה וש"מ
 מוכר, אימא סיפא אמר להם היום מותר לחזור ואו' נתנן לאו אלא דוקח
 אבל מוכר לעולם חזר, אלא יבא שני כ"ד בחלחי ותתי תניא כותיה דשמואל
 מי שהושל עליו ידו על העליונה כיצד מבר לו שות' ה' ב' מי נתאנה, דוקח
 יד לוקח על העליונה רצה אומר תן לי מעותיו או-תן לי מה שאוניתינו מבר לו
 שדה

אונאה בין לגד מעות בין לגד שוי של חפץ יש אס אונאה ואין כאן לא מחילה ולא ביטול מקח והשתא מפרש שלונתיהו : שני שיתא
 בחמשא , ונתאנה מוכר או שוי שיתא בכשכעה ונתאנה לוקח : כולי עלמא . בין לגד בין לשמואל אונאה הוא דהא שעות הוא לגד מקח
 ושמואל שעות מעות נמי קאלמא וכל סכן שעות מקח : בי פליגי **משא בשיתא** . ונתאנה לוקח כוזו שהוא חומש למקח ויותר משעות
 הוא זה אבל אלל מעות שנתן שעות הוא ל' ע"כ שככעה בשיתא ונתאנה מוכר כוזו, לגבי מקח אין כאן שעות אלל שביעות
 ופחות משעות היא ולגבי מעות הוי שעות : אידי ואידי . בין שוי שככעה בשיתא בין שוי חמשא בשיתא : משני לדידין . כאחד משני לדידין :
 מאי לאו דזנין בין עשרים כשעות : לא דזנין שוי עשרים וארבע כשעות : לא שעות מעות נמי שנינו . מתני' :
 ולא קרי ליה בין עשרים כשעות : אלא דזנין בין עשרים וארבע כשעות : לא שנו .
 דכדי שיראה ותו לא אלא לוקח : אלל אס נתאנה מוכר לעולם מוכר חוזר . ולקמן מפ' טעמא : אלל דזנין בו' . דהוא ליה שעות
 למקח ונתאנה לוקח : פניא כוופיס דשמואל . דבין שעות מקח בין שעות מעות : מי שפועל עליו . מי שהאונאה עליו מי שנתאנה :

1611
 חנה
 חנה
 חנה

לעיל דף סז
 [ש"ס]

6 מצינו דני
 24 מצינו דני

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

[לעיל מ]ז
 [לעיל מ]ז

הזהב

פרק רביעי

בבא מציעא

נ

עין משפט
גרי מצוה

שזה שש כחמס - שחוק מקח, שהיה חמס בשם שחוק מעוט: לאחור
כיוון מחילה - אפי' יחזור לאחור: ואם המלא לומר בכדי שיראה
להגיד לו לקרובו מאי איכא כו' - ואם בלא לומר דודאי פשיטא
לאלתר היא מחילה דאי בכדי שיראה מאי איכא בין שחוק כו':

איכא, דאילו שחוק - קהני מתני' מי
השקט עליו ידו על העלוונה רלה
חור בו: ואילו פחות משחוק - אם
חור בדרך כדי שיראה להגיד לו
לקרובו קנה ומחיר לו אונאה: חורו
לדברי חכמים - גבי תגרי לוד במתני':
ככרוס רבנן דבי מדרשא דבעו
למישקט מינה בעיין: **פחות משליש**
לרבי ערבון - ללו אונאה היא אלא
כפחות משחוק לרבנן: כי אי אמרי

שורה שש בחמש מי נחאנה, מוכריד מוכר על
העלוונה רצה אומר לו' לי מקחא אבתן לי
מת שאנוניתא איבעיא להו פחות משחוק
לרבנן: לאחור היא מחילה או בכדי שיראה
לתגר או לקרובו ואם תמצו לומר בכדי
שיראה לתגר או לקרובו מאי איכא בין שחוק
לפחות משחוק איכא דאילו שחוק ידו על
העלוונה רצה חור רצה קנה ומחיר אונאה
ואילו פחות משחוק קנה ומחיר אונאה מאי
תא שמע חורו לרבי חכמים מברית פחות
משליש לר' טרפון כפחות משחוק לרבנן דמי
או אמרת בשלמא פחות משחוק לרבנן -
בכדי שיראה לתגר או לקרובו ולרבי טרפון
כל היום משום הכי חורו אלא או אמרת
פחות משחוק לרבנן - לאחור היא מחילה
ולרבי

רבינו חננאל

איבעיא להו פחות
מחילתו לרבנן לאחור
היא מחילה או בכדי
שיראה לתגר או לקרובו
ח"ש חורו ר' טרפון
בלוד האונאה ח' כסף
מכ"ד לטעם שליש
למקח ושפתו תגרי לוד
אמר להם כל היום
וחורו לרבי חכמים
ר' ט"ס דמתחמת
לרבנן כדי שיראה לתגר
מחילתו וכו' פחות
משליש לר' טרפון כל
היום וכו' שישנו משחוק
היום חורו לרבי חכמים
ק"ד דפחות משליש
לר' טרפון כפחות
משחוק לרבנן ואין
ביניהן חילוק אלא שחוק
בכדי שיראה לתגר
ורוא אמר כל היום
ולפיכך חורו לרבי
חכמים דאמר כי
שיראה לתגר אלא אי
אמרת לרבנן פחות
משחוק היא מחילה
לאחור וכו' לר' טרפון
פחות משליש לאחור
הוא מחילה (אמרת)
חורו לרבנן
בר' טרפון ספי

הגהות הב"ה

(א) חס' ר"ס אי אמרת
וכי בכדי שיראה לרבנן
ולר' טרפון: (ב) בא"ר
גראה דגם לאבעיא להו
וכי דקאי: ג"כ פ"י
ולא גרסינן איבעיא להו
כי בלא דל"ס:

* אומר רבינו חננאל
פ"א מ"א
א"ת ג"א
ב"מ
י"א: ר"ת
כ"ה
ק"ו
מ"א
א"ת ג"א
ב"מ
י"א: ר"ת

* א"ת חננאל
א"ת ג"א
ב"מ
י"א: ר"ת

כל היום מפסיד להו קובא, דפחות
משחוק או שחוק לרבנן: **בכדי שיראה**, משוי ליה אי
כל היום ולרבינו להחזיר אונאה וכו', משום לרבנן היא
שחוק ויתר על שחוק, חורה ולדידיה קנה ומחיר אונאה, נוח
להם שפחה חורה בדרך כדי שיראה ואם לא בא בכדי שיראה
היא מחילה, מקנה ומחיר אונאה והיה לו שחוק כל היום:

אי אמרת בשלמא פחות משחוק לרבנן בכדי שיראה כו' - מעיקרא
שחוק בר' טרפון משום דשחוק לרבנן ידו על העלוונה פחות
משחוק נמי יכול לחזור בו בכדי שיראה (א) ולר' טרפון כל היום
משליש קנה בע"כ ותגרי לוד לא היו חפלים שיחבטל המקח וכ"כ
אי בטול מקח לרבנן לעולם חורו

היחא להו טפי בר' טרפון דלאחר
כדי שיראה היו לדידיה מחילה וכי
אמר להו כל היום חורו דניחא להו
בדרבנן דלמרי בפחות משחוק ושחוק
ויתר על שחוק היא מחילה לאחור
כדי שיראה ולר' טרפון עד לאחור
כל היום וזו משום לרבנן היא שחוק
ויתר על שחוק חורה בכדי שיראה
ולרבי טרפון קנה בע"כ נוח לרס
שפחה חורה בכדי שיראה ואם לא
בא תוך כדי שיראה הוא מחילה
ממה שקנה בע"כ ויחזיר לו אונאה
כל היום ומיהו אי בטול מקח לרבנן
לעולם חורו לא חורו אלא משום
פחות משחוק ושחוק אפי' דביחור
משחוק ניחא להו בר' טרפון דקנה
בע"כ ולאחר כל היום הוא מחילה
ולרבנן לעולם חורו מ"מ ברווחא
דפחות משחוק ושחוק ניחא להו טפי

דבטול מקח לא שכיחא כולי האי ופי' שכיחא יותר מרמיים בשחוק
ופחות משחוק שהוא מחילה לאחור כדי שיראה ולר' טרפון עד
לאחור כל היום ממה שמפסידין ביתר משחוק דריות מוטע הוא
בין קנה ומחיר אונאה לחורה ואלא דלאחר כל היום היא לר' טרפון
מחילה ולרבנן לעולם חורו ליהא נפקותא גמי כל כך דרוב פעמים
מי שחורו חורו בו ביום ומי שאינו חורו בכל היום אינו חורו לעולם

אלא אי אמרת לאחור היא מחילה אמאי חורו הא בדר' טרפון ניחא להו טפי דהא כל היום דר"ס בשליש הוא דקאמר וטע"ז דאי בטול מקח
לרבנן בכדי שיראה ניחא להו בשליש ויתר משליש בדרבנן טפי לרבנן לאחור שיראה היא מחילה ולר"ס עד לאחור כל היום הא דרואי לא
שכיח כולי ויחזרו מואנחא שלישי ויהיה הכל מחילה לאחור מי סברת כי לא משחוק ועד שלישי פירוש ושחוק בכלל כשחוק עממה לרבנן
דמי ואין חולק על חכמים אלא דבטול מקח דידהו משוי ליה אונאה אי הכי דרבי טרפון אכטול מקח לחודיה פליג בחאי שחוק
מעיקרא הפשטו מדשמחו לרבנן לעולם חורו ולהכי דלר' טרפון היא מחילה לאחור כדי שיראה ובשחוק ושחוק הם שכיח
וכי אמר להו כל היום חורו דשחוק היא מחילה בכדי שיראה לרבנן ולר' טרפון לאחור כל היום גם ביתר משחוק נמי ניחא להו בדרבנן
דקניס כחם שיה לחזור ולר' טרפון ידו על העלוונה כדין שחוק וטע"ז לרבנן לעולם חורו ולר' טרפון כל היום והו לא ליהא נפקותא
בין חורה דכל היום ולעולם דאי ס"ד בכדי שיראה בחאי שחוק הלא לר"ס פחות משחוק מחילה לאחור ושחוק ויתר משחוק לר"ס
מחילה לאחור שיראה והאדרבה בדרבנן ניחא להו טפי דלמרי ביתר על שחוק שניהם חוריים מר' טרפון דאמר ידו על העלוונה ומשני
שמו בשחוק עממה פירוש לא לאחור דשחוק עממה היא אונאה לר' טרפון כמו לרבנן כדאמר עד השתא אלא משחוק ואיך לרבי
טרפון כשחוק לרבנן אבל שחוק עממה לר' טרפון היא כפחות משחוק והיא מחילה לאחור ולכך שמו לרבנן בכדי שיראה וגם ידו
על העלוונה וזה הדין ניחא להו טפי מריות דיתר על שחוק דשניהם חוריים לרבנן ולר' טרפון ידו על העלוונה וכי אמר כל היום
חורו דריות של יתר משחוק: והיא מחילה בכדי שיראה ולר' טרפון אחר כל היום ניחא להו טפי מריות דשחוק עממה דהוי מחילה
לאחור לר' טרפון לפי שהוא דבר מנומלם ולפי שיהי וז נראה דגרס "דאיבעיא להו (ב) דקאי אמקאן דאויקמנא משחוק עד שלישי לר'
אמרת

בשלמא בטול מקח בכדי שיראה להכי חורו דמעיקרא שחוק משום שחוק עממה חורו או בכדי שיראה ח"ס חורו אי אמרת
חורו משום ויתר משחוק דהיא מחילה לרבנן לאחור כדי שיראה כדמפרש בשחוק משום שחוק עממה אלא אי אמרת בטול מקח לעולם
חורו אמאי חורו הלא שחוק לר' טרפון מחילה לאחור וגם ויתר משחוק מחילה לאחור כל היום ולרבנן לעולם חורו ור"ס פ"י דכי
אמר בטול מקח לעולם, חורו שחוק עממה היא אונאה לר' טרפון כמו לרבנן ופי' פריך אמאי חורו כדפרש"י ודוקא לגעיל כי אמר
דבטול מקח לרבנן לעולם חורו הוא חורו ליה חורו לכן נראה דפרש"י וטע"ז בטול מקח לא שכיח פירוש שחוק עממה דאמר לר'
טרפון דהיא כפחות משחוק שטיא דחיקא היא אלא שחוק ויתר משחוק כשחוק עממה דאמר לרבנן ולכך מעיקרא שמו משום יתר משחוק
לר' טרפון היא מחילה לאחור כדי שיראה ולרבנן לעולם חורו וכי אמר כל היום חורו משום שחוק עממה דלר' טרפון כל
היום ולרבנן בכדי שיראה ויתר משחוק נמי לרבנן שניהם חוריים ולר' טרפון ידו על העלוונה וטע"ז לרבנן לעולם חורו ולר' טרפון כל היום
והו לא בטול מקח לא שכיח ופי' שכיח אין נפקותא בין חורה דכל היום ולעולם כן נראה הוביא לפי שיטת רש"י וקשה דמעיקרא כי אמר מי
סברת כי הוי שחוק לר' טרפון כמו לרבנן וכי אמר שחוק עממה חורו מסברתו וכובר דשחוק לר' טרפון כפחות משחוק וכן סוברת
בעיא שניה ובמקאן כי משני בטול מקח לא שכיח חורו לסברתו הראשונה דשחוק לר' טרפון כמו לרבנן והיה לו לגמרא לפרש מי סברת
שחוק לר' טרפון כמו לרבנן לא שחוק עממה משחוק לכן נראה דמעיקרא נמי כי אמר מי סברת כי הוי פירוש משחוק עד שלישי ולא שחוק
עממה כשחוק לרבנן אבל שחוק היא מחילה לאחור ולא חשש בגמ' לפרש דכיון דמה שהוא בטול מקח לרבנן עד שלישי היא אונאה לר'
טרפון סברת הוא דאין לו אונאה אלא דוקא במקום בטול מקח לרבנן ולא בשחוק עממה לרבנן ולר' טרפון ידו על העלוונה דבטול מקח לעולם חורו
ולהכי שמו מעיקרא דשחוק היא מחילה לאחור לר' טרפון ויתר משחוק מחילה לאחור כדי שיראה ולרבנן שחוק עממה לרבנן
לעולם חורו וכי אמר כל היום חורו דשחוק עממה דהיא מחילה לאחור לר' טרפון ויתר משחוק מחילה לאחור כל היום ופי' שכיח ויתר משחוק לרבנן
לעולם חורו ולר' טרפון כל היום ופי' שכיח אין ריוח כל כך במה שהוא מחילה לאחור לר' טרפון
שניהם חוריים מדר' טרפון דאמר ידו על העלוונה דשחוק עממה שהוא דבר מנומלם אין ריוח כל כך במה שהוא מחילה לאחור לר' טרפון
ומשני בשחוק עממה דהיא מחילה לאחור לר' טרפון ובהא ניחא להו טפי אפי' דדבר מנומלם הוא מריות דיתר על שחוק דשניהם
חוריים לרבנן איבעיא להו בטול מקח לרבנן לעולם חורו ח"ס חורו ליה חורו לכן נראה דפרש"י וטע"ז בשחוק משחוק
לרבנן וסבר נמי דפחות משחוק לרבנן ושחוק לר' טרפון בכדי שיראה ולא היא מחילה לאחור דהכי משמע ליה פשטא דמתני' טפי
"ועוד אי משחוק ועד שלישי לר' טרפון" ה"ה היא אונאה אפי' שפיר שמו וזוהו בין אי בטול מקח לרבנן לעולם חורו בין בכדי
שיראה כדאמר לגעיל ומשום קושיו וז דחק לפרש בקונט' דמעיקרא דמעיקרא דאחור משחוק ועד שלישי לר' טרפון כי ושחוק בכלל דלפי זה לא פירשט
המשנה אלא אה"ל בטול מקח בכדי שיראה אבל אם לעולם חורו לפי זה לא דקדק אמאי חורו ולהכי פשיט שפיר ממהניין אין
אמרת בשלמא בטול מקח בכדי שיראה להכי חורו ומעיקרא שמו דלפי זה לא דקדק אמאי חורו ולהכי פשיט שפיר ממהניין אין
יכול לחזור בו וכי אמר כל היום חורו דלר' טרפון עד שלישי לא היא מחילה עד לאחור כל היום ולרבנן עד לאחור כדי שיראה אלא אי

מכאן ועד לא
דקאי הוא
לר' טרפון
ובמקום דלפי
זה לא פירשט
לפי דלפרש
זה סברת

בטול
* פ"א לה היא

הזהב פרק רביעי בבא מציעא נא

עין משפט
נר מצוה

משום בני מונב : שהם היו מוצרין ואין נהנין בהרבת זמן החזרה דר' לרפון שהרי חפ"י לרנן לעולם חוזרים : אמאי חזרו לדידה נמי מקרי : והרבת זמן החזרה דאי טעו אינהו נהדרו בהו : ורשטי קארי משי שקורין בזבדיל"ש : קרי שימא : שואל בדמייה

שהו חזים : מבעל הבית : תכשיטין תורה אור וכלי תשמים שלו תביבין עליו ואינו מוכרין חלף ביוקר והוא ליה כמפרש ודע אי שיש בו אונאה לחמירין לקמן אין לו עליו אונאה כך מלחתי כשאלחוט דרב אחאי (פ' בטר סי' קנז) : כישי : נמים : סוי מחילה : לאלתר דהוא ליה פחות משסות : ואמטפיס דיניה כבדי שיראה לחגר : כזריתיה . כבדי קבוס העומדים לימכר : מתני' ר' יהודה אומר אין אונאה לחגר : לקנייה מפרש לה : מי שהעול עליו : מי שנתאנה : מי לי מעותי : אם נתאנה לוקח : גב' דאי כחז רממא מוכר : שהוא חוזר בכל טוה : דקיס ליה בזבדיליה : כמה נתן בה ובמודי הוא טושה : ונתן קניס . אם לקחה חפץ המסקים שטר הוא אלנך שלא הולאת המעות בזבדילה והרי הוא המסקים נך : זבין לזבדי . מכרת חפץ שלך הרי אתה נפסד שיכלו המעות בזבדילה : ספסר . קונה ומוכר מצד חמיד : מידע ידע וזבדיליה כמה שיש . שהרי לא שהה בין קנייה למכירה : שאפי' פחות מצד אונאה מוכר : אם נתאנה לחמיר כולין כבך וקתקו לו שיחזור : פניה טופי' דרב נפתן : דלפי' כבדי אונאה ליה חזר בו ואין מחזירין לו אונאה מדלתי טעמא מפני שהוא בדי כנון ספסר : קפני רזה : דידו על העלוניה : כפנייה : כדדבי נתן : לא קפני רזה : חלף על כהו קנה ומוכר לו אונאה : מפי' קפני לוקח . הילוף נתאנה לוקח קפני דידו על העלוניה וקתקו : חן לי מעותי : כרייהא .

והתנן כשם שאונאה להדיעו כך אונאה לחגר . פירוט לאפוקי מר' יהודה לחגר חגר אין לו אונאה כשמוכר בול לפי שהוא בדי ואחילי לחיל ליה והאי דובני' הכי משום דלחמיר ליה וזבדיליה חמירי' כהמון והשואל פריך דב"כ מיירי כהדיעו מוכר מדלתי חגר כהדיעו דטעמא דידע ומחיל לף שידך אלא כמוכר ואי"ט ומחיל דמיירי כהדיעו שמוכר ביוקר והאלנה לוקח דילמא מיירי כהדיעו שמוכר בול ונתאנה הוא דומיא דמגר דפגן וי"ע דלואנה משמע בל ענין בין שהוא מלנה בין שהוא מחלנה : הכא

כך , אמר ליה הא שהיא לי יותר מכדי שאראה לחגר או לקרובי , שדריה לקמיה * דרב נחמן , אל לא שנו' אלא לוקח אבל מוכר לעולם חוזר , מאי טעמא לוקח מקחו בידו כל היכא דאזיל מחוי ליה ואמרי ליה אי טעה אי לא טעה מוכר דלא נקט מקחיה בדייה עד דמיתרמי ליה וזבנתא כזבנתיה וידע אי טעה (א) ואי לא טעה הנהא נברא דיהוה נקט ורשכי לזבנוי ק"י שיחא ושיחא חמשא ואי הווי יהבי ליה המשא ופלגא הויה שקילאיתא והווא גברא ואמר : אי ידובנא ליה חמשא ופלגא הויה מחילה , אתן ליה שיחא ואחבעיה לדינא אהא לקמיה דרבא אל לא שנו' אלא לוקח מן התגר . אבל בלוקח מבעל הבית אין לו עליו אונאה והנהא נברא דיהוה נקט כיפי לזבנוי קרי שיתין ושיחא חמשא ואי הווי יהבי ליה חמשא והווא גברא וקני' ליה ידובנא ליה חמשא והווא מחילה , אתן ליה שיחא ואחבעיה לדינא אהא לקמיה דרבא אל לא שנו' אלא לוקח מן התגר אבל בלוקח מן בעל הבית אין לו עליו אונאה , אל רב דימי * ישר וכן אמר רבי אלעזר ישר והוא אן . תנו בשם שאונאה להדיעו כד אונאה לחגר מאן הדיעו לאו בעל הבית , אמר רב חסדא כזריתיה אבל מאני תשימשתיה דיקרי עליה לא מוכין להוואי לאו בדמי יתירי : מתני' יאחד הלוקח ואחד המוכר יש להן אונאה יכשם שאונאה להדיעו כך אונאה לחגר (ד) רבי יהודה אומר אין אונאה לחגר מי שהוטל עליו ידו על העלוניה רצת אומר לו חן לי מעותי - אתן לי כמה שאניתני : גב' כנהני מילי דתי' * וכי תמכרו ממכר לעמיתך . אל וזנו אי לי אלא שנתאנה לוקח נתאנה למוכר מנן חלמוד לומר * או קנה אל חנוני ואיצטרך למכתב לוקח ואיצטרך למכתב מוכר : דא כתב רבנא מוכר משום דקים ליה בזבנתיה , אבל לוקח דלא קים ליה בזבנתיה אימא לא אזהריה רחמנא בלא חנוני ו (א) כתב רבנא לוקח משום דקא קני דאמרי אינש זבניה קניה אבל מוכר דאבודי קא מוכר דאמרי אינש זבין אבודי אימא לא אזהריה רחמנא בלא חנוני , צריכא : רבי יהודה אומר אין אונאה לחגר : משום שהווא חגר אין לו אונאה , אמר רב חסדא דאמר רב חננאל ספסר שנו מאי טעמא מידע ידע וזבנתיה כהמה שיחא , ואחילי אחיל גביה והוי דובנא דבי משום דאתרמיא ליה וזבנתא אחרייה , והשתא מהיא קא הרב ביה * אש אמר מאי אין לחגר אונאה אינו בתורה אונאה שאפילו פרות מכדי אונאה חזרו , תניא כוותיה דרב נחמן * רבי יהודה אומר חגר אין לו אונאה כגבי שיחא בסי' : מי שהוטל עליו ידו על העלוניה וכו' : מני מתניתין לא רבי נתן ולא רבי יהודה הנשיא : רבי נתן מתניתין קפני רצה ובריתא לא קפני רצה רבי יהודה הנשיא מתניתין קפני רצה ברייתא קפני מוכר : (סימ' ז' ב' ר"ש) אמר רבי אלעזר אונאה' זו * איני יודע מי שנאה , רבא אמר לעולם רבי נתן היא חתי' נמי כברייתא רצה רבא אמר לעולם ר' יהודה הנשיא היא ומאי דשייר במתניתין קא מפרש כברייתא , אמר רב אשי דיקא נמי דקתני ואחד הלוקח ואחד המוכר ומפרש ליה ללוקח שמוע מנה שויריה

שויריה למוכר , שמוע מנה / איתמר האומר לחבירו "על מנת שאין לך עלי אונאה" (ב) אמר ייש לו עליו אונאה (שמואל) אמר אין לו עליו אונאה לימא רב דאמר ברבי מאיר ושמואל דאמר ברבי יהודה דתניא : דאמור ר' אשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כמות ועונה הרי זו מקודשת ונאנו במל דברי ר' ז' רבי יהודה אומר "בדבר שבממון חנא קייס" אמר לך רב , אנה דאמרי אפי' לר' יהודה עד כאן לא קאמר ר' יהודה דתם אלא דייעה וקא מחלה אבל

כא מ"י פ"ג מהל' מברכה הל' ג סנה לנזין קט טו"ט מ"מ סי' רכז סע"ב כג : ע ב מ"י פ"ג הל' ח האט שם טו"ט ע"ג ח טע"י א וסע"י כ :

נא/אמנא
ב היתרי' טוחם נאזן נא
דן א"א אונא ט"ק ק
מלוקח מן פתחי' אהל בלוקח
מכירה מן א"א זכור
לגבי' דאמר ביוקר

[כרי' וכל' ובלחלות
חתי' רב פסא]

רבינו חננאל
פסק עד כרי שיחא
לפניא ומוכר ליעי'ס
חזיר ומעשה דהווא
גברא דיהוה נקט ורשכי
לזבנוי וכו' סי' רשכי
והווא גברא
נקט כיפי פי' ישי
טרבסין דייב טוה'
רבה ורב חסדא שניתן
שיין כי זה שטנא
כברייתא שחזר קנה
וחזרו אונאה בלוקח
כן התגר אבל בלוקח
כבעל הבית סכלי ביהו
אין לו לקונה פסנו
אונאה כלזכר אין יכול
הלוקח לפטון על בעל
הבית וטפסו סכלי
תשימיו ולומר לו חן
לי מה שאניתני דאריש
פני' תשימשתיה דאריש
דקיי עליה ווי לאו
דדוה יהבי ליה דמי
יתירי לא דהא מוכין
להו' מיהא שמיטין
מחני חרי עובדי עובדא
הורשני ועובדא דכיוס
דידעו ספקי דיעובן
להו דאית בהו אונאה
והבנינו וברר הכי
קפני על הסוכר [ועשו]
דחמירי שמונה ולא
דחמירי אלא פסני
שקנו כבעל ה ב"ת
לא יכלו למסור להו
ידעויה ומחליתי אלא
אם ישר לו שחפץ זה
אני שיהא את הדמיס
הללו ורצה וקיבל אין
לו לחזר ורעה הדין
יחזרה

אמר רבי נתן וכו'
אמר רבי יוחנן וכו'
אמר רבי אלעזר וכו'
אמר רבי יצחק וכו'
אמר רבי שמעון וכו'
אמר רבי יוחנן בן זכאי וכו'
אמר רבי יוחנן בן גויאל וכו'
אמר רבי יוחנן בן לוי וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי כהן וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רבי וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רבא וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב חסדא וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב הונא וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יוחנן וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב לוי וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב מיכלא וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב נחמן וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב רבי וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב שמעון וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב ששתא וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב תלמי וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'
אמר רבי יוחנן בן אבתי רב יצחק וכו'

נא/אמנא
ב היתרי' טוחם נאזן נא
דן א"א אונא ט"ק ק
מלוקח מן פתחי' אהל בלוקח
מכירה מן א"א זכור
לגבי' דאמר ביוקר

הנהו
הב"ח
(ה) כפי' ח'
טעה אי כפי'
ואתו'
נמקה :

[על מט : כ]
הנהו
הב"ח
(ה) כפי' ח'
טעה אי כפי'
ואתו'
נמקה :

[על מט : כ]
הנהו
הב"ח
(ה) כפי' ח'
טעה אי כפי'
ואתו'
נמקה :

מכות ג'
כתובות נ"ד
קדושין י"ט
לקמן ד'
כהותנתו כ"ב
קנז [ונתני'
דניסין פד'
מכות ג'
כתובות נ"ד
קדושין י"ט
לקמן ד'
כהותנתו כ"ב
קנז [ונתני'
דניסין פד'

ג"ה רב
בבא מציעא

הבעלים נותנין. על כרחן עשרים ושלש
ועשרים שנמלא הקדש נפסד ב"חמשה סלעים ובעלים גמי לא
פתיחין מן הקבן ששמאלה איש חצר הלכך טהיני ל"ח לקרן
וחמשה לתוספת חומש ועל עילוי של זה שהעלה בדמיו סלע
אין מוסף חומש אלא על קרן תורה אור
ששמאלה הוא: עשרים וחמשה סלעים
נותנין שלשים והסם (ערכין ד' כו):
פרך ונימא לגיזבר אחא גברא
בתיקא הרי כל אחר תחיתו שפן
לימין כמה שעולה קרן וחומש שאמרתי
ואין הקדש נפסד ולמה נכוף את
זה לתת שלשים וחסים ומהשנה אחר
אחד הרי הוא שלי בעשרים ושש
אומר הגעמין: **ע"מ חומש מלבר**
מדקחני חומש על עשרים סלעים חמשה
סלעים הרי חומש מן החזן: הוא

[פי' חו"ס]
שבת קמ"ד ד"ה
פ"ה מ"ג

דמ"ה פ"ה
[מ"ג]

וחומש חמשה - היינו חומש מלבר
שהוא רביע של קרן: חומש מעכב -
אכילה חוץ לחומה עד שיתן החומש:
אכנספיה - מחיליו אינו בכלל הפדיון
שארבעה הוויים: פרו מעשר שהוא
כנגדו: **או דלמא ארבעס בחמשה**
פריצי - כך הוא גירסת הכתוב שהחומש
מן הפדיון הוא: ואין שזה ארבעה
נפדיון בפחות מחמשה: **דמחלי** - מעשר
שני של דמחלי שחייבו חכמים להפריש
הלווקח מעם הארץ: אין לו חומש -
אם פורעה בעליו: ואין לו ציבור -
בשנה שלישית שלטוון ישראל לבער
כל מעשרותיהם מן הבית ולתת למי
שעה רצוים בדכתיב (דברים י"ד)
מקלה שלש שנים וגו': **הא קרין יש**
לו - דכל זמן שלא פדאו אסור לזכותו
חוץ לחומה: **מ"פ** - אין לו חומש ויש
לו קרן: **דמעכב מדאורייתא** - במעשר
דאורייתא: **איסיה דרובנן** - במעשר
דמזיל דרבנן: **בפגנ** - מפני כבוד שבת
לא יעכב מואכיל בשביל חומש:

מדקאמר רבי נראין דברי ר' אליעזר
בשבת - אבל בחול אינו רואה את
דכרי: **מכלל דאינו אפילו בחול**
אמר יאכל ובעשר ודאי קאמר:
דכ"ט חומש לא מעכב - שיהא החול
לוקח עליו משום לא תוכל לאכול
בשעריך (שם י"ב): **וסכל כחושטין**
לפשיעותא - הא דקאמר רבי יהושע
לא יוכל לדרבנן קאמר שמוא יפסע
ויסאם ולה יתן חומש עוד: **הואיל**
ונוכרין מוכטין אוסו - את החומש
ולגיט - **למימש** - לפשיעותא: נראין
דכרי רבי אליעזר בסקדס - הואיל
וגזרין חובטין אוסו: **סרי אמרו** -
במסכת בכורות ב"ב בתרא (ד' ה):

ונתן סכסוף - ואם המקדיש יגאל
עליו והיה לו: **תרומה** - זר האוכלה
באונן: **אינו משתלם** - מעות אלא
פירות חולין שהתשלומין נעשין תרומה
כדכתיב זו את הקודש מה שהוא
נתון לו נעשה קודש לנמא מירי רחמי
לפיכך בעיני: **שלא מן החולין** - מעות
או בגדים שיהו כסף: **פלו** - כבולו
חומשין כחייב ויכפ עליו: **ולא אכלה** -
היא חורת בעין: **משלם את כספ** -
של קנס גביעה במשוח: **בני מרומה** -
כמה שהיא שיהא לימכר בשוק ודמייה

[בכורות נ"א]

[פ"ה חו"ס]
פסחים נ"ב:
ש"ס ד"ה
ש"ס ט"ו
ופי' חומה
[וב']

[תרומות פ"ו
מ"ד]

אין לנמא ד' בה' פריק וחומש מעכב - וא"ת ייהלא בהקדש
שזה מנה שחללו על שזה פרוטה מחולל ומסתמא הוא הדין
במעשר וי"ל דודאי אם אמר הוא וחומשו מחולל על פרוטה (פרוט)
מועיל אבל כי לא מוזכר בהדיא החומש לא מהני: **אמר** רבי

נראין כ"י - סבר חומש לא מעכב
ולכך בשבת חילל אבל בחול לא חילל
דחיישינן לפשיעה ובשבת לא חיישינן
משום עונג:
מכלל דפלגי אפילו בהקדש
תימה ליכתי דה"ק נראין

דכרי ר' אליעזר לר' יהושע בהקדש
שאף ר' יהושע לא פליגי אלא במעשר
דהכי משני בפ"ק דחולין (דף י"ג)
ואי גרסינן הכא תרי זמנין נראין
וגראין אחי שפיר ולספרים דגרסינן
נתן לו מוכח בהדיא דמירי בהקדש
דנתן לו משמע לגזבר:

הקדש אינו מחולל על הקרקע -
הא דלמך שמואל לקמן
(דף נ"ז): בזוין בחול ואח"כ מקדישין
למ"ד (חולין דף מ"ז) תלוס ולבסוף
חיברו הוי תלוס אחי שפיר ואפי'
למ"ד חשוב כמחזר מ"מכיון דלס'
לא היה קודש סופו ליעקר מקרי
תלוס: **ונתן** - הכסף וקס לו - וא"ת
אי כסף דוקא מטלולין גמי לא ואי
גמרי' מנוקין ועבד דכתיב בהן (שמות
כ"ה) ישיב לרבות שיהו כסף ככסף ח"כ
קרקע גמי וי"ל דדרשינן בכלל ופרט
ויסק חמישית כלל כסף פרט והיה
לו חזר וכלל וכן משמע פ' י"ב סוזה
(בטורות ד' ה'): **יתתן** אין פדיון את
הצבור בקרקעות כו' ולא בהקדשות
ומפרש בגמ' ולא הקדשות בכל אלו
והסם גבי צבור דריש בכלל ופרט
וכלל וא"ת דאי לא היה כחב אלא
כסף לחודיה ה"א שיהו כסף. ככסף
והשאר דכתיבי כללי ממועטין בקרקעות
וי"ל דהכא כסף מיוחד דה"ל למכח
חמישית ערכך וגבי צבור גמי ופרדיו
מזן חדש ספרה בערך ה' שקלים
ומדכתיב כסף למדרשה לפרטא הוא
דלמא: **עריין** לרבות שחומשו כמותי
וא"ת והלא אין חומש מעכב ח"כ
אין חומש כמותו ובסמוך גבי מעשר
גמי אמרין לאין מוסף חומש על
החומש וי"ל דעלוי לא מיירי אלא
בדבר שמשלם קרן משלם חומש:

אף אן גמי תנינא - ה"מ לאחוי'
מחני' דמייטו בסמוך דמשלם
חומשא דחומשא וכיון שנגשה בחומש
תרומה ח"כ משלם מדבר הראוי
להיות קודש ומיהו יש לרבות דמלי
לשלם בכל דבר וכי משלם דבר הראוי
להיות קודש אז נעשה תרומה אי
גמי מהך דהכא עדיפא ליה לאחוי'
דקחתי בהדיא חומש מן החולין:
מוסף

מעשה אין מתחלל על האסימון
דדרחמנא אמר ויצרת הכסף בידך *לרבות כל דבר שיש עליו צורה חומש
מזן שיתחלל על האסימון? אהגלגל מלחא וממא לקמיה דרבא אמר להו
אמר קרא עליו לרבות חומשו כמותו, אמר רבינא אף אנו גמי תנינא
*מהו שיתחלל על הקרקע **בבבב** אינה
משתלמת אלא מן החולין דרחמנא אמר
ונתן לכהן את הקדש דבר הראוי להיות
קדש **חומשה** מהו שישתלם שלא מן החולין
דרחמנא אמר ויצרת הכסף בידך *לרבות כל דבר שיש עליו צורה חומש
מזן שיתחלל על האסימון? אהגלגל מלחא וממא לקמיה דרבא אמר להו
אמר קרא עליו לרבות חומשו כמותו, אמר רבינא אף אנו גמי תנינא
*מהו שיתחלל על הקרקע **בבבב** אינה
משתלמת אלא מן החולין דרחמנא אמר
ונתן לכהן את הקדש דבר הראוי להיות
קדש **חומשה** מהו שישתלם שלא מן החולין

ש"מ
פתיחין מנין שחינה ראויה אלא לכהנים וחינה בניו מואחזו, ואם מטמאה אסורה באכילה, לפיכך דמיה מועטים והיינו דקאמר
דמי תרומה: **באונן** דלא ידע שהיא תרומה: שני קנינין - אחד לקרן ואחד לכפל, וחומש בשביל אכילתה: **מן החולין** -
פירות מחוקקין: **בפגנ** - השני שהוא בא מחמת כפל של קנס גביעה משלם גמי דמי תרומה כלומר משנת כמו שממרת תרומה בשוק:
ש"מ

קד א מ"י פ"ה מהל'
ערכין ה"ה ופ"ה
מהל' מעשר שני ה"ה א
אם עין קל ופ"ה מהל'
תרומות ה"ה כו:
קב ב מ"י פ"ה מהל'
מעשר שני ה"ה יב
וה"ה מהל' ערכין ה"ה ג:
קו ג מ"י פ"ה מהל'
מעשר שני ה"ה ד
קז ד מ"י פ"ה מהל'
ה"ה ח סג ע"ה מהל'
ה"ה ח סג ע"ה מהל':
קח ה מ"י פ"ה מהל'
ה"ה ט סג ע"ה מהל':
קט ו ח מ"י פ"ה מהל'
ה"ה ט סג ע"ה מהל':
קי ז מ"י פ"ה מהל'
ערכין ה"ה ז:
קיא כ מ"י פ"ה מהל':
[ועי' סיכום חו"ס נדה פ"א רמח"מ
ע"י ד"ה סוף]

ק"ב ל מ"י פ"ה מהל'
ה"ה י ט סג ע"ה מהל':
תומות ה"ה י:
ק"ג ו מ"י פ"ה מהל'
ה"ה י ט סג ע"ה מהל':
מעשר שני ה"ה י:
ק"ד ז מ"י פ"ה מהל'
ערכין ה"ה ז ט סג ע"ה מהל':
תומות ה"ה ז ט סג ע"ה מהל':
ק"ה ח מ"י פ"ה מהל':
ה"ה ח ט סג ע"ה מהל':
מעשר שני ה"ה ח:
ק"ו ט מ"י פ"ה מהל':
ערכין ה"ה ט ז ט סג ע"ה מהל':
תומות ה"ה ט ז ט סג ע"ה מהל':

[ועי' סיכום חו"ס ש"ס ד"ה
אימא וט']
א"ת ונראה דה"ל
דמין תוספת חומש קדוין
ק"ק"א פ"א פ"א א"ת
א"ת

[ועי' חו"ס שבת קמ"ד
ד"ה ונתן]

גליון הש"ס
חו"ס ד"ה או דלמא וכו'
וא"ת וכלל בהקדש לקמן
כ"ט פ"ה ע"ה ר"ה דף לא
ע"ה חו"ס ר"ה ר"ה ויסק
ונכחיה דף ל פ"ה
חו"ס ד"ה באחרים:

[ועי' חו"ס]
פ"ה חו"ס
חו"ס ד"ה ר"ה ר"ה
חו"ס ד"ה ר"ה ר"ה
חו"ס ד"ה ר"ה ר"ה

הזהב פרק רביעי בבא מציעא נו

עין משפט ור מציאו

מטני שאמרנו: כולמר לפיך הזקיקוה לכל אלה לחלו חמילה במעות וחזר ומחלל המעות ולא אמרו (ה) שיטול היפה שבהן ויחמר אס ז של מעשר הרי טוב ואס זו של חולין הרי של מעשר מחוללת על זו מטני שאמרו מחוללן כסף על נחשת מדוחק אכל כסף על כסף לאו דרך חילול הוא ואפי' תורה אור

לא התירו למכור דמאי אלא לסיטון בלבד • ופי' דבפרק הספיקה (ב"ב דף פ"ו) אמרין הלוקח ירק מן השוק ט' גמר בלבו לקנות קנה ונתחייב במעשר ואי אפשר להחזירו אלא א"כ יעשר אלמלא חין מוכרין דמאי לעם הארץ וי"ל דהלא חייבי למכור לחבר וכו' וי"ל כמו שהתירו להאכיל לגניים ולאכסנאים דמאי כך התירו למכור לסיטון ולבעל הבית כשמוכרה במדה גסה :

מדוחק נמי לא, וכיון דלף כסף על נחשת לא התירו אלא בדוחק הלך לא שיקיים כן שבזיון מעשר הוא ועוד שהפרוטות מחלירות: **מטני פוסק** (כ) מעשר דמאי מדוחק חין שלא מדוחק לא שיעזב לחמר כסף על נחשת מדוחק חין שלא מדוחק לא (כ) נמתי מחל ממחלני אלמלא לכבי מאיר לא עשו כו' חזוק: **מפני טוב באכילתו**. של מעשר שני של דמאי ומהי' באכילת קמ' : לא התירו למכור דמאי. לא התירו לחבר הלוקח דמאי שימכרנו לחברים עד שייעשר: אלא לסיטון בלבד. סיטון חבר לא הריכוהו לעשר אלא מוכרו כשהוא דמאי והלוקחו ממנו יפריש מעשרותיו שבהל יודטין שהסיטון מכמה עמי הארץ לוקחין שהסיטון מן המשפיעין למכור במדה גסה הוא דרכו לקנות פירות מוכרין ומוכרין לחטוים: ובעל הבית. הלוקח מעט הארץ: זין כך וזין כך. בין שכל לחזור ולמכור במדה גסה לחטוים כסיטון בין שכל לחזור ולמכור במדה דקה כמטוים בבת פרוטה פרוטה דקה לעשר קודם שיעשר לפי שהלוקח ממנו סבר שהן מפירות ארצו וכיון שהוא חבר מחזיקין אותו בחזקת שיעשר וחין מפרישין: והכמים אומרים אמר סיטון ואחד

הלוקח מן הנחתום • הכי חיתא מתני' דדמאי פ' הלוקח

מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת ומן הזוגת על החמה ואפי' מדפוסים הרבה דברי ר"מ רבי יהודה אוסר שאני אומר חטוים של חמש היו משל אחד ושל היום משל אחד הלוקח מן הפלטער מעשר מן כל דפוס ודפוס דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר ואחד על הכל והשחא קשה מאי קאמר בשלמא מן הזוגת כי' אלא מדפוסים הרבה אמאי אדרבה מן הזוגת על החמה קשה טפי דמיקל מרבי יהודה דרבי יהודה אוסר אבל מדפוסים הרבה לא פליגי דקאמי שני אומר חטוים של אגוס היו משל אחר משמע דלא פליגי אלא אלזוגת ועוד דלפילו בפלטער דאסר ר' מאיר שרי ר' יהודה מאחד על הכל כ"ש בנחתום וי"ל דפ"ט דמתניתין הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

מפני שאמרנו מחללין אותו כסף על נחשת מדוחק לא שיקיים כן אלא שחזר ומחלל על הכסף קמ"ו מ"ה"ה מחללין מדוחק מדוחק אין שלא מדוחק לא: **אמר רב יוסף אע"פ שמיכל רבי מאיר בפירונו מרמזי הוא באבילתו דחנניא ולא התירו למכור דמאי אלא לסיטון בלבד** ובעל הבית בין כך ובין כך צריך לעשר דברי ר' מאיר ור"מ אומר הסיטון ואחד בעל הבית מוכר ושולח לחבירו ונותן לו במחנה ואינו חושש להחמיר **בבינה** הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת ומן הזוגת על החמה ואפי' מדפוסים הרבה דברי ר"מ בשלמא מן הזוגת על החמה כדברי אילעאי *דא"ר אילעאי מעני לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה שנאמר י"לא תשאו עליו חמא בהדימכם את חלבו ממנו' אם אינו קדש נשיאת חמא למה יכאן לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה אלא **אפי' מדפוסים הרבה** ליחוש דלמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב **אמר רבא** אלעזר שפיר קא קשיא ליה ושמואל לא שפיר קא משני ליה: **דקשיא ליה לר'** אלעזר מיתה דבידי שמים ומשני ליה שמואל מיתה ב"ד דלמא שאני מיתה ב"ד דחמורא, ורב שישת לא שפיר קא מתיב ליה **דקאמר** אינהו מיתה ומתיב מתיב ליה **ל"א ודתיב** ל"א תוכל לאכול **בשערך** ולמאי דמותיב רב שישת, רב יוסף שפיר קא משני ליה, **אלא רבינא** עד דמותיב מנחתום, לסייע ליה מפלטער דחנן **הלוקח מן הנחתום מעשר מן כל דפוס ודפוס דברי ר"מ** אלא מאי אית לך למימר פלטר מחרי הלחא גברא זבין נחתום נמי מחד גברא הוא זבין **אמר שמואל שפיר קא משני ליה** שם מיתה בעולם: **מתני'** *אלו דברים שאין להם אונאה *העבדים והשטרות והקרקעות, וההקדשות אין להן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה *שומר נפס אינו נשבע ונושא שכר אינו משלם *רבי שמעון אומר: קדשים

הזוגת מן החמה ואפי' מדפוסים הרבה דברי ר"מ רבי יהודה אוסר שאני אומר חטוים של חמש היו משל אחד ושל היום משל אחד הלוקח מן הפלטער מעשר מן כל דפוס ודפוס דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר ואחד על הכל והשחא קשה מאי קאמר בשלמא מן הזוגת כי' אלא מדפוסים הרבה אמאי אדרבה מן הזוגת על החמה קשה טפי דמיקל מרבי יהודה דרבי יהודה אוסר אבל מדפוסים הרבה לא פליגי דקאמי שני אומר חטוים של אגוס היו משל אחר משמע דלא פליגי אלא אלזוגת ועוד דלפילו בפלטער דאסר ר' מאיר שרי ר' יהודה מאחד על הכל כ"ש בנחתום וי"ל דפ"ט דמתניתין הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת ומן הזוגת על החמה ואפי' מדפוסים הרבה דברי ר"מ רבי יהודה אוסר שאני אומר חטוים של חמש היו משל אחד ושל היום משל אחד הלוקח מן הפלטער מעשר מן כל דפוס ודפוס דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר ואחד על הכל והשחא קשה מאי קאמר בשלמא מן הזוגת כי' אלא מדפוסים הרבה אמאי אדרבה מן הזוגת על החמה קשה טפי דמיקל מרבי יהודה דרבי יהודה אוסר אבל מדפוסים הרבה לא פליגי דקאמי שני אומר חטוים של אגוס היו משל אחר משמע דלא פליגי אלא אלזוגת ועוד דלפילו בפלטער דאסר ר' מאיר שרי ר' יהודה מאחד על הכל כ"ש בנחתום וי"ל דפ"ט דמתניתין הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הגהות הב"ח
אמר ר"מ דבר שפיר קא משני ליה ור"מ דמיתא זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

מדמאי פ"ט מ"ג
יבמות פ"ט קדושין פ"ט פ"ז סדר קטני פמורה ה' * אמאי כיון דחמורא כיון דכחיהי ויהיה שכיבא כיון דכחיהי ויהיה שכיבא כיון דכחיהי ויהיה שכיבא

הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת אפילו הן החמה והזוגת מדפוסים הרבה דברי ר"מ ר' יהודה אוסר בזוגת על החמה היכא שהם מדפוסים הרבה שאני אומר של חמש דהיינו הזוגת משל אחד כיון דליכא נמי דפוס משונה משל היום והשחא פריך שפיר בשלמא זוג דברי דריטנדו אחד ולכך בדמאי מעשר חף לכתחילה אלא כשהחמה וגזגת מדפוסים הרבה אמאי שרי הלך רבי יהודה אוסר שם אלמלא רבי מאיר מיקל טפי מרבנן ורבינא ידע שפיר דאסר ר"מ בפלטער משום דמארי ומהל זבין אלא דנ"מ פריך מכה דמיקל ר' מאיר מרבנן ואבי משני דלאו בקולא וחומרתי הלי טעמא דר"מ אלא ברזילות ומנהל דנחתום מחד גברא זבין ולוקח פעמים ב' מיני תבואות והכל דאחד ועושה ארוס בשני דפוסין כדי לדעו חיו מהבואה רעה ואיזו מלובדה ורבי יהודה סבר כיון שהיא חמה וגזגת

הלוקח מן הנחתום מעשר מן החמה על הזוגת ומן הזוגת על החמה ואפי' מדפוסים הרבה דברי ר"מ בשלמא מן הזוגת על החמה כדברי אילעאי *דא"ר אילעאי מעני לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה שנאמר י"לא תשאו עליו חמא בהדימכם את חלבו ממנו' אם אינו קדש נשיאת חמא למה יכאן לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה אלא אפי' מדפוסים הרבה ליחוש דלמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב אמר רבא אלעזר שפיר קא קשיא ליה ושמואל לא שפיר קא משני ליה: דקשיא ליה לר' אלעזר מיתה דבידי שמים ומשני ליה שמואל מיתה ב"ד דלמא שאני מיתה ב"ד דחמורא, ורב שישת לא שפיר קא מתיב ליה דקאמר אינהו מיתה ומתיב מתיב ליה ל"א ודתיב ל"א תוכל לאכול בשערך ולמאי דמותיב רב שישת, רב יוסף שפיר קא משני ליה, אלא רבינא עד דמותיב מנחתום, לסייע ליה מפלטער דחנן הלוקח מן הנחתום מעשר מן כל דפוס ודפוס דברי ר"מ אלא מאי אית לך למימר פלטר מחרי הלחא גברא זבין נחתום נמי מחד גברא הוא זבין אמר שמואל שפיר קא משני ליה שם מיתה בעולם: מתני' *אלו דברים שאין להם אונאה *העבדים והשטרות והקרקעות, וההקדשות אין להן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה *שומר נפס אינו נשבע ונושא שכר אינו משלם *רבי שמעון אומר: קדשים

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

יצאו שמרות מדממעטו להו מאונאה משמע דחל המכר מדאורייתא
בשטרות וז"ל פרק מי שמת (ב"ב דף קמ"ז) אמרינן
מתנה כשיב מרע מרבנן ופריך והאמר רב נתמן האומר שטר
חוב לחבר וזמר ומתלו מחול ואפי' יורש מחול ומורה רב נתמן

קנו ב מ"י ש"י מ"י
הלכה זו סתם שם
טו"ש"ע ח"מ ס"י רכו
טע"ף ל:

קנו ג מ"י שם פ"ז
הלכה זו סתם שם
טו"ש"ע ח"מ ס"י רכו
טע"ף ל:

קנו ד מ"י שם פ"ג
ה"ל ק"ו סתם שם
טו"ש"ע ח"מ ס"י רכו
טע"ף ל' ולא ח"פ"ש"ע:

קם ה מ"י שם פ"ה
טו"ש"ע שם ומש"ע"ן
אותו שפוטם הי"ת:

קסו ו מ"י פ"ז מה"ל
חמ"ד ו' ופ"י ומוס"ק
מהלכות אבות כל' ד'
סתם לא"ן קמ"ב קמ"ג
קמ"ד טו"ש"ע י"ד ס"י
לג טע"ף ג:

קס"ו ז מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קס"ז ח מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קס"ח ט מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קס"ט י מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"א י"א מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ב י"ב מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ג י"ג מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ד י"ד מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ה י"ה מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ו י"ו מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ז י"ז מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ח י"ח מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קל"ט י"ט מ"י פ"י מה"ל
מהלכות אבות
הלכה זו ע"י"ן כהשגות
ובכ"מ ונ"ל סתם שם
טו"ש"ע שם טע"ף ד:

קדשים שמיים בלחמיהו - אמר הרי עלי עולה והפרישה והואמה
ומכרה: י"ס לטן אונאס - דכיון דלמס מהה או ענבה חייב בלחמיהו,
דידיה ה"ל ואלו טוט אי"ס חל לחמיהו קרינא ביה: ושאנו חייב
בלחמיהו - כגון דלמס ה"ר ז' א"ף סמוכר ספר טורס כו' -
תורה אור מפרש טעמא בגמרא בזכרייתא:

קדשים שהיו חייב באריותו י"ש להן אונאה
והוא חייב באריותו אין להן אונאה *רבי
יהודה אומר אף המוכר ס"ת בהמה ומתנולית
אין להם אונאה אמר ר' ל"א אמרו אלא
את אלו: גמ' מהני מילי דתנן רבנן ורבי

ומכרו ממכר לעמיתו או קנה מיד עמיתו
*דבר הנקנה מיד ליד יצאו קרקעות שאינן
משלמלים יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות
יצאו שמחת דכתיב וכי תמכרו ממכר-שגופו
מכור וגופו קנוי יצאו שמרות שאין גופן
מכור ואין גופן קנוי ואינן עומדין אלא לראיה
שבהם מכאן אמרו המוכר שמותיו לבשם
יש להם אונאה ופשוט לאפוקי מדרב כהנא
דאמר *אין אונאה לפרומות קמ"ל יש
אונאה לפרומות הקדשות אמר קרא אצוני

אצוני ולא הקדש מחקק לה רבה בר ממל
כל היכא דכתיב ידו ידו כמש הוא אלא
מעשה דכתיב ויקח את כל ארצו מידו הכי
נמי דכל ארעא בידה הוה נקיט לה אלא
מירשותו הכא נמי מירשותו וכל היכא דכתיב
ידו לא ידו כמש הוא והתניא *אם המצא
תמצא בידו אין לי אלא ידו גנו חצירו
וקריפו מניין ח"ל אם המצא תמצא מ"מ

מעמא דכתב רחמנא אם המצא תמצא הא
לאו הכי הוה אמינא כל היכא דכתיב ידו
ידו ממש הוא ותו הניא ונתן בידה אין לי
אלא ידה גגה חצירה וקריפה מנין ח"ל
נתן מ"מ מעמא דכתב רחמנא ונתן הא
לאו הכי הו"א כל היכא דכתיב ידו ידו ממש
אלא כל ידו ידו ממש הוא ושאני דתם

דליכא למימר הכי אלא ברשותו רבי
זרעא שכיחותו יש לו אונאה אן אין לו אונאה -
"ממכר" אמר רחמנא אבל לא שכיחות אן
דלמ"צ לא שניא אמר ליה אביי מי כתיב
"ממכר לעולם" ממכר סתמא כתיב יהא
גמ' ביומיה מכירה היא *ר"ב רבא חמין
וורען בקרקע מהו-יש להם אונאה אן אין
להם אונאה: כמאן דשריין בכרדא דמיין ויש
להם אונאה אן דלמ"צ במלינהו על נב
ארעא דליבי דמי אילמא דאמר איהו "שריא
בה" שריא וארתו כהדי ואמרי דלא שריא בה
אלא חמישה יהא אמר רבא "כל דבר שבמדה
ושבמשקל ושבמנין אפילו פרות מכדי
אונאה חור" אלא דאמר איהו "שריא בה
כדאבעי לה" ואיגלאי מלתא דלא שריא בה
כדאבעי לה: יש להם אונאה אן אין להם

אונאה - כמאן דשרי בכרדא דמיין ויש להם אונאה אן
אגב ארעא *ושבעין עליהן או אין נשבעין עליהן
כמאן דשריין בכרדא דמיין וישבעין עליהן ואין נשבעין עליהן,
עומר מתוין אן אין עומר מתוין חייב במי אן דאשריש תנינא אן דלא
אשריש תנינא דתנן *אם השריש קודם עומר מתוין ואם לאו
אשריש קודם עומר הבא *לא צריכא דהוצינהו וורעינהו קודם
לעומר ואתא ליה עומר והליף עלייהו ולא אשריש קודם לעומר:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

מדה
החמין ולא בשומא לא טעה אלא כמה שלא הוסיפה הקרקע כדבטי לה וי"ל כיון דלא היה שרד
שארר היו שזה אוחס דמים נמלא שהאונאה מן החמין ולא מן הקרקע:

כ"ב ע"ג

[לעיל ע"ג]

אמרי רבנן
ההוא פ"ג
ההוא פ"ג
ההוא פ"ג

כ"ב ע"ג
ג"כ ע"ג
ג"כ ע"ג

[ג"כ ע"ג]

מנחות ס"ט
פ"ט

קדושין ס"ב
פ"ט

[מנחות ס"ט]

[ס"ט]

ס"ט

ס"ט

אמר

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

סמורת
הש"ס

זה חטור של טכנאי. יש דגים חכמים וכן צירוף וכו' וכו' נחש ושואל בעל החטור שהיה עושה שמו כן :

צבגנאי. נחש דרכו לעשות בצבגולה להכניס וכו' אלל פיו : כל טפירות שפיסד ר"ח. פ"י מעשה שאירע נשאלה הלכה זו בבית המדרש שנפלה טומאה לאויר חטור זה וחזרו ועשאו על גביו טפירות וטפירות ר"ח והביאום ושרפום לפניו : לבש שמורים. ענין תורה אור לעבד ואלל : אף הוא קרע בגדיו. שהמטרה הי"ב בקריעה: אומלן מנעליו. שהמטרה אסור כנעילת הסגל במ"ק (ד' סו): ושמעט. מן הכסא: טפח. מתקלקל: אף גדול. מכה גדולה: ר"ג. נשיא היה ועל פיו נעשה: שלא ירבו מפלות. שלא יגיל היסוד לחטוק על המרובין: לימא שלום. כך שמה: ביו מפל לפסב. סבורה היטה שיאה החדש חסר וקבוע ציור' ולא יפול ציור החדש על פניו והיה מלא ולא יקבע עד יום שלשים ואחר ולא יוציא צו ציור' ונפל על פניו: מניס אזי אכל. מניס אזי המספחה שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: מנע משערי אונס. לפי שלער הלכ היה וקרב להיריב' ומשום: המלואה אס הגר. אונס דברים: סוואנו. דוקנו: לא ספיקו לו כנושא. לתק הוא שדוקנו לחבוט חובו: ה"ג מאי שנא מלפני דכתיב ביה תלחא וג' לא תונה, לא תונו אחיו, ולא תונו איש אחי עמיתך גר בכלל עמיתו הוא: ונחלו נמי סלסא כתיב ביה. וגר לא תלחץ, ולא תחלש, ולא תהיה לו כנטייה: מוס סבא אל סמכב. כיון דגרים הייחס גנאי הוא לנס להוכיח שם גירות: מאן דאית ליה זקיף בדיוחיקא לא ימא לחבריה זקיף ציניסא. מי טעם לו חלו בשמפתו לא יחמר לעבדו או לכן ביטו סלה יי דג זה סכל שם תליה גנאי הוא לו: מרתני' און מפרכין פירות בפניו. כעל הכיס שחומר פירות טקה פלוגי אזי מוכר לך קך וקף סאין לא יערכנו בפירות טקה אחרת: ואין

לא בשמים היא. והא דאמר בפ"ק דיבמות (ל' יד. ושם ד"ה רב) דהלכה כב"ש משום דיליאה לחטוק על דברי תורה דכתיב "אחרי כים להטות אכל הקס דחרבה ב"ה: רובא זי לאו דהוא מספיק לן זי אולין בחר רובא משום דב"ש הוה חריפי טובא, ועוד דלאן לא יראה בת קול אלא משום כבודו בר"ח סאמר מן השמים יוכיחו. והא דאמר הכס רבי יהושע הוא דאמר אין משגיחין בכה קול" ולא שמעינן ליה לרי יהושע אלא על ב"ק דהוי מעשה דרי"א דהכתיבה דייק מדקאמר לא בשמים היא כבר ניתנה לעט טורה מסוי' משמע דכסוס' מקוס אין משגיחין: קחיד ואמר גלחוני בני. והא דאמר בר"ש ט"ז (ד' ג): מייס שחרב כהמ"ק אין שחוק לפני הקב"ה היינו קבוע והכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר: וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

הנהרות הבי"ח
(ח) גם נאן כעדי חס
הפס כלי' וכן נשי' :
אמנצ' רוכחא לנפשו: ר"א
(למכא למה)

זה הוא חטור של עבדא מאי עכנא אמר רב יהודה אמר שמואל שחקיפו דברים כעכנא זו וטמאווה תנא ובאותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבועולם ולא קיבלו דיבמו אמר להם אם הלכה כמותי יורכי נעקד חרוב ממקומי מאה אמה ואמרי לה ארבע מאות אמה אמרו לו אין מביאין ראיה מן החרוב חור ואמר להם אם הלכה כמותי יצאת המים יוכיחו, חזרו אמת המים לאחוריהם אמרו לו אין מביאין ראיה מאמת המים חור ואמר להם אם הלכה כמותי יצאת המים יוכיחו, גער בהם רבי יהושע בית המדרש ליפול, גער בהם רבי יהושע בית המדרש ליפול, גער בהם רבי יהושע אמר להם אם תלמדו חכמים מנצחים זה את זה בהלכה אתם מה מייבכם לא נפלו מפני כבודו של רבי יהושע ולא וקפו מפני כבודו של ר"א ועדיין מפין ועומדין לפני ואמר להם אם הלכה כמותי מן השמים יוכיחו יצאתה בת קול ואמרה מה לכם אצל ר"א שהלכה כמותן ב"מ עמד רבי יהושע על רגליו ואמר "לא בשמים היא" אמר רבי יוחנן אמר רבי ירמיה שכבר נתנה תורה מר סיני *אין* אנו משגיחין בבת קול ששכר כתבת בהר סיני בתורה *אחרי רבים להטות* אשכחיה רבי נתן לאלהי א"ל מא עביד קוב"ה בהויא שעתא א"ל קא חיד ואמר נצחוני בני נצחוני בני *אמר* *אותו היום הביאו כל מהירות שמייה ר"א ושירפום באש ונמנו עליו ובל'הו וואמו מי ילך ויודיעו, אמר להם ר"ע אני אלך שמא ילך אדם שאינו הגון ויודיעו. ונמצא מתריב את כל העולם כולו. מה עשה ר"ע לבש שחורים ונחמץ שחורים וישב לפניו ברחוק ארבע אמות, אמר לו ר"א עקיבא מה יום מיומים, אמר לו רבי כמדומה לי שחכמים בדילים מנך, אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו ונשמש וישב על גבי קרקע ולגו עיניו דמעות, לקה העולם. שליש בויתים ושליש בחמים ושליש בשעורים ויש אומרים אף בצק שבידי אשה (ה) טפח תנא (א) גדול היה כמותו היום שבכל מקום שנתן בו עיניו ר"א נשרף, ואף ר"ג היה בא כספינה עמד עליו נחשוש לשבעו אמר כמדומה לי שאין זה אלא בשביל ר"א בן הורקנוס עמד על רגליו ואמר "רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי אלא לכבודך שלא ירבו מדלוקות בישא"ל נח הים מעפן אימא שלום דיביתו דר"א אחיה דר"ג הואי מהותא מעשה ואילך לא הוה שבקה ליה לר"א למיפר על אפיה, הוה יומא ריש ירחא הוה ואחלף לה בין מלא לחסר איבא באמר אתא עניא וקאי אבא אפיקא ליה ריפתא אשכחיה דנפל על אנפיה, אמרה ליה "קום קמלית לאחי, אדרכי נפק שיפורא מבית רבן גמליאל דשכיב אמר לה "מנא ידעת" אמרה ליה "כך מקובלני מבית אבי אבא כל השערים ננעלים חין משערי אונאה תנו רבנן ושלש אהות עובר בשלש אהות הלוחצו עובר בשנים מאי שנא אונת דכתיבי שלשה לאון וגר לא תונה" וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אותו: ולא תונו איש את עמיתך גר בכלל עמיתו הוא צוחצח נמי שלשה כתיבי ולא תלחצנו וגר לא תלחץ ולא תהיה לו כנטייה וגר בכלל הוא אלא יאחד זה ואחד זה בשלשה תניא רבי אליעזר הגדול אמר מפני מה ההתירה חזרה בל"ח מקומות ואמר לה ב"מ מקומות בנר מפני שחטור רע מאי דכתיב וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים היותם בארץ מצרים (*הנימא) רבי נתן אמר מוס שבר אל האמר לחבבך והיינו דאמרי אינשי דוקף ליה זקיפא בדיוחיקא לא נימא ליה לחבריה זקיף ביניה" מתני' אין מעריבין פירות בפירות אפי' הדישם בחדשים ואין

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

הנהרות הבי"ח
(ח) גם נאן כעדי חס
הפס כלי' וכן נשי' :
אמנצ' רוכחא לנפשו: ר"א
(למכא למה)

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

גליון הש"ס
גמי' הסירה טורה בלוי
מקומות. עיין קדושין
דף ט פ"ג חססות
ד"ה קים דקמו כד'
מקומות: שלום מפני
שאו. עיין נכש"
סריות דף ג ע"א ד"כ
אמר לה:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

מבית אזי אכל. פ"י בקונטרס מניס דוד איטה והס מניס דוד: שבת נשיאים היטה והס מניס דוד: הויז משערי אונסה. לפי שלער הלכה היה וקריע בגדיו וחלן מנעליו. אין להוכיח מהן הא דמבעיה ליה כמועד קאן (ד' סו) ושם ד"ה (ה) חס מעדה לרין קריעה בגדים וחלון מנעל, דלמלא הכל לנערה בעלמא הוא ועבד הכי:

ג' מהל"ס וק"ח סד"ח

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

ס

עין משפט
גד מצוה

ואין ל"ל חדשים בישינים - פסק למטר לו ישינס לא יערב בהן חדשים שהישינים יבישין ועושין קמה יותר מן החדשים : מפני שמשכימו קשה משכיבו את הכך לפיכך פסקו עמו רב מערב בן קשה [ב] דוקא קתני קשה בנדך ולא רבך דבן קשה בנדך ל"ל יערב בן את הכך [ג] וכן ל"ל לנדך למטר חדשים בישינים דוקא, אבל ישינים בחדשים שפ"ל דמי : אין מערבין שמרי יין ביין בגמרא מפרש לה : ימכרו בהנוס פרוקה פרוקה : אלף א"כ הדיעו - לכל אחד ואחד מהן שמים מערבין בו : ולא למגר - ימכרו ביהו אף על פי שמדועי : לפי שניהנו לוקחו אלף לרמוס - ולמכרו בהנוס : מקום שנהנו להטיל מים ביין יטילו - דכיון שנהנו אין כאן טעות שכל היינוט בחזקתו כן : הפגר נוטל מהמש גרונם וכו' - שהכל יודעין שאלו גרונם בשרותיו ומכני אדם כיצד לוקח ובחזקתו כן לוקחו : מגורה - שולש שאלו גרונם כי הנהוה, גורן" הוא שאלו גרונם וכו' כי את ההנהוה ודך הגרן לקטו מבטלי בתים בשעת הגורן ולהכניס למגורה שלו : שאלו יסכוין לערב - ולהוילא קול לקטו הרוב ממקום שבו ערב ערב בו ממקום אחר וטעניו סברין שכל הפירות מאורו מקום : ג' ס"ד אין לנדך לומר חדשם מרבע - כאן בסלע : וישנוס משלש - כאן בסלע :

ואין צריך לומר חדשים בישינים - באמת אמרו ביין התירו לערב קשה ברך מפני שהוא משכיבו : אין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמרי ימי שנתערב מים ביינו לא ימכרו בהנוס - אלא א"כ הדיעו ולא לתגר אע"פ שהדיעו שאינו אלא לרבות בו - מקום שנהנו להטיל מים ביין יטילו - ההתגר נוטל מה' גרונות ונותן לתוך מגורה אחת, מה' גיתות ונותן לתוך פיתום אחד ובלבד שלא יהא מחבוין לערב : ג' ת"ר אין צ"ל חדשות מארבע וישנות משלש דאין מערבין אלא אפילו חדשות משלש וישנות מארבע אין מערבין מפני שאדם רוצה לישנון : באמת אמרו ביין התירו לערב קשה ברך מפני שהוא משכיבו (וכו') : א"ר אלעזר א"ר אמר"ה *כל באמת אמרו"ה הלכה היא אמר ר"י ובין הגיתות שנון והאידנא דקא מערבי שלא בין הגיתות - אמר רב פפא דידעי וקא מחלי רב אחא בריה דרב איקא אמר הא מני רבי אחא היא דתניא רבי אחא מחבר בדבר הנמשעם : ואין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמרי יין (וכו') : והא אמרת רישא אין מערבין כלל וכי תימא מאי ג' נותן לו את שמרי דקא - מודע ליה, הא מדרתני סיפא לא ימכרו בהנוס אלא א"כ הדיעו ולא לתגר אע"פ שהדיעו ולא לתגר אע"פ בלא מודע ליה : אמר רב יהודה "הק"אין מערבין שמרים של אמש בשל יום ולא של יום בשל אמש אבל נותן לו את שמרי תניא נמי הכי רבי יהודה אומר השופה יין לחבירו ה"ו לא יערב של אמש בשל יום ולא של יום בשל אמש אבל מערב של אמש בשל יום ושל יום בשל יום : מי שנתערב מים ביינו ה"ו לא ימכרו בהנוס אלא א"כ מדיעו וכו' : בבא, אייתו ליה חמרא מנהוה, מוגיה, מעמיה, לא היה בסים, שרדיה לתנוהא, א"ל אביי והא אנו תנו ולא לתגר אע"פ שהדיעו א"ל מוגא דיד מודע ידע וכו' תימא דמפי ומדיליה ומובין ליה א"כ אין לדבר סוה : מקום שנהנו להטיל מים ביין יטילו וכו' : תנא למחצה לשלש תרביעי אמר רב [ג] ובין הגיתות שנו : מתני' רבי יהודה אומר לא יחלק החנוני קליית ואגוזין לתנוקות מפני שהוא מרגילן לכא אצלו ובחבמים ימחירין ולא יפרות את השער, ובחבא יבור לטוב, לא יבור את הגרונם דברי אבא שאול ובחבמים ימחירין יומדים שלא יבור מעל פי מגורה שאינו אלא כנונג את העין : אין מפרכסין לא את האדם ולא את הבהמה ולא את הכלים : ג' מאי מעמיהו דרבנן? אמר ליה אנא מפליגנא אמנוין ואת פליג שייסקי : ולא יפרות את השער וחבא זכור לטוב וכו' : מאי מעמא דרבנן?

הדן עלך הזהב

הנהרות הגרמא
[א] גמ' ת"ר אג"ל כו"י
כ"כ גרסת כ"ר' לסיפק
ו"ל דלא יערב לו ישינס
בחדשים ופ"ל רישא
דמתני' ונע"מ רבינא
בחי"מ סי' רכ"ח :
[ב] רש"י ד"ס מפני :
ודוקא כו"י - כי אלף
הראש לא כתב כן :
[ג] שם וכן כו"י - כי
אלף הכ"ף חולק ט"ו
ולכן אמר המחתי
דוקא על יין וכן פי
הראש :

הודיעו - ללא הודיעו מכלל דרישא דקתני "אלו טון לו את שמרי אע"פ דלא חודעיה : של אמש - מין ששפה אמש וגמראו השמרים אין מערבין אותו ביין ששפה היום, ששמרי יין זה מקלקלן יין אחר : אלף ג' טון פול לו א"כ שמרינו של יין עלמנו, ויום, ואמש - לאו דוקא ואלו הדין ליום ויום משפ"י בתוס' אלף אורחא דמילתא נקט דסחא יום ואמש משפ"י חביות - פשוט יין - כל דבר הלול הנוקב בנחת מכלי אל כלי שלא יתערבו וכן שמרים קרו לה שפיה : מוגיס - כן בו מים שכן דרסו : נסיס - מבוסס וטוב : ופ"ל אג"ל טון ולא למגר שאג"ל אלף לרמוס (ויקרא י"ט) : מוגא דיד מודע ידע - שאני טון זו מ"ס הרב"ש : וכי סימא מייסי מפרש חייא ומערכ כ"ס - עד שלא יהא ניכר טעם המים - א"כ - ללכולי האי חייסיין : א"ל לנדב פוג - שאף האים לבדם אסור למכור לתנווי שמא יערכם ביין ולא חשו אלף בזמן שאני מוכר לו דבר העשוי לרמות בו כמות שהוא עכשיו : למחצה לשלש ולרביעי - הכל כמנהג המדינה יטיל מים אם מחלה מחלה אם שלש שלש - מתני' ולא יסחו את השער - למכור בזול מפני שמרגילן לבה אלף ומקפח מועטת חבירי : וזכר לפנאי - שמתוך כך אולרי פירות מוכרין בזול : גריסין - פולין גרוסות בריחם אחת לשתים : לא יבור את הפסולת - לפי שמתוך שגראות יפות הוא מעלה על דמיה הפסולת שנטל מהם : ומכמים פתיירין - טעמא מפרש בגמרא : ופודים שלף יבור מפני פ' המנהלה לבראות יפות ואת הפסולת שבוחר לא בירר : לפי שאינו אלף כנונג א"כ פתיין - כדכירה זו : ואין מפרכסין - מפ' בגמרא : לא את האדם - עבד כנעני העומד לימכר : ג' שייסקי - פרוש : פלי טעמא - נקט זכר למוד לשון ברכה : משום

[שם נ"ב ע"ב]

כ"כ כה'

[ע]

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

סא

עין משפט
ג' מצוה

ד' א' ע"י פ"ד מהלכות
מלוה ס"ב ב' כ'
ה ב' מ"י ס"ח ס"ח
ש"ס ז' ס"ב כ'
מ"ט ג' ו' ק"ח ק"ח
ח"ט פ"י ע"ג ס"ב כ'

הגהות הב"ח
(ה) חז"ל וכלל לא חזק
במרבית דקאמרי

הגהות הר"א
(א) חז"ל ד"ה ס"ח
ו"ל למדע ט"ו כ"ט
ורשי"ל חלק :

גליון הש"ס
תוס' ד"ה ג"ה ס"ח
ו"ל ק"ח למ"ה ל' ע"ח
דברים ד' ג' ס"ח
ד"ה לנזר ס"ד :

שמה עמ"ה כ"ז

- 1. כ"ה חז"ל א"ר ר' יוחנן
2. ד"ה חז"ל א"ר ר' יוחנן
3. ד"ה חז"ל א"ר ר' יוחנן
4. ד"ה חז"ל א"ר ר' יוחנן
5. ד"ה חז"ל א"ר ר' יוחנן

דברים כ"ד
וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

רביה בכסף מיני. שעובד חף בלווה שני של רבית: פ"ז. בלוה
כך כסף א"ס אינו ענין לגופו לחייבו על ג' לאו של נשך שהרי כבר
נאמר בראש המקרא לא תשך וכסופו נאמר כל דבר אשר יתן
תנהו ענין לרביית כסף והשואל דשמועני' עולה ש"ך בין כסף ובין
זולתו, יתירו ברייתו ל"ך כסף, ולשך תורה אור

אם אינו ענינו לנשך כסף שרדיי כבר נאמר
לא תשך ולא תלווה ב"ב, וכן כסף וכלל לאו חזק
אין לי אלא בלוה, במלוה מניין? נאמר "נשך"
בלוה ונאמר "נשך" במלוה מה נשך האמור
בלוה לא חלקת בו בין בכסף בין באוכל
בין כסף בין בחלוק בו בין בכסף בין באוכל
בין כסף בין ברבייתו, מניין לרבות כל דבר
ל"ך נשך באוכל ולא רבית בכסף? צ"ל כי קרא
לא נשך את כספיך לא חזן לו בגשך
ואכלך (ס' במרבית כדלוקאמרי, השואל דבתיב
את כספיך לא חזן לו בגשך ובמרבית לא
חזן אכלך קרי ביה הכי את כספיך לא חזן
לו בגשך ובמרביתו, ובגשך ובמרבית לא חזן
אכלך, ויהי' תנא נאמר נאמר קאמר: הכי *
קאמר, אילו לא נאמר קרא הייתי אוסר גזירה
שוה? *עכשיו שנאמר קרא ג"ש לא צריך
אלא גזירה שוה למה ליה לנשך כל דבר אשר
יש לך לא כתב במלוה אמר רבנא אכלך לא
דכתב רחמנא: לאו ברבית, לאו בגזל, לאו
באונאה צריכי דאי כתב רחמנא לא ברבית
משום חידושי דר' דאפילו בלוה אמרה
רחמנא ואי כתב רחמנא לא ברבית משום
דבעל כרחיה אבל אונאה אימא לא נא
כתב רחמנא לא באונאה משום דלא ידע
דמחיל, ודא מחדא לא אחיא חרתי דר' ודא
מחרתי ותי חיתי לא לכתוב רחמנא לאו
ברבית וחיתי מהני, מה לכתוב שכן שלא
מדעת תאמר ברבית דמ' דעתייה, לא לכתוב
רחמנא לאו באונאה ותי חיתי מהני, מה לכתוב
שכן אין דרך מקח וממכר בכך, אלא לא
לכתוב רחמנא לאו ברבית וחיתי מהני
דמאי פרכת: מה לרבית שכן חידושי אונאה
ידע ומחיל רבית חוכמה, וחזר הרין לא ראי
וזה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן, שכן גזול אף אני
אביא גול' אמרי הכי נמי, אלא לאו בגזל למה ליה לכתוב שכן שכיב' (כ"ו)
שכר שכיר' בהדיא כתיב ביה לא תעשוק שכיר עני ואביון, לעבור עליו בשני
לאוין, ולוקמה ברבית ואונאה ולעבור עליו בשני לאוין: דבר הלמד מעניינו
ובעניניא

וכ"ה ענינו לנשך כסף שרדיי כבר נאמר
לא תשך ולא תלווה ב"ב, וכן כסף וכלל לאו חזק
אין לי אלא בלוה, במלוה מניין? נאמר "נשך"
בלוה ונאמר "נשך" במלוה מה נשך האמור
בלוה לא חלקת בו בין בכסף בין באוכל
בין כסף בין בחלוק בו בין בכסף בין באוכל
בין כסף בין ברבייתו, מניין לרבות כל דבר
ל"ך נשך באוכל ולא רבית בכסף? צ"ל כי קרא
לא נשך את כספיך לא חזן לו בגשך
ואכלך (ס' במרבית כדלוקאמרי, השואל דבתיב
את כספיך לא חזן לו בגשך ובמרבית לא
חזן אכלך קרי ביה הכי את כספיך לא חזן
לו בגשך ובמרביתו, ובגשך ובמרבית לא חזן
אכלך, ויהי' תנא נאמר נאמר קאמר: הכי *
קאמר, אילו לא נאמר קרא הייתי אוסר גזירה
שוה? *עכשיו שנאמר קרא ג"ש לא צריך
אלא גזירה שוה למה ליה לנשך כל דבר אשר
יש לך לא כתב במלוה אמר רבנא אכלך לא
דכתב רחמנא: לאו ברבית, לאו בגזל, לאו
באונאה צריכי דאי כתב רחמנא לא ברבית
משום חידושי דר' דאפילו בלוה אמרה
רחמנא ואי כתב רחמנא לא ברבית משום
דבעל כרחיה אבל אונאה אימא לא נא
כתב רחמנא לא באונאה משום דלא ידע
דמחיל, ודא מחדא לא אחיא חרתי דר' ודא
מחרתי ותי חיתי לא לכתוב רחמנא לאו
ברבית וחיתי מהני, מה לכתוב שכן שלא
מדעת תאמר ברבית דמ' דעתייה, לא לכתוב
רחמנא לאו באונאה ותי חיתי מהני, מה לכתוב
שכן אין דרך מקח וממכר בכך, אלא לא
לכתוב רחמנא לאו ברבית וחיתי מהני
דמאי פרכת: מה לרבית שכן חידושי אונאה
ידע ומחיל רבית חוכמה, וחזר הרין לא ראי
וזה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן, שכן גזול אף אני
אביא גול' אמרי הכי נמי, אלא לאו בגזל למה ליה לכתוב שכן שכיב' (כ"ו)
שכר שכיר' בהדיא כתיב ביה לא תעשוק שכיר עני ואביון, לעבור עליו בשני
לאוין, ולוקמה ברבית ואונאה ולעבור עליו בשני לאוין: דבר הלמד מעניינו
ובעניניא

לדא על כרחיך אחרת הכי והא דאמר בפרק האילו לו (יומא דף נ"ב. ושם : ד"ה ט"ה) ה' מקראות און להם הכרע שא"ת חזרו מחר
משוקדים וקס ולא אמר דקאי אלעיל ואלרע הייט משום דהכא כיון דקאי על כרחיך נשך אכספיך אחרת ה"ה ארביית וכוון דקאי רביית
חלויכ כלו כן נשך קאי לחלוכל וכן חסננה כן אבל הכך חמש דלמא לא קיימי אלא אלעיל לכד או אררע וז"ה חסננא פרק שני דזבחים
(דף כ"ד) ולקח רבית מן הדם באכצבו ונתן קבל או זקק בשמאל פסול ור"ש סבר קבל בשמאל כשר ואמר חזי טעם דר"ש דסבר
דקרא דלכצבו דמשמע ימין לא קאי אלא אונתו דלאחריו ולא אולנתו דלפניו ולתנא קמא קאי אסרוייהו והשתא מאי שנא מהכך ה' דאין
להם הכרע וי"ל דהאס פשיטה דקרא משמע דקאי אולנתו מ"מ סבר תנא קמא דקאי נני אונתו דכתיב קרא אחריתא ולקח מידם
הפר ונתן על קרעות המזבח באכצבו דהאס קאי אלכצו אחרתיה וילמד סתום מן המפורש והיינו כנוי טעמא דר"ש *
גזירה שוה לא צריך * וז"ה קרא לתה לי וי"ל דאין סוס ארביית לון כפסוקי אלא כסנן נשך ומרבית זה לזה : אמרי הכי נמי .
וא"ה וכל און מוהירין מן הדון וי"ל דגול לאו היתק לעשה הוא כדלוקאמרי פרק שילוח הפן (חולין קמ"א) ומטעם דלון מוהירין
מן הדון והוא מ"ה למימד לעיל לל ילפי מהדרי אלא דעדיפה קאמר דאפילו מדינא לא אחי : אמרי לל דגול למע לי לכובש שכר
שכיר . וז"ה ולוקמה בגזל גופיה ובגזל עבדים לל אחי מרבית אונאה דלון אונאה לעבדים כדקאמרי לעיל (דף נ"ו) : דהא דקרא עיניה
נגזלה אינו מן המקרא * אלא משום דא' אפשר לזוזה ממוקמה אכל עבדי דגזול דהוקפו לקרקעות יעבור בלא תגזול * (דף
לעבור עליו בשני לאוין . וא"ה ולוקמה בגזל גופיה ולעבור עליו בשני לאוין וי"ל משום דלא לקי אלאו דגול משום דניתק לעשה
אבל כי מוקמינן אכצבו שכר שכיר בחס אינו ענין לקי שפיר וא"ה לקמן בהמקבל (דף ק"ה) אמרינן דגול הכענני מותר
ודריש רעך ולא כענני וזכירי דאי כתב גול דלא ערש שירוש דשמא גפנו צירושה או מניחה או מחסנה אבל שכר שכיר דמכר כענני נמי
אכור והשתא הא מוקמינן הכא ה"ה לא העשוק את רעך ולא תגזול כולה קרא כענני שכר שכיר וי"ל דריש מהמסד רעך ללל
הגזול והשתא בלשון גזילה למימד דגול הכענני שרי וא"ה וזכירי כ"ה דגזול הכענני אכור דלוקמרינן קרא למעטוי הלא בשרא
גופיה לא יענה גזל אלא מרבית ואונאה ורבית שרי כענני דכתיב לככרי תשך ואונאה נמי דכתיב עמיתך ודרשינן לעיל (דף
ט"ז) עס שארית בתורה (ובמונות) וי"ל דהא אסרינן גול הכענני מואלכל את כל העמים דדרשינן מיהאם בהגזול בתרא (כ"ה דף
ק"ב) גזול הכענני אכור דדוקא בזמן שהם מסורים צידך שרי קרא :

לדא על כרחיך אחרת הכי והא דאמר בפרק האילו לו (יומא דף נ"ב. ושם : ד"ה ט"ה) ה' מקראות און להם הכרע שא"ת חזרו מחר
משוקדים וקס ולא אמר דקאי אלעיל ואלרע הייט משום דהכא כיון דקאי על כרחיך נשך אכספיך אחרת ה"ה ארביית וכוון דקאי רביית
חלויכ כלו כן נשך קאי לחלוכל וכן חסננה כן אבל הכך חמש דלמא לא קיימי אלא אלעיל לכד או אררע וז"ה חסננא פרק שני דזבחים
(דף כ"ד) ולקח רבית מן הדם באכצבו ונתן קבל או זקק בשמאל פסול ור"ש סבר קבל בשמאל כשר ואמר חזי טעם דר"ש דסבר
דקרא דלכצבו דמשמע ימין לא קאי אלא אונתו דלאחריו ולא אולנתו דלפניו ולתנא קמא קאי אסרוייהו והשתא מאי שנא מהכך ה' דאין
להם הכרע וי"ל דהאס פשיטה דקרא משמע דקאי אולנתו מ"מ סבר תנא קמא דקאי נני אונתו דכתיב קרא אחריתא ולקח מידם
הפר ונתן על קרעות המזבח באכצבו דהאס קאי אלכצו אחרתיה וילמד סתום מן המפורש והיינו כנוי טעמא דר"ש *
גזירה שוה לא צריך * וז"ה קרא לתה לי וי"ל דאין סוס ארביית לון כפסוקי אלא כסנן נשך ומרבית זה לזה : אמרי הכי נמי .
וא"ה וכל און מוהירין מן הדון וי"ל דגול לאו היתק לעשה הוא כדלוקאמרי פרק שילוח הפן (חולין קמ"א) ומטעם דלון מוהירין
מן הדון והוא מ"ה למימד לעיל לל ילפי מהדרי אלא דעדיפה קאמר דאפילו מדינא לא אחי : אמרי לל דגול למע לי לכובש שכר
שכיר . וז"ה ולוקמה בגזל גופיה ובגזל עבדים לל אחי מרבית אונאה דלון אונאה לעבדים כדקאמרי לעיל (דף נ"ו) : דהא דקרא עיניה
נגזלה אינו מן המקרא * אלא משום דא' אפשר לזוזה ממוקמה אכל עבדי דגזול דהוקפו לקרקעות יעבור בלא תגזול * (דף
לעבור עליו בשני לאוין . וא"ה ולוקמה בגזל גופיה ולעבור עליו בשני לאוין וי"ל משום דלא לקי אלאו דגול משום דניתק לעשה
אבל כי מוקמינן אכצבו שכר שכיר בחס אינו ענין לקי שפיר וא"ה לקמן בהמקבל (דף ק"ה) אמרינן דגול הכענני מותר
ודריש רעך ולא כענני וזכירי דאי כתב גול דלא ערש שירוש דשמא גפנו צירושה או מניחה או מחסנה אבל שכר שכיר דמכר כענני נמי
אכור והשתא הא מוקמינן הכא ה"ה לא העשוק את רעך ולא תגזול כולה קרא כענני שכר שכיר וי"ל דריש מהמסד רעך ללל
הגזול והשתא בלשון גזילה למימד דגול הכענני שרי וא"ה וזכירי כ"ה דגזול הכענני אכור דלוקמרינן קרא למעטוי הלא בשרא
גופיה לא יענה גזל אלא מרבית ואונאה ורבית שרי כענני דכתיב לככרי תשך ואונאה נמי דכתיב עמיתך ודרשינן לעיל (דף
ט"ז) עס שארית בתורה (ובמונות) וי"ל דהא אסרינן גול הכענני מואלכל את כל העמים דדרשינן מיהאם בהגזול בתרא (כ"ה דף
ק"ב) גזול הכענני אכור דדוקא בזמן שהם מסורים צידך שרי קרא :

* אהרן
זכרון
בבב

[דומה סס
וב"ה ל']

* ד' צ' חמ"ה
ד' צ' חמ"ה
ד' צ' חמ"ה
ד' צ' חמ"ה
ד' צ' חמ"ה

דברים כ"ד

וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

ד"ה א"ה

שמות

וה"ה כ"ד
וה"ה כ"ד

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא סד

עין משפט
גד מצוה

ב'עישורייחא ו'תומשייחא' - אם יש לתקס למעט העדושות להולין עשרה עשרה או ה' ו' ואין אחד או שנים עדושות שאין בזהו לכל ה' י' לומר טענה בשבט אש עשורייחא נינהו טעה בין חמישים לחרבעים או בין חרבעים לשלשים ואם אין עשיריות וישן חמישות יש סהו רגילין למעט חמשה חמשה ואם היו עדושות הרבה כגון כ"ה טעה בעשירות כדפי' ויש כאן טעות של ל' בזילוג אחד ובה' העדושות טעה בין ג' לחרבע או חס עדושות ט"ו או כ"ה טעה ג' פעמים או ה' פעמים בשבטן של חמש אבל אם עדושות על החמישות אחת או ב' או ג' ו' שאין מניעות לה' לא טעה כלום וכולם מהנה :

ב'עישורייחא ותומשייחא - הם היו רגילין בחמשה כדרך שאט מוניה אחד אחד ולדין היו בכל ענין בכדי שהדעת טועה : **מה** שענין חולבות מכור לך מותר - הך ברייתא לא קשיא לרב דהא לרוב רגילות לולול

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' רנ"ב ספ"ג :
ל א מ"י פ"ד מהלכות גניבה ה"ו י"א מה"ל גיבה וזכיה ה"ו ח"מ ע"ן פ"ג טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :
מג"ל ח"מ ע"ן פ"ג טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :
ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :
ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :
ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :
הנחות הגר"א
(א) ח"מ ד"ה מה' ופ"ל כ"י י"ב ח"מ כל הספיקים חולקים ע"י :
(ב) שם ח"מ לחוקי כ"י י"ב ח"מ ר"י שם ח"מ ד"ה פריס"א והא"ש ופ"ט ח"מ חוב"ב או ספ"ד וקושית חוב"ב ח"מ ח"מ ח"מ ד"ה ד"ד למסור פירות פרסם כ"י :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

ל א מ"י פ"ד מהלכות מלוה וזה הלכה' ספג לחון קול טוע' ח"מ סי' שנה ספ"ב א' וס' שפ"ט כ' כנ"ה :

"ב'עישורייחא ותומשייחא" א"ל רב אחא ברבי דרבה לרב אשי ואי אונש תקיפא הוא דלא יהיב מחנה מאי א"ל דלמא מיגול גוליה ואבלע ליה בחשבון דתניא **התנחל את חבריו והבליע לו בחשבון יא ואי אונש דאני מעלמא דלא שקיל ופרי בהדיה מאי א"ל דלמא איניש אחרניא גוליה וא"ל בני ויוף פלוני פשיטי מינד אבלע ליה בחשבון אמר רב בהנא "היה יתכנא בשיליה פרקי דרב ושמעית דקאמר קרי"ק ולא ידענא מאי קאמר" בתר דקם רב אפ"י לטו מאי קרי קרי דקאמר רב אפ"י לטו הבי קאמר רב) האי מאן דידיב וזו לגינאה אקרי וקא אולי עשרה קרי בני ותתא א"ל יתכנא לך בני גרמירא איתנהו שרי לתנהו אסור פשיטיא מהו דתימא כיון דממילא קא דבו שפיר דמי קמ"ל כמאן כי האי תנא דתניא וההולך**

לחלוץ את עין ודגונו את רחליו ולדרות את בוותרו מצאו חבירו ואמר לו מה שעוית חולבות מכור לך מה שחולתי גוזות מכור לך מה שבוותרי רודה מכור לך מותר אבל אם אמר לו מה שעוית חולבות כך וכך מכור לך מה שחולתי גוזות כך וכך מכור לך מותר רודה כך וכך מכור לך אסור ואיכא דאמרי אמר רבא כיון דממילא קא רבו והתניא אסור וכך אסור חסם לאו מיניה קא רבו - דשקיל ליה להאי ואתי אחרניא בדוכתיה הנה מיניה קא רבו דכי שקיל ליה להאי לא אתי אדרניא בדוכתיה / ואמר אב"י שרי ליה לאוניש למימר ליה לחבריה "הילך ארבעה זווי אחבייתא דתמרא א"ל תקפה ברשותך א"י יקרא אי זילא ברשותי" א"ל רב שרביא לאב"י האי

חזינה גמ"ל דממילא קא רבו, כיון דליתנהו בהדיא ישעתא אסור איכא דאמרי אמר רבא כיון דממילא קא רבו והתניא אסור וכך אסור חסם לאו מיניה קא רבו - דשקיל ליה להאי ואתי אחרניא בדוכתיה הנה מיניה קא רבו דכי שקיל ליה להאי לא אתי אדרניא בדוכתיה / ואמר אב"י שרי ליה לאוניש למימר ליה לחבריה "הילך ארבעה זווי אחבייתא דתמרא א"ל תקפה ברשותך א"י יקרא אי זילא ברשותי" א"ל רב שרביא לאב"י האי

הוא גדל מכה חלב שהיה בבמה בשעת מכר דהא כי שקיל להאי כוליה לגמרי אחי' אחרניא' אבל פה' הטסק על הדלוטים קשיה ונעשו גדולות - מכה הקטנות זה והקטנות כבד' הן בשעת מכר ומדידה הוא דקא משבח אזיל : דכי שקיל ליה לפ"י בזילוג זוטרה לא אחי' אחריתי ש"מ מגופיה קרבו : אחבייתא דתמרא - ש"ס בידך : אם תקפה - אם מחמתה : קרוב

פרוק רפילא ו"ל ולעולם חיירי **שמתא** ואפ"ה אסור אי אמר אי זילא ברשותך דהשיב קרוב לשכר ורחוק להפסד כדחזר לקמן (ד' ע"י) גבי עסקא דאסור אע"ג שיכול להטות שאם יבא הפסד בעסקא יהיו כל המעות הלוואה ואם יבא ריוח יהיו כולם פקדון אלל ודחי כיון דאחריות ההפסד על המקבל לא מהני אפילו בתנאי להחשיבם פקדון **א"ל עיני טענה** זכריך להטות, דחי לא מחני איכא מי שפרע דאין בו כל כך הפסד דאיכא דיתחא ליה בחלא טפי מבחמרא כדאמרינן בהמוכר את הספנינה (ב"ד פ"ד : ט"ז) / וא"ל אכתי כי לא אחני נמי יוכל לחזור בו אי תקפה דמקח טעות הוא אפ"י הביאוי לוקח בביתו ושהה הרבה ואחר כך התמין וא"ל חנינא בהמוכר את הפירות (ט"ז פ"ד ז"ה) דמי גבי מוכר יין לחציו והחמין לא שנו אלל בפקקנים לוקח אבל בפקקנים דמוכר מלי אמר ליה הא חמך והא קנקן ואפ"י מואן דפליג הסא ואמר מולא דגרבר גריס מ"מ כי אחני מאי פריך הכא קרוב לשכר ורחוק להפסד הוא והא מקח טעות הוא דליכא למימר מוליה לוקח גריס כיון דהמהט עמו דאי תקפה ברשותיה ובסוף פירקין (ד' ע"י) נמי אמרינן גבי רבון דידיב זוי לחמרא בשתרי ומחברי להו בטבת וקאמר לחמרא יבבי וחלח לא יהבי ואין לחלק בין מוכר בשתרי ולוקח בטבת לשאר השנה דבמוכר פירות לא קמפליג בין קודם בטבת לאחר טבת לכך גראה דתקפה דגבא לאו היית שחתמין אלל קלוקל בטעמא כמו יין המכר בטבת דמוכר פירות דאיתו שחתמין אחר תשרי מהשרי היה עומד להחמין כדאמר בסוף פירקין וראוהו וזו מקח טעות אבל תקיף דהכא אין זה הקלוקל ראוי לעמוד מחשיב ואין זה מקח טעות ועליו יהיב זוי והוי תקפה דהכא כי ההוא דהמוכר פירות דאמר רבא האי מאן דובין חבייתא דתמרא ותקוף בו דללו היית התמין דבעי בתר הכי תלא מאי ואלף על גב דבהדיא דברכות (ד' ה) רב הונא תקיפא ליה ארבע מאה דני דתמרא וזו התמין דקאמר אייקי' חלא מ"מ כך דהכא לאו היית התמין כדפי' מאי א"ל לך לקמן (ט"ז) טעמא דמשיקרא חלא חלא חישוק ליה דאפילו בתקפה דליכא למימר הכי שרי להטות כדאמר הכא כיון דקביל עליה ויקרא חולא קרוב לזה ולזה הוא ו"ל דקלוקל של חיתום שכיח הלכך אע"ג דמקבל עליה ויקרא חולא הוא

חזינה גמ"ל דממילא קא רבו, כיון דליתנהו בהדיא ישעתא אסור איכא דאמרי אמר רבא כיון דממילא קא רבו והתניא אסור וכך אסור חסם לאו מיניה קא רבו - דשקיל ליה להאי ואתי אחרניא בדוכתיה הנה מיניה קא רבו דכי שקיל ליה להאי לא אתי אדרניא בדוכתיה / ואמר אב"י שרי ליה לאוניש למימר ליה לחבריה "הילך ארבעה זווי אחבייתא דתמרא א"ל תקפה ברשותך א"י יקרא אי זילא ברשותי" א"ל רב שרביא לאב"י האי

פרוק רפילא ו"ל ולעולם חיירי **שמתא** ואפ"ה אסור אי אמר אי זילא ברשותך דהשיב קרוב לשכר ורחוק להפסד כדחזר לקמן (ד' ע"י) גבי עסקא דאסור אע"ג שיכול להטות שאם יבא הפסד בעסקא יהיו כל המעות הלוואה ואם יבא ריוח יהיו כולם פקדון אלל ודחי כיון דאחריות ההפסד על המקבל לא מהני אפילו בתנאי להחשיבם פקדון **א"ל עיני טענה** זכריך להטות, דחי לא מחני איכא מי שפרע דאין בו כל כך הפסד דאיכא דיתחא ליה בחלא טפי מבחמרא כדאמרינן בהמוכר את הספנינה (ב"ד פ"ד : ט"ז) / וא"ל אכתי כי לא אחני נמי יוכל לחזור בו אי תקפה דמקח טעות הוא אפ"י הביאוי לוקח בביתו ושהה הרבה ואחר כך התמין וא"ל חנינא בהמוכר את הפירות (ט"ז פ"ד ז"ה) דמי גבי מוכר יין לחציו והחמין לא שנו אלל בפקקנים לוקח אבל בפקקנים דמוכר מלי אמר ליה הא חמך והא קנקן ואפ"י מואן דפליג הסא ואמר מולא דגרבר גריס מ"מ כי אחני מאי פריך הכא קרוב לשכר ורחוק להפסד הוא והא מקח טעות הוא דליכא למימר מוליה לוקח גריס כיון דהמהט עמו דאי תקפה ברשותיה ובסוף פירקין (ד' ע"י) נמי אמרינן גבי רבון דידיב זוי לחמרא בשתרי ומחברי להו בטבת וקאמר לחמרא יבבי וחלח לא יהבי ואין לחלק בין מוכר בשתרי ולוקח בטבת לשאר השנה דבמוכר פירות לא קמפליג בין קודם בטבת לאחר טבת לכך גראה דתקפה דגבא לאו היית שחתמין אלל קלוקל בטעמא כמו יין המכר בטבת דמוכר פירות דאיתו שחתמין אחר תשרי מהשרי היה עומד להחמין כדאמר בסוף פירקין וראוהו וזו מקח טעות אבל תקיף דהכא אין זה הקלוקל ראוי לעמוד מחשיב ואין זה מקח טעות ועליו יהיב זוי והוי תקפה דהכא כי ההוא דהמוכר פירות דאמר רבא האי מאן דובין חבייתא דתמרא ותקוף בו דללו היית התמין דבעי בתר הכי תלא מאי ואלף על גב דבהדיא דברכות (ד' ה) רב הונא תקיפא ליה ארבע מאה דני דתמרא וזו התמין דקאמר אייקי' חלא מ"מ כך דהכא לאו היית התמין כדפי' מאי א"ל לך לקמן (ט"ז) טעמא דמשיקרא חלא חלא חישוק ליה דאפילו בתקפה דליכא למימר הכי שרי להטות כדאמר הכא כיון דקביל עליה ויקרא חולא קרוב לזה ולזה הוא ו"ל דקלוקל של חיתום שכיח הלכך אע"ג דמקבל עליה ויקרא חולא הוא

חזינה גמ"ל דממילא קא רבו, כיון דליתנהו בהדיא ישעתא אסור איכא דאמרי אמר רבא כיון דממילא קא רבו והתניא אסור וכך אסור חסם לאו מיניה קא רבו - דשקיל ליה להאי ואתי אחרניא בדוכתיה הנה מיניה קא רבו דכי שקיל ליה להאי לא אתי אדרניא בדוכתיה / ואמר אב"י שרי ליה לאוניש למימר ליה לחבריה "הילך ארבעה זווי אחבייתא דתמרא א"ל תקפה ברשותך א"י יקרא אי זילא ברשותי" א"ל רב שרביא לאב"י האי

פרוק רפילא ו"ל ולעולם חיירי **שמתא** ואפ"ה אסור אי אמר אי זילא ברשותך דהשיב קרוב לשכר ורחוק להפסד כדחזר לקמן (ד' ע"י) גבי עסקא דאסור אע"ג שיכול להטות שאם יבא הפסד בעסקא יהיו כל המעות הלוואה ואם יבא ריוח יהיו כולם פקדון אלל ודחי כיון דאחריות ההפסד על המקבל לא מהני אפילו בתנאי להחשיבם פקדון **א"ל עיני טענה** זכריך להטות, דחי לא מחני איכא מי שפרע דאין בו כל כך הפסד דאיכא דיתחא ליה בחלא טפי מבחמרא כדאמרינן בהמוכר את הספנינה (ב"ד פ"ד : ט"ז) / וא"ל אכתי כי לא אחני נמי יוכל לחזור בו אי תקפה דמקח טעות הוא אפ"י הביאוי לוקח בביתו ושהה הרבה ואחר כך התמין וא"ל חנינא בהמוכר את הפירות (ט"ז פ"ד ז"ה) דמי גבי מוכר יין לחציו והחמין לא שנו אלל בפקקנים לוקח אבל בפקקנים דמוכר מלי אמר ליה הא חמך והא קנקן ואפ"י מואן דפליג הסא ואמר מולא דגרבר גריס מ"מ כי אחני מאי פריך הכא קרוב לשכר ורחוק להפסד הוא והא מקח טעות הוא דליכא למימר מוליה לוקח גריס כיון דהמהט עמו דאי תקפה ברשותיה ובסוף פירקין (ד' ע"י) נמי אמרינן גבי רבון דידיב זוי לחמרא בשתרי ומחברי להו בטבת וקאמר לחמרא יבבי וחלח לא יהבי ואין לחלק בין מוכר בשתרי ולוקח בטבת לשאר השנה דבמוכר פירות לא קמפליג בין קודם בטבת לאחר טבת לכך גראה דתקפה דגבא לאו היית שחתמין אלל קלוקל בטעמא כמו יין המכר בטבת דמוכר פירות דאיתו שחתמין אחר תשרי מהשרי היה עומד להחמין כדאמר בסוף פירקין וראוהו וזו מקח טעות אבל תקיף דהכא אין זה הקלוקל ראוי לעמוד מחשיב ואין זה מקח טעות ועליו יהיב זוי והוי תקפה דהכא כי ההוא דהמוכר פירות דאמר רבא האי מאן דובין חבייתא דתמרא ותקוף בו דללו היית התמין דבעי בתר הכי תלא מאי ואלף על גב דבהדיא דברכות (ד' ה) רב הונא תקיפא ליה ארבע מאה דני דתמרא וזו התמין דקאמר אייקי' חלא מ"מ כך דהכא לאו היית התמין כדפי' מאי א"ל לך לקמן (ט"ז) טעמא דמשיקרא חלא חלא חישוק ליה דאפילו בתקפה דליכא למימר הכי שרי להטות כדאמר הכא כיון דקביל עליה ויקרא חולא קרוב לזה ולזה הוא ו"ל דקלוקל של חיתום שכיח הלכך אע"ג דמקבל עליה ויקרא חולא הוא

חזינה גמ"ל דממילא קא רבו, כיון דליתנהו בהדיא ישעתא אסור איכא דאמרי אמר רבא כיון דממילא קא רבו והתניא אסור וכך אסור חסם לאו מיניה קא רבו - דשקיל ליה להאי ואתי אחרניא בדוכתיה הנה מיניה קא רבו דכי שקיל ליה להאי לא אתי אדרניא בדוכתיה / ואמר אב"י שרי ליה לאוניש למימר ליה לחבריה "הילך ארבעה זווי אחבייתא דתמרא א"ל תקפה ברשותך א"י יקרא אי זילא ברשותי" א"ל רב שרביא לאב"י האי

כ"ק קימ :

ו"ש' טו"ס' כ"ב' ז"ה :
וא"ל ייז'ן

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

פי' הא דרב פפא

כז א מיי' פ"ז מלכות
מלוה ולוה הלכה ו
וע"פ טו"ש י"ד סי'
קד' ספ"ד :

כז ב מיי' שם הלכה ו
וע"פ טו"ש י"ד סי'
מקנה סמנ' שם טו"ש
י"ד סי' קד' ספ"ד :

כז ג מיי' שם הלכה ו
מג' שם טו"ש
י"ד סי' קד' ספ"ד :

כז ד מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז ה מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז ו מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז ז מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז ח מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז ט מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"א מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ב מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ג מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ד מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ה מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ו מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ז מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ח מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז י"ט מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

כז כ מיי' שם טו"ש
שם טפ"ד :

והלכתא כרב חמא אור"ח הלכתא נמי כר"ג כשרא מדקתמר
לקמן (דף ס"ז) לית הלכתא כשרא דפסולא מכלל
דבהך הוי הלכתא ואל דנקב הכא הלכתא כרב חמא לא אחר
לאמשיקא חללא לחשיק דרב פפא והיינו טעמא דר"ג לא שרי אללא בדלא
קן אלל רב פפא ורב חמא חיירי
אפילו בקן או כשהשער קבוע דהוי
קקן ורב פפא אשיקויה דרב נתמן
קאי דשאי הכא דקן לה ולא גרסי'
במילתא דרב פפא טרשא דידי ודאי
שרי דמשמע לישנא דרזאי דיותר שרי
מדרב נתמן אללא גרסינן טרשא דידי
שרי וזי גרס ליה איכא למימר
ללכברא דרב פפא דלא חיל בהך לוקח
שרי עפי אלל לפי האמת דרב נתמן
שרי ודב פפא חסור וכן פסק רב
האי גאון כבער מ"ב דהלכתא כשרא
דרב נתמן [א] אך פירש טרשא דר"ג
בע"א ממה שאט מפרשים :

והלכתא כרב חמא והלכתא *כרבי אלעזר
לוי דמיהו: **מתני'** מכר לו את השדה
ונתן לו מקצת דמים ואמר לו אימתי שתרצה
הבא מעות וטול את שלך ואמר: הלוהו על
שדהו ואמר לו אם אי אתה נותן לי מבאן
ועד שלש שנים הרי היא שלי הרי היא שלו
וכך היה ביהוסבן וזוין עושה ע"פ חכמים:
גבי מי אוכל פירות? **רב הונא** אומר מוכר
אוכל פירות ולא פליגי **הא** דאמר לבי מיתית
קני **הא** דאמר לבי מיתית קני מעבשיו **הני**
רב ספרא "ברבית" **דבי רבי** חייה **פעמים**
ששניהם מותרין פעמים ששניהם אסורין
ופעמים שהמוכר מותר ולוקח אסור **ופעמים**
שהלוקח מותר ומוכר אסור עליו **רבא** בתריה
יפעמים ששניהם מותרין **דאמר** ליה קני
כשיעור וזוין **פעמים** ששניהם אסורין **דאמר**
לבי מיתית קני מעבשיו **ופעמים** מוכר מותר
ולוקח אסור דאמר ליה **לבי** מיתית קני
פעמים שהלוקח מותר ומוכר אסור **דאמר**
ליה קני מעבשיו וזוויא ליהו הלואה גבך
מאן חמא שניהם אסורין **אמר רב הונא**
בריה דרב יוחנן **דלא** ברבני יהודה **דאי**
רבי יהודה הא אמר **אמר** ר' יצחק **אחד** ברבית
מותר: **משכן** לו ביתו **משכן** לו שדה **ואמר**
לו כשתרצה למוכרה **לא** חמכרם **אלא**
לי בדמיהם הללו **אמר** ר' יוחנן **מחמכרם**
תנא בדמיהם הללו **אמר** רב **הונא**
בריה דרב יוחנן **דלא** ברבני יהודה **דאי** רבי
יהודה האמר **צד** אחד ברבית **מותר:**
אמר לו ביתו **מכר** לו שדה **ואמר** לו **לכשיהיו**
לי מעות החזירים **לא** אסור **לשניהם** לך **מעות**
אחזירים לך **מטבא:** **מאן חמא** דאמר רב **הונא**
בריה דרב יוחנן **דלא** ברבני יהודה **דאי** רבי
יהודה האמר **צד** אחד ברבית **מותר** מאי
שנא **רישא** ומי **שניא** אחר **רבא** **רישא**
דלא א"ל **מדעתיה** **סיפא** **דא"ל** **מדעתיה:**
הא **גבך** **דובין** ליה **ארעא** לחבריה **שלא**
באתריות **חוייה** דהוה **קא** עציב **אמר** ליה
אמאי עציבת **אי** טרפו לה **מינך** מגבינא
לך שופרא **שבחא** ופרי **אמר** אבימר

פסומו
והיכא דאמר ליה קני מעבשיו וזוין ליהו הלואה גבך הרי קטייה לו
מעבשיו והלכתא מוכר פירות הרי הוא ברבית משכן לו בית
היה: **דמיהם** פלגין פסקו לו דמים מעותים להוסיף לו על מעות הלואה
להגמיתה לו אם בא למכרה: **צד אחד** - האי נמי דלמא לא ארי
ליד רבית - ללא ירלה למוכרה לעולם ולרבי יהודה אם ירלה
למוכרה מותר לזה לקבלה בדמיהם שפסק דמהחילת הגאון לז
אחד הוא דהוה ברבית: **מכר לו בית** - ונתן לו כל דמיו: **ואמר** לו -
מעותיך: **אפס** - דמילתא שתיך זה מכר וכשאלו פירות, שכר מעותיו עומד וטול:
לכשיהיו לך מעות החזירים לך: **לכשיהיו** לך מעות החזירים לך: **מטבא** -
מותר. ולקמייה מפרש טעמא: **מאן חמא** - אליוס קאי: **פ"ג דאמר** ליה **מדעתיה**
נמי חזר וקבל מעותיו עבשיו שלו היתה וחסור ומוכרה לו, ואכל רישא שע"כ לרבי
להחזיר מעיקרה לאו מוכר הוא: **שלא** כשחמכר - שם
יערפכה בעל קוץ שכי לא אחזיר לך כלום וכגון דפריש ליה הכי בהדיא בשטר,
דאי מחמכר הוא מוקמינא (לעיל ד' ע"ב) כשחמכר דאמר
אחריות טעית סופר: **מגבינא שופרא שבחא ופרי** - מעידיה שבכסיי
אפרע לך אף את השבט שחשיבה והפירות שיטרפו ממך:
פסומו

[לעיל ס"א
תפ"ד ו'
לעיל ס"ב]

* מקשה כד פוקח
במס' מורה

* וזוין דאמר
הפקול הוא
(א) חמא דכ"ז כ"ג
(ב) חמא דכ"ז כ"ג
(ג) חמא דכ"ז כ"ג
(ד) חמא דכ"ז כ"ג
(ה) חמא דכ"ז כ"ג

[לעיל ס"ב
ס"ג]

[לעיל ס"ג
ס"ד]

[לעיל ס"ד
ס"ה]

[לעיל ס"ה
ס"ו]

[לעיל ס"ו
ס"ז]

[לעיל ס"ז
ס"ח]

[לעיל ס"ח
ס"ט]

[לעיל ס"ט
ס"י]

[לעיל ס"י
ס"יא]

[לעיל ס"יא
ס"יב]

[לעיל ס"יב
ס"יג]

[לעיל ס"יג
ס"יד]

[לעיל ס"יד
ס"טו]

דגרות הבית
(ח) חמי' דים לא וכו'
ו"ל דמאי דמוק' לה דאי'
קני מעבשיו א"ש :

[הא חן נחמתי' הללו
כ"ג]

[לעיל טעמיהו]

א"י חקיים טעמיהו א"ש:
קולא מ"ל גזמא קרא
לר' תנאי לר' תנאי א"ש
תנאי לר' תנאי

ג"ל גבי מלוה

דגרות הגריא
[א] חמי' סרה ולכתא.
אך פירש כ"י. ר"ב
שני ענין עושה דרי'
נחשי כבער של יוסן
ופריך כשתי' ומשי'
דכין לא קן אלל כמו
שפיח כבער או תפול לא
יחייק או ויקארי' אם
מעבשיו כ"י. ודעת
הרמב"ם ורמב"ן כדעת
הרי"ף ועי' נתנתות
ועי' כ"י ד"ה חמ"ט:

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

אין מקבלין לאן ברזל מישרל מפני שהוא רביע. [א] פ' בקונטרס כל האחריות נכסים על המקבל ושם אוחס במעות עליו וכל זמן שאין טוחן לו מעותיו חולקים השכר ואע"פ דמסקה יתירל היא דהא תנא ליה (נעיל 97 סה) אין מושבין טווי למחית שכר משום חורה אור

מתני' אין מקבלין לאן ברזל. כל האחריות הנכסים על המקבל ושם אוחס עליו במעות וכל זמן שאין טוחן לו מעותיו חולקים השכר ואע"פ דמסקה יתירל היא דהא תנא ליה (נעיל 97 סה) אין מושבין טווי למחית שכר משום חורה אור

מתני' אין מקבלין צאן ברזל מישרל מפני שהוא רביע אבל מקבלין צאן ברזל מן העכו"ם *יולין מהן ומלוין אותן ברביע וכן בגר חושב. מלוה ישראל מעותיו של עכו"ם מדעת העכו"ם אבל לא מדעת ישראל: **גבי למימא דברשותא דמקבל קיימא**

ורמינהו *ידימקבל צאן ברזל מן הנכרים ו**לדחות פטורין מן הבכורה אמר רבא** לא קשיא **דלמקבל עליה אונסא וזולא הא** דלא קביל עליה אונסא וזולא, א"ל רבא אי רבירי עליה מזה אונסא וזולא **צאן ברזל** קביל ליה, ועוד אדחני סיפא **אבל מקבלין צאן ברזל מן העכו"ם** *ליפלוג בדידיה במה דבריי אמורים דלא קביל עליה, אונסא וזולא אבל קביל מרה אונסא וזולא שפיר דמי, אלא **אמר רבא** אידי ואידי דלא קביל עליה מרה אונסא וזולא וגי בכורות היינו מעם ידולות פטורין מן הבכורה יכיון דאי לא יהיב זוזי אריי **נבירי** תפיס לה לבהמה, ואי לא משכח לה לבהמה תפיס להו לולדות והוי ליה יד נכרי באמצע יוכלידי נכרי באמצע פטור

מין הבכורה *מריבה והנו בגשך ותרביחיה לזונן דלים יקבענו מאי לזונן דלים? אמר רב כגון שבור מלכא, אמר רב נחמן אמר לי הונא לא נצרכא אלא *דאפילו רביה דעובד כוכבים איחביה רבא לרב נחמן *לנכרי ויהנה חשדן מאי חשדן? לאו חשדן? לא סגי דלאו הבי? לאפוקי אויך דלא אויך בהדיא כתב ביה ולא אויך לא חשדן לעבור עליו בעשה ולא תעשה, איתביה לזין מהן ומלוין אותם ברביע וכן בגר חושב אמר רב חייא בריה דרב הונא לא נצרכא אלא בכרי

הנהרות הגר"ח (ה) בני דלא קביל עליה מזה אונסא וזולא אבל קביל עליה מרה: (ב) רש"י ד"ה למימא וכו' מדקמי מפי שנהא:

הנהרות הגר"א [א] תוס' ד"ה אין סיפא כ"ו, ר"ב וכו' פ' אונסא וזולא (ועמ"ש רבינו ג' ל' ל' ח"א י"ד ר"ס קפ"ו): **הנהרות הגר"ש** גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ח** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

הנהרות הגר"ח גליון הש"ס. י"ט א' גמ' דלפי כהן דעמ"ש. ד"ה עין מכות דף ט"ז: **ל' פ' ח"א** ט"ז ר"ס קפ"ו **הנהרות הגר"ש** ד"ה מקמי שנהא

לעכו"ם

ק"פ א ב מ"י פ"ט
מכלות מלוה וזהו
כלכלה כמ"ב לח"ץ ק"כ
טו"ש י"ד ס"י ק"ט
ס"י ח :

ק"ב נ מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
ס"ג טו"ש י"ד
ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב ה מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב ז מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב ח מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב ט מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"א מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"ב מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"ג מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"ד מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"ה מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

ק"ב י"ו מ"י ט"ז ס"ז הלכה כ'
טו"ש י"ד ס"י ק"ט ס"ד ח :

מצאו ישראל חמד אמר לו תנס לי ואני אעלה לך כ' . ואם
חאמר מאי איריא ואני אעלה לך אפילו אמר אני אעלה
לנכרי חסור דלא שרי אלא בהעמידו אצל נכרי כיון דמלוה מעותיו
לחבירו כדי שפרע לנכרי רבית בשבילו פשיטא דהי רבית דאפילו

לא היה המלוה חייב לנכרי רבית כיון
דמשכר הלווה טמן לנכרי הרבית
פ"ט המלוה הרי הוא כענותן למלוה
עלמו מדין פרע כמו מן מנה לפלוני
ואקדש איך לך דמקדשה מדין ערב
בפ"ק דקדושין (דף ז') וכן קשה
בסיפא וי"ל דנקט לך משום העמידו
לאשמועינן רישא דאפילו מקבל
ישראל רבית שרי כיון שמקבלו בשביל
נכרי וכן בסיפא כשהעמידו אל
ישראל חסור אפילו מקבל הנכרי רבית:

בשרמא סיפא לתומרא . הימנה
אמאי לא הוי רבית
גמור כשהעמידו אלל ישראל אפילו
מקבל הנכרי רבית שהרי נעשה
ישראל שני שלוחו של ראשון לקבל
חובו מיוד ש נכרי וי"ל דאפילו שיוכל
לזכות לחבירו וזכה מיהא הכא אין קבלתו
מן הנכרי וזכה לישראל חבירו דהיי
אם היה נכרי מפקיד מעותיו היה
יכול לזכות לחבירו השתא מיהא
שהנכרי אינו מפקידן אלא בא לזכות
מעותיו למלוה על ידי זה הלווה אין לו
כח לזכות שחס כן היה ישראל המקבל
שלוחו של נכרי לזכות במעותיו של
ישראל ואין שליחות לנכרי וי"ל להיות
מוחר אפי' העמידו אלל ישראל אי
לזו לתומרא אמרינן דיך שליחות
לנכרי אלא רישא אמאי שרי בהעמידו
אלל הנכרי כיון דלזו שליחות לנכרי
נמלא דישארל שני לא זכה בקבלתו
לנכרי ואינו חייב לנכרי כלום אלא
לישראל ע"כ כשנקטן רבית לנכרי הרי
הוא טמן עבור ישראל המלוה ופטריו
גד הנכרי והוי כטמן לישראל עלמו

ומשני דאמר ליה הניחש פ"ג קרקע
והפטר והלוה יעלם מעל גבי קרקע
בציווי הנכרי להחמייז לו קרן ורבית
ואפילו עלה הפקיד ישראל המעשה
כשתנס פ"ג קרקע והוי עדיין שלו
כשטרע לנכרי רבית אינו בשביל
ישראל ראשון שהרי כבר פטרו הנכרי
אלל כשלא הניחש פ"ג קרקע אלל אמר
אן לפלוני ישראל והטעם ואני אעלה
עמו שיתן לי קרן ורבית היה חסור
אפי"פ לפיכך את הראשון שהרי כבר
פטרו הנכרי מכל מקום כיון שקבל
המעשה מיד ישראל הראשון שהיה
עד עתה המעות בחאריעותו נראה
כטמן לו רבית אפי"פ שאינו מתנסה
עמו אלא הנכרי :

בגון שגא ונתן צד . ואמר רבתי
חס דהשתאו לו לא אמרינן סיפא לתומרא
כדוהא אמרינן מעיקרא אלל מיירי נמי
בגון שגאל ונתן צד שקיבל ישראל המעות
מן הנכרי ונתנס לחבירו וקמ"ל דלא אמרינן
לזכות מיהא כמ"ב לח"ץ ק"כ טו"ש י"ד ס"י
ק"ט ס"ד ח :

ערב למאן איילמא ערב לישראל *והא תנא
*אלו עורבין בלא תעשה המלוה והלווה
הערב והעדים אלא לנכרי ויבין דדיניה

דנכרי דאזיל בטר ערבא, איהו נידון דקא
שקיל מיניה רביתא: אמר רב שששת ישקיבל
עליו לזון בדיני ישראל, אי קיבל עליו לזון
בדיני ישראל רבית נמי לא לשקול: אמר רב
שששת שקיבל עליו לזון ולא קיבל עליו לזון:
מלוה ישראל מעותיו של נכרי מרעת הנכרי
כי : ונתן רבנן מלוה ישראל מעותיו של

נכרי מרעת הנכרי אבל לא מרעת ישראל
כי עד ישראל שלוח מעות מן הנכרי ברבית
וביקש להחזירם לו, ומצאו ישראל אחר ואמר
לו תנס לי ואני אעלה לך כדרך שאתה
מעלה לו חסוד, ואם העמידו אצל נכרי מותר
ובין נכרי שלוח מעות מישראל ברבית
וביקש להחזירם לו מצאו ישראל אחר ואמר
לו תנס לי ואני אעלה לך כדרך שאתה
מעלה לו חסוד ואם העמידו אצל ישראל

חסוד בשלמא סיפא לתומרא אלל רישא כיון
דאין שליחות לנכרי איהו נידון דקא שקיל
מיניה רביתא: אמר רב הונא בר אבא
משמיה דרב אחא ברית דרב איקא הכא
במאי עסקין לכונן דאמר ליה הניחש על גבי
קרקע והופטר, אי הכי מאי למימרא? אלא
אמר רב פפא יכנון ונתן ונתן כ"ד, ואכתיו
מאי למימרא? מהו דתימא נכרי גופיה כי
עביד, אדעתא דישארל קא גמיר ויהיב קמ"ל
רב אשי אמר כי אמרינן אין שליחות לנכרי
הני מילי בתרומה אבל בכל התורה כולה
יש שליחות לנכרי, ומה דרב אשי *ברותא
דיא מאי שנא תרומה דלא יכתובי *אחם נמדרב

גם אחם *מה אחם בני ברית אף שלוחכם
נמי בני ברית שליחות דכל התורה כולה
נמי בתרומה נמרינן לה, אלא דרב אשי
ברותא היא איכא דאמר *אמר רב אשי כי
אמרינן אין שליחות לנכרי הני מילי אינהו
לדידן אבל אנן לדידהו הוינא לזו שליח
והא דרב אשי ברותא היא מ"ש אינהו
לדידן, אלא דכתיב אחם, גם אחם לרבות
שלוחכם: מה אחם בני ברית אף שלוחכם
בני ברית אנן לדידהו נמי מה אחם בני ברית
קאמר, אלא הא דרב אשי ברותא היא ברית
אמר נהי דשליחות לנכרי לית ליה זכיה
*מדרבנן אית ליה מירי דהוי אקמן קמן לא

אף על גב דלית ליה שליחות
אית

ערב למאן . מי הוא המלוה שאני מותר לפשות לו ערב: אלל
עובדין . משום לא תשימונן (שמות כג) : וזה כיון דנכרי כנס ערבא
אזיל . אינו חובב אלל את הערב: הוא ניסו דשקיל רבית . ערב
זה הלווה מן הנכרי וחזר והלווה לישראל: לזון כדיני ישראל . [א] יתבב

תורה אור
מון הלווה תפלה וכשלא ימלא אללו
יגבה מן הערב והשתאו אין הערב
לוה מחמילה הלכך כי פרע לנכרי
היהיא שעתא הוא דאזושיה לחבירה
ומאי דמוזיק ליה שקיל מיניה : אסור .
דהוא ניסו דקא דמוזיק ליה ברבית :
ואם העמידו אלל כדפי' שישארל
טהטו לחבירו בנזות הנכרי : מותר .
דשלוחו הוא: ואלם העמידו אלל ישראל
אסור . ואף על פי שקיבלם זה מיד
נכרי משום נכרי שליח של ישראל

שלוחו של אדם כמותו: בשלמא סיפא .
דקתיא אס העמידו אלל ישראל חסור
דמשמע שנכרי זה מחוב שלוחו של
ישראל חומרל דרבנן הוא למיסר
דהא דקי"ל דשלוחו של אדם כמותו
בשולח ישראל ושלוח ישראל נאמר
דמסורמה גמרינן בפרק שני דקדושין
(דף מה) : אתם גם אתם לרבות
דשוחכם את אתם שני ברית אף
שלוחכם בני ברית : אלל רישא .
דקתיא אס העמידו אלל נכרי מותר :

כיון דאין פורס שליחות לנכרי .
וישראל מישארל קיבלם הוא ניסו
דשקיל רבית : דאמר לו נכרי .
לישראל ראשון : הניחש על גבי קרקע
והפטר . וכן עשה ומנס מעלם ישראל
שני : וכן שגא ונתן סוכרי צדי .
וקבלם מן הראשון ונתנס לשני :
אדעתא דניסו דישארל . שהרי הוא
הביאו אללו והוי נכרי שלוחו ונחמיר
מדרבנן למיסר כדמתמרינן בסיפא :
שליחות דכל ספורא כונס . שיהא
שלוחו כמותו : מסרומה גמרינן
לס : בקדושין : אלל און לדידו :

כגון רישא דבריייהא הוי שליח וסיפא
לתומרא כדאמרן : און לדידו נמי .
מה אתם בני ברית ואתם היינו
שלוחים אלל בנאמר שלוחים אלל
בשולח ישראל ושלוח ישראל . מאן
דגריס הכא אף שלוחכם בני ברית
ממשכב : ונבב מדרבנן אפי' ליב .
שיהא ישראל וזכה לזון נכרי הלכך
ההוא ישראל וזכה ליה מדרבנן בהלואה
זו מישארל קמן ליה ליה שליחות .
דכי כחב שליחות, בגדולו כחב, ברלו
לתרסו שיהא הקדשו הקדש דויבדיו חל,
דגבי הקדשות וגדריס "איש" כתיב
וגבי "תלומה" "מאה כל איש אשר
ידבנו לבו וגו'" (שמות כה) :

אף על גב דלית ליה שליחות
אית

אלל
אית
אף על גב דלית ליה שליחות
אית

[גיל דודן]

לקמן טס :

א ובי כאלו
ב ובי כאלו
ג ובי כאלו

ה ובי כאלו
ו ובי כאלו
ז ובי כאלו

ח ובי כאלו
ט ובי כאלו
י ובי כאלו

יא ובי כאלו
יב ובי כאלו
יג ובי כאלו

יד ובי כאלו
טו ובי כאלו
טז ובי כאלו

יז ובי כאלו
יח ובי כאלו
יט ובי כאלו

כ ובי כאלו
כא ובי כאלו
כב ובי כאלו

כג ובי כאלו
כד ובי כאלו
כה ובי כאלו

כו ובי כאלו
כז ובי כאלו
כח ובי כאלו

כט ובי כאלו
ל ובי כאלו
מ ובי כאלו

איזהו נשך

פרק חמישי

בבא מציעא

עב

עין משפט גד מצוה

א"ל ליה וזיה : דתנן זכין לקטן בפרק מי שמת (ב"ב דף ק"ט) :
ווקטן עליו במלוג . לאחר זמן חיוב עמו על הרבית וזוקף הכל
ביחד במלוג וכח לו שטר עליהם "כך וכך אני חייב לפלוני" וגובה
את הרבית . דמשעת וקפיה היו ככבו : **בין כך ובין כך** . אפי"ל

פליג וטעמא דמפרש ואזיל שלא
יאמרו כו' : שטר שיש בו רבית .
שכחבו בו פלוני לזה מפלוני מנה
ברבית כך וכך פלוני פלוני : המוקדמין
למלוה : פסולין . דבעי למיטרף לקוחות
מומן הכחוב בו ועדיין לא הלוה
ושטר הלקוחות קודם למלוה וזה
מוציא שטר והוא קודם והוא שקר :
פסולים . ואינו טורף מן המושעבדין
ואפי"ל מן המלוה למלוה : ר"מ היא .
דקיים הימירא אלו איסורא : שמה
יגבה מן זמן ראשון . דאיכא דלא
מטיק אדעתיה לדקדק כל כך בזמן
הלוה לומר למלוה "שטרך מוקדם
ומקחי קדם להלוה" : פרידסא . כרס :
כדישנא . אטמין : ואמריב לגומב
הא בדי . ואפד שטר המכירה ואבא
מכח שטרך על ג' שנים דכתיב
לא מניעה למיזהר בשטרך : אול .
בעל הכרס : אקנייה במתנה בעדים :
לכנו קטן . כדי שלא תהא מניחה
מכירה ששולח שטר מכירתו זה
יוליא שטר ומזמן ולא גילה
הדבר : **זוני** . מעות שהוא חובע
ממו שמוציא עליו שטר שמכרת
לי כרס שאין שלך וקבלת ממומי
ובתבא לי אחיבוס : פלוני בשטר
דמו . דהא כתב ליה אחיבוס :
מודה

א"ת ליה זכיה מדרבנן הכא נמי לא שנא
ולא היא . וישאל אתי לכלל שליחות עכו"ם
לא אתי לכלל שליחות . וחנו רבנן **ישאל**
שלוה מעות מן הנכרי ברבית וקפן עליו
במלוה ונתגיייר . אם קודם שנתגיייר וקפן עליו
במלוה גובה את הקרן וגובה את הרבית . ואם
לאחר שנתגיייר וקפן עליו במלוה גובה את
הקרן ואינו גובה את הרבית . **ובני נברי שלוה**
מעות מישאל ברבית וקפן עליו במלוה
ונתגיייר : אם עד שלא נתגיייר וקפן עליו
במלוה גובה את הקרן וגובה את הרבית . אם
משנתגיייר וקפן עליו במלוה גובה את הקרן
ואינו גובה את הרבית . **ויסי אומר** : נכרי
שלוה מעות מישאל ברבית בין כך ובין כך
גובה את הקרן וגובה את הרבית . אמר רבא
אמר רב חסדא אמר רב הונא הלכה כרבי
יוסי אמר רבא מאי טעמא דרבי יוסי : כדי
שלא יאמרו "בשביל מעותי נתגיייר וה' חנו
רבנן" . **ישטר שכחוב בו רבית קונסין אותו**
ואינו גובה לא את הקרן ולא את הרבית
דברי רבי מאיר ותכבוס אומרים : **גובה את**
הקרן ואינו גובה את הרבית . במאי קמיפליג
בבי מאיר סבר קנסינן התיירא משום איסורא
ובבנן סברי לא קנסינן התיירא משום איסורא
* חנו החם ושטר חוב המוקדמין פסולין

אמאי פסולין נהי דלא גבו מוזמן ראשון ויגבו
אפי"ל תימא רבנן וזוהי שמא יגבה מוזמן ראשון *
פרידסא דהרביה (ה) אכלה תלת שני , א"ל "אי מוכנית לא גיהלי מוטב ויא
לא , כבישנא לה" . ישטר משכנתא ואמינא ליקוחה היא בידא אול קם
אקנייה לכנו קטן והדר ובנה גיהליה , יובני , ודאי לא הוי זבני , זווי : במלוה
בשטר דמו וגובה מנכסים משועבדים או דילמא * במלוה ע"פ דמו ואינו
גובה מנכסים משועבדים אמר רבינו ולא היינו דרבינו אפי"ל אמר ר' אפי
מודה

שטר שיש בו רבית קונסין אותו ואין גובה לא את הקרן ולא
את הרבית . פרידסא דאין גובה ממשעבדי אבל מכני חרי
גבי ע"פ אותו השטר דעדים אינם פסולים דאינם עדי חמס . דאין
מרויחים כלום בדבר וקשה
המוציא שטר שיש בו רבית יקרעט
בא לב"ד יקרעוה והשתא אי גבי
בזה מכני חרי אמאי יקרעוה וימטו
עד שיגבה בו קודם וי"ל שאבד
להשתאו מיהו נראה דר"מ קיים
לגמרי ולא גבי ביה כלל כמו שטרי
חוב המוקדמים דמוקמינן בסמוך
כר"מ ואף על גב שגס שס פי'
בזקנטרס דאין פסולין אלף לגבות
ממשעבדי אין נראה דפסולין משמע
דלא גבי ביה כלל והא דפריך נהי
דלא גבי מוזמן ראשון יגבי מוזמן שני
הוא מני למימר נמי נהי דלא גבי
ממשעבדי יגבי מכני חרי אלף
רבוהא פריך דאפי"ל ממשעבדי יגבי
מוזמן שני ובסמוך דפריך אשכחא
דפרידסא אלף הא דלמר רבי יוחנן
גזירה שמה יגבה מוזמן ראשון תימא
דלא יתן ליכתב ולא משני משום
דטעמא דלא יתן ליכתב לא מהני
אלף דלא גבי ממשעבדי משום דס"ל
דודאי מהני לפסול לגמרי ולא גבי
בזה כלל והא דלא מיבעיא ליה אלף
אי גבי ממשעבדי אבל מכני חרי
פשיטא ליה דגבי אף על גב דלא יתן
להכתב ההם הוא דפשיטא ליה דגבי
היינו משום שהמוכר היה מודה
ללוהק שלא פרע ועוד נראה דאפי"ל יס
עדים אחרים או שחיוב מודה אפי"ל
קיים ר"מ דהכי משמע דאין גובה
קרן דומיא דרבית ובתוספתא (ס)
נמי משמע דאפילו במלוה על פה
קיים דקתני המלוה את חבירו ברבית
ובא לפני ב"ד קונסין אותו ואינו
גובה לא את הקרן ולא את הרבית
שהיה ר"מ אומר שטר שיש בו רבית
כו' ובפי' המניח (ג"ק דף נ) נמי
מדמינן להווא דקנסו גופן משום
שכחן דמפסיד גוף המזמן הוא הדין
דקיים בגוף המלוה אפי"ל שיש
ולכך

לרחות דהס עבירה נעשית בגוף המזמן יותר מכאן דכאן עיקר עבירה בשטר כדלמרינן הסם
לא קנסו אלף בשטר ומיהו רבנן נראה דודאי לא קנסו כלל ומשמע לכאורה דגבי לרבנן בשטר קרן אפילו ממשעבדי ור"מ נמי לא
פליג אלף משום דקיים ותימה דלמאי אין העדים פסולים כיון שעובדים על לא חשינון (שמות כז) אפי"ל שאין מרויחים יס להם
לפסול מידי דהוא אשכחין אול נבילות להכעיס דק"ל (סנהדרין דף כו) כלבני דפסול והא דלא חשיב לכו בפרק זה בורר (סס דף נד)
ה"ל לא חשיב ליה אלף הוי בכלל מלוה הנאה ברבית וזהו העדים עם הרבית והעדים לא ידעו דא"כ בסמוך דקאמר
שאין רבית מפורש בשטר אלף כתב הסם פלוני חייב לפלוני מנה וכלנו הקרן עם הרבית והעדים לא ידעו דא"כ בסמוך דקאמר
ר' יוחנן דמודו רבנן בשטרי חוב המוקדמין גזירה שמה יגבה מוזמן ראשון ה"ג עגור שמה יגבה רבית בחרות קרן ואין לומר נמי
דכיון שהרבית מפורש בשטר אין העדים עוברין על לא חשינון כיון דידעין העדים דבית דין לא יגבו על ידם רבית ולכך השטר כשר
והא דתנן במתני' (לבקמן דף עה) דעדים עוברין הייט כשאין ניכר הרבית בשטר ויודעים עדים שיש בו רבית דהא אהאי שטרא
גופי' אמרי' בפרק המניח (ב"ק דף נ) ובפרק המוכר פירות (ב"ב דף נד) וס' ד"ה וחמסי' דמשעת כתיבה עבד ליה שומא וי"ל דלחייבי
הכא ברבית דרבנן ולא מיפסלו בחיבור דרבנן כיון שאין מרויחים כלום אפי"ל שבעבירה דאורייתא היו נפסלים אי נמי אפי"ל ברבית
דאורייתא יס להכשיר דשמה לא חשינון לחישי במלוה משמע לכו ולא בעדים ולכך כשרים כדלמרינן נמי (ג"ל דף ה) לא חממוד
לחישי כלל דמי משמע לכו אלף קשה ההיא דשטרי חוב המוקדמים היך העדים כשרים דמוקמינן לה כר"מ אבל לרבנן גובה מוזמן
שני ולר"מ נמי הוי גובה אי לאו משום דקיים ורבי יוחנן נמי לא קאמר דפסולים לרבנן אלף משום גזירה שמה יגבה מוזמן ראשון
והלא העדים הללו במתכין חתמו שקר והקדימו את הזמן וי"ל גנון שיש עבדו חשינון עלהיס שהיו אלוסיס מתחמ נפשות או כגון
שאומיס טעינו בשעת המלך אי נמי (ב) בשפירא בין מלא בין חסר ולא חשינון בשטר כבמה בשבת אלף כבמה בחדש :
קונסין אותו ואינו גובה וכו' . ופי"ל דלמרי' בפ' אפי"ל (מכות דף ס) הלכה כר"מ בניזויהו הייט דוקא בניזויהו ולא בקנסותיו והכא
קנס הוא דכ"ג נמי פסקו בהלכות [גדולות] כרבנן דר"מ כמשעבד חבירו ומיקנה חבירו דלם נשא ויוליא לכשיגיע זמנו
לכנסו יכנס ולא כר"מ דלמרי לא יחזיר טולמית (ס"ס דף כו) דהוי קנבא ורואיה מדכני בהחולץ (יבמות דף לו) אם איכנסא לכתן
(לא) [אין] הממיר לגרש כיון שאינו יכול לחזור ולכתום דגרשה אכורה לכהן [וע"ש חוס' ונחסי קדי' ד"ה א"ר עקיבא] : **אמר** אביי לאי
היינו דרבי אפי' דלמרי רבי אפי' כו' . תימה מה ענין דר' אפי' לכאן וי"ל דהכא לא מיבעיא ליה אי גבי ממשעבדי אי לא אלף משום דפשיטא
ליה דנאמן לומר פרעתי משום דלא יתן ליכתב ומיבעיא ליה אי לא גבי ממשעבדי אי לא אלף משום דפשיטא
ועל זה בא אביי להביא מדרבי אפי' דכי היכי דמודה בשטר מהני הודאחו לגבות ממשעבדי אפי"ל שמה היה אומר מוזיק הוא היה לריך קיום
ה"ל הכא גבי פרידסא ולא שייך כאן לגרוס אין לריך לקיימו אלף גרסי' לכו היינו דרבי אפי' דלמרי ר' אפי' מודה בשטר שכתבו גובה מנכסים
משועבדים ולפי זה כשמקשה על רבא מההיא דלשבת קרקעות בלא רבא היה יכול להקשות מיד לכ"ע מ"ש הכא דנאמן לומר פרעתי
ובגמולתא שאינו שלו אותו נאמן כל זמן ששטר מוכר בידו אלף נטר עד לבסוף ומקשה על רבא מנביית משעבדי השניו בפרוש "בבביתא :
ויין

קבו א מ"י פ"ד מל"ג
זכיה ומתנה הלכה
ח טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קבו ב ג ד מ"י פ"ה
מל"ג מלוה מ"ו
סמך לזאון קנז טו"ע
י"ד פ"י קנז :
קבא ח מ"י פ"ד
מ"ו וע"י כמסנה
מל"ג סמך לזאון קנז
טו"ע ח"מ פ"י רמב
א וטו"ע י"ד פ"י קנז
טע"י יח :
קבא ג ו מ"י פ"ד סס
מ"ו סמך טו"ע
ד טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קל ח מ"י פ"י מל"ג
מכירה מ"ו ד סמך
טו"ע פ"ד טו"ע ח"מ
טו"ע קט"ו :
קלא י מ"י פ"ג מל"ג
מלוה מ"ו מ"ו
סמך טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קט טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קט טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קט טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :
קט טו"ע ח"מ פ"י רמב
טע"י יח :

הגהות הב"ח
(ה) ג"כ פרידסא לחכיה
לשטר שיש אלף מל"ג
(ב) חוס' ד"ה שטר וכו'
אי נמי בעיבורא כין מלוה
זקנת קקן - א - אומרינן
זקנין לפרעא מוזמן
איסורא ואל קרין מ
זקן
מ"ן תנא דקתני :
ט"ו מוקדמין אינו זקן
כל מוקדמות

לעיל יח
מסודרין לבי
שביעית פ"י
(מ"ס) ר"ה כ
ח"י כ"ב קנז
קנז (יבמות
כ"ב)
[כ"ט ע"ג]

[כ"ט ע"ג]
[יבמות ע"ג]

[ג"ל ועינינן]
[מז]

[יבמות ע"ג]

ז"ל בבביתא רש"י

איזהו נשך פרק ה' חמישי בבא מציעא

ע"ד הכא

עין משפט גר מצוה

לאו בידו - שאלא ימכוריה לו : דלא לר ומס' - מעות של כל ארס וארס לבד : **שמועטא** - חוסס שרושמיין התנוסס על החציות של יין, שלוקמין הרבה בידו, ושמיטין **אמן** באלוב הפעלים ומוליכין ארון אחת אחת למכור למעות ורושמיין ארסם לדעת שכל הדקמות נמכרות: **ובאשרא ב' למיטני** - שרגילין לרשום על מנה שבכר זה סהא קמיה לובאלו משך קני: **מוסר** - שמי מלאכות: **שופט עמו** - ושפ"ט שלל ילא השער דהא יש לו, אבל ממוסר שלל כאון לו דמי :

הכא לאו בידו - מנאן מקשה ר"ח לפירוט הקונט' דערק זה בורר (מסנהדין דף כד: ושם ד"ה בל) גבי משחק בקוביא דקאמר הכס דלאו אסמכתא היא ופי' הקונט' משום דהכי דמי אסמכתא כגון אס אוכיר ולא אטביד וכגון משליש שטרד דנט פשוט (ב"ב דף קפח. ושם) דסמיך על (לא) דבר כסבור

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

הכא לאו בידו/אמר רבא "הני בי תלתא דיהבי וזוי לחד למוזן להו-מירי וזבן לחד מינייהו, זבן לכולהו, יולא אמן אלא גלגל צר וחתים איניש איניש לחודיה" אבל צר וחתים דלא זבן לא זבן/אמר רב פפי משמיה דרבא "האי פיסומא קניא, למאי הלכתא ר' רבחיבא אמר למקניא ממש רבנן אמרי לקבולי עליה מי שפרע, והלכתא לקבולי עליה מי שפרע, "ובאשרא דנהוין למקני ממש, קנו: היה הנה" תחלה לקוצרים: **אמר רבא** "מחוסר שתיים פוסק, שלש אינו פוסק (**ושמוא**) אמר בידו אדם אפילו מאה פוסק, בידו שמים אפי' אחת אינו פוסק **תנן** **ופוסק עמו על הגדיש** והא **מחוסר** **משדא** בחמה למיבש ולמדיש, ומירא דאמר 'כגון דשדא בחמה ויבש, **ולשמואל** דאמר 'בידי שמים אפי' אחת, אינו פוסק והא מחוסר מירא דבידי שמים היא אפשר בנפוחתא, ועל **העבים של ענבים** והא **מחוסר** **לבי מעצרתא** (א) ולמירא, ולמגד, כרתני רבי חייא ועל **הבומר של יתים** הכא נמי על **הבומר של ענבים**, והא מחוסר תלת: באתרא דהוא דובין הוא דנגיד: ועל **המוזן של יתים**: והא **מחוסר** **מכמר** ועיולי לבי דפי (א) למירא ולמגד, חתני רבי חייא ועל **בומר של יתים** הוא איכא תלת: באתרא דהוא דובין (א) **לחורא** **לנגיד**: ועל **הביצים של יוצר**: אמאי והא **מחוסר** לפי ויבש, עיולי לאתונא' למשרף ולמיפק: כגון דלמלפפה ויבשו והא איכא תלת באתרא דהוא דובין הוא דלמפיק: ועל **הסדר משישקענו בכבשן**: והא **מחוסר** מקלה ואפוקי ומידק: באתרא דהוא דובין הוא דאמר: דאמר: **בידי אדם אפי' מאה פוסק** למה לי 'משישקענו בכבשן' - אימא משראוי לשקעו בכבשן: ועל **הביצים של יוצר**: חנו רבנן ואין פוסקים על הביצים **של יוצר עד שיעשו דברי ר' מאיר** אמר רבי **יוסי בדיא בעפר לבן**, אבל בעפר שחור כגון כפר חנניא וחברותיה, כפר שירון וחברותיה **פוסקין** **אע"פ שאין לזה יש לזה אפ"כ** וזוי מבי מעיילי עפ"א, כמאן א' כר' מאיר האמר עד שיעשו א' כרבי יוסי האמר אע"פ שאין לזה יש לזה לעולם כרבי יוסי ובאתריה דאמימר עשיק עפ"א: **א' דמעילי עפ"א** סמכא דעתיה דרבי לזו וזוי וא' לא סמכא דעתיה: **ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה**: חכמים היינו תנא קמא אמר רבא ימות

כל זה בידו לעשות ומרישא כי מהני אדעתא דלא יהיב (א) לאסמכתא קא' מהני דטועה שלל יבא ליד כך אבל משחק בקוביא לא סמיך אמירי דלא ידע אי נלח אי לא נלח ואפי"ה מהני שמע מינה מספיקא גמיר ומקני והכא משמע איפכא דהיבא דלאו בידו הוי טפי אסמכתא ונראה לר"ח דהכס משום הכי לא הוי אסמכתא דלגב דבעי למיקני גמר ומקני וקשה לפירוט דבההכ (לעיל דף מה: ושם) חשיב אסמכתא להיחל דלס אני חוזר צי ערבוני מחול לך ולא אמרי' מנו דבעי למיקני גמר ומקני ועוד דל"כ היכי דממה בפרק זה בורר (מסנהדין דף כד: ושם) למהי דלחין אחד מהס גמיר דהכס לא שייך האי טעמא ור"ח בעלמו חזר צו והגיה בספר הישר גבי עובדא דשנים שקמרו זה את זה בפרק כמה מוליקין (שם דף לא:) שהקטו זה לזה דלא לא הקטו ליהדרו ביה ור"ח דמי מקומות דקטו בלא קניו בדברים בעלמא כגון בסנהדין (דף כד:) נאמן עלי אבא כו' דכאן נך ממלוקת וכן (שם) דור לי בחיי ראשך לחין יטול לחזור צו הכס דין הוא שיעיל כיון שיש להם חביעה זה על זה והס קבלו עליהם כך את הדין ולא דמי להיבא שאין לו חס חביעה והכס צפ' זה בורר (מסנהדין דף כה:) גבי מפרחי יונים משמע כפי' הקונט' דקאמר ורביבא דאי קאמר בחולה בדעת עלמו הכס (א) דקאמר קיס לי בנפשי דידענא טפי ולהכי הוי אסמכתא משמע היבא דבידו דלרווח היא טפי אסמכתא ומהך דשמעתי נראה לי דלא דמי דהכא הויא בידו ולא בידו דר"ח דמזוי הוא לקטות מכל מקום כיון דתלוי באחרים דלס לא ירעו למכור ממי יקנה הלכך לא גמר ומקני אבל הכס לחין בידו כלל גמר ומקני וכשהיה בידו מכל וכל כגון אס אוכיר ולא אטביד אי גוים לא גמר ומקני עון דאמר דלס חלפא וזוי כדלקמן בפרק המקבל (דף קד:) אבל חלסל במיטבא דלא גוים גמר ומקני ועוד פר"ט דוקא כי היבא דלס אני חוזר צי ערבוני מחול לך והיבא דפירקין לעיל (דף סה:) דלס אי אחא נותן לי מחתן ועד שלס שנים והיבא דמשליש חשיב אסמכתא כיון דגוים שאין מהטין אלא להסמיך חזרו על דבריו שיאמינהו אבל משחק בקוביא

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

קנו א ב מיי"ט מכלות מכינס ב"ג יד סמט שנין ספ ולאו קנה טושע חס ס"י קנד סעיף ב :

לאו בידו - שאלא ימכוריה לו : דלא לר ומס' - מעות של כל ארס וארס לבד : **שמועטא** - חוסס שרושמיין התנוסס על החציות של יין, שלוקמין הרבה בידו, ושמיטין **אמן** באלוב הפעלים ומוליכין ארון אחת אחת למכור למעות ורושמיין ארסם לדעת שכל הדקמות נמכרות: **ובאשרא ב' למיטני** - שרגילין לרשום על מנה שבכר זה סהא קמיה לובאלו משך קני: **מוסר** - שמי מלאכות: **שופט עמו** - ושפ"ט שלל ילא השער דהא יש לו, אבל ממוסר שלל כאון לו דמי :

לאו בידו - שאלא ימכוריה לו : דלא לר ומס' - מעות של כל ארס וארס לבד : **שמועטא** - חוסס שרושמיין התנוסס על החציות של יין, שלוקמין הרבה בידו, ושמיטין **אמן** באלוב הפעלים ומוליכין ארון אחת אחת למכור למעות ורושמיין ארסם לדעת שכל הדקמות נמכרות: **ובאשרא ב' למיטני** - שרגילין לרשום על מנה שבכר זה סהא קמיה לובאלו משך קני: **מוסר** - שמי מלאכות: **שופט עמו** - ושפ"ט שלל ילא השער דהא יש לו, אבל ממוסר שלל כאון לו דמי :

לאו בידו - שאלא ימכוריה לו : דלא לר ומס' - מעות של כל ארס וארס לבד : **שמועטא** - חוסס שרושמיין התנוסס על החציות של יין, שלוקמין הרבה בידו, ושמיטין **אמן** באלוב הפעלים ומוליכין ארון אחת אחת למכור למעות ורושמיין ארסם לדעת שכל הדקמות נמכרות: **ובאשרא ב' למיטני** - שרגילין לרשום על מנה שבכר זה סהא קמיה לובאלו משך קני: **מוסר** - שמי מלאכות: **שופט עמו** - ושפ"ט שלל ילא השער דהא יש לו, אבל ממוסר שלל כאון לו דמי :

לאו בידו - שאלא ימכוריה לו : דלא לר ומס' - מעות של כל ארס וארס לבד : **שמועטא** - חוסס שרושמיין התנוסס על החציות של יין, שלוקמין הרבה בידו, ושמיטין **אמן** באלוב הפעלים ומוליכין ארון אחת אחת למכור למעות ורושמיין ארסם לדעת שכל הדקמות נמכרות: **ובאשרא ב' למיטני** - שרגילין לרשום על מנה שבכר זה סהא קמיה לובאלו משך קני: **מוסר** - שמי מלאכות: **שופט עמו** - ושפ"ט שלל ילא השער דהא יש לו, אבל ממוסר שלל כאון לו דמי :

עין למחני דלעיל דף ע"ב

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

קסב א ב ג מ"י פ"ט
מנ"ל מלוב ויהי
הלכה כהנה לאחין קצת
מ"ט"ז י"ד י"ח קע
ט"ף י' :

דלמא רבי שמעון היא כ' . אבל לרבנן בין פסק ובין לא פסק שקיל כההשתא וניהא ליה לחוקמה כרבי שמעון טפי דהשתא לא היו אלא שמי מחלוקת דרבנן כרבי שמעון כ"י יהודה דמהיתין אכל חי מחתי' רבנן היא איכא שלש מחלוקת בלא פסק

ימוס בגמשים אילא בניימו . **בבא מציעא** כל ימות השנה קחמור ופליגי עליה **בבא מציעא** ואומר הגמשים עד שיהא לו למוכר זבל בהשפוט **בבא מציעא** מהירין אף על ימות החמה הן שכל י' לכן זבל שכבר נרקב ועושה בימות הגשמים ונעשה זבל **אבל** בימות הגשמים לא :

קסב דה מ"י פ"ט
הלכה כהנה פ"ט
ט"ף י"ד י"ח קע
ט"ף י' :

דלר' שמעון אין הלוקח יכול לחזור בו כלל אפי' אם הוא רואה לקבל מי שפרע ולרבנן יכול לחזור בו וקאי במי שפרע ולרבי יהודה אפילו מי שפרע ליכא ועוד דסברא הוא לרבנן דרבי שמעון כיון דלא נתקיים המקח בשעת מתן מעות ויכול לחזור הלוקח אפי' לא הוא אלא שיהא במי שפרע אם כן כשהוא השער אפילו במי שפרע לא יהיה דעתיה דלויט' אהרעא ויאל אכל לר' שמעון דסבר דלוקח לא מלי הדר ביה להכי אי פסק כשער הגבוה שקיל כההשתא אי לאו שקיל כדמעיקרא דליכא לויט' למימר לדידה לישקול כההשתא משום דדעתיה דלוקח אהרעא ויאל דהרי נתקיים המקח משעת נתינת המעות לטענין שלא יוכל לחזור אפילו יקבל עליו מי שפרע :

ימות הגשמים איכא בניימו ; **ופוסק עמו כשער הגבוה** : ה"א גברא דיהיב זוזי לנדוניא דבי חמור' לסוף ול' נדוניא, אחו לקמיה דרב פפא, אמר ליה : **אי פסקת עמו כשער הגבוה שקיל בהשתא, ואי לא, שקיל כי מעיקרא, אמרו ליה רבנן לרב פפא ואי לא פסק, שקיל כמעיקרא, מעות ניגורו ומעות לא קנו** : אמר ליה יאנא נמי לקבולי עליה מי שפרע : קא אמר : **אי פסק בשער הגבוה, מוכר קא הדר ביה, מקבל עליה מוכר מי שפרע** : **אי לא פסק, לוקח קא הדר ביה, מקבל עליה לוקח מי שפרע** : **אמר ליה רבנא לרב פפא וממאי דרבנן ה"א דפליגי עליה דרבי שמעון** : אמר ליה רבנא : **לא קנו מעות, לא קנו ואפילו הכי אי פסק כשער הגבוה שקיל כההשתא אי לא פסק שקיל כמעיקרא** : **דלמא ר' שמעון ה"א דאמר מעות קונות ובי פסק בשער הגבוה שקיל כי השתא אי לא פסק שקיל כמעיקרא משום דקני להו זוזי אבל לרבנן בין פסק בין לא פסק שקיל כי השתא דדעתיה דאיניש אהרעא ויאל אמר' ליה אימור דאמר רבי שמעון ביה תרעא, בתרי תרעי מי אמר, דאי לא תימא הכי, מי שפרע בלוקח לרבי**

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

תיפוק ליה דשליח שוייה . ארבי פפא פריך דאמר לעיל אנה נמי לקבל מי שפרע קאמינא ופריך דלא שייך מי שפרע בשליח ולשון תיפוק ליה י' לישב דה"ק דנהי דלא נהבטלו דברי רב פפא מחמת קושיא של רבינא מכל מקום תיפוק ליה דשוייה שליח :

שמועין ליה וכו' תימא הכי נמי והתניא אמר' מקום כך הלכה אבל אמר' חבמיה מי שפרע ביה : מאי "מכל מקום" לאו דלא שניא לוקח ולא שניא מוכר מקבל ענייה מי שפרע אלא כי קאמר רבי שמעון בחד תרעא, בתרי תרעי לא אמר . אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי **ותיפוק ליה דשליח שוייה מעיקרא** ? א"ל בהגרא דובין ומובין : **מתני' ימלוה אדם את אריסו חמין בחמין לזרע אבל לא לאכול שדיה רבן גמליאל מלוח כשער הוול, ולא מפני שהלכה כן אלא שרצה להחמיר על עצמו :**

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

נמי חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

הנהרות הביח
(ה) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי מבי יהיב זוזי כי לא
אוספת דמחירי ידו דמחירי
כאמ' י' זכך וזכך (התנאי)
דער פקוד וזכך א"כ פוסק י'
114- זכך ב' תנאי אמר
פ"א יקב' א"כ כמחירי פ'
דער פקוד :

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

בין חנו רבנן ומלוח אדם את אריסו חמין בחמין לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסוראמאי שניא חנא בינן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד ומאי שניא חנא ברב דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רבא אידי אסברה ניהלי ב' אחרתא דחנא בינן אריסא יהיב ביורא, בין ירד ובין לא ירד כמה דלא יהיב ביורא מצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית, באחרתא ברבא מרי ארעא יהיב ביורא : א"ל לא ירד, דמצי מסליק ליה, וכי קא נחית, לבציר מהכי קא נחית : ירד דלא מצי מסליק ליה אסור. חנו רבנן ואמר אדם לחבירו הלויני

אמר רבי שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון
הוא ר' שמעון

איזהו נשך פרק המישי בבא מציעא

עה

עין משפט
נר מצוה

וקולו לו דמים - כך וכך דמים כשער של עשקיו אמן לך וקאמר
הנא דלם הוולו טעל חטין והיינו דפרטינן והלא קנן וכי הוולו נמי
יעול דמים שקלן דהא כמו חופיה זוי הוא: **במתני' אבל אומב**
הלוני עד שיבא בני - דכיון דיש לו שפיר דמי דהא סאה בסאה

הלוני - כור חטין ואני אמן לך לגורן אסור - דחיישינן שמא
תתייקר אט"פ שאלו און רגילו להתייקר:
ולית - הלכמה כותיה - ונראה דהשתא ק"ל כ"י יתכן דלפילו
שאון לו אלף סאה ליה הימנו כמה כורין דברייתא דרבי חייה

קסר א ב ג מ"י פ"י
מל"ג מל"ה ונה
פ"ג ד ג כפ"ג (אין קנן
טושי"ע י"ד פ"י קסב
ספ"ג א:

קסר ד מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ב:

קסר ה מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ד:

קסר ו מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ה:

קסר ז מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ו:

קסר ח מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ז:

קסר ט מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ח:

קסר י מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג ט:

קסר י"א מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י:

קסר י"ב מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"א:

קסר י"ג מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ב:

קסר י"ד מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ג:

קסר י"ה מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ד:

קסר י"ו מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ה:

קסר י"ז מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ו:

קסר י"ח מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ז:

קסר י"ט מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ח:

קסר כ מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג י"ט:

קסר כ"א מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ:

קסר כ"ב מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"א:

קסר כ"ג מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ב:

קסר כ"ד מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ג:

קסר כ"ה מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ד:

קסר כ"ו מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ה:

קסר כ"ז מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ו:

קסר כ"ח מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ז:

קסר כ"ט מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ח:

קסר ל מ"י פ"ג
טושי"ע פ"ג
ספ"ג כ"ט:

הלוני כור חטין וקציץ לו דמים - הולך ונתן
לו חטים - הוקירו - נתן דמיהם והלא קציץ

אמר רב ששה הכי קאמר - אם לא קציץ
החלוץ - גופל חטין - הוקירו - נתן דמיהם:

מתני' ילא - יאמר אדם לחבירו - הלוני כור
חטין ואני אמן לך לגורן - אבל אומר לו

הלוני עד שיבא בני או עד שאמצא מפתח
והלל אומר, *וכן היה הלל אומר ילא תלוה

אשה ככר להברתה עד *שחטעשיה דמים
שמה יוקרו חטין ונמצאו באות לידי רביח:

גמ' אמר רב הונא יש לו סאה ליה סאה
סאתים ליה סאתים - ר"ל יצחק אומר - אפי' יש

לו סאה ליה עליה כמה כורין - תני ר' חייא
לסויעיה לרבי יצחק שפיתו ית און להשיפת

שמן און למה הא יש לו - לזה עליה כמה
מיפין: והלל אומר: אמר רב נהמן אמר

שמואל הלכה כדברי הלל, ולית הלכתא
בוותיה: וכן היה הלל אומר לא תלוה

אשה [וכו'] : אמר רב יהודה אמר שמואל
זו דברי הלל אבל חכמים אומרים ימים

סחם ופורעים סחם *ואמר רב יהודה אמר
שמואל בני חבורה הומקפדין זה על זה

עוברין משום מדה ומשום משקל ומשום
מנין ומשום לוי ופורעין בי"ט, וכדברי הלל

אף משום רביח ואמר רב יהודה אמר
שמואל חלמדי חכמים מותרים ללוות זה

מזה ברביח, מאי מעמאימיע דיעי דרביח
אסורה וכחנה הוא דיהבו אהדיא, אל שמואל

לאבדה בר אידה הלוני מאה פלפלין במאה
ועשרין פלפלין, ואר"ך *אמר רב יהודה אמר

רב מרור לו לאדם להלוות בניו ובני ביתו
ברביח כדי להשעימן מעם רביח, ולא"ן

מילתא היא משום דתני למסך: **במתני' אומב**
אדם לחבירו נכש עמי ואנכש עמי, עדרו

עמי ואערור עמי *ולא יאמר לו נכש עמי
וכל

לר"ך אבל כשאר לקח כ' גם אני אבול כ' מראה שמדקק ומקפיד על המנין והיו עובדו
ככי היא גוונא נעמיד כגון שאמר ליה המנין עד שאמנה לך האגוזים טעל וטפול גם אני כענין זה במדה ובמשקל
אסור ועוד מפרש בה"ג אסור מנין בענין אחר בהלכות י"ט הולך אדם אלל רועה הרגיל וכי ברייתא בס"פ אין לדין (בינה כ"ט) עד ואמר
אן לי עשרים בינים ועשרים אגוזים שכן דרך בעה"ב להיות מוכה בחוד ביתו עשרה אפרסקין כ' רמונים ובלבד שלא יזכר לו סכום
מנין רשבי"א אומר ובלבד שלא יזכר לו סכום מקח סכום מנין דכי היה נקיט מיניה שיתין והשתא נקט מיניה ארבעים לא ליחיל ליה
מלי ליה מזה ונראה דהטעם כיון שכל דלדקק במלום השכונן אסור דכיון דהיה נקיט מיניה שיתין והשתא נקט מיניה ארבעים לא ליחיל ליה
כענין זה ותומרה גדולה היא ונראה דדוקא בשנתנין ק' אגוזים כפרוטה או אסור דלי חשבון של ק' לא שייך ללמנע דמים און נראה
שיבא אסור וסכום מקח פ"י בה"ג כ' היה נקיט מיניה משמע דנקי והשתא נקיט מיניה בדנקי לא ליחיל ליה מלא לי בדניגר ונראה
שלא פ"י כן בשביל שיהא מותר אם לקח הימנו שזה דיגר ביחד לומר דיגר ידע ולא יאסור אלל דוקא שמדקק ללמנע במילוי הדיגר
דפשיטא דהא נמי אסור ומה שפ"י כן בה"ג דשמה היה פשוט זה יותר לאסור שמזכיר סכום המקח שלוקח עכשיו *ור"ח גרס במסכת
בינה סכום מקח בניולתיה דתיק סכום מנין במילתיה דרשב"א אבל בחוספתא *כחוב כמו בה"ג אבל כהפ"ר שלט כחוב סכום מידה במילתיה
דתיק סכום מקח בניולתיה דרשב"א ואין נראה דלפי גרסא זו לא מנינו לאסור מנין לא במשנה ולא בכרייתא וא"כ מני"ל לשמואל לאסור
מנין דקאמר עוברין משום מנין דמשמע שאסור ידוע לט כמו מדה ומשקל:

משום - לוי ופורעין בי"ט - אסור לומר לחבירו לשון הולאה ופריעה אלל יש לו לומר לשון שאלה וזמרה והם אינם רואים
לומר כן ולשון שאלה משמע דהדר בעיניה ומחשב בלבו השואל שחס יזכור לשון שאלה שזקוק להחזיר מיד וימ"מ
ד"ט לא קאי אלל לחוין ופורעין אבל עובדים משום מדה ומשקל ומנין נקט לענין גול ואי אפשר לומר כן דבפרק שואל (ש"ג דף קמ"ט)
מייפו להם לענין שבת: **וכדברי הלל** - אלף משום רביח - ודוקא בנזקפדיים (אסרי ב"ה) [אסר הלל] דלאחרין בני חבורה המקפידים
אבל שאין מקפידים שרי אט"פ דבמתני' איירי בסחם בני אדם סחם בני אדם הם מקפידים ולא מחלי על מה שנתתיקר וזוהי אלל משום
שכר הולאה ורובן שרי אפי' דבמקפידין דמחלי על דבר מוטע ונחטין שלא בחורס רביח וחפ"י לא מחלי איבא למימר דעמנא דרבנן דשרו
לפי שלא החמירו בראשון כהא בסאה כ"כ לאסור אפי' ככרות דפ"י בקונטרס לעיל ואין להקשות כיון דסחם בני אדם מקפידין אגוזי נקט
שמואל בני חבורה המקפידים ולא נקט בסחם בני אדם דנקט בני חבורה שריגילין ללוות זה מזה ואין נזכרים לדקדק כל שעה ועשין
בי"ט כמתנה בחול וגם אין נזכרים לעשות דמים על הככרות כל שעה כשלוים זה מזה לפי שריגילין המייד ללוות זה מזה ואין יכולין
ליזאר אט"פ שפ"י לעיל דלפילו ביד אסור לשקול בשכר בני חבורה המקפידים ובמסכת בינה (דף כ"ח) שרי לעבד שאיני אומן החס לא
היו כסחם בני אדם השוכנין במקפידים דאין עבד מקפיד אלל הרגיל ליקח ממנו ואין לפרש דסחם בני אדם כאין מקפידין דמו ומתנין
דאסר הלל טקי דוקא במקפידים דהא אמרין בפרק שואל (ש"ג דף קמ"ט) וכן אשה שאלה מחבירתה ככרות ובלבד שלא תאמר לה
הלוני ופרכינן במתא בשבת הוא דאסור הא בחול שפיר דמי ליחא מתנין דלא כהלל ומאי קושיא היא בסחם בני אדם דלא קפדי
והלל לא אסר אלל דוקא במקפידים:

מתנה - בעלמא קאי יב"ב אהדי - נראה דוקא דבר מוטע שיוע בלבו שיהיה טעון לו בלואו הכי ואפילו מתנה מוטעת דוקא בח"מ:
ערב

[ע"ל מד: מ:]

שבת קמ"ח:

[י"ג ששע"ג
י"ג ע"כ:]

שבת קמ"ט:

ג"ז ס"ג:

[ע"ל ס"ג:]

ע"ן במהפ"ל

[פ"ג דביה ע"ג]

ערב

ערב

ערב

[ע"ל ס"ג:]

שבת קמ"ח:

[י"ג ששע"ג
י"ג ע"כ:]

שבת קמ"ט:

ג"ז ס"ג:

[ע"ל ס"ג:]

ע"ן במהפ"ל

[פ"ג דביה ע"ג]

ערב

ערב

ערב

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

גל ימי בגדי חמד - הם ולא דקדקו בדבר לחוש שמא יום אחד יהא ארוך מחבירו או קשה מחבירו חלף מותר לומר לו "עוד עמי היום הזה של גרוד ואעזוב עמך ביום פלוני של גרוד" (ב) גרוד - לאן יובש שהארץ יבשה ואין גשמים יורדין: וכל ימי רביעה - חשבון כאחד: אבל לא יאמר לו מרוש עמי בגרוד ואני אמרוש עמך רביעה - שמי רביעה קשין למלאכה שדות: **על לא פתן לו** - את כספק לא תתן לו כשך עוברין על כל תתן ועל לא תתן כו' **כל מלמד מלי דשיב ציה כדמפרש בגמרא: גב' מלמד עובר בצנעו** - בכל תורה אור הני דחשיב בזמניו **דאור** נותן כשך כשעת הלאה **דאור** לוקח כשעת פירשון **דאור** לו כנושה כשוכבו ודחוקו **דאור** שם עליו נשך כשעת פיוסוק התנאי ורתן מכוול לפני הלוה להעבירו על לא תשך לאחך שהיא אזהרה ללוה: **מספיקין** - כדאמר בפירקין (דף ע"א) מתמוטטין לעולם: **משה חכם** - ליכנה מעליא נקט: **לא תפסו לו כנושה** - לא תראה בעיניו כנושה בו שיראה ויבוש: **לראשנו** - לשון נושה כדמפרשגמין כדשיא הרי לנו בראש כלם וכמים: **עובר משום לפני עור** - שנוכה על רובו של ליה לכפורי קללה - כשהוכעו וזה כופרהכל מקללן אותו ואומרין שהוא דובר על ליק קטק: **ומשהלי** - יסכה הלאה ויגרוס קללה לענמי: **לופקין** - בב"ד של מטה: **ואינו קונה** - עניניו - שהרי הם גרמו לעלמן: **קונה ארון לפנמו** - מפרש לקמן: **מגלפ משפטי בנכרי** - אומר מעות שאני משתמש בהן של פלוני נכרי הם שלא להשביע ענמו ופעמים שהנכרי שומע ומעמיד עדים וסובעו - צדיקים:

כל ימי גרוד אחד בלימי רביעה אחת, לא יאמר לו "הרוש עמי בגרוד ואני אחרוש עמך רביעה" / **רבן גמליאל אומר** "יש רבית מוקדמת ויש רבית מאוחרת, כיצד נתן עיניו ללוות הימנו והוא משלח לו ואומר "בשביל שתלוני" - **והיא רבית מוקדמת**, לזה הימנו והחזיר לו את מעותיו והוא משלח לו ואומר "בשביל מעותיך שהיו בשילוח אצלי" - **והיא רבית מאוחרת** - "יש אומר יש רבית דברים: **לא יאמר לו** "דע כי בא איש פלוני ממקום פלוני" ויאלו עוברין כלא תעשה המלוה והלוה והערב והעדים, ודברים אומרים "אף יקרא" **הסופר עוברים משום** "לא תתן, ומשום" **אל תקח מאתו** ומשום "לא תהיה לו בנושה" ומשום "ולא תשימון עליו נשך" ומשום "ולפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלהיך" **אני ה' גב' תניא** "יש בין יוחי אומר מניין לנושה בחבירו מנה ואינו רגיל להקדים לו שלום" **שאסור להקדים לו שלום ת"ל** "נשך כל רבר אשר ישך" **אפילו דיבור אסור**: **ואלו עוברין**: **אמר אביי** "מלות עובר בכולן" **לוח עובר משום** "לא תשך לאחך" **ולאחך לא תשך**, ולפני עור לא תתן מכשול **ערב והעדים אין עוברין** אלא משום לא תשימון עליו נשך" **תניא ר' ישא אומר מלוי** רבית יותר ממה שמריותהם מפסידים ולא עוד אלא שמשמים משה רבינו חכם ותורתו אמת ואומרין "אלו היה יודע משה רבינו שיהיה רוח בנבן לא היה כותבן כי אחא רב דימי אמר מבני רבנן לנושה בחבירו מנה ויודע שאין לו שאסור לעבור לפניו ח"ל לא תהיה לו בנושה" **ר' אמי ורבי אסי דאמרי תרוייהו כאילו דגו בשני דינין שנאמר** "הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים" **אמר רב יהודה אמר רב** "כל מי שיש לו מעות ומלות אונן שלא בעדים עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול ור' לוי לקיש אמר גורם קללה לעצמו שנאמר" **האלמנה שפתיה**

ערב ועדים אין עוברין אלא משום כל תשימון - זימנין דעברי נמי אלפני עור לא תתן מכשול כגון שלא היה מלוה בלא ערב ועדים אבל לא תשימון פסיקא ליה אבל לפני עור זימנין דלא עברי כגון שהיה מלוה לו בלא הכי כי הכי דמושיט כוס של יין לנזיר לא עבר אלא היכא דקאי בחרי עברי נהרא שלא היה שותהו אם לא היה זה (ע"פ דף ע"א):

הדרן עלך איזהו נשך

השובר את האומנין - משמע ליה בין כשכיר יום בין כשקבלטת אבל כפרקין דכתיב הכי (דף פ"ג) נקט פועלים משום דפועלים לא משמע אלא שכירי יום דכתיב מיירי כדאמר ההם בזמן שאמר להשכים ולהעריב ורב נמי דקאמר (לקמן מ"ו) פועל יכול לחוד חפלו בחיי היום דוקא כשכיר יום איירי ולא בקבלן כדמוכח בשמעתין ולכן נקט פועל ולא אומן ול"ה דתניא לקמן בשמעתין (שם) השובר את הפועל ובתני היום שמת שמת לו מת או אחותו תמה אם שכיר הוא כו' ואם קבלן הוא כו' כיון דכרייתא מיירי בין כשכיר בין בקבלן אמאי נקט פועל היל למיקט אומן דמשמע תרוייהו וי"ל דה"ק אם שכיר הוא כדאמר השובר את הפועל טעון לו שכרו ואם קבלן הוא קד דית ומסוס דבעי למתני ובתני היום ומתי היום לא שייך למתני אלא אשכיר יום: **את הקרן** - בשני רישין והוא כעל קרון ולספרים דגרסי קדר י"ל דלהפ נקט קדר לפי שקדריס רגילין להוסיף להם קרעות: **פרייפריין** - דבר האבוד חשיב לה שעתה זמנו הוא לעשות: ואיל

קעט א מיי פיה מלי מלס כלי י"ב י"ג סת לאין קס טושי' י"ד פ"י קס טושי' א: קער ב מיי סס מלי י"ג טושי' סס טושי' י"ב:

קעה ג מיי סס מלי ס"ג כ סת לאין קג טושי' י"ד סס טושי' א:

קעו ד מיי סס סלכס: קעו ה מיי סס מ"ס ס"ג י"ב סת סס טושי' י"ד מ"י קס טושי' א:

קעו ו מיי סס מ"ד סלכס ב:

קעט ז מיי פ"ה סס ס"ג כ סת לאין קס טושי' ח"ט מ"ו סס טושי' א:

קפ ח ט"ו מיי סס ס"ג כ סת לאין קס טושי' ט מ"ז סס טושי' א: קפ ט סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

קפ י מיי סס וטוין סס טושי' א: סס טושי' א:

קכ כ סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ א סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ב סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ג סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ד סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ה סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ו סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ז סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ח סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ ט סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכ י סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

קכא סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכב סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכג סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכד סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכה סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכו סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכז סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכח סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכט סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

קכט סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א: קכס סס טושי' ח"ט מ"ז סס טושי' א:

הדרן עלך איזהו נשך

השובר את האומנין והטעם זה - את פ"ה מפרש בגמרא: **שכר את האמר** או את הקדר לכשי פרייפריין ותילין - קדר בעל קרון: **פרייפריין** - ענינים משפוס וגמלי לעשותו אפריון - תילין לכל - לשמח חתן וכל: **או למס** - לקוין: **משרס** - רוי"ש מ"ס ששורין כסן קנבוס ופסקן כסן דנכעולין: **מקוס שאין אדם** - שאינו מולא פועליו לשכור והפסקן אבד והוא סמך עליהן: **שובר עליס** - בני אדם בוקר ועליס לשלם: **או מטען** - מפרש בגמרא: **פאזכר פס פאומנין** - לעשות מלאכה בקבלנות כקד וכן: **וטורו כסן** - לאחר שטעו מקלס: **ידס על הפתחונפ** - אם הקרו פועלים ואינו מולא מי שיגרמה כשכר שהיה מגיע לאלו על העתיד לעשות, מעכב משכר ממה שטעו כל מה שילטוך להלוי עד שהגמר מלאכתו כשכר שפסק עם אלו, ואם הולו פועלים וימלא שיגרמה כפחות יסוס להם מה שטעו ויתן להם מה שפסק: עשו חליה יתן להם חלי שכרן ואין יכולים לומר לו הרי פועלים אחרים תחתיו לגמור מלאכתך וכן לנו כל שכרנו חזן ממה שנטלו אלו: **ואס**

הדרן עלך איזהו נשך

שך הדוברות על צדיק עתק, אמרו ליה רבנן לרב אשי: קא מקיים רבינא כל מה דאמור רבנן, שלח ליה בהדי פניא דמעלי שבתא לישדר לי מר עשרה וזוי דאתרמי לי קטינא דארעא למוכן, שלח ליה ניתי מר סהדי ונכתב כתבא, שלח ליה אפילו אנא נמי: שלח ליה כל שכן מר דמריד בגירסיה משתלי וגורם קללה לעצמי. חנו רבנן ושלשה צעקין ואינין נענין ואלו הן: מי שיש לו מעות ומלות אונן שלא בעדים, והקנה ארון לעצמו, ומי שאשחן במשלת עליו קונה ארון לעצמו מאי היא: איכא דאמרי חולה נכסיו בנכרי איכא דאמרי הכותב נכסיו לבניו בחייו איכא דאמרי דבייש ליה בהא מתא ולא אויל למתא אחריהא:

הדרן עלך איזהו נשך

השובר את האומנין והטעם זה - את זה יאין להם זה על זה אלא תרעומות. ישבר את החמר ואת הקדר להביא פרייפריין וחלילים לכלה או למת. ופועליו להעלות פשהנו מן המשרה ובל דבר שאבד, וחזרו בהן, מקום שאין שם אדם *שובר עליהן או מטען. השובר את האומנין וחזרו בהן, ידים על התחתונה (ב"ב ק"ג).

ואס

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

מסורת הש"ס

יב א ב מ"י פ"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ג מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ד מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ה מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ו מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ז מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ח מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב ט מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב י מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב יא מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב יב מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב יג מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב יד מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב טו מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב טז מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב טז מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

יב טז מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

אין להם זה על זה אלא תרעומת: קשה לר"י דהא ק"ל כר"מ דדחין דינא דגרמי בהגזל קמא (כ"ק) דף ק' א"כ אמאי לא יתן להם כפועל בטל כיון שעל ידו נכתבו אוהו הו"ס וי"ל דמיירי ששכחור בו עוד ימלאו להשכר ומכל מקום יש עליו תרעומת עסקה לא ימלאו אלא ע"י טורח וכי מפליג בהמוך בין לא הלכו התמרים להלכו ומלאו שדה למה הוא מלי פלוגי אף בלא הלכו כלל בין יבולין עוד להשכר בין חורר אלא שלא מלאו עוד להשכר אלא אורחא דמילתא נקט דבהלכו לא שכיח שימלאו עוד להשכר ואם לא הלכו מסתמא כשבא לחזור חורר מיד כעוד שימלאו להשכר: דאגר

הכי הישתא בשלמא אי איתמר אימכא ויהתקבל ל"י גימרי דאשתן אמרה דבא לן וימי והוא אומר תלך כמי שאמרתי ואמר ר"י אמר רבה בר אבהו אמר רב: משיגיע גמ ליה מגורשת אלמא דאדיבורא דידה קא סמך אגמי משהגיע גמ ליה מגורשת אלמא דאדיבורא דיה קא סמך, אלא ה"מ משהו דעיקר שליח לשליחותה לגמרי דא"ל שליח לקבלה הוינא, להולכה לא הוינא איבעית* אומא היא תנא חורר נמי הטעו קרי ליה דתניא השוכר את האומנין והטעו את בעל הבית או בעל הבית הטעה אותו אין להם זה על זה אלא תרעומת, דברים אמורים שלא הלכו אבל הלכו: חמרים ולא מצאו תבואה, פועלין ומצאו שדה כשהיא לחה, גותין להן שברין משלם אבל אינו דומה: ה"בא מעון לבא ריקן, עושה מלאכה ליושב ובטלו יבא שלא התחילו במלאכה, אבל התחילו במלאכה שמין להן מה שעשו, ביצה קבלו: קמה לקצור בשני סלעים קצרו חציה והניחו חציה, בגדי לארגו בשני סלעים ארגו חציו והניחו חציו, שמין להן את מה שעשו, היה יפה ישיה דיגרים, גותין להן סלע או יגמרו מלאכתן וישלו שני סלעים, ואם [א] סלע גותין להם סלע ב' וסמא אומר עמנו, להן מה שעתידי להעשות, היה יפה ישיה דיגרים גותין להם, שקל או יגמרו מלאכתן וישלו שני סלעים, ואם [ב] סלע גותין להם סלע ג' וסמא דברים אמורים שאין אבוד אבל בדבר האבוד שוכר עליהן או מפקען, כיצד מפקען? אומר להן סלע קצאתי לכם באו וטלו שוכרין *עד כמה שוכר עליהן? עד ארבעים וחמשים זוז, כבאי דברים אמורים בומן שאין שם פועלים לשכור אבל יש שם פועלים לשכור ואמר צא ושכור מאלו אין לו עליהן אלא תרעומת תני תנא קמיה דרב גותין להם שברין משלם אמר ליה: חביבי אמר אילו אנא הו"א לא הוה ידויבנא להו אלא כפועל במלאכה אמרת גותין להם שברין משלם אמר עדה קתני ואינו דומה ה"בא מעון לה"בא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטלו יבא סיימוה קמיה איבא דאמר סיימוה והכי קאמר: חביבי אמר אי הו"א אנא לא הוה ידויבנא ליה בלל ואת אמרת כפועל במלאכה אלא קשיא ה"ך? לא קשיא ה"א דסיירא לארעיה מדאורתא ה"א דלא סיירא לארעיה מאורתא ב' הא דאמר רבא ה"א מאן דאגר אנרי* לרפקא ואחא מטרם ומלייה מוא: אי סיירא לארעיה מאורתא פסידא

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

הדרי צה לא וסטר אחרים ומיהו תרעומת תלך שיהו לריכס לחור: זה אחר פועלים וזה אחר שוכרים, ותבטיע ממנו ליתא דהא דברים צענלח ניבא: ד"ה - ר'אין להם עליו ממון אם חוזר הוא: בשלם הלכו למקום המלאכה ובבקר אמר להן חוררי צו: אבל אם הלכו אל המלאכה כגון חמרים הן ששכרן להביא לו תבואה ממקום אחר והלכו ולא מלאו, פועלים הם ששכרם לעדור שדה והלכו ומלאו שדה שהיא לכה במים וזניה ראויה לעדור: גוון להם עכרין. של כל היום משלם כפי הראוי להם וכדמפרש ואזיל: אבל אינו דומה כפי טעון להכנס ריקס - ואומרים את החמרים כמה להם אדם רואה לפחות משכרו של אוחה הדך לבא ריקס מנבל טעון: עוסף מלאכה ליושב ובטלו - ואומרים את הפועלים כמה אדם רואה ליתול שכרו פחות ולישב בטל מלגדור כל היום וליטול כך וכך: ד"ה - שלם פסילו במלאכה - ארישא קאי, ועד השתא פריש מידי דשכירות, והשתא פריש מיני דקבלנות: ד"ה - דהיכא דחורו בהן או הוא חור אין להם אלא תרעומת בזמן שלא התחילו במלאכה: אבל הפסילו במלאכה - יש לן אחר צנייהס מהו הדין? שמין להן מה שעשו לפי התנאי ויקבלו כפי חשבון טעמו: ארגו חו"ס - ומגיע לשכרן כולו לפי התנאי: חו"ס יפ' ו' דיגריס - שאם היה צל לשכור שכיר לתניו אינו מולא בפחות מששה דיגרים ומלאו נכסד בעל הבית כמה שעתיד להעשות אפי"ה אין הולכין אחר העתיד להעשות אלא שמין - לחת מה שעשו לפי חשבון תנאו וטתן להם סלע דלין ליה לה"א תנא ה"א דמנן במתנינן כל החור צו ידו על הפתחוה: וסמא בלע - ואם אין חו"ס סלע דמנלנאין פועלין לעשות חו"ס כבטל: גוון להן - כמה שעשו סלע ולקמן (דף ע"ג) פריך פשיטא: - שמין להן הפסיד להעשות - ר"י דוסא סביבא ליה כחנא דין דאמר החור צו ידו על הפתחוה ועכ"פ יסכר מה שעשו כדי לשכור פועלים ולגמור כפי תנאי הראשון: היה יפה - העתיד להעשות ו' דיגרים: גוון להן שקל - כדי שתהא נגמרת צמי סלעים: ואם סלע גוון להם סלע - לקמן פריך פשיטא: ד"ה - לחין החור נכסד אלא לפי חשבון ל"י דוסא, ולקמן מקבלין כמה שעשו: דבבב שפינו אבוב - ואמ"נ לחין פועלים מליין עכשיו כדמוקי ליה כפיטא שאינו מולא לשכור, ומתין עד שימלא הוילי ודבר שאינו אבוד הוא: אבל בדבר שהוא אבוד - אם ימתין ואינו מולא לשכור בכדי שכר פועלים אפי"ה לפי הווקר שנתיקרו: שוכר - פועלים אחרים עליהן ביותר מכדי שכרן: או מעטן - אלו: כמה דברים אמורים - דשוכר עליהן, כשאינו מולא לשכור: פני מנא - כשהיה לבעול הלכו חמרים ולא מלאו כו' - חביבי אמר - דודי ר' חייא: אי אנא הו"א - אי אני השוכר לא הוא היבנא כו': והא עלה קמני - נמי כפועל בטל הוא דשקלו: לא סיימוס קמיה - לא סיימו סוף הכריתא לפינו: לא הוה היבנא כלל - דמוליהו גרס ואינהו נמי הוה ליה לחסוקי דארעיהו *שלם ימלאו שדה לחס: ה"א דפשיטא להבנא מחובבא - [ה] והולין הפועלים קם ורואה ולא הביעו שהיא לחה או *טירדו גשמים בזליה ליה ליה כלל דהא חו אינהו גופייהו ועל מנת כן נשכרו לו והרי לא יבולין ולא יהיה לפי לבך בבקר: ל"א פסידוס מחורבא - עליו היה לתם לב לדבר ולהודיעים א"ס תמלאו שדה לחה לא חסן לכם כלום, ויהיב ליה כפועל בטל: פסידא

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

מ"י ט"ז מה"ל גירוסין ה"ג יב סג ע"ב טו"ע א"ע ט"י ק"מ ט"ף ט :

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

עו

עין משפט גרי מצוה

יט א מ"י מ"ט מ"ג
 סכירות הלכה ו סמנ
 ע"ן ספ טו"ש ע"מ
 [כך אל"ף כאן וביעין
 פ"ז דף ע"ג]
 כ ב מ"י ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט פ:
 כ א ד ה מ"י ט"ט
 הלכה ו סמנ ט"ט
 טו"ש ע"מ ט"ט ט"ט
 ט"ט פ:
 כ ב ו טו"ש ע"מ ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 כ ג ה ט טו"ש ע"מ ט"ט
 ט"ט פ:
 כ ד י ב טו"ש ע"מ ט"ט
 ט"ט פ:

פ"י שהפועלים בני אדם
 העיר יודעים ממנהכרי
 כ"כ המניד

כ ה ל מ טו"ש ע"מ ט"ט
 ט"ט פ:
 כ ו נ מ"י ט"ט ט"ט ט"ט
 סמנ ט"ט ט"ט ט"ט
 מ"מ ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 כ ז ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 כ ח ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

הנהגות הבי"ח
 (ה) חו"ט ד"ס ואל"ף
 וכו' ואל"ף דסי"ו:
 (ב) בא"ד ואל"ף טעם כ"ג ואל"ף
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

הנהגות הגר"א
 (א) נ"י (י"ב וכו')
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גליון הש"ס
 גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

דאגר חגורי לוולא וחסא מטרא פסידא דפועלים . משמע
 הכא דהלכה כרבה דליכא מאן דפליג ותימה דלאמר בני
 ד"ה רבה) הואו דלאמר ליה לאריסיה
 כ"ע דלו תלמא ושקלי ריבעא וחסא דלי אריבעא תלמא לסוף
 חתי מטרא חמר רב יוסף הא לא
 דלה רבה חמר הא לא אלטרין
 ומפרש טעמא דרבה משום דמשמיה
 רחימו עליה ומוכתה התם דהלכה
 כרבה וי"ל דדוקא דבאריס שורד
 לקרקע בתריכות נותן לו השלש
 אפילו חתי מיטרא מספק דשמא לא
 חתי כמו שאר אריסי דשקלי ריבעא
 אפי' חתי מיטרא לא יטערך לדלות
 תלמא אכל הא פועלים שאינם
 אריסין אלא נותן להם שכירות על
 המלאכה אפי' החמילו במלאכה אין
 להם ליעול אלא לפי מה שעשו כיון
 דלא נחמי לארעא להיות בחוקת
 אריסין: **ואתא** מיטרא בלילה
 פסידא דפועלים . לספרים דגרסי
 בליליא זיל דמייירי בסירא לארעיה
 דכלא סייר לא הוי פסידא דפועלים
 כדלאמר רבא כהואל דלעיל ואלטרין
 הך דהכא לאשמעינן דבאחי נהרי
 פסידא דכע"ב (ב) דלע"ג דסי"ו
 לארעא דלעיל כהואל דריפקא לא שייך
 לאשמעינן כהואל נהרי דלחן רגילות
 על ידי גידול נהר דהימנלי ארעא
 מיא שלא האר רחיהו לריפקא בשביל
 קך ומהואל דוולא דהכא אפילו הוה
 מפליג בין סירא ללל סירא לא
 הוה שמעינן מינה הויא דריפקא
 דה"ה גב"י ריפקא אפילו סירא לא
 הוי פסידא דפועלים דלא היה להם
 ליעד דהימנלי מיא כ"כ ע"י מיטרא
 שלא יוכלו לרפוק בה אכל הוא מכיר
 קרקעו שהמטר מונעה מריפקא ולא
 היה לו צורך להוליך שם ועי"ל
 דהכא גבי דוולא אפי' לא סירא
 הוי פסידא דפועלים ולהכי לא מפליג
 בה בין סירא ללל סירא כבאריך
 דהתם אי לא סירא לא הוי פסידא
 דפועלים לפי שהפועלים אין להם
 ליעד שהמטר ימנע קרקעו מריפקא
 אכל בדוולא רוב השדות מתמלאות
 בהם יאורים על ידי המטר ולא היה
 לו לירא יוסר מפועלים ולא פשע
 במה (ג) שהולכים שם: **פסק** נהרי
 כפנלא דיומא-הכא נקט פנלא דיומא
 משום דכפנלא דיומא עביד דפסיק
 טפי על ידי שדולין ממנו להשקות
 השדות: **עביד** דפסיק פסידא
 דכע"ב-ג"ב וחסא ואל"ף דלעיל לא
 מפליג בין רגיל למיחיל ללא רגיל
 דהתמא עביד למיחיל שלכך יש בו
 חריצין להוליך המים בכל השדה
 ולא מפליג בין בני הארץ מחא לבני
 מחא אחריתו דלפילו חיסתהו כהואל
 מחא הוי פסידא דכע"ב דלחן להם
 ליעד ענין שדהו אס בה מן הנהר
 להוכיח אכל אס פסק הנהר יודעין
 כל בני העיר:
יך פועל על העלויה- כלומר
 אינה על התחומה כדקאמר
 מה שלכך לשכור פועלין ביוקר:
 רב

פסידא דפועלים - גשמים שירדו הפסד פועלים הוא דלא יזיב להו
 מירי דלאמר להו מזליבו גרם: לא סירא מאורחא פסידא דכעל
 פכ"ס - דלאמר ליה מי יימר דלעמא דהואו ארעא אגרין:
 לדוולא - להשקות שדות: **ואתא מטרא** - והשקה אותה ואינה לריכה
 לדוולא: **אתא כפלא** - גדל הנהר
 ועלה וכנגס בחריצין העשויין בשדה
 ומתן היא שמה ואינה לריכה לדוולא:
פסידא דכעל פכ"ס - דפועלים ח"ן
 יודעין במנהג שדהו כהיא נהר
 עולה להשקותו אך הוא היה יודע:
ופסיק נהרא - שממנו משקין:
אלכוסיה דמחוא - במחוא שהוא עירו
 של רבא היו בני אדם הרגילים שאלת
 משאות תמיד וכשנשדוין בטולם קשה
 להן: **יד פועל על העלויה** - ואפילו
 הוא חורר בו דיכול לחזור בו כדכתיב
 (ויקרא כה) כי עבדי לחורר בו ולא עבדים
 לעבדים ותהא ילף לה "כפ"ק
 דקדושין (דף כג): **פשיטא** - דכי
 גמרי שני סלעים הוא דשקלי:
דאייקר עבידהא - הוקרו פועלים:
ואמרו - לטון הפרש וכוזר אחור
 ומתרחק מן הדבר ובלשון המקרא
 דומה לו כעת במרוכחמריא (א"ב):
פייסינהו - הרבה חתונות: **מסו**
דמיא - כיון דיד פועל על העלויה:
פשיטא - דחס סלע יפה מה שעשו
 נותן להם סלע אלא מה יתן: לא
צריכא דול עבידהא מעיקרא כששכרן
 היו פועלין בול: **ואגרינכו** כפטי
 זוזא - ואלו לא רלו להשכר כשאר
 פועלים והוכיף להם זוז כשפסק להן
 סלע על תניה לא היה ראוין אלא
 לסלע חסר דיער: **השקא אייקר**
עבידהא - וקם כפטי זוזא ששאר
 פועלים יעלו עליו סלע: **מסו דמיא** -
 הואיל ולברקן יד פועל על העלויה
 מני אמרי ליה כו': **לא קים לבן** -
 לא הייתם יודעים שההו ראוין ליעול
 סלע ואני בכך היה אפסי לשכור
 וראיתי דעכסא שלא התרנו בפחות
 מהלע ואמרתי להוכיף זוז על שכר
 פעולה כדי ליעול סלע להשלים
 רלוונס: **השקא דקיס לבן** - שהכל
 נוטלין סלע כרלוונס, על זאת לא
 התנתי להוכיף: **מסו דמיא** - הואיל
 ואמר רבי דוסא יד פועל על
 התחומה טעמיה משום דהפסיד בעל
 הניס הוא והשקא כי פייסוהו פועלין
 מני אמר להו וכו': **סלע נותן להם**
סלע - ואם העמיד להיעשות יכול
 הוא לגמרו בשכירות סלע נותן להם
 כמה שעשו סלע: **לא צריכא דול**
עבידהא פשקא - לכך יגמור כסלע
 אכל בשעת והנתי היה תניה ראוין
 ליעול מסלע וכן שפסקו על כולה
 צ' סלעים מתוקין וז' וחילוי גביה:
מסו דמיא - הואיל ולרבי דוסא יד
 פועל על התחומה נומא להו "בזיר
 זוזא אחריתו לי בזיר זוזא שקולו
 והרי הכל עושים תניה כסלע מלו
 אהם כמה שעשים סלע חסר זוז:
קמ"ג - דלאמר ליה "כי אמרינן לך
 אדעתא דלא קים לך לעשות כסלע
 ורלטרך שאי אפשר להסוף נהריט אט
 כסלע פעולה: **השקא דקיס לך** - אי
 אפשר בפחות מוכן שהרי
 כסלע נהריט: **שכירות** - שכיר יוס:
שפטי לים בין עבירות לקבלנות -
 עבדים לעבדים אכל כקבלנות אין זה
 עבד אלא לעגמו **רבי דוסא** כקבלנות
 מיירי כדקתני "קיבלת קמה לקלו" **הרב**
 בשכיר יוס:
 נותן

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

גמ"י"ן ש"כ"ו ל"ג
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

עין משפט ור מצה

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

מפני רעצה - דלן שהדי דבלא אונסא דזווי גמי הוה מצינ לה וכלי דשיני ופסיק אונסא ממחר הוא לגבות שלא יחזור לוקח : כעא זכוני במאס . היה לר"ך למאה זוי ורלה למכור שדה קטנה במאה זוי ולא מנח לה לוקחין ומכר גדולה במאתים : וקא עייל ופסיק אונסי . וזה ש"כבס : לא קני . דלן שהדי דעל כרחה מכר המזכיר ויכול לומר לכך הייתי מחזר אחר המעות לקנות שדה קטנה תחתיה : ולא אשכח . לא מנח לה לוקחין מיד : ואילו היה עורה . קובא לחזור אחר הלוקחין : וזה ש"כבס . לוקחי שדה קטנה : ולא ערה . הוקפה לו הנותן ומכר הגדולה במאתים : ועייל ופסיק אונסי מאי כמוכר שדה מפני רעצה דמי . כיון דמשום טריחא דלחודרי אחר לוקח הוקפה עליו למכור אותה בלא דוקא משום שמה מיהא לא מצביה היתה עליו : עד כדי שכן . אם עשו אלו קלת המלאכה ולא קיבלו כלום שוכר עליהן כל מה שהוא חייב להן יוסיק אלחרים ויגמרו : **שבתא מפליגה לזנו** .

כגון שכתב חבילה לידו . וה"ל ח"כ פשיטא וי"ל דה"ל אסמכתא היא ולא קני ח"כ דפועל לא טוחן לו אלא לטכור בשויה ולא מן הכל : **אפילו** ז' מילין כו' . וה"ל אפילו ז' סלגן בה קלריה ויכר אלא ש"לח חס להאריך : **הוחמה** בהר פטור . וה"ל למ"ד לעיל (דף מג.) תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב אלא פטור הא תחילתו בפשיעה היה לענין הוחמה וי"ל דלא מחייב אלא באונס שיש לתלות שאם לא היה משנה אפשר שלא היה בה האונס כי ההיא דלרישא דלחודרי דלחונס בא מחמת הפשיעה שאם היה מלניענס תחת הקרקע כדמחולל בלא היו נגביים אבל הכא כי הוחמה בלא ל"ש דאם לא שניה והיה הולך בבקעה דהוה הוחמה והכי אמר רבא בהמפקד (לעיל דף לו.) גבי פשע בה וינאחה לאגס אפילו למ"ד חייב הכא פטור דמלאך המות מה לי הכא מה לי הכס וה"ל שיליה הפועלים (לקמן דף נג.) ושם ד"ה א' גבי גימט עדנו ובה לעיר ובה ארי ודרס פטור ומזקי לה רבה דעל בעידנא דלא עיילי חכמי ופריך חז"י תחילתו בפשיעה לענין נגבי וכופו באונס הוא לענין ארי והכא אפילו לא פשע הוא ולא בא לעיר היה נגרע האונס ומאי פריך וי"ל דשמה חס היה שם היה מולין דרך הרועים לרעות חלי היום בשדה או חלי היום בשדה אחר או שמה חס היה שם הארי היה ידל לאח שם או היה מקיים ביה גם את חס הכי ואת הדוב הכה עבדך וכללו הכי לר"ך לפרש הפשע חסם כך דקאמר ח"ן אומרים אילו היה שם היה מולין אלא (ג) אומרים חס היה יכול להגיל חייב וחס לאו פטור וחי אפשר לפרש כע"ל ורב אלפס פירש חס דאחי

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

מפני רעצה : [א] "פשיטא בעי לזבני במאה ולא אשכח וזבין במאתים וקא עייל ופסיק אונסי לא קני אלא אי בעי לזבני במאה ולא אשכח ואי שבת הוה משבח ולא פרת וזבין במאתים וקא עייל ופסיק אונסי מאי : כמוכר שדהו מפני רעצה דמי - לא : חיקוי : שוכר את החמר ואת הקדר וכו' שוכר עליהן או ממען : עד כמה שוכר עליהן אמר רב נחמן עד כרי שוכר אחריותו רבא לרב נחמן **עוד ארבעים הדינאין** אמר ליה כי חניא הדיא ישבאתה חבילה לידו : **מתני** : השוכר את החמר *להוליכו בהר והוליכו בבקעה בבקע' והוליכו בהר אפילו ז' עשר מילין וזו עשר מילין ומתה חייב השוכר את החמר להוליכה בהר והוליכה בבקעה : אם התלוקה פטור ואם הוחמה חייב להוליכה בבקעה והוליכה בהר : אם התלוקה חייב ואם הוחמה פטור , אם מרמת המעלה חייב . השוכר את החמר והבריקה או שנועשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך , מתה ג' ושבירה , חייב להעמיד **לו** חמר : **גבי** מיש' וישא דלא קא מפליג ומאי שנא סיפא דקא מפליג : אמר רבי ינאי רישא שמתה מחמת אייר דאמרינן *איורא דהר קמלה ואמרינן אירא דבקעה קמלה : **וי** יוסי בר חנינא אמר כגון שמתה מחמת אובצנא **ובה** אמר כגון שהבישה נחש **בה** **חייא** בר אבא אמר ר' יוחנן הא מני ר"מ היא דאמר כל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא

לעטמיה דאמר בפרק המפקד (לעיל דף לו.) ושם לא מביענא כו' אלא אפילו למ"ד פטור הכא חייב דכבלא דלגמא קטנה משמע דלמ"ד חייב ח"ש בלאו הוי טעמא ח"ש ששהאונס היה נגרע בכל ענין ויש לדחות ראייתו דלמ"ד חייב נמי כמדך אהאי טעמא דקאמר כסוף דהבבלא דלגמא קטנה דאם לא כן תקשי ליה ממתינתין דהבא דקאמר הוחמה בהר פטור ומיהו למה שפירש לבקוח דהבא לא חשיב תחילתו בפשיעה ח"ש : אם הוחמה מחמת המעלה חייב . וה"ל והכי דיעין ברישא דקתי הוחמה בהר פטור דשלא מחמת המעלה הוחמה וי"ל דראינו שלא הוחמה בעליותה שעלמה בלא עורה והלכה אחר כן הרבה ולא היתה מויעה ובתה הכי הוחמה וח"כ שלא מחמת מעלה היה ופטור : **כגון** שמתה מחמת אור . פי' שידוע שאותו יוס היה אור מסוגה כהרים יותר מבקעה או איפכא משלג או ממטר והוי תחילתו וכופו בפשיעה ולהכי נקט להוליכה בהר והוליכה בבקעה ולא נקט להוליכה בהר זה והוליכה בהר אחר משום דאין רגילות להשתנות אור אלא מהרים לבקעות אבל מהר להר ומבקעה לבקעה אין דרך אור להשתנות : **רבי** יוסי בר חנינא אמר שמתה מחמת אובצנא . שנתייגעה מחמת מלאכה ואף על גב דמתה מחמת מלאכה (ד' מ"ז) כיון ששינה חייב שאם היה לו להוליכה בהר אפשר שאם היה מוליכה שם לא היה נגרע חס הארי ויהא שאלם חס או חס הכי ואת הדוב הכה עבדך וכללו הכי לר"ך לפרש הפשע חסם כך דקאמר ח"ן אומרים אילו היה שם היה מולין אלא (ג) אומרים חס היה יכול להגיל חייב וחס לאו פטור וחי אפשר לפרש כע"ל ורב אלפס פירש חס דאחי

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

ל א ב מ כ ט י כ ז ח טו יב יג יד יו יז יח יט כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מהה כדרכה דפטור דלא ניומא חוירא
דהארזא אחרת קטלה כ"ש הוחמה בהר והואלקה בבקעה דודולו חילו
לא שיהיה היתה מהה בענין זה ויש לומר דמקום דבחוזה דהר טני
הואלקה טני לה נמי בפטורא דבקעה ועוד גראה דפטורא דחיומי
בהר והואלקה בבקעה הוי רבוחא

נקרא גזלן. וקמה ליה ברשותיה להתחייב בכל חזניהו ופי'א רבין:
נותן לו דמי למרו . בדמים שזמר לבן נמכר בזקוק בקציפי . בנולו לשלם
כשעת הגזילה : היולא . דמי עולים וסוממין ולא טכר שלם : כשיעני .
שמינה ממונת סהיה וחיבא

עין משפט
נר מצוה
ג

תורה הנג'א
[א] נמי מנבט הטי
לאחיה טעיר' ואין
מסקינין דבר' חלטי ט'
עד לפורס' חלטי ובי'
בר' ור'א' ורובים
לב' כל' זה ור'א' קייני
ק' פרי' ונמי' רב'בי
בל'ח' ס'י' חלטי :

טפי ממהה כדרכה דלדס יכול ליוזר
בהני טפי ויזר ממהה כדרכה והיה
לן למיזר שפצע כמה ששיה שלם
היה מוליכה בהר היה מוקדק יפה
ושומרה יפה שלא תחלוק בהר ושלם
תחמס בבקעה אבל מה ששיה
גורס שלא לקדק ומיהו דוחק להק'
שיחוק חזי על כל האמוראים אבל
גראה דלא חגיב הכא פשיעה כמה
ששיה דיכול ליוזר ולקדק יפה שלא
תחלוק בהר ושלם תחמס בבקעה
ומורה חזי הכא דפטור במסה כדרכה
כיון דלא הוי תחילתו בפשיעה ורבה
דמטיי כגון שהישה נחש ל"ל
שפצמיס מווייס נתקסו בהרים
מבקעה או חיפכא להכי נקט הר'
ובקעה וחזי שפיר לרבה חלטי
תחילתו בפשיעה וקופו בחונס פטור.
מנבט פורים לפורים . וחל'ת'
דחמיקי בערמין 'ד' ו' :
מעות של דקה מותר לשטתן בכל
מה שירלה ואפילו בחי' לדי גבאי
ואפילו אמר מורה זו לדב' מותר
לשטתה למטה אחרת וי"ל דדוקא
בפורים אמרינן הכא לחון לשטת
וינבט טעירי לאחיה טעיר נמי דפורים
דוקא : **רבי' אליעזר** אומר מנבט
פורים פורים . פ'ק' לא חיירי חללא
בנבאי דלא ישנה רב' אליעזר חיירי
בעני שנתנו לו מעות לנרדך שפעת
פורים שאינו ראשי העני לשטת :
במירתא דמלכא . חלטי דגכס'
במלוחא פירוש הייט
פ'לדס כמו (שנה ד' נב) מולוחא של
בית רבי בטלי וזכ או בטלי כסף
כלומר פרוזא אדומות או לבטח ולעין
גכס' לב' דבשלון ארמי לא קרי להו
חלל כדתייתא :

נקרא גזלן. הוי רבי מאיר אלימא ר"מ רצבע
דנתן הגותן צמר לצבע לצבעו לת' אדום
וצבעו שחור , שחור וצבעו אדום רבי מאיר
אומר נתן לו דמי צמרו יר' יהודה אומר אם
השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה
ואם היציאה יתרה על השבח נותן לו את
השבח . **מסא** רלמא שאני החם דקניא
כשיניי מעשה אלא הא רבי מאיר דמנבט
פורים דחגיבא * מנבט פורים לפורים [א] מנבט
העיר לאחיה העיר ואין מוקדקין בדבר אבל
לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן
והמותר יפול לכיס של צדקה , רבי אליעזר
אומר מנבט פורים לפורים ואין העני רשאי
ליקח מהן רצועה לסגדלו אלא אם כן התנה
במעמד אנשי העיר דברי רבי יעקב שאמר
משום ר' , ורשב"ג מוקל דלמא החם נמי
דאדעתא דפורים הוא ירדיב ליה אדעתא
דמדי אדרינא לא ירדיב ליה אלא הא ר' מאיר
דחגיבא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום
ר' הגותן דיניר לעני ליקח לו חלוק לא יקח
בו פליח מלית לא יקח בו חלוק מפני שמעביד
על דעתו של בעל הבית דלמא שאני החם
דארתו למיחשדיה דאמרי אנשי : אמר פלניא
'ובגינא ליה לבושא לפלוני עניא' ולא זבן ליה
אי נמי 'ובגינא ליה גלימא' ולא זבן ליה אבג
ליתני מפני החשד כאי מפני שמעביד על
דעתו של בעל הבית שמע מינה משום דשני
הוא וכל המעביד על דעת של בעל הבית
נקרא גזלן : השובר את החמור והבריקה :
מאי והבריקה היא תרנימי * גהויריתא , רבא
אמר אבוקתה הווא דאמר להו אבוקת במירתא
דמלכא אמר' ליה במאי בטלי כסף או בטלי
דהב' אלא דאמרי בטלי כסף אמר , וקמלוח ,
איבא דאמרי בטלי דהב אמר , ושבוקה :

התמור : מנבט פורים לפורים . מעות
שגובין הגבולין מבני העיר לחלק
לעניים לסעודה פורים : לפורים .
כולה יתנוה לעניים דפורים : ואין
מדקדקין . לומר לייס בפחות והמותר
יפול לכיס של דקה : אבל לוקחין את
העגלים . לרוב בכל המעות והמותר .
שלא יספיקו לאכול בפורים ימכור
ויפול לכיס של דקה : **אנבט** דמדי
מפרינא לא ירדיב לב . וכיון דלאו
אדעתא דהכי ירדיב מלאל מעות
בחוקק בעלס חון מן היולאין בסעודה
פורים : דלחסו למיחשדיס . לבטל הבית
בגודר ליקט מקיים ששמו עליו
שאמר ליקט טלית לפלוני עני ולא
קנה לו : נכריסא . מולי"ח בלטי'
היולאח בשמור העין : אבוקא . התולעים
התלשו רגליה : אבוקא במיתא
דמלכא . ראשי עש שאוכל סיקא'ס
של אורז המלך : בטלי כסף . כלי
פסקן : בטלי דכס' . כלי למר לבוטין
אלוס : וקטלוס . שאון עש אוכל כלי
פסקן : אבל אנגריא : שאינא סווריס .
היה ליה כמותה או נכדיה : אפ'
בדרך סליכס ניטול . שהאנגריא'
מוליכה לדרך סהיה זה רובה להלך :
אפ' לו פני שלך לפנען שן דרך
אנגריא טולל חמורו על זה והמלך
בעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו
ראשון טולל ומחזיר לו את שלו והפני
חוזר אחר חמורו עד שפוגע בלחר
הלך אומר לו הואיל וקח מוקד גרס
שכור חמור אחר וך אחריו עד שיפגע
בחמור אחר : הפריק או שנסחטים .
עדיין היה ראויה למשאי : כשלמא
לרוב לא קשיא . רומיא דמתחיתין
אהדי דמלי לטטיי כאן בחוורת וכו' :
לרוב

יק' ק .
[קכ . נס] .
לקמן ק' :
מ"ו :

לקמן ק' .
[ע"ש חוספתא
דמגינא פ"א] :

פ"י על דרך
מגי נהור וכו'
והפריקת מלוח
נכר ופ"י רב"ל

כאן
בא דקנתי מאתני'
ינטייה אבוקת אמורו
רבי רוק לפנען - לא תמיז
ק' .
[פ' נב . י' ו' חלק ב'
אנגריא חוורת ואנגריא
לא ינ' חוורת
פ' נב . י' ו' חלק ב'
דוק פליכס זכאי דין
פ"י נכר

באנגריא חוורת . דיכול לעשות
מלאתכו כשתחזור
חז'פ' שהתאחר במולאכו שכתביל
חמור חון חייב להעמיד לו חמור אחר
כמו הבריקה או כשתסחה שמתאחרת
נמי במלאתה ולא חיישין :
אם בדרך הליכה ניטלה אומר
לו הרי שלך לפנען . פירש
קניניס שמוליכה בדרך שגם הוא
רובה ליקד חמור לו משכיר הרי שלך
לפניו ושכור בהמה אחרת עד סס
והימה דלמה ישכור בהמה אחרת
ואם השוכר אין לריך החמור בהליכה
אלא בחורה הוי א"ש אבל אם כן
גופסה ה"ל לפלוני בין לריך חמור
לאלתר לחון לריך אלא בחורה ונראה
כפ' דמפרש אפ' בדרך הליכה
שאנגריא חון מחפשיין בבהים אלא
כשפוגעים בדרך והייט 'דך הליכה'
אומר לו משכיר הרי שלך לפנען דמני
א"ל מלך גרס שאינו היתה בבית לא היתה ניטלה' ואפילו אינה חוורת דלא דמי
למהה דהכא מוכח דמולו דידיה גורס וחס שלך בדרך
הליכה ניטלה דהיינו שמחפשיין גם בבחים שאין לן מולו של שכור גורס , חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מלאתכו לאלתר דלפניו
חוורת האנגריא את החמור לכאן בעוד שמועיל חוורת לשוכר אין לו לשוכר להתעכב ממלאתכו ולא דמי להבריקה או כשתסחה :
מברל דהתא קמא לא עי' ליה . ותיק' עדיף דהוי רביס לנבי יחוד :

אילו

השוכר את האומנין

לרכוב עֲגָלָי. שמה תפול תחתיו בגשר או שתשליכט בלחמת הפחחים: ואין לו עליו. אין לשוכר על המשכיר: אלא פרעמוס. שהשכיר לו חמור כחופה: דשכיה למיגר. מולא חמור אחר כאן לשכור: אם יש בדמים. של כבילה: ליקח. בו חמור כל שהוא: יקח. וישלים דרכו דהא שיעבד לו חמור זה וסגן חורה אור

דברי ר"ש בן אלעזר שהיה ר"ש בן אלעזר אומר אם בדרך הילוכה נישלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לא חייב להעמיד לו חמור

ומי מצית מיקמת לה בר"ש בן אלעזר והא קתני רישא השוכר את החמור והב"ק

ושנשחתה אומר לו הרי שלך לפניך ואילו

ר"ש בן אלעזר אמר השוכר את החמור

לרכוב עליה והב"ק או שנשחתה חייב להעמיד לו חמור? אומר רב רב הונא

לרכוב עליה שאני אמר רב פפא זכלי זוכית

בלרכוב עליה דמי/אמר רבה בר רב הונא

אמר ר"ה השוכר את החמור לרכוב עליה

ומתה לו בחצי הדרך נתן לו שכרו של חצי

הדרך ואין לו עליו אלא תרעומות דברי רמי

אין דשביח לאגורי, תרעומות מאי עבדתיה

אין דלא שביח לאגורי, אגורי בעי למיתב ליה

לעולם דלא שביח לאגורי ומשום דאמר ליה

אילו בעית למיתו עד הכא לאו אגריא בעית

למיתב, דברי רמי דא"ל חמור סתם היא

חייב להעמיד לו חמור אחר דא"ל חמור

זה האם יש בדמיה ליקח יקח לא צ"ב

בשאין בדמיה ליקח, אם יש בדמיה לשכור

ישכור רב למעמיה דאמר רב לא מכלינן

קרנא דאחמר השוכר את החמור ומתה לו

בחצי הדרך אמר רב אם יש בדמיה ליקח

יקח לשכור אל ישכור ושמואל אמר אף

לשכור ישכור, במאי קמיפלגי רב סבר לא

מכלינן קרנא ושמואל סבר מכלינן קרנא

מתחילת דבר הא"ל או נקצץ שניהם אסורין

בר כ"ד יעשה ילקח בו קרקע והוא אוכל

פרותו והא הכא כיון דכי מטי יובל קא הדרא

ארעא למדה וקא כליא קרנא: קרנא במאי

עסקינן דובין ליה לשיחין שנין דאמר רב

חסדא אמר רב קמינא מנין למיכר שדרו

לששים שנה ישאינה תורת ביובל: שנאמר

והארץ לא תמכר לצמיתות: מי שאין שם

יובל נצמתת, יש שם יובל אינה נצמתת יצתה

זו שא"ע שאין שם יובל אינה נצמתת בזה

סוף לבי מוטו שיתין שנין קא הדרא ארעא

למדה וקא כליא קרנא: אלא הכא במאי

עסקינן בזמן שאין היובל נהוג, מתברר

דאי סלקא דעתך בומן שהיובל נהוג ומכלינן

קרנא נצלחיה לציבי ובשקליה, אי משום הא

לא קשיא זמנין דשלמו שני משכנתא מקמי יובל, אי נמי דמטו ליה זוויו ופריק

לה ארבע וחמש שנין מקמי יובל ת"ח השוכר את הספינה והבעה לה בזה

הדרך ר' נתן אומר אם נתן לא יפול ואם לא נתן לא יפול הרי דמי אצ"מ

בספינה זו ויין סתם אם נתן אמאי לא יפול יפול ליה"ב לי ספינתא דאנא

מייחנא חמרא אלא בספינה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן

נימא

בבא מציעא עט

אילו עד הכא בעית למיתו לזו חגרה בעית למיתב. תימה דהשתא מיהא דלזו עד הכא בעי למיתו למה יתן לו שכר וי"ל דהא דקאמר לעולם דלא שכיח לאגורי היינו לפי אותן דמים שהשכיר מזה אבל בטפי פורחא ימלא להשכיר והרי נהגה כמה שבא עד כאן לכך עסקן לו חצי שכרו ואין לרדך לפחות המשכיר משכרו מה שזה עסקן עתה יותר מעט מכאן ואילך כיון דהוא אטם א"כ כגון שיוכל למכור סחורתו במקום שמת החמור ויריות בה ויש סוחרים הרבה שאין מביאין סחורתן אלא עד כאן לכך יתן חצי שכרו: ואם יש בדמיה לשכור ישכור רב לטעמיה. ה"מ לטעמי דלזן בדמיה לשכור אלא רוב פעמים יש בדמיה לשכור והאמת משני ליה והא דלמר בסוף פרק השואל (לקמן דף קג.) אי דלמר בית זה ונפל אזרח ליה ולא אמר אם יש בדמיה לרב ליקח יקח ולשמואל אפילו לשכור ישכור דהתם אין הבית עומד ליכרך אלא להוסף עליו ולחמור ולבנותו ככתמילה וכיון דל"ל בית זה ונפל אין לחמור וגם לא קבל עליו להוסף ילחא בבנין בית זה אלא בית זה כמו שהוא השכיר לו לזו בר כל זמן שיוכל וכי נפל אזרח אבל חמור שמת אין עומד אלא למכור בדמיה ולכך יש בדמיה ליקח יקח לשכור ישכור: והא הכא דכי מטי יובל, ולברייתא גופא א"כ אט"ג דהשתא נמי

מה נ מיי' שם סלכס
כ ועיין בהשגות
וכמני' משנה טושי' שם
ספ"ק ב:

כ מר מיי' שם טושי' שם ספ"ק א:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ג:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ה:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק י:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כ:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כה:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כח:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק א:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ג:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ה:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק י:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כ:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כה:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כח:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק א:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ג:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ה:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק ט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק י:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יח:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק יט:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כ:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כא:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כב:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כג:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כה:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כח:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק כט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לב:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לד:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לו:

מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לז:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לט:
מה נ מיי' שם טושי' שם ספ"ק לא:

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

נא א מו"י פ"ה מה"ל
שכירי הלכה ג סנה
עשין פ"ה טו"ט ח"מ
ס"י ע"א סע"ף ג :

אי אחה מוטא אלא בין זה וספיקה זו . והמוחזק יאמר לחבירו
לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ל דמ"מ אס נתן כל
השכירות אמתי לא יטול השוכר שכר דתני הדרך שלא הלך וכי בשביל
שמשכיר מוחזק יריות ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ד :

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ג :

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ג :

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ג :

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ג :

גב ב מו"י ג' טו"ט
ס' סע"ף ג :

ר"מ מ"ד מה"ל

נימא ליה הכי כהן סהו חמ"ל גופיה ואלא מייחיתא ספינתא אחריזי
הואיל והספק יש בידו להשלים הגוף וזה מעכב ישלם כל השכר : לא
משכמת . להא דר' נתן : אלא בין זה וספיקה זו . ולא ביד זה וזה
להשלים הלך יד טובע על התחובת דאמר ליה היאך אלא לא
מעכבא ממי מייחית דידך : חולפין .

לפ קבל יחזיר ההוי ואלא לא נתן
יתן הח"י שהרי ביד שניהם להשלים
ואם יעכב החובע מליקח הח"י יעשה
תנאו : השוכר את הספינה ופרקה
לא כהני דנדר . ק"ל סלקא דעמיא
שכרה עד מקום פלוני כדן וכך
וכשהגיע לח"י הדרך פקיה והוליה
מזיעתין עמיה : ואין לו . לבעל
הספינה עליו אלא תרעומת : לאוורס .
להספיקה לחתים : בפסחא דספינה .
רעוע הספינה שמתרועעת בפולח

אינימא ליה הב לי ההוא חמ"א ואנא מייחיתא
ספינתא א"כ רב פפא לא משכחת לה אלא
הספינה זו ויין זה אבל בספינה סחם ויין סחם
חולקין תיה . והשובר את הספינה ופרקה לה
בחצי הדרך נותן לו שכרו של חצי הדרך
ואין לו עליו אלא סדעומת היכי דמי אילימא
דקא משכח לאגורה אמאי אית ליה תרעומת
ואי דלא קא משכח לאגורה כוליה אגרה
בעי שלומי עולם דקא משכח לאגורה אלא
אמאי אית ליה תרעומת : משום דפסתא
דספינתא אית הבני מענתא מעלייתא הוא
יומנוא אית ליה גביה : אלא מאי פרקה
דפרקה לשועניה בגויה אלא מאי תרעומת
משום שגוי דעתא א"כ לאשלא יתיא

חנני בנן והשובר את החמור לרוב עליה
שוכר מניה עליה בסותו ולגותו ומונות של
אותה הדרך מכאן ואילך חמר מעכב עליו
תכר מניה עליו שעורים ותבן ומונותיו של
אוחו היום מכאן ואילך שוכר מעכב עליו
היכי דמי אי דשכיה למזבן חמר נמי ליעכב
ואי דלא שכיה למזבן שוכר נמי לא ליעכב
אמר רב פפא לא צריכא דשכיח למטרח
ולמזבן מאוונא לאוונא תכר דרכיה למטרח
ולמזבן שוכר לאו דרכיה למטרח ולמזבן
ת"י והשובר את החמור לרוב עליה איש
לא דרכב עליה אשה אשה רוכב עליה איש
י"א אשה בין גדולה ובין קטנה אפילו מעוברת
ואפילו מעיקת הישתא מניקה אמרת מעוברת
מיבעיא אמר רב פפא מעוברת והיא מניקה
קאמר אמר אביי שמע מינה בינייהו אברהם
תקלה למאי נפקא מינה למקח וממכר :

ס"א רפסא
גלא ת"ז וכן
נערוך

ע"ה ס"ה ע"ה

חבילות והבנסת חבילות : דפרסה
לעונינס בגופס . בחלי הדרך הוסיק
לתם בה חבילות שהיו לו לשם והוא
התנה מתחילה לך ליתן חבילות
כאשר ירצה והשוכר לפי השבון
המשואות והדרך הלך עמו לו שכר
חוספת האמתי של ח"י הדרך :

משום שני דפסא . הייחי סבור
לנכח מהר ולחזור מהר : לאשלא
יפרסא . לר"ך ח"י לקטת חבלים
צוקר נתן ששכספינה מכבדת לר"ך
להפליגה אל חמתית הגרר למקום
מיס עמוקים שלא תהא גושסת ור"ך
חבלים ארוכים ואתה לא הודעתני
שאכנים חבלים הבריכים לה : חמר
נמי ליעכב השוכר שלא ייחס עליה
אלא מוטתה של יום אחד : מאוונא
לאוונא . ממלון דליה למלון דליה :
למעט . לחזור ולשאלו בעבר מי מוכר
מוזנית : ואשה בין גדולה ובין קטנה .
פסק לרכוב עליה אשה מרכיב עליה
כל אשה שירצה בין שהיא גדולה ובין
שהיא קטנה : השפסא מניקה . שהיא
שני גופים והוולד כדו אמרת מרכב
עם וולדה : מעוברת . דחד גופא
הוא מיבעיא : ע"ה . מדקחני אפילו

מעוברת דמשמע שהמעוברת כבידה מן הריקות : סאי בנייהא .
דג האמכר בשוק במשקל : אברסא פלפס . לפי כריסה כובדה
אם כריסה גדול משקלה יותר : לפסא ופפב . אם רחיה דג
שכריסו גדול לא תקנהו במשקל אלא אם כן וי"א סת מעיני :
השוכר

מחנני

ולמה יפסיד השוכר שכר ח"י הדרך
שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו
נקראה שיהא שלו לאתגר אע"ג
דלזנה משתלמת אלא לבסוף לדעת
כן גותנו שיהא שלו לאתגר אס לא
ישלר בו וריב"ס פי"ה דפר"ך
בספינה סחם ויין זה אס לא נתן
אמתי לא יתן לא פריך אלא אמתי לא
יתן שכר ח"י הדרך שכבר הלך אכל
שכר ח"י הדרך שלא הלך פשיטא שלא
יתן כיון שהוא אטום מ"מ אלא דקחני
אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול
כלל אפילו שכר ח"י הדרך שלא הלך
לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק
ומוזמן לקיים תנאו יתחיל ליה שלא
יחזיר כלל ומשני בין זה וספיקה זו
דמזכר דספיקא לא מפיקין מיניה
דהמוחזק יאמר לחבירו כיון שאיך
יכול לקיים תנאך מוזק גרם המזויה
מחבירו עליו הראיה : *אבל ספיקה
סחם ויין סחם חולקין בהא מספקא
ליה לריב"ס אס חולקין שכר ח"י
הדרך שהלך דוקא וטותן רביעית או
חולקין כל השכירות ויטן שכר הדרך
כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים
תנאו : כוליה אגרא בעי למיחב
ליה . לאו דוקא כוליה אלא כלומר
כפועל בטול :

דפרקיה לעוניה בגויה . פי'
בצונטרס שהוסף
המשא בחלי הדרך וקשה דהוא ליה
למימר פריק לה כיון שממקום אחר
היה פורק לספינה ועוד דקאמר
וכיני דעתא מה מפסיד דכל שכן
טוב לו שמרויח יותר ור"מ פירש
דפרקיה לעוניה שמזכר סמורה
שכספינה לאחר היינו שני דעת כי
שמו זה אדם הקונה הוא אדם קשה
ח"י לאשלא יחירא שגריך חבלים להאיה כלים של ראשונים ולהקנים
של אחרונים וא"ל ואמתי מוקי לה הכי לימא לעולם דשכיח לאוגורי
וכ"ל ח"י תרעומת איכא משום שגוי דעתא וי"ל כיון דמסיק טעמא
דפסחא דספיקה חו לא ח"י למימר הכי דטעמא מעלייתא הוא
ורבי"ס פי' דהכי קאמר לעולם דשכיח לאוגורי וליכא רפסא דספיקה
דאידי דפרקיה לעוניה בגויה כלומר שהחיר חבילה בתוך הספינה והוליה
ספיקה ותרעומת הוי משום שגוי דעתא שלא הורגל עם זה האמר ולא ידע להתנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא יחירא שאס ירבה זה במשא
יתקדך לקטת כאן ביוקר חבלים חוקים כי אס היה יודע בביתו היה קונה עם בדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא
היא שכנגד זה מרויח טעטל שכר יותר מחבילה מחמת גדולה : כסותו . ר"מ גרים כסו כסת שמנית מראשותיו דכסת הוא הקטן
וכר הוא הגדול כדתנן במסכת [כלים] (פ"ה מ"ה) כר טעטלו סדין וכסת טעטלה מעטפת : מאוונא לאוונא . נקט הכי משום דלי'
שכיח למטרח ולמזבן אפילו בח"י היום אס כן למה מניח חמר מוזנת של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למזבן חמר נמי ליעכב
ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לתמר להגית מוזה כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למזבן מללא קאמר אי דשכיח מאוונא לאוונא
אלא לא חס להאריך כל כך : אשה בין גדולה ובין קטנה . בא"ס לא רצה לשטת בין קטן בין גדול משום דבברי שכיח שהם גדולים ופשיטא
דאדעתא דגדול נמי אגריה גיהליה : השתא מניקה אמרת דרכבה מעוברת מבעיא . כן גרסת הספרים ואין נראה לר"ת דאין זה פירכא
דו ואף זו קחני ועוד דאין מהיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ביניה א"כ כריסה תקלה וע"כ נראה לו כגירסא שמלא השפסא
מעוברת אמרת אין מניקה מבעיא דאשה מעוברת כבידה יותר ממניקה עם כבה לפי שהיא טע"א חס עמו ומיקל לכל כשהוא מבעי אמו
מכבד ואברהם כבידים עליה וגם מליאה דס והשתא ח"ס הא דקאמר שמע מינה ביניה א"כ כריסה תקלה שאס היה חוזה לה לא יכבד כ"כ
בין הכל ויש ליישב גירסת הספרים ומכל מקום פריך שפיר דלא שייך כה"ג למתני זו ואף זו כיון דאזיחה בכלל מאי דקאמר בסוף כמו גבי
משני ארבע ותמש קפוח (שנת ד' קט) : דפר"ך חמס משני ארבע מיבעיא ומשני ארבע ותמש כדחמרי איכני אכל אי לאו
הכי אמרי איכני לא שייך לשטיי דו ואף זו קחני כיון דארכב בכלל חמס אלא שמוסיף ו"הכא נמי מעוברת שהוא גוף אחד בכלל מניקה
שהם שני גופים וקאמר ש"מ ביניה א"כ כריסה תקלה פי' מדקחני ברישא בין גדולה ובין קטנה ובכלל זה נמי יס במשמע בין גסה
ובין דקה ולמאי איתר"ך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ידך אמו הוא לענין לשון בני
אדם במשא ובמתן חבויים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה דגסה מחמת עיבור כבידה יותר מגסה מחמת עלמה כי העובר מכביד :

[ע"ה ס"ה ע"ה]
ס"ה ד"ס ס"ה
ר"מ ו"ו
הא"ר י"ב

[וע"ה ח"ס]
שנת פ' ד"ה
ספחא]

הוא מיבעיא : ע"ה . מדקחני אפילו

הוא מיבעיא : ע"ה . מדקחני אפילו

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

סמורת
השים

פועל

בכניסתו משלו. פי' בכניסתו לביתו מן המלכה משלו בשעה שהיא שלו דהיינו אחר יציאת הסוכבים לפי שזורה לבית אינו נלווה בעל הבית ולכן אין לו להתבטל בשביל המורה שאינה ממלכתו בעה"כ וביציאתו למלכה משל בעה"כ דזמן המלכה הוא מהגן עד לזאת הסוכבים ולא

בכניסתו משלו. לעיר: משלו. לר"ך לוותר משלו אלל בעל הבית ולהתשיך אליו: וביציאתו. למלכתו בבקר: משל בעל הבית. אינו לר"ך להקדים אלל עם הכן החמה: יאספון. החיות לטעול מיניה כחייב "תשם חקך ויהי לילה בו תרמוס כל חיתו יעור, תורה השמש וגו' תורה אור וסמך ליה ילא ארס לפעלו ולעבודתו

ר א ב ג טו טז ח
י טי שלל טי"א ט"ב
כ טכ טד טה
יז ח"י ח"ב ח"ג ח"ד
ח"ה ח"ו ח"ז ח"ח ח"ט
כח כט ל ל"א ל"ב
ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו
ל"ז ל"ח ל"ט ל"י

[והמלי קמץ פטי כתיב]
ל"א
כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח

[ל"א חק זב"ח]
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח

הנהרות הב"ח
(א) נש' אמר ליה תל
אמר: (ב) חוסי דרס
טעול ודוי מתק. כערי
סמנים והמלי לא קלור
פטי מתק:

תת לזוטא
ר' קפ"ק ר' לויט' בן קורא
ר' קפ"ק ר' קפ"ק ר' קפ"ק
אורי חומץ בן י"ז
ר' קפ"ק ר' קפ"ק ר' קפ"ק
ר' קפ"ק ר' קפ"ק ר' קפ"ק
ר' קפ"ק ר' קפ"ק ר' קפ"ק

[ל"א חק זב"ח]
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח

פועל בכניסתו משלו בביצאתו משל בעל הבית שנאמר תורת השמש יאספון ואל מעונתם ירבעון יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב וליחיו היכי נהייה בבעיר הרשה וניחוי מקיבא קא אתו בנקומאי אביעית אביעית דאמר להו דאגרינתו לי כפועל דאורייתא דרש רבי יודא וצמרי לט תני רב יוסף מאי דכתיב תשעת חשך יהיה לילה בו תרמוש כל חיתו יעור תשעת חשך יהיה לילה זה העולם הזה שדומה ללילה בו תרמוש כל חיתו יעור אלו רשעים שבו שדומין לחיה שביער, תורח השמש יאספון ואל מעונתם ירבעון תורת השמש לצדיקים, יאספון רשעים לגיהנם ואל מעונתם ירבעון אין לך כל צדיק וצדיק שאין לו מדור לפי כבודו יצא אדם לפעלו יצאו צדיקים לקבל שכר ולעבודתו עדי ערב במי שהשלים עבודתו עדי ערב: ר' אלעזר ביד שמעתן אשבה ליהויה פרהיגנא דקא תפיש גנבי אמר ליה היכי יכלת להו לאו כחיותא מתילי דכתיב בו תרמוש כל חיתו יעור אביעית דאמר מהאי קרא קאמר ליה יארב במסתר כאריה בסוכה דלמא שקלת צדיקי ושבתך רשעיה אל ומאי אעביד, הרמנה דלכא הוא אמר: תתא אנמרך היכי תעביד: עול בארבע שעי לחנותא, כי חיות איניש דקא שתי חמרא וקא נקים כסא בדיה וקא מנמנס שאול עילייה: אן צורבא מרבגן הוא ונייס אקדומי קדים לנרסיה, אן פועל הוא קדים קא עביד עבדתיה וצא עבדיהיה בליריא דרודי רדיה וצא, גנבא הוא ותפסיה אישתמע מילתא בי מלכא אמרו: קריינא דאיגרתא איהו ליהויה פרוקא אחויה ררבי אלעזר ררבי שמעון וקא תפיש גנבי נאיל שלם ליה ר' יהושע בן קרחה ירומן בן יין יעד מתי אתה מיסר עמו של אלהינו לרדינה שלם ליה קוצים אני מבלה מן הכרם שלם ליה ירביא בעל הכרם ויכלה את קוציו, ויזמא חד פגע ביה תהוא בובס, קרייה ירומן בן יין, אמר: מרחציה כולי האי שמע מינה רשיעא הוא, אמר להו: תפסותה תפסותה, לכתר דנת דעתיא אול בתריה לפרוקיה ולא מצי קרי עליה שומר פרוסיה ולשינו שומר מצרות נפשו, וקפוחה קם תורתי וקרפא וקא כבי, ואמרו ליה רבי, אל ירע בעיניך שהוא ובנו בעלו נערה מאורסה ביום הכפורים, הניח ידו על בני מעויו אמר שישן בני מעי שישו, ומה ספיקות שלכם כן, ור' אית מובחא אני בכס שאין רמה ותולעה שולטת בכס ואפי' הכי לא מייחבא דעתיא, אשקיהו סמא דשינתא ועייליהו לכיתא דשישא וקייעו לברייהו הו מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתירבא ומותבי בשמשא בתמוז, ואב ולא מסרחי, כל תרבא נמי לא סריח, כל תרבא לא סריח שורייקי, סומקי מסריח, הבא אף על גב דאיכא שורייקי, סומקי לא מסריח, קרי אנפשיה, אף בשרי ישכון לבשתה, יאף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא

עדי ערב עד שתשך: וליחיו היכי נהייה בבעיר: בעיר והכל כמנהג המדינה ור"ש לקיס מלי היא: בגנעמי. שנתקטעו ממקומות הרבה ויש מקום שמקדמין ויש מקום שמחשכין וליכא למישך, חלל דאורייתא: חלל בשעמי. שצט. שמתיין לן יכלת להך ברקעס ואין שרעין מהס: תורה השמש. לעולם הבא: ואל מעונתם ירבעון. הצדיקים: עדי ערב. עד יום מותו: פרסוגא. ממונה של מלך: ספיש גנבי. בודק אחריון ותופסן: היכי יכלת לכו. להביא תחבולות: ללו כחיותא מחילי. וכי לא כחיות נמשלו שמתכחלות ציוס במספריהם: דלמא. הכי דסקלת דיקי כעיה: פרמא דמלכא הוא. מלות האנך היא: בארבע שעי. שהיא שעת סעודה והכל ככנסין בתחיות וסודעין: אקדומי אקדים לגירסיה. האשים בטור לילה ולכן הוא נמננס: ואי טעול הוא. סכיר יוס: ואי עבדותיה בליליא: חומן שמלכתו בלילה: בודי בודי. תרגום (שמות ט) וירקנו את פני ורודו מוחס חוסי נחוסת וכחל לעשות משפט ולימיעתו בלילה לפי שמשפטו בבלי חוששתו בגנבים דקיס זב דב מזה זמן קולו בשמע בלילה ואפילו לא בשמע קול פניש בביתו בלוטו לילה אין לך לחוספו על כך דלמא רודי רודי: גנבא הוא. ולכן הוא יאן שיעור בלילה לארוב שובי דרסין או לחסור כמים: קריינא דאיגרתא. משל הוא: כרוונקא. שלח: חומן בן יין. רשע בן דיקי: יכא בעל הכרם. הקב"ה כי כרס ה' לבלואת בית ישראל: ויכלס. ויטול את קולו של כרם: קרי עליה. על הטיבם: וקפסו. תלואו: קס. רבי אלעזר. תומי וקיפא. תחת העץ: על גבעה מחוץ לפרץ. שהיא כפקלה וכל הכסקלין נתלין: ודאפי' שלפס. מקום שיש ענפס בדב כנון הקך דנימי כחנותא: דיקולי דסרכס. סלים מלחין שומן לפי שכעל בער היה מלח: כשממלי לנסות אס יסריח וירוס חולעיס: כל סרכס לא מסרח. חל"כ יש שער עמו: שורייתו פונגיה גוויס אדומים וכן מין הבשר: כי

[ספחים ב:]
תרגום יב' ע"י
[ג:]
[שנת קנב:]
ל"א בסוכה

סמרתין פני
[ע']
[ע'] חוסי חוסם
סמרתין לת'
ד"ס פיוס
סמרתין לת'
סמרתין לת'
ד"ס דין [ב']

תפסיה
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח
ל"א חק זב"ח

בני מעי שישו, ומה ספיקות שלכם כן, ור' אית מובחא אני בכס שאין רמה ותולעה שולטת בכס ואפי' הכי לא מייחבא דעתיא, אשקיהו סמא דשינתא ועייליהו לכיתא דשישא וקייעו לברייהו הו מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתירבא ומותבי בשמשא בתמוז, ואב ולא מסרחי, כל תרבא נמי לא סריח, כל תרבא לא סריח שורייקי, סומקי מסריח, הבא אף על גב דאיכא שורייקי, סומקי לא מסריח, קרי אנפשיה, אף בשרי ישכון לבשתה, יאף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא כי אמר

בני מעי שישו, ומה ספיקות שלכם כן, ור' אית מובחא אני בכס שאין רמה ותולעה שולטת בכס ואפי' הכי לא מייחבא דעתיא, אשקיהו סמא דשינתא ועייליהו לכיתא דשישא וקייעו לברייהו הו מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתירבא ומותבי בשמשא בתמוז, ואב ולא מסרחי, כל תרבא נמי לא סריח, כל תרבא לא סריח שורייקי, סומקי מסריח, הבא אף על גב דאיכא שורייקי, סומקי לא מסריח, קרי אנפשיה, אף בשרי ישכון לבשתה, יאף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא כי אמר

בני מעי שישו, ומה ספיקות שלכם כן, ור' אית מובחא אני בכס שאין רמה ותולעה שולטת בכס ואפי' הכי לא מייחבא דעתיא, אשקיהו סמא דשינתא ועייליהו לכיתא דשישא וקייעו לברייהו הו מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתירבא ומותבי בשמשא בתמוז, ואב ולא מסרחי, כל תרבא נמי לא סריח, כל תרבא לא סריח שורייקי, סומקי מסריח, הבא אף על גב דאיכא שורייקי, סומקי לא מסריח, קרי אנפשיה, אף בשרי ישכון לבשתה, יאף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא כי אמר

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

מסורת הש"ס

ואילו פ"י . דלמר רבי אלעזר ברבי שמעון לעיל ספיקות שלכס קך : לא סמיך . דעתיה אהכי מלבקס רחמים ומחילה ביסורין שמהח
 חסא בלחץ מן הלויקים : בלוחש פון מייכין ליש שפיין נפטי . בערב היו מקפלין תחתיו במשכבו ס' לבדים שקורין פלסטר :
 משכילי . כמין עריבות קטנות שמתמסין בהן מים ופופין ובלשון לע"ז קונקרי" : וגנדי מהומים שפיין משיכילי דמא וכיבא . ומשכין
 מתחתיו ששים עריבות מלאות דם כלב' דס לקוי סהלכין (ב) שזכו ממנו משחין שבה עליו : מיני לפדא . מיני מאכל שנושים מהלגים :
 תורה אור אמר לכו . למכאוביו : ביטול פורב .

שתין ספני . מפרש במדרש :
 שעמד עליהם נחשול טבים
 לטכטס ונדלו לו וסקטס הרוח :
 דביתו עינתו מיני לפדא ואכיל להו וברי ולא הות שבקא ליה דביתו למיפק
 לבי מדרשא כי היכי דלא לרחוקו רבנו , באורחא אמר להו "אחי רועיי
 בואו בצפרא אמר להו ילו מפני ביטול חורה וימא חד שמעה דביתו , אמרה
 ליה : את לא מיתרת להו עילוד , כלית ממין של בית אבא , אימרה , אולה לבית
 נשא , סליקו ואחו הנך [עיתו] ספונאי , עיילו ליה עינתו עבדי כי נקטי עינתו
 אנתקו ועבדו ליה עינתו מיני לפדא ואכיל להו , וימא חד אמרה לה לברתה : ילי
 בכך באבוק באי קא עביד האינדא , אתיא , אמר לה : ילי אמרי לאמך שלגו גדול
 משלחם קרי אנפשיה " הוחה כאניות סודר ממתק תביא לחמה" אכל ושתי
 וברי , נפק לבי מדרשא , אייתו לקמיה ענתו מיני דמא , ושרינהו , הוה קא מרני
 רבנו ואמרי סלקא דעתך לית בהו חד ספק : אמר להו אם כמותי הוא יהיו כולם
 זכרים ואם לאו תהא נקבה אחת ביניהם היו כולם זכרים ואסיקו להו * ר' אלעזר
 על שמיה , תניא אמר רבי במה פריה ורביה בימלה לשעתו מישאל כי הוה קא
 ניהא נפשיה אמר לה לדביתה : ידענא בדרבנן דדתיך עלי ולא מועסקי בי שפיר ,
 איגנן בעיליתאי ולא תידחלין מינא , א"ד שמואל בר נחמני : אישתעיא לי אימיה
 דרבי יונתן דאישתעיא לה דביתהו דרבי אלעזר ברבי שמעון , לא פחות מתמיני
 סרי ולא שפי מעשרין ותרין שנין אוגניתיה בעיליתא , כי הוה סליקנא מעיננא ליה
 במזייה כי הוה משחממא בניחא מיניה הוה אתי דמא , וימא חד הואי רחישא
 דקא נפיק מאוניה , חלש דעתאי , איתחוי לי בחלמא אמר לי : לא מידגהוא , וימא
 חד שמעי בזלוחא דזורבא מרבנן ולא מחאי כדבעי לי , כי הוה אתו בי תרי
 לדינא הוה קיימי אבבא אמר מר מלתיה ומר מלתיה , נפיק קלא מעיליתיה
 ואמר " איש פלוני איתחוי ריבי איש פלוני איתחוי איהו וכו' , וימא חד הוה קא מינציא
 דביתהו בהדי שבבתא אמרה לה תהא כבעלה שלא ניתן לקבורה אמרי רבנן
 כולי האי ודאי לאו אורה ארעא איבא דאמרי רבי שמעון בן יוחאי איתחואי להו
 בחלמא אמר להו " פרידה אחת יש לי ביניכם ואי אתם רוצים להביאה אצלי ,
 אזול רבנו לאעסוקי ביה , לא שבקנבני עכבראי דכל שני דהוה גייסרבי אלעזר
 ברבי שמעון בעיליתיה לא סליק הוה רעה למתייהו , וימא חד מעלי יומא
 דכיפורי הוה , הוה טרידי , שדרו רבנן לבני בירי ואסקודו לערסיה ואממיהו
 למערתא דאבוה , אשכחיה לעכנא דהדרא לה למערתא אמרו לה עכנא עכנא
 פתחי פיק ויכנס בן אצל אביו פתח להו , שלח (רבי) לבר באשתו , שלחה ליה
 כלי שגשגמש בו קודש ישמש בו חול " חמן אמרין באתר דמי ביתא תלא
 וינייה (ה) כולבא רעיא קולתיה תלא שלח לה נהי דבתורה גדול ממני אבל
 במעשים טובים מי גדול ממני שלחה ליה בתורה מיהא גדול ממך לא ידענא ,
 במעשים ידענא דהא קביל עליה יסורי , בתורה מאי היא דכי הוה יחבי רבן
 שמעון בן גמליאל ורבי יהושע בן קרחה אספסלי יחבי קמיהו רבי אלעזר בר
 שמעון ורבי ארעא מקשו ומפרקו , אמרי : מומיהו אנו שותים והם וישבים על
 גבי קרקע , עבדו להו ספסלי אסקניהו . אמר להו רבן שמעון בן גמליאל : פרידה
 אחת יש לי ביניכם ואתם מבקשים לאבדה ה' מיני , אחתיהו לרבי , אמר להו רבי
 יהושע בן קרחה מי שיש לו אב יחיה , ומי שאין לו אב ימות : אחתיהו נמי לרבי
 אלעזר ברבי שמעון , חלש דעתיה , אמר : קא חשביתו ליה כוונה ? עבד ההוא
 יומא כי הוה אמר רבי מלתא הוה מסייע ליה . רבי אלעזר ברבי שמעון מאן
 ואלך כי הוה אמר בבני יש לי להשיב , אמר ליה רבי אלעזר ברבי שמעון כך
 וכך יש לך להשיב , וזו היא חשיבתך השחא היקפתו תשובות חבילות שאין בהן
 ממש , חלש דעתיה דרבי , אתא א"ל לאבוה , אמר ליה בני , אל ידע לך שהוא ארי
 בן ארי ואתה ארי בן שועל והיינו דאמר רבי שלשה ענותנין הן ואלו הן : אבא
 ובני

מדרש דיתבי אספסלי : פרידה אחת . בן אחר : לאכרה סימני . שמה תשלוט בו עין רעה : שאין
 לו אב . דמח נפשיה דר"ש בן יוחאי : ר"ס

הנהגות הבה
 (ה) ב"ב בולבא רעיא ריב
 ובטכדון דק ק"ג חילא
 קולבא בקורי : (ב) רשי
 * כיניד אה דים ונגדי וכו' סהלכין
 ל' י' שקורין קייטלא שזכו
 ביינכמ :
 מוט : (ג) ד"ה בני
 מרי וכו' שפוי קרובין
 ריב סיה פנבנז וסיה
 פנבנז : (ד) ד"ה בלחיה
 וכו' תמילו , ריב פיי
 רשי כ"ס חלק כדו כדכ
 חתמתין קולחא :
 פ"ז ד"ה כפא יופי :
 חלמא פקויהו א"כ

[כעין עיקר חילא ואסיק
 להו אלעזר]
 חלמא
 ס' פיימא לו כוונת
 ג' ד"ה בית איתקוב
 חלמא וכו' קרובין

הנהגות הבה
 (ה) ב"ב בולבא רעיא ריב
 ובטכדון דק ק"ג חילא
 קולבא בקורי : (ב) רשי
 * כיניד אה דים ונגדי וכו' סהלכין
 ל' י' שקורין קייטלא שזכו
 ביינכמ :
 מוט : (ג) ד"ה בני
 מרי וכו' שפוי קרובין
 ריב סיה פנבנז וסיה
 פנבנז : (ד) ד"ה בלחיה
 וכו' תמילו , ריב פיי
 רשי כ"ס חלק כדו כדכ
 חתמתין קולחא :
 פ"ז ד"ה כפא יופי :
 חלמא פקויהו א"כ

הנהגות הבה
 (ה) ב"ב בולבא רעיא ריב
 ובטכדון דק ק"ג חילא
 קולבא בקורי : (ב) רשי
 * כיניד אה דים ונגדי וכו' סהלכין
 ל' י' שקורין קייטלא שזכו
 ביינכמ :
 מוט : (ג) ד"ה בני
 מרי וכו' שפוי קרובין
 ריב סיה פנבנז וסיה
 פנבנז : (ד) ד"ה בלחיה
 וכו' תמילו , ריב פיי
 רשי כ"ס חלק כדו כדכ
 חתמתין קולחא :
 פ"ז ד"ה כפא יופי :
 חלמא פקויהו א"כ

עסקדון קא

* ד"ה ד"ה

השוכר את הפועלים

פרק שביעי בבא מציעא

פו

עין משפט
גר מצוה

[ע"ז ס.]

ה"ג חכים חיתקרי רבי לא חתקרי: ספרא דאדם הראשון. שהלאהו הקב"ה דור דור וסופרו דור דור ודושי דור דור ותמזיו: רבי ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כתוב לשם: סוף המשנה. סוף האלים עד ימיהן אמרו איש את דבריו בבית המדרש והיו תלמידים גורסים שמועה שמועה לכדה ולא היו (תורה אור

[תמונה פרשה בשנת]

(לעיל) ואיתמי. והא דחוינהו לעיניה דהוה מהרכן לפי שעדיין היה ניכר אז נמי לאחר זמן סיפר לו כך: **אוקמינהו** (ג) לפני הסיבה. שלשון כדדריש במדרש "דבעינתה צבור יורדין לפני הסיבה שלשה כדכתיב (שמות י) וידי משה כבדים והארץ ותור וגו':

גם זה גם כחוס' ד"ה חוקמינהו שייכים לעיל
ח א מ"י ס"ב מהלכות
עומתת צרעת הל' ו
סג עשין ר"ג:

אחתניהו לרבי חייל וכו'. ואלע"ג דתני במגילה (דף כד: ושם ד"ה בשאחה) אין מורידין לפני הסיבה לא מאלשי חייל ולא מאלשי בית שאן שקורין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול לומר וחכמי כדאמר ההם ה"מ היכל דלפטר בלחך הכל לא היה אפשר בלחך: **רבי** שמעון בן הלפתא בעל בשר הוה. משום ר' אלעזר בר' שמעון דהוה בעל בשר נקט נמי האי עובדא ומה שהמטין עד כאן לפי שכל דבר דבוק לחבירו עד כאן:

ב א ב מ"י ס"ב הלכה ט:
והו' דאחרון
טו ר"ה

דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו ליה לא. פי' אי אמר קדימו להשכים מעלות השחר דאייתי לכו ריפתא וחנפאקא ולא תחבטלו ממולאכתכם אמרי ליה לא אלא כהכין החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואיני ספרים דגרסי דלי אמרי להו קדימו ואייתי בתרייכו אמרי ליה לא וה"פ שפולין היה להם לאכול ריפתא או חנפאקא בביתו של בעה"ב קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תחבטלו אלא לכו עתה בשדה כל זמן שאין המאכל מוזמן ושם איני לכו ריפתא וחנפאקא אמרי ליה לא אלא עתה נאכל בבית וכן לגידסא ראשונה יש לפרש כן: נראין

הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה דקא מכלל וכו' בניסן. י"ב ועמ"ס בב"ב דף ק"ז ע"ב: (ג) שם ד"ה חנפאקא. י"ב בב"ב דף ק"ח ע"ב: (ג) חוס' ד"ה חוקמינהו כדאי כדאי לפני הסיבה:

קדימו להשכים מעלות השחר דאייתי לכו ריפתא וחנפאקא ולא תחבטלו ממולאכתכם אמרי ליה לא אלא כהכין החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואיני ספרים דגרסי דלי אמרי להו קדימו ואייתי בתרייכו אמרי ליה לא וה"פ שפולין היה להם לאכול ריפתא או חנפאקא בביתו של בעה"ב קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תחבטלו אלא לכו עתה בשדה כל זמן שאין המאכל מוזמן ושם איני לכו ריפתא וחנפאקא אמרי ליה לא אלא עתה נאכל בבית וכן לגידסא ראשונה יש לפרש כן: נראין

חבים יתקרי, ורבי לא יתקרי, ואסו דרבי על ידו תהא, רבי וד' נתן סוף משנה רב אשי ורבינא סוף הוראה' וסימנך. עד אבא אל מקדשי אל אבינה לאחריהם. אמר רב כהנא אישהעי לי רב המא בר ברתיה *רחמא רבה בר נחמני אב שמואל נח נפשיה, אכלו ביה קורצא בי מלכא אמרו: איכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תריסר אלפי גברי מישראל ידא בקיימא וידא בסתוא מברנא דמלכא שדרו פריסתקא דמלכא בתריה ולא אישכחיה, ערק ואול מפומבדיתא לאקרא, מאקרא לאנמא, ומאנמא לשחין, ומשחין לצריפא, ומצריפא לעינא דמים, ומעינא דמים לפומבדיתא, בפומבדיתא אישכחיה, איקלע פריסתקא דמלכא להווא אושפי' צרבה *קריבו תבא קמיה ואשקוהו תריכסי ודליוה לחבא מקמיה, הדר פרצופיה לאחוריה, אמרו ליה מאי נעביד ליה גברא דמלכא הוא? אמר להו קריבו תבא לקמיה ואשקוהו חד כסא ודליוה לחבא מקמיה ולתסי, ועבדו ליה הכי ואחסי, אמר: מדע ידענא דגברא דקא בעינא, הכא הוא בחישי אבתייה ואשכחיה, אמר: אולינא מהא אי מסמל קמלו להווא גברא לא מגלינא ואי נגדי' מנגדין ליה מגלינא, אתיוהו לקמיה, עייליה לארונא ופרקיה לבבא באנפיה, בעא רחמי פרק אשתא ערק ואויל לאנמא, הוה יתיב אגידרא ודקולא וקא גרים, קא מיפלגי

מסכתות סדורות וסדר *וקבן על הסדר והס כללו האמור בדורות שלפניהם וסדרו את המסכתות ואחריהם לא יוספו אלא מעט *ע: סוף פורבא. סוף כל האמוראין עד ימיהם לא היטה גמרא על הסדר אלא כשהיתה שאלה נשאלת בטעם המשנה בבית המדרש או שאלה על מעשה המאורע בזמן ממון או איסור והיתר כל אחד ואחד ואמר טעמו ורב אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין שלפניהם וקבעו על סדר המסכתות כל אחד ואחד אלא המשנה הראויה והשנויה לה והקשו קושיות יש להשיב ופירוקים שראוים לתרץ הם והאמוראים שטעמהם וקבעו הכל בגמ' כגון חיתוביה מתיבי ורמינהו איבעיהו להו והתירוים שעליהן מה ששיירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו לפניהם הקושיות והתירוין שעליהם לא קבעום בגמ' על סדר המסכתות והמשנה שסידר רבי וכו' רב אשי ורבינא וקבעום: וסימנך עד אבא אל מקדשי. מן *מקדשי-סימנך דרב אשי, רבבינה-סימנך דרבינא *לאחריהם- סימן סוף הוראה: רבס בר נחמני. בר פלוגסיה דרב יוסף: אבג שמדא נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מה: דקא בעטל וכו'. שנקבלין אלו (א) בניסן והשרי לשמוע דקשות על פסח ושל חגים ושמשפסין שלמי המלך לגבות המס גולגולת על כל חמש וחדש אינם ממלאים בבתיכם: פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא. ללון בלחמו פונדק שהיה רבס נחבא בו: אשקיה פרין קמי ודליוה נחבא וסדים הממונים על הוגות מויקון את השותה זוגות, וכני הכית לא נההונו לכך: אמרו לו בני פונדק לרבס. מאי נעביד: נגודי מנגדי לי. ואם ייסרוני ביסורים אגלה: וערקיה לכבא. סגר הדלת: פרק אשיתא. נפלה החומה: אגידרא דדיקלא. על גזע דקל קלון: אס כהם קדמה לשער לכו טמא. דשער לכו שפחה זו הוא סימן לטומאה כדכתיב (ויקרא י) והנה נספק שער לכו בבשרת: טמור. לפי מה שכתוב במורה: גונדא. גודו של פרטים שמשפסין אחריה: בפומבדיתא. והוא ראש ישיבה בה: מעוללי. עושין כל כספיהן: דלי ועפא. גבה רוח טמרה: אה דרבה. אהה אוהבו של רבה: רבי שמעון בן הלפתא בו. משום דאיירי ברישא דאגדתא בצעטלי בשר נקט לה: כפרין דנדר. אגודות של נדר והוא עשוי כשיבולין: למרי דיפי. לבעליה מעשה על דבריו לסתור דקתי

וסדר נקבן על הסדר כפי השל

כ"ה דחמא

פסחים ק:

*ע"ז ע"ב
ד"ה ח"ה

מ"ד ס"ה
מסכתות פ"ו
מסכתין פ"ו
כ"ה י"ט.
נעמי ס"ד
מ"ח

במתיבתא דרקיעא ואם *בהרת קודמת לשער לבן שמא ואם שער לבן קודם לבהרת שהוה ספק: תקב"ה אומר שהוה וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי *שמא ואמרי מאן נוכח, נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בננעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה, לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה. מדלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה, אדהכי נשב ויקא ואישי ב"נ קנא סב"ר גונדא דפרשי הוא אמר: תינח נפשיה דהוה גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא נחא נפשיה אמר *טהור טהור יצאת בת קול ואמרה *אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור, נפל פתקא מרקיעא *בפומבדיתא: רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה, לא הוו ידעי דוכתיה, אולו לאנמא הוו צפרי דמשללי וקיימי אמרי *שמע מינה התם הוה, ספרוהו תלחא יומי ותלחא לילוחא, נפל פתקא *כל הפרשי יהא בנידוי, ספרוהו שבעה יומי, נפל פתקא *לכו לביחכם לשלום, הוה יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ודרי להווא שייעא ברכיב גמלא מהאי גיסא דגתר פפא ושרייה בהך גיסא, אמר מאי דאי? אמרי ליה: נח נפשיה דרבה בר נחמני, אמר לפניו: רבונו של עולם כולי עלמא דידך-הוה ורבה בר נחמני דידך, את דרבה ורבה דידך, אמאי קא מחרבת ליה לעלמא, נח זעפא/רבי שמעון בן הלפתא בעל בשר הוה, יומא חד הוה חמימא ליה, הוה סליק ויתיב אשינא דטורא, אמר לה לברתיה בתי הגיפי עלי במניפא ואני אתן לך כפרין דנדר, אדהכי נשבא ויקא, אמר: כמה כפרין דנדר למרי דיכי? הכל כמנהג המדינה וכו': *הכל לאחויי מאי לאחויי באחרא דנהוגי מברך ריפתא ומשחה *אנפא דאי אמר להו קדימו, ואייתי לכו אמרו לו *לא כל במינך: מעשה ברבן יוחנן בן מריא שאמר לבנו צא וישכור וכו': מעשה לסתור: הסווי מחסריא ורבי קנני ואם פסקתה מונת,

מ"ד ס"ה
מסכתות פ"ו
מסכתין פ"ו
כ"ה י"ט.
נעמי ס"ד
מ"ח

ר"ה
כל רוח זה: (ג) אנפא. כלי מחזיק רביעית: מושא לסתור. וכי דרך בני חכם להביא ברישא הכל כמנהג המדינה ותמא מעשה אפילו אמה עושה להם כספדות שלמה ט': ריבה

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא צא

לא שדרם בשאי להמיר. רישא דמתני' הכל ממירין אחד האגשים ואחד הגשים ומפרס ואילול דהאי הכל ממירין לא שהדרם רשאי להמיר אלא יש בהן כח לתפוס בתמורה דביטובד: וסופו את הארבעים. מקום לא יחלפו (ויקרא טו) והכל הדין דרבינו בעלמא הוא ולקח אלתא

עין משפט
גרי מצוה

סו א מיי' פ'א מטל
מסורה ס'לכא ה'
מטב לאין עמה :

סו ב מיי' ט' ס'לכא ה' :

סו ב מיי' פ'יג מטל
שכירות הל' ב סמט
לאין קפד טושי' ח'ט
ס'י ט'ל טפ' ד :

סו ב מיי' ט' ס'לכא ה' :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

עו ח מיי' ט' ס'לכא ה'
ח'סורי מ'טב הל' ב סמט
ח'סורי מ'טב הל' ב :

ל'א שארם רשאי להמיר אלא בשארם המיר
מומר והרבה את הארבעים א"ל הא מני ר' יהודה היא דאמר ר' לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ומי מצית מוקמת לה כר' יהודה והא קחני רישא דהבבלי ממירין אחד האגשים ואחד הגשים ומהנין בה "הכל" לאחויי מאי לאחויי יודש ג'ל'א כר' יהודה דאי כר' יהודה האמר יורש אינו ממיר יורש אינו סומך: דאי תנא סבר לה כוונתה בודא ופליגי עליה בודא ח'ד וחדוסי: **את הפרה ודש בה לוקה ומשלם ל' קבין** לפרה ונ' קבין לחמור: והיא אינו לוקה ומת יואינו לוקה ומשלם: אמר אב"י הא מני ר' יהודה אמר ר' לוקה ומשלם (ג) ר' אבא א"ר ר' פפא אב"י מ'שעה משיכה אידיב לא במונותיה, ומילקא לא לקי עד שעת חסימון: אמר רב פפא הני מילי בעו מינאי דב' רב פפא בר אבא ופשימי להו לאימרא דא כהלכתא ודא **ל'א כהלכתא ד'עו מ'טב מהו ללוש את העיסה בחלב ופשימי להו לאימרא כהלכתא דתנאי*** ואין לשין את העיסה בחלב ואם ל'שכל הפת טולה אמורה הפני דרגל עבירה כיוצא בו **אין מ'טב את התנור כאליה ואם מש כל הפת טולה אמורה עד שישית את החמור ואת **בעו מינאי מהו להכניס מין ושאינו מינו לדין ופשימי להו לאימרא ד'עו כהלכתא** דאמר שמואל (ג) (ובמנאפ' עד שיראו כדרך המנאפ' ובכלאי' ע'ד שבינים כמכחול בשפופרת מתיב רב ארדבוי בר אמי ויקרא) **אילו נאמר בהמוך לא תרביע הייתי אומר לא יארוז אדם בהמה בשעה שעולה עליה זכר ח'ל' בלאי' מכלל דכלאי' אהויה נמי** לא מאי אהויה הכנסה ואמאי קרי לה אהויה? לישנא מעליא. אמר רב יהודה **מין במינו מותר להכניס כמכחול בשפופרת ואפילו מ'טב פריצותא ליבא מ'טב בעבדיה שריד, מתיב רב ארדבוי בר אמי אילו****

הרגל עבירה. שלא יחבל כשר עמה: טעין. סחין. מין ושאינו מינו. והן זכר ונקבה: **גפול לפעמי' לרבי.** מי היו כמריבוע כלאים ר' יהודה ס' שיהוה הוא בעלמא ח'ב הוכר ויכניס: **פשימי לבו לאימרא. שלא יזיל: במפליג.** מטידין עליהם העדים לחייבן מיסה ומלקות משקצבו זה על זה כדרך מנאפ' ואל' לעדים שיבאו במכחול בשפופרת ולא היקיקמן טורה להמכיל כ"ב: ככלאים. אינו חייב אדם להכניס מין במינו: מ'טב. קיסם או כקץ שמכניסין בשפופרת חולנה שהכחול לטובה ומזליין מן הכחול במכחול ומעביר על העין: **פ'עו נאמר בשפת' לא פריצו.** ולא נאמר כלאים הייה אומר לא יאחז את הכהמה בקרייה בשעה שעולה עליה זכר ואפילו מין במינו ס'ל' וכו': **ושפ'עו משום פריצותא ח'ז ב'אן.** משום דשמא יבא לירי הראוב דבר כדאמרין (ע"ג ח' ב'): לא יסתכל בחמור ובחמורה בחזיר ובחמורה בשעה שכן מוזנין ונקוקין זה עם זה דההם כשאניו שלו שאינו נר'ך לסייע אכל האי בעבדיהיה טריד ולא מהיר: מהני' לן לוקוחא קרא בסמך חתן דהיינו שהבעול טוחן וא"י דחטן אינו נאמר אלא בחטן דהיינו שח'ב הכניס ליה ח'ב ב'א עליה ואח"כ נהן לא מותר א"כ הכי מוכח מאתן דחייב ללאת ידי שמים אע"ג דקם ליה בדבריה בשעת ביאה כדאמר ב"ב בתרל ח'ט' (ד' א'). (ב"ד ד' ע' ט' וס' כ"ה אינ') דחל קני ליה קנין גמור אפילו היכא דקם ליה בדבריה מיניה וי"ל וניה דחל קני לה קנין גמור לא היה לו לישב אתן אלא מתנה אם לא היה חייב ללאת ידי שמים כשאניה בחליה: **ואם** טש כל הפה טולה אמורה עד שיוסב החמור. תימה למה לי עד שיוסב בקיעה בני דתו לא רוי אלא כני'ט בר ג'ט ושרי (חולין דף ק"א): **פ'עו** (דף ט' א') **ב'שמי'** ליה לאיסורא דלא כהלכתא דאמר שמואל כ'. תימה לר"י הכי מוכח משמואל דליכא איסורא דמרבנן. דשמואל לא איירי אלא מדח'וייהיה דומיה דמאפין עד שיראו כדרך המנאפין דלידיה לטורס דהא מיידי לה כפ"ק דמכות (דף ט' א'). גבי אש היינו שם לא היה אדם נרגז מעולם: **מ'טב** במינו נמי אחיזה אין הכנסה לא. תימה כיון דלא איירי קרא אלא בכלאים מגלן לאסור הכנסה מין במינו וי"ל דדייק מוקמת טעם לא יאחז דלא יכניס איה ויהי מניקט דלא תרביע הכנסה מ'טב אלא משום הכי נקט אחיזה לר'הסבא מן לא אינטריך דקיס ליה לנאת דלפילו מין במינו אמורה מכל דבר עד דרשי' מיניה כפ"ק דע"י (דף כ' ב') שלא יסתכל אדם לא בחמור ולא בחמורה לא בחזיר ולא בחמורה לא בשוף ולא בשופסא כשהן שוקקין זה לזה ולהכי מוקי לא תרביע בחמורה בשל אינו ענין:

חולין ג'
מסורה ג'

[סנהדרין סג]
מכות ד' טו.
כ' אעטות ג'
זבחים טו:
מסורה ג'.

[סנהדרין סג]
מכות ד' טו.
כ' אעטות ג'
זבחים טו:
מסורה ג'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

בבא מציעא ט'
בבא מציעא ט'.

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבה מציעא

צו

עין משפט
נר מצוה

צא א מיי סע מהל' עבדים הלי כ סמב עשין סב עושע יד סי' יכפ ספיק כ ועשין כה :
צב ב מיי ס"ב מהל' סכירות הלכה יד סמב עשין לא עושע ח"מ סי' שלו ספיק י :
צד ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

צו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

צט ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
ק ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קא ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קב ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קג ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קד ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

דכוותיה גבי בהמתו חבן לקוח לה. היא דהוה מזי למיפדך מכנו ובחו הקטנים או גמי כיון דלחו בני מחילה ניניהו לאו כל כמיינה לנערים כלל: אלא בזה קא מפגני מר סבר משלו הוא אוכל ומר סבר משל שמים הוא אוכל. ולר' יוחנן אידי ואידי בחין מעלה לן מונוט: רא שט אלא שומרי גנות ופרדסים. דלחין אוכלין מן הסורה משום דלחו גמר מלאכה הוא והוא דאמר ליעיל (דף סט.)

הנהיא *למאן דאמר אין הרב יכול לומר לעבר עשה עמי ואני זך שפיר אלא למאן דאמר יכול הרב לומר לעבר עשה עמי ואני זך מאי איכא למימר: אלא אידו ואידו בשאין מעלה לון מונוט דהיא פליגי דבר סבר יכול דבר סבר אין יכול, ובבניוחן דאמר יכול הרב שביק מתניתין ועביד כברייחא? אלא דכולי עלמא משל שמים הוא אוכל ולא מצי קציץ ומאי קוצץ דאמר רבי הושעיא, מונוט, דכוותיה גבי בהמתו חבן נקיץ לה: אלא בהא דעיינא דמי סבר משלו הוא אוכל ומר סבר משל שמים הוא אוכל: אכל רשי בשבועות לא גרס אי"ס. דכיל [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

צו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

צט ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
ק ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קא ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קב ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קג ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קד ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

היהא וכו'. פלוגתא במסכת גיטין: אלא אידי ואידי כשאין מעלה דכולי עלמא משלו הוא אוכל ובהא פליגי וכו': ה"ג ולר' יוחנן וכו'. ולא גרס אי הכי גדולים נמי דהא חמין דעו וחמלי: משל שמים ביה אובל, ואפי' מעלה מונוט לא מצי קציץ וקציצים: ומאי קוצץ דר' אבשיא פגמוג. עיין להם מונוט מעיקרה הרבה שלא יוכלו לאכול מן הטבכים: נקיץ לה. דהנהיח לעיל רשאי בעל הבית להחיר פקיע עמיור וכו': מר סבר. הא דברייתא משלו הוא אוכל, ולגבי' יוחנן צין כשמעלה מונוט ובין שאין מעלה מונוט, ובר פלוגתא מוקי לה כשמעלה ובהא דר' סבר משל שמים הוא אוכל ואפי' מעלה מונוט נמי לא מצי קיין: מרתני מהלכות מדינה ככר נהנו קן גמי' לא שנו. דלחין שומרין אוכלין מן הסורה: אלא שומרי גנות ועברין. דהוה ליה מחובר בשעה שאין גמר מלאכה הלך מן הסורה לא אכיל ויכול מתלכות מדינה וכו' עי' פנחס במוסב כגון מוכש דלכל ממשנא המדינה: אבל שומרי גיטום ועביטום. עד שלא נגמרה מלאכתן למעשר אוכל חן מן הסורה כרין עושה בתלות: ושמואל אמר לא שנו. דאכלי מיהא מהלכות מדינה אלא שומרי תלוש אבל שומרי מחובר אפי' מהלכות מדינה לא דתשמר לאו עושה מעשה הוא הלך לא אכיל מדאורייתא: סמסמר פרה אדומה. משחיטתה ועד כייטם אפרה: מטעם בגינים שעליו. דחקן (פרה פ"ד מ"ז) כל העוסקין בפרה מחילה ועד סוף מטמאין בגינים: גזירה שמה יזיו כס אכר. ורובן הוא דגדו על הטומאה ולא מדאורייתא: מקשאו. שגדילין בהן קישואין: ארבע והמטה מקשאו. של חמשה אנשים: אמאי אבלי אפילו מהלכות מדינה לא אכלי אלא על כרחק כעושה מעשה דמי ואכלי מיהו מהלכות מדינה כי מחיי' מחלו דשומרי תלוש אפילו מדאורייתא נמי אכלי: כעווקרין שנו. עוקרין משקיטין על קישואין שבהם להכי קרי ליה מקשאו ולא קרי ליה קישואין ועווסו דשומרי תלוש הם אכלי מהלכות מדינה כי מטעמי' בשלא יעיל פקיע שלהן. ואמר מר לעיל בפרקין (דף סז:) דקישואין משקיטו: כשמואל סמסמב. דעושה בחובר בשעה שחיה גמר מלאכה, אפילו מהלכות מדינה לא אכיל, וכ"ס שומרי מחובר דהו עשה שחיה גמר מלאכה ולא עושה מעשה הוא והמטה' בשאר' תלוש: מחלו דאכיל דלא אכיל מן הסורה

הנהיא *למאן דאמר אין הרב יכול לומר לעבר עשה עמי ואני זך שפיר אלא למאן דאמר יכול הרב לומר לעבר עשה עמי ואני זך מאי איכא למימר: אלא אידו ואידו בשאין מעלה לון מונוט דהיא פליגי דבר סבר יכול דבר סבר אין יכול, ובבניוחן דאמר יכול הרב שביק מתניתין ועביד כברייחא? אלא דכולי עלמא משל שמים הוא אוכל ולא מצי קציץ ומאי קוצץ דאמר רבי הושעיא, מונוט, דכוותיה גבי בהמתו חבן נקיץ לה: אלא בהא דעיינא דמי סבר משלו הוא אוכל ומר סבר משל שמים הוא אוכל: אכל רשי בשבועות לא גרס אי"ס. דכיל [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

צו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
צח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

צט ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
ק ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קא ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קב ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קג ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קד ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

קו ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קז ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :
קח ה מיי ס' הלכה ו סמב עשין ע' עושע ח"מ ספיק ה :

כאשר נגמרה מלאכה נקיץ לה. דהנהיח לעיל רשאי בעל הבית להחיר פקיע עמיור וכו': מר סבר. הא דברייתא משלו הוא אוכל, ולגבי' יוחנן צין כשמעלה מונוט ובין שאין מעלה מונוט, ובר פלוגתא מוקי לה כשמעלה ובהא דר' סבר משל שמים הוא אוכל ואפי' מעלה מונוט נמי לא מצי קיין: מרתני מהלכות מדינה ככר נהנו קן גמי' לא שנו. דלחין שומרין אוכלין מן הסורה: אלא שומרי גנות ועברין. דהוה ליה מחובר בשעה שאין גמר מלאכה הלך מן הסורה לא אכיל ויכול מתלכות מדינה וכו' עי' פנחס במוסב כגון מוכש דלכל ממשנא המדינה: אבל שומרי גיטום ועביטום. עד שלא נגמרה מלאכתן למעשר אוכל חן מן הסורה כרין עושה בתלות: ושמואל אמר לא שנו. דאכלי מיהא מהלכות מדינה אלא שומרי תלוש אבל שומרי מחובר אפי' מהלכות מדינה לא דתשמר לאו עושה מעשה הוא הלך לא אכיל מדאורייתא: סמסמר פרה אדומה. משחיטתה ועד כייטם אפרה: מטעם בגינים שעליו. דחקן (פרה פ"ד מ"ז) כל העוסקין בפרה מחילה ועד סוף מטמאין בגינים: גזירה שמה יזיו כס אכר. ורובן הוא דגדו על הטומאה ולא מדאורייתא: מקשאו. שגדילין בהן קישואין: ארבע והמטה מקשאו. של חמשה אנשים: אמאי אבלי אפילו מהלכות מדינה לא אכלי אלא על כרחק כעושה מעשה דמי ואכלי מיהו מהלכות מדינה כי מחיי' מחלו דשומרי תלוש אפילו מדאורייתא נמי אכלי: כעווקרין שנו. עוקרין משקיטין על קישואין שבהם להכי קרי ליה מקשאו ולא קרי ליה קישואין ועווסו דשומרי תלוש הם אכלי מהלכות מדינה כי מטעמי' בשלא יעיל פקיע שלהן. ואמר מר לעיל בפרקין (דף סז:) דקישואין משקיטו: כשמואל סמסמב. דעושה בחובר בשעה שחיה גמר מלאכה, אפילו מהלכות מדינה לא אכיל, וכ"ס שומרי מחובר דהו עשה שחיה גמר מלאכה ולא עושה מעשה הוא והמטה' בשאר' תלוש: מחלו דאכיל דלא אכיל מן הסורה

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

לעיל אב: [ועש' תוס' שבועות מה: ד"ס אי"ס ועש' שנת קב: ד"ס אי"ס]

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

ובא זכב וטרף . בשעת משלחת זאבים ור' יהודה היא דלמך זכב אחד אונס : **אי** הכי אמאי פטור תחילתו בפשיעה וסופו כחונם הוא . וא"ת לזכיי נמי דמוקי לה בעידתא דעייילי אינשי מי ניחא והא מ"מ אס היה יכול להציל חייב אלמא תחילתו בפשיעה הוא וי"ל דלא חייב ליה פשיעה אלמא גניבה ואכירה ויש ללמוד מכאן דתחילתו דכעין גניבה ואכירה וסופו כחונם דפטור ומהא דלמך רב בהמפקיד (לעיל דף לו. וחס) אפי' שומר שכר שמכר לשומר חנם פטור לפי שמכר לבן דעת אין ראייה דאפילו סבר רב תחילתו בכעין גניבה ואכירה וסופו כחונם חייב אפילו הכי פטור דאין לו שומר מגניבה ואכירה חנם מפשיעה והוא ליה תחילתו בכעין גניבה ואכירה אלמא סתם בן דעת גביל לשומר הרבה אפילו מדברים שאינו חייב ושאל אפילו מסרו לשומר חנם ופטריה מפשיעה פטור דלא חייב תחילתו בפשיעה דהכי פשיעה חייב להכח ואפי' שפיר דקאמרי דמומייהו לה הכח ואפי' שפיר דקאמרי דמומייהו כבד לומר קמאי שרלו לפטור מדרכה דאס לא בן אמאי וזווח דמילתא דפשיעה הוא שהן חייבים דאפילו שומר חנם חייב וסבר רב פפא דהכא כדבא דפרק הכונס (ב"ק דף נח.) דלמך דמסוס דאיבעי לך לעבדוי חזא חזא לאו פשיעה היא ולא כרב כהנא דלמך הסס דהוי פשיעה גבי נפלה לגינה **אמר** רבה הסס גברי דפרמוסקי הוו . אפילו גרים רבא אחי שפיר אפי' דרבא מוקי בהגול קמא (גס דף קי.) מילתא דרב הונא בר אבין שקדם ונשבע אכל היכא דלא נשבע אפילו שומר חנם עושה עמו דין ואיטו נשבע הכא לדברי השואל משיב וליה לא הכירא ליה : **דאי** רמא קנא הוו [אחור] מללין ליה . והשתא אפילו לא הוכר הגנב הוא חייב כיון דפשע ולא נקט גמרא הוכר הגנב אלמא מוסס התלמידים שהיו סבורים דמשום דהוכר הגנב חייביה :

סינפה וזמזה אינו אונס . תימה דפשעוה דפשיעה גמורה הוא וי"ל דקמ"ל דאפילו יש לחלות ולומר שמחה גם כשביל דבר אחר אפילו הכי חייב דלא היה לו לכגפה :
עמו דין ואינו נשבע? אמר רבא דהתם גברי דפרמוסקא הוו קימי דאי רמא קלא דהו אתו ומצלין ליה :
מתני' **אבא** אחד אינו אונס , שני זאבים = אונס , בגי' **התם** אומר בשעת משלחת זאבים אף זאב אחד = אונס / **הלסמים** דרי זה אונס / **הארי** הרוכב והנמר והברדלס והנחש הרי אלו אונס , אימתי , בזמן שבאו מאליהן אבל הולכין למקום גודדי חיה ולסמים אינו אונס / **מתה** כדרכה דרי זה אונס סגפה ומתה אינו אונס / **ועלתה** לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונס / **העלה** לראשי צוקין ונפלה ומתה אינו אונס : **גב** והתניא :
זאב אחד = אונס אמר רב נחמן בר יצחק הריה בשעת משלחת זאבים ורבי יהודה היא : **הלסמים** דרי זה אונס : אמאי , לוקי גברא להדי גברא : אמר רב **בלסמים** מוויין , איבעיא להו לטסים מוויין מהו : **מ** אמרינן אוקי גברא להדי גברא או דלמא דאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה : **המסתברא** דהאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה אמר ליה **אבי** רבא אישכחיה רועה ואמר ליה גנבא סריא בדוכתא פלגיא יתיבינן ,

הא נטר כדנמרי אינשי אמר ליה **אבי** אלמא מעתה על למתא בעידנא דעייילי אינשי הכי נמי דפטור אמר ליה אין , **גנא** פורחא בעידנא דגנו אינשי הכי נמי דפטור אמר ליה אין **אתרביב** אלמא הם אונסין ששומר שכר פטור עליהן בגין **ותפל שבא ותקם ואת הנערים הבן לפי חרבא אמר ליה התם בחוני מתא אתרביב** עד מהו שומר שכר חייב לשמור : **עד כדי היתרי ביום אבלנו חורב וקרח בלילה** :
 התם נמי בחוני מתא אמר ליה אמו יעקב אבינו חזן מתא הוה : **דאי** לית ללבן נמרי לך נשירוחא יתירוחא בחוני מתא **אתרביב** : **דועה** שחיה דועה והניח עורדו ו**בא** עידי : **בא** זאב וטרף , **ובא** ארי ודרס , אין * **אומרים** אילו היה שם היה מציל אלמא אומרינן איתנו אם יכול להציל חייב ואם לאו פטור מאי לאו דעל בעידנא דעייילי אינשי : **דעל** בעידנא דלא עייילי אינשי , **א** חבא אמאי פטור : **החילתו בפשיעה** וסופו באונס חייב : **דשבע** קל אריה ועל **א** חבא אומרינן איתנו מאי הוה ליה למבעד ? **דעל** לו לקדם ברועים ובמקלות , **א** חבא מאי איריא שומר שכר , **אפי'** שומר חנם נמטרא מר הוא דאמר שומר חנם שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות ולא קדם חייב : **שומר חנם** בתנא ושומר שכר בשכר , ועד כמה ? **עד כדי דמיה** , והוכינן מציעו בשומר שכר שחייב באונסין : **דהוד** שקיל דמיה מבשל הבית , **א** רב פפא לאביי , אי הכי מאי אהני ליה **מינה** ? נפקא מינה **כחשרא** דחיותא **א** נמי **למחרת** יתירוחא רב חסדא ורבה בר רב הונא **לא** סבירא להו הא **רבב** , **דאמרי** : **להכי** יהבי לך אגרא - לנמורי לי נמירותא יתירוחא : **רב אדרא** סבולאיה תוי קא מעבר חיותא אנמלא דנרש , דחפה חדא לחברתה ושדיתה במיא , אחא לקמיה דרב פפא , **סייביה** , אמר ליה **מא** חתה **ל** למעבר ? **א** ל * **אבעי** לך לעבדוי חזא חדא , **א** ל ידעת ביה כבר אחתיך דמצי למעבר חדא חדא : **א** ל כבר צווחי קמאי **ד** דקמך ולא איכא דאשנת בהו : **א** **אבא** אפקיד כיתנא בי רזינא , **א** ל שבו שמטיה מיניה , לסוף הוכר הגנב , אחא לקמיה **דרב נחמן** , **חייביה** , לימא פליגא **דרב הונא** בר אבין * **דשאלח** **רב הונא** בר אבין **נגנבה** באונס ואח"כ הוכר הגנב : **אם** שומר חנם הוא : **נצת** נשבע , **רצה** עושה עמו , **דין** , **אם** שומר שכר הוא עושה

חכם ופטריה מפשיעה פטור דלא חייב תחילתו בפשיעה דהכי פשיעה חייב להכח ואפי' שפיר דקאמרי דמומייהו כבד לומר קמאי שרלו לפטור מדרכה דאס לא בן אמאי וזווח דמילתא דפשיעה הוא שהן חייבים דאפילו שומר חנם חייב וסבר רב פפא דהכא כדבא דפרק הכונס (ב"ק דף נח.) דלמך דמסוס דאיבעי לך לעבדוי חזא חזא לאו פשיעה היא ולא כרב כהנא דלמך הסס דהוי פשיעה גבי נפלה לגינה **אמר** רבה הסס גברי דפרמוסקי הוו . אפילו גרים רבא אחי שפיר אפי' דרבא מוקי בהגול קמא (גס דף קי.) מילתא דרב הונא בר אבין שקדם ונשבע אכל היכא דלא נשבע אפילו שומר חנם עושה עמו דין ואיטו נשבע הכא לדברי השואל משיב וליה לא הכירא ליה : **דאי** רמא קנא הוו [אחור] מללין ליה . והשתא אפילו לא הוכר הגנב הוא חייב כיון דפשע ולא נקט גמרא הוכר הגנב אלמא מוסס התלמידים שהיו סבורים דמשום דהוכר הגנב חייביה :

סינפה וזמזה אינו אונס . תימה דפשעוה דפשיעה גמורה הוא וי"ל דקמ"ל דאפילו יש לחלות ולומר שמחה גם כשביל דבר אחר אפילו הכי חייב דלא היה לו לכגפה :
עמו דין ואינו נשבע? אמר רבא דהתם גברי דפרמוסקא הוו קימי דאי רמא קלא דהו אתו ומצלין ליה :
מתני' **אבא** אחד אינו אונס , שני זאבים = אונס , בגי' **התם** אומר בשעת משלחת זאבים אף זאב אחד = אונס / **הלסמים** דרי זה אונס / **הארי** הרוכב והנמר והברדלס והנחש הרי אלו אונס , אימתי , בזמן שבאו מאליהן אבל הולכין למקום גודדי חיה ולסמים אינו אונס / **מתה** כדרכה דרי זה אונס סגפה ומתה אינו אונס / **ועלתה** לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונס / **העלה** לראשי צוקין ונפלה ומתה אינו אונס : **גב** והתניא :
זאב אחד = אונס אמר רב נחמן בר יצחק הריה בשעת משלחת זאבים ורבי יהודה היא : **הלסמים** דרי זה אונס : אמאי , לוקי גברא להדי גברא : אמר רב **בלסמים** מוויין , איבעיא להו לטסים מוויין מהו : **מ** אמרינן אוקי גברא להדי גברא או דלמא דאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה : **המסתברא** דהאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה אמר ליה **אבי** רבא אישכחיה רועה ואמר ליה גנבא סריא בדוכתא פלגיא יתיבינן ,

* ב"ק ס"ז

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה

ק"ה א ב מ"י פ"ג מה"ל
 ש"ס פ"ג מה"ל ח סתם
 ע"ש פ"ג מה"ל ח סתם
 ס"י ר"ל ט"ף י"ב ו"ס
 ג"ג ט"ף י"ב

ק"ה ג מ"י ח ט"ף ט
 ט"ס ט"ג ט"ף ט

ק"ה ד ה ו מ"י ט"ז ט"ח
 ו ט"ט ט"ף ט"ו
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ז ח ט"י ט"כ ט"ד
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט י מ"י ט"ב ט"ג ט"ד
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה יא יב מ"י פ"ג מה"ל
 ש"ס פ"ג מה"ל ח סתם
 ע"ש פ"ג מה"ל ח סתם
 ג"ג ט"ף י"ב

ק"ה יג יד ט"ו ט"ז ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

ק"ה ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח
 ט"ז ט"ף ט"ח

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא צד

עין משפט ע"י מצווה

כך וכך אנשים עמנו במקום שאלו רועים שם ואם תבא לגול המוח: **ונפלא** קלעים המקלעים בזבן: פסיקא לן. פסוקות וקבועות עלינו להיות עמנו בכל יום: **כרי פולנין**. שהוכר לו המקום שהכמהות שם והפלא לבל על ידי שגידפו: **מתני'** כל המתנה על מה שכתוב בחזרה וכו'. בגמרא מפרש לה: כל הנאי שיש בו מעשה בתחילתו. שהקדים מעשה שעליו לעשות לתנאי שהוא שואל ממנו כגון "הרי מעשה זה שלך אם תעשה דבר פלוגי" דלא דמי לתנאי בטיהר ובני ראוהו "אם יעברו וכלהם (במדרג) להקנין הנאי קודם למעשה "אם תעשה לי הדבר הזה אשובה לרעה לאקר" (בראשית נ) היינו תנאי ששאלו ממנו קודם למעשה שעליו לעשות: תנאו בעל. והיו מעשה מקיים ואע"פ שלא קיים בעל התנאי את התנאי: וכל תנאי ששפטר לו לקיימו תנאו קיים. אם תנאו קודם למעשה הוא, הא חי אפשר לקיימו תנאו בעל והמעשה הוא ובגמרא מפרש לה: **גמ'** בדבר שבכחמון. קאר וכסות: אפילו תימא. רישא דקתני לתקנה שומר חנם להיפטר משבוטת-ר' מ' והאי לאו מתנה על מה שכתוב בחזרה-הוא אלא שאמר לו "חי אפשר להיות שומר שלך אלא ככך ושומר לא נחית לשמירה עד דמשק לבתמה והאי כי משק כבר פירש על מנת שאין לו עליו שבוטת ולא שיעבר נפשיה לירד בחזרת שומרין אלא למקלס ומה שירד ירד. אבל המקדש את האשה מבי אמר לה הרי את מקודשת לי ויסקדסלה ובי אמר לה על מנת שאין לך עלי-מתנה על מה שכתוב בחזרה-הוא חי וימות לחלוין וכי תפסי קדושין לגמרי תפסי וזהו מתנה על מה שכתוב בחזרה: בדבריים. בתמיה: זו דברי ר' יהודה בן סימא. דקתני להפטר לקוימי הא חי אפשר לקוימו תנאו בעל: **בפולנין**. בדבריים. שאין בלע לטוס תנאי אלא להקניטה בעלמא, מרחקה ודחה אותה בדברים: **משני' נמי דיקא**. דסתמא לן כרבי יהודה בן סימא:

[קדושין י"ג ע"א]

לעיל גה. כמות פ. קדושין י"ג ע"א. כ"ג ק"ו. גיטין ע"ג:

[ש"י תוספות כמות פ. ד"ה ה"ו ז' דהיינו על פקשי דכחא] (* [לעיל טו. וז']

גיטין פד.

[ש"י תוספות גיטין פד. ד"ה על פתח]

אימא סיפא כל הנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו בעל לתנאי לר' מאיר. הכא משמע דלא כפי' הקונטרס דפי' בצוקי פרק מי שאלחו (גיטין דף עה. ד"ה משום) דלפילו רבנן דרבי מאיר מודו דבעינן תנאי קודם למעשה גבי הא דקארמר אלא אמר רבא משום דהוי מעשה קודם לתנאי: **אמר** רב נחמן בר יצחק מתני' נמי דיקא כו'. וה"ל תנאי קמ"ל רב נחמן הא רב אמר לעיל ז' דדברי ר' יהודה בן סימא ועוד מה שייך דיקא מה שהוא בהדיא וליכא לנימר דלא שמיע ליה דרב וש"ן נמי דיקא כיון שאינו בפירוש במשנה אבל קשה דהוא ליה למיתני כל שאי אפשר לו לקיים תנאו בעל כי איך דרישא ונראה לומר "עוד" דרב נחמן הוא ידע להא דרב ומפרש מכליה לרב דמתניין בוסייה דהא איכא לנימר דתני ככולי עלמא וקאי ארישא דקתני כל המתנה על מה שכתוב בחזרה תנאו בעל ויהיב טעמא משום דכל תנאי ששפטר לקיימו בסופו דוקא הוי תנאי קיים אבל מתנה לו מה שכתוב בחזרה שחי אפשר לו לקיימו תנאו בעל והתנה עליו מתחילתו נמי קאי ארישא דקתני וכל שיש בו מעשה מתחילתו תנאו בעל דוקא התנה עליו מתחילתו תנאו קיים שהתנאי קודם למעשה ודייק דתנאי כרבי יהודה בן סימא מדקתני כל דאי סימא דרישא הוא לא הוה ליה למיתני כל אלא ואם אפשר לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קיים שפטר לקודם למעשה לא תנאי שפטר לקוימו תנאו קיים ופ' רבינו שמואל חי' נראה לר' כלל לך לא כהנציו:

כך וכך גברי איכא בהדן, כך וכך כלבי איכא בהדן, כך וכך זוקתא פסיקא לן ואזל ושקל מיניה ומאי א"ל א"ל הרי הולכין למקום גדורי חיה ולסמים: **מתני'** המתנה להיות פטור משבוטת, והשואל להיות פטור משבוטת ומלשאל, כל המתנה על מה שכתוב בחזרה * תנאו במל, ובל תנאי שיש מעשה בתחילתו תנאו במל ובל שאפשר לו לקיימו בסופו והתנה עמו מתחילתו תנאו קיים: **גמ'** אמר מתנה על מה שכתוב בחזרה-הוא אלא המתנה על מה שכתוב בחזרה תנאו במל קאי מני ר' יהודה היא דאמר "בדבר שבכחמון תנאו קיים" * דתנאי והאמר לאשה-הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה דרי זו מקודשת ותנאו במל דברי ר"מ רבי יהודה אומר בדבר שבכחמון תנאו קיים ומציית מוקמת לה כר' יהודה אימא סיפא-בל המתנה על מה שכתוב בחזרה תנאו במל אתאן לר' מ' קאי לא קשיא לעולם ר' יהודה היא וסיפא-בדבר שאינו של ממון אימא סיפא בל תנאי שיש בו מעשה בתחילתו תנאו במל מאן שמעת ליה דאית ליה הא סברא ר"מ דתנאי אבא הלפתא איש כפר תנניא אמר משום ר' מ' תנאי קודם למעשה הרי זה תנאי מעשה קודם לתנאי אינו תנאי אלא כולה ר"מ היא ושאינו הכא * דמעיקרא לא שעבר נפשיה. תנא. **עמסתה** * שומר שבר להיות בשואל במאי בדבריים אמר שמואל * בשקנו מידו ור' יוחנן אמר אפילו תימא * בשלא קנו מידו * בהדרא הנאה דקא נפיק ליה קלא דאיניש מהוינא הוא נמיר ומשעבר נפשיה: וכל שאפשר לו לקיימו בסופו וכו' אמר רב טבלא אמר (זו דברי רבי יהודה בן סימא אבל חכמים אומרים אע"פ שאי אפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו תנאו קיים * דתנאי והרי זה גיטין ע"ג שיתעלי לר' קע על מנת שחרדי לחתום על מנת שחבלעי קנה-של מאה אמה על מנת שחעברי את הים הגדול-ברגליך * נתקיים התנאי הרי זה גמ' לא נתקיים התנאי אינו נמי, כבי יהודה בן טיבא אומר כזה גמ' כלל א"ר יהודה בן סימא כל שאי אפשר לו לקיימו בסופו והתנה עליו מתחילתו אינו אלא כמפליגה ובשם אמר רב נחמן אמר רב הלכה כרבי יהודה בן סימא. אמר רב נחמן בר יצחק מתני' נמי דיקא דקתני בל שאפשר לו לקיימו בסופו

הדרן עלך השובר את הפועלים

השוואל את הפרה

השוואל את הפרה: **פרה** במשיכה ובעלים בחמירה. הק' ריב"ס דאמר לקמן בפירקין (דף נ"ג) שתלא טבחא וחומא וספר מהא טבולא בעידן עבידייהו כשאלה דבעלים דמו משמע דשלא בעידן עבידייהו לא הוי שאלה דבעלים וי"ל דלאו דוקא בעידן עבידייהו אלא בשעת הליכתו או לפילו מומנס עממן ליקר ולעשות חסוב בעידן עבידייהו אבל ודאי משעת חמירה של קודם פסק מלכה לא חסוב שאילה דבעלים כדאמרין בא"פ האומנין (גיטין דף ע"ג פ"ג) למוק אוכלא מילתא דהיא שעתא שכתא הוי שתי ולא הוי פשיעה דבעלים: **תנן** במל שמע מינה:

הדרן עלך השובר את הפועלים

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

הדרן עלך השובר את הפועלים

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

השוואל את הפרה ושאל בעליה עמה או שכר בעליה עמה, ישאל הבעלים או שכרן ואתר כך שאל את הפרה, ומתה, פטור שנאמר "אם בעליו עמו לא ישלם"

קיא א מ"י סי' מהל שבוטת ה"ו כ סמג עשין פט עוש"ע ח"ט סי' ט' סעיף ז:

קמ"ב במ"י סי' ט"ג ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

ק"ב נ"מ"י ס"ג ע סמג עשין ט"ג ע עוש"ע ח"ט סי' ט"ג סעיף ז:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

מסורת
ה'ש"ס

עין משפט
נר מצות

תנן הכה ארבעה סומרים. משום דליתיה בחמתיה קרא דואס בעליו עמו וגוי נטר למימר מנה ה"מ עד הכא :

שומר תס נשבע על הכל. לא חשיב פשיעה דכזה כולוה חייביס והשואל משלם את הכל מה שהזכר בפרקה אבל

אבל שאל את הפרה ואתר. כך שאל את הבעלים או שכרן, ומתה, חייב שנאמר בעליו אין עמו שלם ושלם: גמ' מדרתני סיפא ואתר כך שאל את הפרה מכלל דרישא דקרתני עמה עמה ממש, עמה ממשמי משכרת לה-פרה במשיכה ובעלים באמירה: אביעת אימא כגון דקימא פרה בחצרו דשואל דלא מחסרא משיכה, אביעת אימא דאמר ליה את גופך לא תשאל עד שעת משיכת פרתך

הגזן החם ארבעה שומרים הם שומר חנם והשואל נושא שכר והשוכר: שומר חנם נשבע על הכל, והשואל משלם את הכל, נושא שכר והשוכר נשבעין על השבורה ועל השבייה ועל המתה ומשלמת את האבידה ואת הנגיבה **מנה ה"מ** רתנו רבון פשה ראשונה באמרה בשיה שניה בשומר שכר, עליון בשואל בשלמא שלישית בשואל בפרוש וכו' ישאל איש מעם רעהו ונשבע או מת בעליו אין עמו שלם ושלם אלא ראשונה בשומר חנם, שניה בשומר שכר, ואיך אמר: מסתברא שניה בשומר שכר שכן חייב בנגיבה ואבידה, אדרבה ראשונה בשומר שכר שכן משלם תשלומי כפל בטוען טענת גנב: איפירו הכי קרנא בלא שבועה עדיפא

לעיל ג.
שבוטת מע.

הוא חסר, ולא כה"ל (גמ' פ"ד כ"ג).
דליתיה דרשינן ככל מקוס לבד מהיכא דלא מייסכר כפי"ב כפי"ב (לעיל דף לאר"ה דברה"ה) לא מסתבר לרבות אבידה כיון דכתיב כלשון גניבה ואית לן למימר דברה תורה כלשון בני אדם: **אלא** אביו ואמו. דסמחא משמע שניה כאלה. והא דכתיב (דברים כג) יחדו בשבעטו אילטריך לשתי תפיפות ויחדו דלא תחרוש (ספ) אילטריך דלי לאו יחדו ה"ל אפילו אין קטורים במחרישה אלא שמהניס בבה אחת או אפילו בזה אחר זה ורבי יוחנן נמי דאמר עד שפרוט לך הכחוש יחדו לא מהסא וליקדמאילטריך הכה למיכתב יחדו דהא אילטריך כדפי' אלא מסתבר קאמר דהוי משמע הכי: דאפשר

גמ' פ"ד כ"ג

א"ל א"ת חמ"ב ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

מכרילא בשבועה תדע דהא והשואל כל הנאה שלו' והא בעיא מווינ' דקימא באגם, והא בעיא נמידה בנדר מתא ואביעים אימא לא חימא כל הנאה שלו' אלא אימא רוב הנאה שלו' ואביעים

על השבייה ועל המתה ומשלמת את האבידה ואת הנגיבה בשלמא גניבה דכתיב אם גנב וגנב מעמו ושלם ושלם: גמ' מדרתני סיפא ואתר כך שאל את הפרה מכלל דרישא דקרתני עמה עמה ממש, עמה ממשמי משכרת לה-פרה במשיכה ובעלים באמירה: אביעת אימא כגון דקימא פרה בחצרו דשואל דלא מחסרא משיכה, אביעת אימא דאמר ליה את גופך לא תשאל עד שעת משיכת פרתך

גמ' פ"ד כ"ג

א"ל א"ת חמ"ב ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

פ"ד ט"ו ט"ו

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

א מיי פייב מטי סאלה
ופקדון כולכה א סגב
עשין לב טושיע מ"מ טי
שמו טע"ג ז
[ע"י חוש"ק כו ז ד"ה
כפרוה וטו"ל לעיל ג
דיס שזכ"ל]

ז ב מיי עש טפ"א
מגל שכירוה ה"ג ג
פגמ עש טושיע ח"מ
עש טפ"ג ז :

לעיל
דינן ט' (לרמב"ם)
בפ"ק ט' פ' ה' הל"א
במ"ק רמב"ם
1 - ו' ג' ג' ב' ב' ג' ג' ג' ג'
2 - ו' ג' ג' ב' ב' ג' ג' ג'
אמר ז"ל ט"ז ט"ז ט"ז
אמר
מג"ג
(דק"ק)
קושיא ז' רמב"ם
תוס' ז'

איבעית איתא כדמחליף רבה בר אבהו . תימא דלמחלי דחך
לאוקמי כר' יהודה דלית הלכתא כותיבי דק"ל דשוכר
כשומר שטר כדמשמע בריס המפקיד (לעיל 77 ד"ה) ולקמן (77 ז'ז)
גבי מרימר דלגרי כותיבתא לבי חזאי ובכמה דוכתי : **דא** מדסיפא
על גבה רישא במלאכה אחרת .

דאי במרפי ואזיל היינו ממס על
גבה ותימא דמחי לריך לקדק מכה
סיפא בלא סיפא תיקשי ליה רישא
דאי במרפי ואזיל היינו ע"ג ממס
ומחי אפילו וכ"ס דמרישא גופא לא
מני למיפקר דיוכא למימר דהיא
גופא אחא לאשמעינן דמרפי ואזיל
הוי כע"ג אבל מסיפא פריך שפיר
דלמחי נקט אפילו ע"ג אף על
גב דלא מרפי ואזיל הא מרישא
שמעינן לה דל"כ כי נמי חוקי רישא
במלאכה אחרת תיקשי אחאי אלטריך
(ג) סיפא אפילו הא מרישא שמעינן
דמלאכה אחרת הוא כע"ג וי"ל דאי
רישא במלאכה אחרת ניחא ליה דנקט
בסיפא אפילו בעליה ע"ג לרבותא
אז"ל דמרישא שמעינן כיון דנ"ג
הוי רחוק ממלאכה אחרת אבל אי
רישא באותה מלאכה וכגון דמרפי
ואזיל כיון דלאשמעינן רישא דהיינו
כע"ג טו לא הוה לריך למינקט
בסיפא אפ"י בעלים חורסים על גבה :
ממונה

דכתיבא בהדיא קתני דאיתא מדרשא לא
קתני ת"ש ושאלה ושאל בעליה עמה שבריה
ושבר בעליה עמה ושאלה ושאל בעליה עמה
עמה ושאלה ושאל בעליה עמה אף על פי
שהבעלים עושין מלאכה במקום אחר ומסתא
בפומ סבריה הא מני ר' יהודה היא דאמר
ישובר כשומר שטר דמי והא היא חנא קתני
מילתא דאיתא מדרשא וא"ל שומר חנם
לא קתני והא מני ר"מ היא דאמר שובר
כשומר חנם דמי והנא שומר חנם והיא הדין
לשומר שטר איבעית איתא כדמחליף רבה
בר אבהו ותני ישובר כיצד משלך מאי
אומר כשומר שטר ר' יהודה אומר כשומר
חנם אמר רב המנונא לעולם היא חייב
עד שיהא פרה וחורש בה חמור וזכומר
אוריה ועד שיהו בעלים משעת שאילה
עד שעת שבורת ומסתא אלמא קסבר בעלוי
עמו אכולה מילתא משמע פרוז רבא ושאלה
ושאל בעליה עמה שברה ושבר בעליה
עמה ושברה ושאל בעליה עמה ושאלה ושבר
בעליה עמה איתא שהבעלים עושין מלאכה
מאי מקום אחר דקא מרפי ואזיל קמה הא מדסיפא על גבה
אחרת קתני סיפא ושאלה ואז"ל שאל בעליה ושבר בעליה עמה
אז"ל שהבעלים חורשין ע"ג ומסתא חייב אפ"י רישא באותה מלאכה
והיא רבותא קמ"ל וסיפא רבותא קמ"ל רישא רבותא קמ"ל דלאו על
גבה אלא באותה מלאכה כיון דהיו בעלים בשעת שאילה פמור ומסיפא רבותא
קמ"ל דאז"ל דעל גבה וכיון דלא היו בעלים בשעת שאילה חייב הוא מא
אז"ל אמת בשלמא רישא במלאכה אחרת וסיפא באותה מלאכה היינו
רבותא אלא אז אמת רישא באותה מלאכה מאי רבותא אזי
ואידי באותה מלאכה היו נעו"ל הנא משמע שנאמר אם בעלוי עמו לא
ישלם איתנו יודע שאם בעלוי אין עמו שלם ישלם אלא מה ת"ל בעלוי
אין עמו לומר לך יהיה עמו בשעת שאילה אין צריך להיות עמו בשעת
שבורת ומסתא היה עמו בשעת שבורת ומסתא צריך להיות עמו בשעת
שאילה והנא אידך ומשמע שנאמר בעלוי אין עמו שלם ישלם איתנו יודע שאם
בעלוי עמו לא ישלם אלא מה ת"ל אם בעלוי עמו לומר לך כיון שיצאה מרשות
משאל עשה אמת בבעלים ומסתא פומן תיובתא דרב המנונא תיובתא
איתנו סבר לה אשה ומתרי לקראי כר' יאשיהו רבא סבר לה כר'
יונתן ומתרי לקראי כר' יונתן אב"י סבר לה כר' יאשיהו ומתרי לקראי
כר' יאשיהו בעלוי אין עמו שלם ישלם מעמא דליתיה בתרייהו
איתיה בחדא וליתיה בחדא פמור (ה) (והא) וכתיב אם בעלוי עמו לא ישלם
מעמא דאיתיה בתרייהו אז"ל אי איתיה בחדא וליתיה בחדא מתייב
לומר לך יהיה עמו בשעת שאילה איתנו צריך להיות עמו בשעת
שבורת ומסתא יהיה עמו בשעת שבורת ומסתא צריך להיות עמו בשעת שאילה

כ"ק חס: טו
לפ"ל פ: ג'
שמועות מע :

הנהרות הב"ח
(ה) גמי וליהא בחדא
פמור וכתיב כ"ל
ותיבה וזה מתקן :
(ג) רש"י ד"ה כר'
איתיה ומסתא :
(ג) חוסי ד"ה הא וכו'
סיפא אפ"י ע"ג הא
מרישא
וי יאשיהו
כר' יאשיהו
הב"ב ב"ר יוסף

[לעיל ז"ד :
ט"ז]

איתנו
הנהרות
אז"ל חס"ק

מורה כ"ז

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

מסורת השיעור

גדא מ"י פ"כ מהלכות
מכירה הלכה א' חנן
פסקי פ"ט ט"ז ח"מ
ה"י רבנן ט"ז ב' ג'

ג ב מ"י ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

ג ב דה מ"י פ"ה מהלכות
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

כסות מה שטענו לא הודה לו . ועל כסות אחרת הודה לו ואינה
מאוחרת שטענו : (ג) בדילפי . שגד שלם היה ועדיין מחובר זה אומר
כסות גדולה מכרתי לך וזה אומר כסות קטנה : **עבד גדול בשפוטו** .
וזה מורה לו בעבד קטן וכסותו דמחייב שצויה משום כסות

ומי שצויה עבדו בגלגול : וזקקין .
שהמטלטלין זקקין את הקרקע
לכסותה : מנינא . בקדושין (דף נו.)
נכסים שאין להם אחריות וזקקין את
הנכסים שיש להן אחריות ליטעב
עליהן : ר"מ היא . לקמן בדרייתא
המחליף פרה בחמור דקאמר ר"מ
עבדא כמטלטלי דמי ונשבע עליו
ולקמן פריך ליה אשדות עקמי
במתני' נמי נכשעין : פטור . דבעי'

הודאה ממין הטענה עצמה : דקטע
לידיס . להארו עבד קטן דמורה ליה
בגויה : ופא איפכא שמעינן ליה .
לר"מ דאמר עבדא כמקרקעי דמי :
בפי שגל נפנד . דקיימא לן ב"ק
(דף נה.) דקרקע אינה בגולא וכל
מקום שהיא גרשות בעליה עומדת
ועבד כמקרקעי דמי ואיני בגול
להיות נקנה לגולן שלם דמיס הילכך
כי זוקין ברשותיה דמריה זוקין :

פא לא קשיא . דאיכא לטעמי כדמחליף
רבי אבא רבי אבהו רבי מאיר וכו' כדקמי
במתני' וכן ב' שדות וקאמר ישבע :
דלמא עבדא הוא כמטלטלי דמי .
ונשבעין עליו אבל חקרקע אין
נשבעין : לפי ששלם נשבעין שכתורה
נשבעין ולא משמעין . מי שזוכעין
אוחו הוא נשבע להפסד מלשם ולא
הזוכע נשבע לטול דכתיב ולקח
בעליו ולא ישלם מי שעליו שלם הוא
נשבע (שטות דף מה.) : ולא מכלל
כו' מדקאמר ליה ולא על הקרקעות
מכלל דשמעינן דאמר דלקרקעות נמי
נשבעין : שכן בקרקע . מחוברים (ד')
מחייב . שבויה : פרי' סן כקרקע .
ואין נשבעין עליה : **בגלגול דמינן** .
אבל בקרקעות בעלגין לקרקע מלגין
כעבד דמיא . וחדא מילתא היא ולא
חייביה שבויה : וזה אומר איני
יודע . אבריייתא קא מהדר דמחליף
פרה בחמור : דקטעפא ליה דשפחה
דלאו הילך הוא וממין הטענה הוא
דשפחה וולדה חד גופא הוא טעין ליה
וזה הודה במקלט ור"מ איני ליה
נשבעין על העבדים : **מתני' פומבד**
ושינו לעיני . שיקון חותן לשריפה
ושפחה חותן בקרקע : וטעמי . ויחייב רעים
שאיין בסאה שכן רביעיית שמן : פרי'
אלו וכו' . טעמא מפרש בגמ' : **גמ'**
חזן

כסות מה שטענו לא הודה לו ומה שהודה
לו לא שטענו אלא רב פפא (ה) בדילפי הכא
נמי בדילפי . פשיא ליה לרבי הושעיא מירי
'כסות קתני' עבד' קתני אלא אי' הושעיא כגון *
שטענו עבד בכסותו ושדה בעומרה הוציא
כסות-מה שטענו לא הודה לו ומה שהודה
לו לא שטענו אלא רב פפא (ג) בדילפי פשיא ליה
לרב ששת וזקקין אלא לאשמעינן הנינא

והוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ
הוא עבד קטן ואמר ר"מ

עבד ונתן לו דמים ולא כתב עדיין השטר ואירי במקום שכותבין
השטר איני כגון שהתנו דיוכלו לחזור עד נתינת השטר וא"ת והיכי
קאמר סומכוס יחלוק והא ליכא דררא דמומחא ואמרין בפ"ק
(דף ב:) דלא פליג סומכוס וי"ל דמירי כגון שאל המוכר בפני עדים
ועבד גדול אמכור לך ככה"ל דיגרים
ועבד קטן בעשרים דיגרים ולא
ידיעין מה קבל מלוקה :

כסות מה שטענו לא הודה לו .
בשלמא שדה שזוקה אומר
מכרת לי מ' עומרים ומוכר אומר
כ' דהיינו עומרי גדולה וקטנה היו
שפיר מה שטענו הודה לו אבל כסות
שזולא כרכל גדול ומורה לו כרכל
קטן אינו מורה לו כלל מה שטענו :

זוקקין אחא לאשמעינן . וא"ת
לעיל (דף נה.) דלוקימנא
זה אומר שאלה וזה אומר שזורה
ישבע ע"י גלגול אחאי לא פריך גלגול
אחא לאשמעינן וי"ל דלעיל אחא
לאשמעינן טובא שמגלגלין אפילו
כרכב שאינו דומה אט"ג דלאו הוו
כמו כוטה : רבי מאיר היא דלמך
עבד הרי הוא כמטלטלין (ה) דמי . וכן
חקרקעות נמי נשבעין דהא במתני'
עבד וטענה קתני ומטלטלין דקטע
לאפוקי שטרות דמאן דדריש רבי
ומיעוט ורבי לא מטעמא אלא שטרות
כדמוכח בהגולא בתרא (ב"ק דף ק"ז)
ומדמינן כמקום שבויה לגזילה לקטע
בשני והתם נמי איכא רבי ומיעוט
ורבי כדאמר בהגולא בתרא (סג)
ומיהו לענין קנין כסף לא הוי עבדים
כמטלטלין לר"מ אלא ניקנין בכסף
מדיקט נבי פרה ומחליף לפי שאין
ניקיטין בכסף וגבי שפחה המוכר
במתני' ובבריייתא כסמוך :

והא ר"מ איפכא שמעינן ליה .
וכרכמ לא מני לאוקמי דהא
הניא כדריש לקמן אין נשבעין על
עבדים ועל קרקעות :

רלמא אעבדים נשבעין
חקרקעות לא . וא"ת
ומנא ליה חלק כדי להקשות וי"ל
דכמוך אמתני' די' גפנים דמייית
כסמוך דאין נשבעין על הקרקעות
לר"מ ועל עבדים נשבעין כמו שחידך
וכדרייתא בבריייתא דמייית כסמוך
וא"ת ואי ר"מ דריש ברבי ומיעוט
אי"כ חקרקע נמי נשבעין ואי דריש
כללי ופטרי אעבדים נמי אין נשבעין
וי"ל דדריש רבי ומיעוט וא"ת ליה
סוס מיעוט דמוקי לה למטוטי
קרקעות ולא עבדים דמאן דדריש
רבי ומיעוט לרד שני מיעוטיין
למטוטי קרקעות ועבדים דלא כגי
בחד מיעוטה אט"ג עבדים הוקשו
לקרקעות כדאמר במדבריה (ב"ק דף
סג וסג*) : **ואמר ר' יוסי בר'**
הנינא כעבדים כו' . בלא ר' יוסי יש
להוכיח דאין נשבעין על הקרקעות
מדקמי ואין כקרקע ואט"ג דפליגי
הכל לענין שבת מודו כולי עלמא
דלאו ככלירות דמיין והתולס חייב
ולענין כ"ה מודו רכנן דככלירות
דמיין מדפריך בפ' גערה שנתפחה
(כתובת דף נא.) וסג ד"ה סג כל העומד
לגזוז כגזוז דמי ומיהו ר"ח ס' ההתם
פריך מדכ דקי"ל בהכוכב (ב"ק דף נט)
וסג ד"ה ספק (כרכב שמשון דלמך אכלה
פירות גמורים משלם פירות גמורים :
שטעקרו

לעיל ד'
קדושין טו.
שטות לה :

(כסות קתני)
לעיל כ'
שטות לה : מ'
כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

כ"ק לה :

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

כסות
השיס

בבית שומעין לו בשרה אין שומעין לו
בשרה מי? משום ישוב איי אבא דאמרי
משום כחשא דארעא מאי בנייהו איכא
בנייהו חוצה לארץ: מתני' יהמשיכר בית
לחבירו בימות הגשמים אינו יכול להוציאו
מן התנן ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום, וזבכרים: אחד ימות החמה ואחד ימות
הגשמים שנים עשר חדש וזבכריות: אחד
עירות ואחד כרכים שנים עשר חדש, רשב"ג
אומר חנות של נחתומים ושל צבעים שלש
שנים: גמ' משל ימות הגשמים *דבי אגר
איניש ביחא בימות הגשמים אגר לכולהו

בשרה אין שומעין לו. אע"ג דכבר שומעין לעיל ר' יוחנן
גופיה דטעמא דברייהו דאם חמר אזי טעל זיתי אין
שומעין לו משום ישוב ארץ ישראל אלטרקין לאשמועין למ"ד הכא
משום כחשא דארעא דלפילו בחולה לארץ אין שומעין לו אכל לעיל
דוקא בלרץ ישראל אין שומעין לו
משום דכחשא דארעא לא עשה
בידים אלא ממילא ע"י שטיפת הנכר
נעשה ולמאן דחמר הכא גמי משום
ישוב ארץ ישראל אלטרקין לאשמועין
שלא תחמר אפילו בחולה לארץ אין
שומעין לו משום כחשא דארעא:
(שי"ד נקמן) לא יטלנה וילא .
חף על גב דחמר
*שמואל דמטילין מנגד לנגד גבי
מוזהא אסור לפי שהמזיקין בחין בבית
שאין בו מוזהא וכשנטלה כאילו
מזיק אותן שדורו בבית:
בגובתא

ע א מ"י פ"י מהלכות
גולה וזהו הלכה
ט:

ע א ב מ"י פ"ו מהלכות
גיטות הלכה ז
סמג ע"ין פט טו"ע
ח"מ ס"י ט"ז ס"ד:

ע ב ג ד מ"י שם וע"ין
נמ"ד טו"ע שם
ס"ט"ז:

ע ג ה מ"י שם טו"ע
שם ס"ט"ז:

ע ד ו מ"י שם הלכה ח
טו"ע שם ס"ט"ז:

[פנה כח ט"ז כח
ד"ה רב אמר]

ע ה ו מ"י שם הלכה ו
טו"ע שם ס"ט"ז:

ע ו ז מ"י שם הלכה ט
טו"ע שם ס"ט"ז:

ע ז ח מ"י שם הלכה י
טו"ע שם ס"ט"ז:

ע ח ט מ"י שם הלכה יא
טו"ע שם ס"ט"ז:

ע ט י מ"י שם הלכה יב
טו"ע שם ס"ט"ז:

פ א ב מ"י שם פ"ו
הלכה ז סמג שם
טו"ע ח"מ ס"י ט"ז:

פ א ב טו"ע ח"מ פ"י
פ"ב נטו"ע וכו':

פ א ב מ"י שם פ"ו
הלכה ג סמג שם
טו"ע ח"מ ס"י ט"ז:

פ א ב טו"ע ח"מ פ"ו
פ"ב נטו"ע וכו':

פ א ב מ"י שם הלכה ג
סמג שם טו"ע
ח"מ ס"י ט"ז ס"ד:

פ א ב מ"י שם טו"ע
פ"ב נטו"ע וכו':

פ א ב מ"י פ"ו מהלכות
חובות הלכה ז
סמג ע"ין פט טו"ע יד
ס"י ר"ז ס"ט"ז ב [רב
אלעם כאן וכה"ל מוזהא
דף ע"א]:

הגהות הב"ח
(ה) נ"ה גלגליתא הוא לא
ריבא:

הגהות הנ"א
[א] רש"י ד"ה לא מריס
מינאי הואיל והביע.
רב דוקא בניי (וע"ל
ק"ב ב ט"ס ר"ה בחוק
ומס'):

בבית שומעין לו בשרה אין שומעין לו
בשרה מי? משום ישוב איי אבא דאמרי
משום כחשא דארעא מאי בנייהו איכא
בנייהו חוצה לארץ: מתני' יהמשיכר בית
לחבירו בימות הגשמים אינו יכול להוציאו
מן התנן ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום, וזבכרים: אחד ימות החמה ואחד ימות
הגשמים שנים עשר חדש וזבכריות: אחד
עירות ואחד כרכים שנים עשר חדש, רשב"ג
אומר חנות של נחתומים ושל צבעים שלש
שנים: גמ' משל ימות הגשמים *דבי אגר
איניש ביחא בימות הגשמים אגר לכולהו

ימות הגשמים ימות החמה נמי דבי אגר איניש ביחא, לכולהו ימות החמה
אגר: אלא בימות הגשמים היינו מעבא דלא שכיח ביחא לכיגור, אימא סיפא
בכרכים: אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים עשר חדש ואילו מלו
ליה יומי שכירות בימות הגשמים מפיך ליה, ואמאי הא לא שכיח ביחא למיגר?
אמר רב יהודה להודיע קתני 'יהי'ק והמשיכר בית לחבירו סתם אין יכול
להוציאו בימות הגשמים מחוץ ועד הפסח אלא א"כ הודיעו שלשים יום
מעיקרא תניא נמי הכי וכשאר שנים וכשאר שנים עשר חדש לא
תמיר אלא להודיעו וכשם שמשיכר צריך להודיע כך שוכר צריך להודיע
דאמר ליה אי אודעתן הוה מרתנא ומתיבנא ביה איניש מעליא. אמר רב
אמר: אם נכנס יום אחד בימות הגשמים אינו יכול להוציאו מן התנן עד הפסח
והא אנן שלשים יום *קאמר: הבי קאמר: אם נכנס יום אחד בימות הגשמים
מחני שלשים יום אינו יכול להוציאו מן התנן ועד הפסח אמר רב הונא ואם
בא לרבית ברמיה, מרבה, א"ל רב נחמן האי *לנקמיה בכובסיה דלשבקיה
לגלימא. (ה) לא צריכא ידאייקור בתי: *פשימא נפל ליה ביחא א"ל לא עדיפת
מינאי ובניה או אורתיה או יתביה במתנה א"ל: לא עדיפת מגברא דארית
מיניה בלילה לבריה: חזון-אי הוה אפשר לאודיעיה איבעי ליה לאודיעיה
ואי לא א"ל לא עדיפת מינאי: יהוה אבשר לאודיעיה איבעי ליה לאודיעיה
דוכחא לאודיעיה, אמר ליה להדיא איתחא אית לך דוכחא לאוגרי: אמרה ליה
לא, אול קרשה יתבה ליה דוכחא לעיליה, אול לביתיה כתב לה גימא,
שדר לה, אולא איהו אגרא שקלאי מיניה וכו' אפיסקתיה ואותביה בשבילא,
אמר רב הונא בריה דרב יהושע *כאשר עשה כן יעשה לו נמולו ישוב
בראשו, לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא
אמרה ליה "לב"ע ניהא לי לאוגרי ולך לא ניהא לי *דרמית עלי כי אריא
ארבא": ירשב"ג אומר של נחתומים ושל צבעין שלש שנים: תנא מפני
שהקיפין מרובה: מתני' המשיכר בית לחבירו המשיכר חייב בדלת בנגר
ובמנעול ובכל דבר שמעשה אומן אבל דבר שאינו מעשה אומן הישוכר
עושהו. יהובל של בעל הבית ואין לשוכר אלא הוציא מן החנוך ומן הכירים
בלבד: גמ' תנו רבנן והמשיכר בית לחבירו פשיכר חייב להעמיד לו
ולתות לפתוח לו חלונות לחוק. לו תקרה לסמוך לו קורה, וישוכר חייב
לעשות לו סולם, לעשות לו מעקה, לעשות לו מרוב, ולהטות את גגו וכו'
מיניה מרב ששת מוזהא על מי מוזהא *האמר רב משרשיא מוזהא חבת
הדר היא אלא מקום מוזהא על מי? אמר רב ששת תניחיה וברר שאין
מעשה אומן הישוכר עושהו והא נמי לא מעשה אומן הוא אפשר הוא
בגובתא

בבית שומעין לו בשרה אין שומעין לו
בשרה מי? משום ישוב איי אבא דאמרי
משום כחשא דארעא מאי בנייהו איכא
בנייהו חוצה לארץ: מתני' יהמשיכר בית
לחבירו בימות הגשמים אינו יכול להוציאו
מן התנן ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום, וזבכרים: אחד ימות החמה ואחד ימות
הגשמים שנים עשר חדש וזבכריות: אחד
עירות ואחד כרכים שנים עשר חדש, רשב"ג
אומר חנות של נחתומים ושל צבעים שלש
שנים: גמ' משל ימות הגשמים *דבי אגר
איניש ביחא בימות הגשמים אגר לכולהו

כאחזו בביתם שלו עד שמניח לו טליה כולמר בין שמעלה על דמיון א"ל מוליא גדול מזה. כוכביה על שם שהלויים כדאמרינן (שנה
דף ט) כמאן תלין כוכבי בדקלא *תלוי של תמרים: דלתיקור כתי. שהפסדו ניכר: נפל ליה כוכביה. למשכיר: אמר ליה .
לשוכר: לא עדיפת מינאי. והאילו [א] והגיע זמנו מולאו והלל הלל חייב בה עליו אלא מתמה שלא חודעתיך וזהו חייב מולא בית
לשוכר, חף אזי לא היה לי להודיעך שלא ידעתי שיפול ביתי ואני איני מולא בית לשוכר ולא טוב שמדור אחת בפתח ואני בית
וכניה. לאחר האי משכיר או אורתיה או יתביה במתנה: אמר לו. שוכר לזה שקנאה: לא עדיפת מגברא דלית מיניה. מי שמכרה
לך כסף שהוא לא היה יכול להוציאו חף אהה אין כחך יותר ממנו: פלגיה לבריה. שהיא את בנו ולרץ לו לבית חתנתו: מיניה
ויביה. מן היין עלמו: כי אריא ארכא. כארתי ארכ: מתני' ונגנר. שנטולין בו את הדלת ותוכנין אותו בקורת האיסוקה: הובל
של בעל הבית. משכיר ובגמרא מפרש לה: היולא מן הסבור. אשר הוא נעשה זבל: גמ' למון לו תקרה. אם החלועי הנסרין: לסמוך
לו קורה. אם נכנסה אחת מהן: מרוב. כל גוסייה חסין בטיט ומאופשין מן ארכב לדיהן וכמוכין נכרים לכותל אלל הגג להרחיק
המים מן הכוהל וכשנכנסה אחת מהן הדיוט מחזירה: חובתה דרי. דדרשין *מנחות (דף נז.) צ"ק רבך ציחק למי נכנסים ויולא
לה זה הדר בה: מנסה מוזהא. העץ שהדלת שוקף עליו וחף הוא קרוי מוזהא ואם אכן הוא לרץ נקוב בו סדק להניחה בסוכה:
בגובתא

[כפ"י
שכ"י א"ה
פל סמג וכן
העתיק
הח"י]

[רי"ב ע"ט]

[ג' חן
יע"ל]

טעוטה תא.

[יע"ל ע]

[ב"ק סה"ט]

ע"ו כה.
פסחים ד'
א"י ח"מ
א"י ח"מ
א"י ח"מ

פ"י אשכול ע"ל

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

קב

עין משפט
גד מצוה

גבובה דקניא - ותולה אותה: ארישא - שוכר מישראל. הוא דקניא רשא לא יעלגה בידו וילא: וטורי דמשכיר - דכיון דלא אוגריה ליה מוכחא דטורי דמשכיר הוא זה: כחצר דמשכיר - [א] שלא השכיר את החצר: וטורי דאחו מעלמא - וכסס גללים הפקודי מפקדיהו בעלים וקניא ליה חצרו ואפילו קדם תורה אור

בנובתא דקניא - מכלא נראה כמו שפירש רש"י במנחות (דף נג) שמתימן המזוזה מעומד לכן לריך גובהא דקניא שלא תפול אצל לפ"ח שמתי אוחה מיושב כמו ספר תורה מונח בחרון ולא מעומד ובמנחות (סג) נמי עשאה כמין נגר פכולה והיינו מעומד דשיליה המוכר פירות (כ"ב דף קא וש) חמר על כמין נגר היינו קבורת חמור משמע במעומד קלמור ואם כן גובהא דקניא למה לי ויש לומר שלא תכלה מלחומיה הטובל: מסייע ליה לרבי יוסי בר' חנינאי פירשתי בפ"ק (דף יא): קולט מן החציר אמאי הרי אלו שלו - תימה ולי ליתא דרבי יוסי אמאי שכתב של ביה"ב: תרתי - פי' דסמך להדרי דהאי שברפח לא חילטיך לנמיטי לגופיה דפסיטא הוא דשוכר בית בחצר שאין לו ברפת כלום ולא תנא חלל למימד שברפת לבעל הבית לפי שאין [בה] לשוכר כלום [ב] אצל בחצר שיש לשוכר בה הילוך כניסה ויציאה לביטוי לא היו דבעל הבית והדר מני שאף שכתב לבעל הבית: פרט למזומן - וחס' אמאי לא פריך נמי מסיפא אמאי אסורין מפני דרכי שלום גזל גמור הו"ל דמרישא ניחא ליה למיפדך וה"ה דמני פריך מסיפא חזי נמי לא מני למיפדך מסיפא דליכא למימר דהכי קחמר אסורות מאוס גזל גמור הבעלים וחזון מפני דרכי שלום: א"ה הכי אמאי אסורים מאוס גזל דאפי' משום דרכי שלום לנא ומשיי חללן פי' ולא חללים/וא"ח חזון נמי הו"ל לריך שילוח וי"ל כי ליכא ביצים תחתיה וה"ה דה"מ למימר כה"ד מעיקרא חללים שפלו יס גזל גמור ואחזון יש דרכי שלום:

[פסחים ד.]

על השוכר לעשות לו מזוזה יבשהוא יוצא לא ישלנה בידו ויוצא ומכרי נופלת בידו ויוצא ומעשה באחד שנמלה בידו ויצא וקבר אשחונשני בנינו מעשה לסתור? אמר רב ששת ארישא: הובל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכורים בלבד: במאי עסקין לשוכר בחצר דאגיר ליה לשוכר ותורי דשוכר אמאי של בעה"ב? בחצר דלא אגיר לשוכר ותורי דמשכיר, פשיטא (ה) צריכה בחצר דמשכיר ותורי דאחו מעלמא קמו בה, מסייע ליה לר' יוסי ברבי חנינאי דא"ר יוסי ברבי חנינאי חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו ומיתבי ואם אמר כל מציאות שיבאר לחוכר היום חקנה לי חצרי לא אמר כלום ואם איתא להא דא"ר יוסי בר' חנינאי חצרו של אדם חונה לו שלא מדעתו אמאי לא אמר כלום: הובא במאי עסקין בחצר שאינה משתמרת? אי הכי אימא סיפא וצא לך שם מציאה בעיר דבריו קיימין ואי בחצר שאינה משתמרת? כי יוצא לו שם מציאה בעיר מאי הוי? כיון דיצא לו שם מציאה בעיר מיבדל בדילי אונשי מינה והויא לה כחצר המשתמרת מיתבי וכל היוצא מן התנור ומן הכורים והקולט מן החציר הרי הוא שלו ושברפת ושבתצר - של בעל הבית ואם איתא להא דר' יוסי בר' חנינאי דאמר חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו קולט מאור? אמאי הרי הוא שלו? אורי חצרו הוא אמר אב"י במדב"ה בלי בשולי פרה רבא אמר אב"י שאין סופו לנח לאו כמנהג דמי נמי פשיטא ליה לרבא והא מביעי בעי לה דביעי רבא ז"ר ארנקי בפחה זה ויצאתה בפתח זה מהו? אורי *שאין סופו לנח כמנהג דמי א"ל לאו כמנהג דמי? חתם לא מיפסק ולא מידי חבא מיפסק בלי שברפת - ושבתצר הרי אלו של בעל הבית חתמי אמר אב"י הכי קאמר ושברפת שבתצר הרי אלו של בעל הבית אמר רב אשי הוית אומרת המשכיר חצרו - סתם לא השכיר רפת שבו? מיתבי וזני שוכר וזני עלייה דייבונה בשילוח ואסורות בגזל מפני דרכי שלום

פ"ח מ"י פי' מכלא שכיבות ה"ל ג"ס חללי חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' חית ס"י שיר ספי' ב וטושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב (כך חללם כאלן וכסוף סלכות מזוזה דף ע"א.)

פ"ב מ"י פי' חללי חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ג מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ד מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ה מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ו מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ז מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ח מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"ט מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"י מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"יא מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

פ"יב מ"י פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

[פי' חסילין כלכא יא סג עשין נג טושי' י"ד ס"י רלא ספי' ב]

הגהות הב"ה

הגהות הגר"א

הגהות הגר"מ

הגהות הגר"ש

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

ואם איתא להא דאמר רבי

השואל פרק שמיני בבא מציעא קג

עין משפט
ג"ר מצוה

שכר במונו גשע ונועל - אם ביום שילא ממלאכהו חבטו נשבע שלא קיבל, וטוטל, וזהו אחד מן ההשבעים וטוטלן האמורים במסכה שבועות (דף מד) שחקנו לו חכמים דסקולה לשבועה מבעל הבית ושדויה חשכיר מאוס דבעל הבית לזה כשנחן לחכירו: (ג) **אבל** בעלמא חפ' ביום ומונו גשעו פרעטין ככר בשבועה היכה שהטילו חכמים על מי שחיתו מודה במקלח: ופגפג יפס. משכיר לשוכר שטרף שהשכירה לו לעשר שנים ולא נכתב בשטר זמן ולאחר זמן כל לפני ב"ד ואמר בכר דרת בה קמש שנים וזה אמר לא דרתי אלא שלש: מסימן. בעל הבית דקרקע בחוקק בעליה עומדת על כל דבר שפק הבא לפניו: חכרא - שוכר: דלא חסוק בה. דלא חיומא לקוחה היא בידו ולא שחולל להבוע עשר שנים לעולם: **שואל אדם בעובד לעובד** - אם ראה אדם כלי לחכירו ואמר 'השאלני בטוב' וא"ל 'הן' שאלו לו לעולם כל זמן שהוא רחוי למלאכה דה"ל 'בטוב' משמע כל זמן שהוא [טוב] אפילו מחזירו, חוזר וטוטל כשילטוד: והוא דקני מיניה דבעלים אבל לא קני, [ג] מבי אהדריה כלתה קנייה דמשיכה ראשונה: ומסדר ליה קפיה. וכשיפחות שלא יהא רחוי, יחזיר לו שבריו דהא לאו במתנה יהיבה אלא שאלה הואי [ג] ובעובד (ג) הוא והאי לאו טוב הוא: פרדיסא - סתמא: רפיק ביש - חד פרדיסא: כל דבעי אפילו [ג] גדול כלמסויח: ואי איני פרדיסי - רפיק ביה כל פרדיסי דליה ליה ולא אמרין תרי פרדיסי הוא דקאמר ליה דמי' טובא נמי משמע: אושנן - השאלני: גרנותא - בלר מים חיים להסקות שדות: לא בני לה - אם בא לבטוה ולומר עוד שאלו לי לעולם זה מעכב עליו ואומר לא השאלתיך אלא אותו ולא כשנעשה אחר: בני לה - והרי היא שאלה לו על שפיקה כל שקותיו: כי גרנותא - אמר לו בלשון הזה השאלני כי גרנותא' השאלני מקום לחפור בו בל' קאמר ליה: וכרי ואולי כמה גרנותי בל' רעיה - אם לא ימלא כלי יחפור במקום אחר עד דמתרמי ליה מקום הרלוי: ולריך למיקני מיניה - מעיקר, וא"ל לא קנה מיניה דירבא בעלמא ח"ל ופלי למסדר ביה: **מתני** חייב להעמיד לו בית - ביום שכירתו: לא יעשו קטן - השוכר מעכב עליו אי אפשי בבית גדול ואי אפשי בבית קטן: **גמ'** ואי דאמר ליה 'בית' זה ח"ל משכיר לך: אודא ליה. הלך לו, מולו גרם, והאמי חייב להעמיד לו בית: וליעטמך לין: מסו דמימא מאי 'כוס' דקאי אגודא דנהרא - שהוא חשוב ומגודל דנהרא הוא דמתני ביהדי שדרך בני אדם מקפידין בכך אבל ארבו ורחבו לא אתני ביהדי: קמ"ל - דלכולה מילתא אתני:

[קמן ח"א]
שמות מה:

*** דשכיר, במונו גשעו ונועל** שכיר הוא דרמו רבנן שבוועה עליה ימשום דבעל הבית טרוד בפועלו אבל הלא שכר מהימן בשבוועה אמר רבא אמר רב נחמן 'האי מאן דאונר ליה ביתא לחבריה לעשר שניו וכתב ליה שטר' וא"ל נקיטת חמיש שניו מהימן, א"ל רב אחא מדפתי לרבינא אלא מעתה אויפיה מאה וזווי בשטרא וא"ל 'פרעתיך פלגא ה"נ דמהימן' א"ל הבי השתא חתם שטר לגוביינא קאי אם אורח דפרעיה איבעי ליה למכתבא אגביה א"ל מיכתב עליה חברא, אבל הלא אמר ליה 'האי דרתיבי לך שטרא' כי היכי דלא [א] חתוק עליה/ אמר רב נחמן 'שואל אדם ב' בטוב' לעולם אמר רב מרי ברה דבת שמואל 'והוא דקני מיניה אמר רב מרי בריה דרב אשי ומהדר ליה קתיה/ אמר רבא 'האי מאן דאמר ליה לחבריה **אשאל מרא למירפק ביה: האי פרדיסא רפיק ביה** ההוא פרדיסא, פרדיסא רפיק ביה כל פרדיסא דבעי, פרדיסא רפיק ואויל כל פרדיסי דאית ליה ומתדר ליה קתיה. אמר רב פפא 'האי מאן דאמר ליה לחבריה **אשאל: האי גרנותא** ונפלה, לא בני לה, גרנותא ונפלה, בני לה גרנותא כרי ואויל כמה גרנותי בארעיה עד דמתרמי ליה, וצריך למיקני מיניה: **מתני** 'המשכיר בית לחכירו ונפל, חייב להעמיד לו בית, ויהי קמין לא יעשונו גדול, וקול לא יעשונו קטן, אודא לא יעשונו שנים, שנים לא יעשונו אחד, לא יפחות מן החלונות ולא יוסף עליהם אלא מרעה שניהם: **גמ'** היכי דמי **אשאל ליה בית זה**, ונפל, אול ליה, **אשאל ליה בית סתם**, אחר 'אמאי לא יעשונו שנים, קמין אמאי לא יעשונו גדול' אמר ריש לקיש **אמר ליה** 'בית שאני משכיר לך מדה ארכו כך וכך אי הכי מאי למימרא? אלא כי אתא רבין אמר ריש לקיש **אמר ליה** 'בית כזה אני משכיר לך, ואבתי מאי למימרא? אלא צריכא דקאי אגודא דנהרא מהו דתימא מאי כוה' דקאי אגודא דנהרא, קמ"ל:

הדרן עלך השואל

המקבל שדה מחכירו 'מקום שנהגו לקצור יקצור, לעקור יעקור, לחרוש (ה) אחריו יחרוש, הכל כמנהג המדינה. כ"שם שחולקין בתבואה כך חולקין בתבן ובקש, כשם שחולקין בין כך חולקין בזמורות

ואותו ששאר בקרקע אין נוטעין לבהמות לאכול וכתיב נמי (שמות ה) לקחש קש לתבן שהיו מלקטים בשדות הקש השאר שם חתום הכהן כי התבן כבר הוליוהו הבעלים איש לביתו וכן אמרין בפרק שואל (שנה דף קז) בשלמא קש נשכחה לה במוחו ולא אלא תבן במחובר היכי משכחה לה ובגמרא דקאמר (ו) בעינא דמיסבן חרעתי הוה ליה לנומיר דהקש אלא משום שרגילות הוא לעשות חפפה מן התבן ולגבל השדה ולהכי קאמר דמיסבן כלומר שיהא הקש במקום הכול העושים מן התבן והוא דקאמר ומתרכך נקרא הכל תבן: [וע"ש חופפות שנה לו ד"ה כירה:] ואויל

הדרן עלך השואל

המקבל * או בחריפות למתנה ולשלים ולרכיב, חן **במכירתו** בכך וכן כורים לשנה: למרוש אמרין. אחר הקליה או העקירה כדי להפוך שששים של טשבים רעים שבו וימוחו ולא יחזרו וילמחו לכשזרע: בזמורות נמי בעינא חיבנא החס לפי שזוקר הכל ודש את הכל במורגים: ומתרכך נקרא הכל תבן: [וע"ש חופפות שנה לו ד"ה כירה:] ואויל

ואותו ששאר בקרקע אין נוטעין לבהמות לאכול וכתיב נמי (שמות ה) לקחש קש לתבן שהיו מלקטים בשדות הקש השאר שם חתום הכהן כי התבן כבר הוליוהו הבעלים איש לביתו וכן אמרין בפרק שואל (שנה דף קז) בשלמא קש נשכחה לה במוחו ולא אלא תבן במחובר היכי משכחה לה ובגמרא דקאמר (ו) בעינא דמיסבן חרעתי הוה ליה לנומיר דהקש אלא משום שרגילות הוא לעשות חפפה מן התבן ולגבל השדה ולהכי קאמר דמיסבן כלומר שיהא הקש במקום הכול העושים מן התבן והוא דקאמר ומתרכך נקרא הכל תבן: [וע"ש חופפות שנה לו ד"ה כירה:] ואויל

הדרן עלך השואל

המקבל * או בחריפות למתנה ולשלים ולרכיב, חן **במכירתו** בכך וכן כורים לשנה: למרוש אמרין. אחר הקליה או העקירה כדי להפוך שששים של טשבים רעים שבו וימוחו ולא יחזרו וילמחו לכשזרע: בזמורות נמי בעינא חיבנא החס לפי שזוקר הכל ודש את הכל במורגים: ומתרכך נקרא הכל תבן: [וע"ש חופפות שנה לו ד"ה כירה:] ואויל

[קמן ח"א]
שמות מה:

צ"ל טוב
אפילו יעדין
וע"י רש"ס

* והנהג
כ"ל משכיר
ביתו של
חייב לו
שם כגון

* ליידין פיקון
כ"ל משכיר
ביתו של
חייב לו
שם כגון
כ"ל משכיר
ביתו של
חייב לו
שם כגון

קב א ב מייסאל חמ"ל
שכירות ח"ל סתם
עשין ז טו"ע ח"מ ס"י
פט ספ"ק ז ומט"ק ז:

קב ג מ"י שם פ"ז ח"ל
ג עשין נהשנות
ובח"מ סתם שם טו"ע
ח"מ ס"י ט"ו טע"ף ח:

קב ד מ"י שם הלכה ד
טו"ע שם ספ"ק ז:

קב ה ו מ"י ס"ל
מ"ל שאלה ופקודין
הלכה ח סתם לח"ו ככ
טו"ע ח"מ ס"י שנת
ספ"ק ז:

קב ו מ"י שם הלכה ו
טו"ע שם ספ"ק ז:

קב ז ח"ל מ"י ס"ה
מכלות שכירות
הלכה ו סתם עשין טט
טו"ע ח"מ ס"י ש"ב
ספ"ק ז:

קב ח מ"י שם הלכה ו
סתם שם טו"ע ח"מ
ס"י ש"ב ספ"ק ז:

קב ט ח"ל מ"י ס"ה
הגהות הב"ה
(ח) בשנתה למרוש
ליב דמיסבן ירוש: (ט) רש"י
ד"ה שכיר וד"ה חלל
ד"ה (ג) ד"ה ומכיר
וכ"ו ובטובו הו"ל וכו':
(ד) חתום ד"ה נקיש
וכ"ו דכתיב נמי ח"י
כ"ה ועוד: (ה) ד"ה
פרדיסי וכ"ו ועוד י"ל

קב י ח"ל מ"י ס"ה
כ"ה ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"א ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ב ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ג ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ד ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ה ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ו ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ז ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

קב י"ח ח"ל מ"י ס"ה
א"ל ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה
דקאמר ח"ל מ"י ס"ה

210 המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

עין שמופת
נר מצודה

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

עליו זב וטהור לאזן שכתו רע או לכוכה עניף אזין שכוה רע :
עמל . הטהור שכיון שהאזין או הכוכה כהו רע נכפפת מחתיון
וכבר העליון על החתיון ושנען עליו מחכו של עליון זב ששטן
על הטהור זב וטהור ששטן על הכוכ עמל : שאין בעיקרו לחוק .

בל שנחבאת בחיובנה . תימה אמאי קרי און כמו רע לפי שאינה
נחבאת בגורפו והלא היא רוחה תחתיון : **על** אדם שכתו
רע שיטל להסיטו עמל . תימה אפילו אין כמו רע שאין יכול
להסיטו אמאי טעור האל יטמא החתיון לעלויו ועוד הטומאה

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ל א ב ג ד ה ו ז ח ט י
כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

אמר רב אפילו חבתי מעמידין (ע"ו)
דף גז: ופ' (ספ) וי"ל כגון שמתחין נכרי
שאני מקבל טומאה וטהור העליון
מעומאה דאורייתא איכא אפילו החתיון
ישראל וכגון שבשנין הרבה גנדיס
דטומאה בחיבורים לא מממא אלא
ארס אחד או בגד אחד אבל שני
אין עמל אלא טומאה ערב ואין
מממא ארס וכלים ואפילו יטמא
טומאה מדרבנן כמו שפ"ו ר"ב בפ"ק
דשבת (דף י"ז.) גבי מרדע מ"מ שלישי
לא היו אלא לחשון ולא יטמא ארס :
מטפחת שלה . ר"ח גרייס של
לחם וכן נראה דלא

הוא שכתו רע או לכוכה עניף אזין שכוה רע :
עמל . הטהור שכיון שהאזין או הכוכה כהו רע נכפפת מחתיון
וכבר העליון על החתיון ושנען עליו מחכו של עליון זב ששטן
על הטהור זב וטהור ששטן על הכוכ עמל : שאין בעיקרו לחוק .

היא דתניא הנחישא משאוי על כתיפו והגיע
וכן חפלה פחות מ' קבין (ג) מפשילין לאתרווי
ומחפלה ארבעה קבין מניח ע"ג קרקע
ומחפלה חפלה מאי היא דתניא ודיה
נחישא משאוי על ראשו ותפילין בראשו אם
היו תפילין מ' ציצות אסור ואם לאו מותר
באינו משאוי אמר רב המשאוי של ארבעת קבין
חני רבי היא המציעא ובל על ראשו ותפילין
בראשו היו לא יסלקם לצדידין ולא יקשרם
במתניו מפני שהוא נוהג בהן מנהג ביזיון
אבל קושרם על זרועו במקום תפילין משום

הנהגות הבריות
(א) נמי שמתחיל
בגאווה חסן חסם
המתקן בניה הפנים על
גבי אבנים שאני יכול
לשפוט על הארס ועל
הנכמה שכתו יסד טעור
על גבי אבנים שכתו
(ב) שם משפילין כלי
והוא מ' נוחח : (ג) רשי
דים שמתחיל בלאווה
ובו כפאחוז בה :

זכין פ"ד פ"ח [מ"א]

אלהם פ"ח
[מ"א]

יאל ד' סאין
לביט כור קרקע
זכין פ"ד פ"ח [מ"א]

יאל ד' סאין
לביט כור קרקע
זכין פ"ד פ"ח [מ"א]

רבי שירא אמר אפילו מטפחת שלהן אסור להניח על הראש שיש בו
תפילין וכמה : **אמר אבוי** אפילו רבעא דרבעא דפומבדיתא : **אמר ר' יהודה**
מאי קצבה בכרי אלא אם יש בו כדי נפילה : ובמה כדי נפילה ד' אמי אמר
רבי יוחנן ארבעה (א) סאין לכור **רבי אמי** דיליה אמר שמונת (ב) סאין לכור
אמר ליה ההוא סבא **לרב** חמא בריה דרבה בר אבוה אסברה לך בשני
דרבני יוחנן הוה **שמינה** ארעא בשני דרבי אמר הוה כחישא ארעא **ובין**
החם * ויהוה שפירות את דעוממין אומרים אותה כמה לקט ראוייה לעשות
ונתחן לעניים רש"ג אומר נתחן לעניים כדי נפילה ובמה כדי נפילה כי אחא
רב דימי אמר ר' אלעזר ואיתקא ר' יוחנן יארבעת קבין לכור בעי רבי ירמיה
לכור זרע או לכור תבואה למפולת יד או למפולת שוורים ת"ש רבי אחי רבין
א"ר אבבה א"ר אלעזר ואמרי לה אמר ר' יוחנן ארבעת קבין לכור זרע ועדיין
תיבעי לך למפולת יד או למפולת שוורים ת"ק : **מתני'** המקבל שדה
מחבירו ואכלה חגב או נשרפה אם מכת מדינה היא מנכה לו מן חבורו אם
אינה מכת מדינה אין מנכה לו מן חבורו ר' יהודה אומר אם קיבלה דימנו
במעות בין כך ובין כך אינו מנכה לו מחבורו : **גמ'** ה"ד מכת מדינה אמר רב
יהודה כגון דאי שדות רובא דבאנא עולא אמר כגון שנשתדפו ארבע שדות
מארבע רוחותיה אמר עולא בעו במעברא נשדף חלם אחד על פני כולה
מאי נשתייד חלם אחד על פני כולה מהו אפסיקא בירא מאי אפסותא

הוא שכתו רע או לכוכה עניף אזין שכוה רע :
עמל . הטהור שכיון שהאזין או הכוכה כהו רע נכפפת מחתיון
וכבר העליון על החתיון ושנען עליו מחכו של עליון זב ששטן
על הטהור זב וטהור ששטן על הכוכ עמל : שאין בעיקרו לחוק .

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

פסח פ"ה (מ"א)

שמן אוחזי כ"ד הולכין עליה ושמן כמה לקט שדה זו ראוייה להטעות בכל שנה רש"ג אומר . אין הדבר לרדף אומר ככר קלוב כדי נפילה ועומד
ונתחן לעניים כדי ניפול לקט הקלוב ולקמן מפרש לה : **גמ' זרע** . לקט שרשו כה כור חבובה ואם סמאל לומר
לכור זרע : למפולת יד או למפולת שוורים . יש מקום שזורעין את הכבובה ביד ויש מקום שזורעין הדרע בעגלה מנוקבת ומוליכין בשוורים
את העגלה על המחרישה והזרע הוא טופל והולך והרבה זרע לרדף למפולת שוורים ויטור ממפולת יד וקא מבעיא לן למה של זרע
כור למפולת יד שלה שיטור כלקט שלה ארבעת קבין או לכור זרע למפולת שוורים : **מתני'** מכס מדינה . מפרש בגמ' והלא נתחן
אלא בחכרנותא דאי בקבלטתא מאי מנכה ארסא מה שימלאו ותיקון : אינו מנכה . דאמר לו מולך גרס : בין כך ובין כך . אפילו היא
מכת מדינה אינו מנכה שעל המעות לא נערה גזירה הלך לא עליה היטה שורטעות זו : **גמ'** רובא דבאנא (ג) רוב הבקעה הוא
בחוכה : **גשפ' סלם סלם** . ולא יוטר משדות שהן סביבותיה ואינה חלם כל סביבות שדה זו : חלם . שורות מנכה : **שמייר חלם סלם** . כל
סביבותיה שלא נשדף וארבע שדות סביבותיה נשדף וגם ז' נשדפה : **מפ'ו** . מי אמרינן דכיון דנשתייד חלם אחד על פני כולה שלא לתה
אין זו מכת מדינה אלא מולו או למלח האני שורא לאו כלום היא : **מיפסיק בירא מפ'ו** . אם היו ארבע שדות שהן סביבותיה כורות וסאר
שדות סביב סביב נשדף מי אמרינן ד' שדות סביבותיה לא נשדפו אלא חלם אחד הוא זרועות אף הם נשדפו : **מיפסיק בירא** . שדה
כור הפסיק בין השדות לזו : **אפסותא** . היו ארון סביבותיה זרועות שמה למאלל כהמה ולא נשדפו וכן הפסיק בין השדות לזו :

מ"א

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קה

ליקוי ענפיה. שזה היה אותו יער עטמו של פרוק רופילא ולא ידעו דיו במעל כלל לכך קילל: האי מאן דאחזיק ברחקא דנהרא. קיבל בטסקא מן המורד כדפי' בקונטרס ולהכי קאמר דאחזיק ולא קאמר דזבין כדאמרין לקמן זבין במאריס זבין מעב' וכן הרי מאן דאחזיק ביני אחי דכסמוך מפ' דוקא באחזיק שהיה קרקע הפקר וקבלה מן המורד בטסקא לא מסלקין ליה ולרוב נחמן דוקא ביני אחי מסלקין ליה שעשה יותר מדאי שלח כהוגן להחזיק ביני אחי אבל משום שעתה הווי' מסלקין ליה דלא שייך כאן ועושים הישר והטוב כיון שיוכלו לקבל מן המורד ולא תמו אצל במכר מודים הם כ"ע דשייך דינא דכר מנרא ללא הוה ליה לאסוקי אדעתיה דמאן שהו הכעלים רועים למכור וגהרדעי סברי דאפילו הכי שייך עשית הישר והטוב והשתחא אחי שפיר הא דאמרי נהרדעי משמיה דרב נחמן בשמעתין איך אונאה לקרקעות דאמלטוט קאמר דמנוכח בכחוכותי כפי' אלמנה (דף 95: ע"ש וע' ד"ה ט"ז) דקאמר רבא גבי טעה הטלוח והאמר מר איך אונאה לקרקעות גבי מלרעט שהיא כעין שליח שהמקח לא יהיה שלו ואין לריד לחוק כפי' הקונטרס דרב נחמן ליה ליה דינא דכר מנרא: והאידנא דכתיב פרסאי. לא פירוש הקונטרס דמפ' דמסלקין ליה ששראשא קבלו מן המורד ללא מסלקין ליה כלל להחזיק לשתילה משום דכיון דכתיב פרסאי ט' חייטין שלא יבא להחזיק עד מור הגנה כמו שכתב לו המורד ויעבד היולד הספיעות ויבאמין לנמל וקסמין ליה משום הכי להסתלק מכלה רקחא אפילו ממה שחזן לנדה: מוכנין

ואם לאו לא פסקמי לנו. איך להם מהלך בעבר זה והולכין על כרחן דרך שפתו השנית שהיה על כרחן כשהולכין כנגד היער של עב'ס ילכו בשפתו השניה ולכשיגיעו בעגל עלי למה יעריחו לעבור את רוחב המים והרי כן לריבין לחזור ולעבור זה חכמה סתמה ופירושיה (ה) : מנה פה פה אבא. יער שגיה רבה תורה אור

בר רב הווא לפי שאין העלווים והתחמונים קוללן ורבה בר רב נחמן לא היה יודע שכן היה שיהא עליון ותחתון של עפ"ס המושל: יד השמים והסגנים. פסוק הוא בספר עזרא: ירקון משיב. ימחו בניו: לאגלי. הכל משיבין לגדור תומת העיר ולהעמיד שעריה שלא יכנס זכא שולאים לעיר: אגלי. שערים כמו ברכות (דף פח.) סרוקו גלי: גפא. סתמת העיר כותחן לעיל (דף טו:) מלא אחר הגפה גוולות: לא לריבי בעירייתא. תורתו משמרתו כדכתיב (מש' ו) כשכרך תשמור עליך: (ג) לבריאל דפתיא. לברות משין או ברוח למים לשותה: ואפילו מרבג. סבי גס ה' לריבם לשמות ועל טם כלי שפותין בו משין שקורין פתיא בלשון ארמי קרי ליה כריאל דפתיא: דלא נפקי באבולא. שאין יולאין בעלי בתיים עממן באבולא ובאבולאסא לפסור אלא גובין ממות ושוכרין פועלים: לאו בני מיעק וכי. גני' הוה לכן: לפיה דנהרא. כשמעלת שטרין וטפלים בזו אכנים ומעבדין מרובת המים וכו' ומקנין אותו להעביר מכסלו: פתמי פשייעו גענלי. כשעלווים מתקנין כנגדן למעלה ים על התחמונים לסייען שמכשולים העלווים מעבדים מים מלימד גמלא חקון העלווים לעורם התחמונים: לפי העלווים אין לריבין לפייע את הפתמונים. כשמתקנין למטה שחקון של מטה אינו לעזרת העלווים אלא לרעם של זמן שהמים רבים למטה הנהר מתעטפין למטה והשדות שלכן מתיבשות: ומילנפא בימא דמישרא. כגון בעיר שהמים קשים להרבות טיט ולקלקל את הדרכים ועושין להם מרין כמורד להוריד המים חזן לעיר את נחלקלן המרין כנגד התחמונים וטרין להם העלווים לריבין לסייע את התחמונים לברות כנגדן שכל זמן שלא ירדו המים התחמונים חזן לעיר יעמדו העלווים בזמקון אבל התחמונים אין להם לסייע לעלווים לברות למעלה שכל זמן שלא ירדו העלווים למטה טוב לכן לתחמונים: ומסקנת לעלמי. בפני עממה כשמונת כנגדה אין אחר משייעה: הפקלות מים. מים כרוחין מי מטר: לביב אמר. חרין מתוקן להקדיד מי גשמים בו: כולן מתקנות עם התחמונה. מוכנין ליה לחוק כפי' הקונטרס דמפ' דמסלקין ליה ששראשא קבלו מן המורד ללא מסלקין ליה כלל להחזיק לשתילה משום דכיון דכתיב פרסאי ט' חייטין שלא יבא להחזיק עד מור הגנה כמו שכתב לו המורד ויעבד היולד הספיעות ויבאמין לנמל וקסמין ליה משום הכי להסתלק מכלה רקחא אפילו ממה שחזן לנדה: מוכנין

עין משפט
גד מצוה
גב א מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ב מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ג מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ד מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ה מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ו מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ז מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ח מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

גב ט מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

כמו איכלא
ס"י פתחו ס"ט
עיר
גב א מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ב מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ג מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ד מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ה מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ו מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ז מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ח מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ט מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

מסלקין ליה נהרדעי אמרי הפילו משום דינא דבר מצרא מסלקין ליה משום שנאמר עשיית הישר והטוב בעיני ה'. אהא אימליך ביה אמר ליה אימיל איובין ואמרי ליה יול זבין צריך למיקנא מיניה או לא דריבנא אמר לא צריך למיקנא מיניה נהרדעי אמרי צריך למיקנא מיניה יהוה לכתא צריך למיקנא מיניה השחא דאמרת צריך למיקנא מיניה היא לא קנו מיניה אימיל דאמר ואלו ברשותיה ובן במאה ושור מאן חיוניא: לכולי עלמא קא מוילא ומזבין יהיב ליה מאה ושקיל ליה. ואי לא יהיב ליה מאתן ושקיל ליה. וכו' במאתן ושור מאה סבור מינה מצי אמר ליה לתקוני שדרתיך ולא לעותיה אמר ליה מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי: יהבי אמרי נהרדעי משום דרב נחמן. איך אונאה לקרקעות. זבין ליה גרידא דאריעא במציעא נכסה יהויניא: עידית היא אי יבורית היא זבניה זבנינא ואי

עממה כשמונת כנגדה אין אחר משייעה: הפקלות מים. מים כרוחין מי מטר: לביב אמר. חרין מתוקן להקדיד מי גשמים בו: כולן מתקנות עם התחמונה. מוכנין ליה לחוק כפי' הקונטרס דמפ' דמסלקין ליה ששראשא קבלו מן המורד ללא מסלקין ליה כלל להחזיק לשתילה משום דכיון דכתיב פרסאי ט' חייטין שלא יבא להחזיק עד מור הגנה כמו שכתב לו המורד ויעבד היולד הספיעות ויבאמין לנמל וקסמין ליה משום הכי להסתלק מכלה רקחא אפילו ממה שחזן לנדה: מוכנין

עממה כשמונת כנגדה אין אחר משייעה: הפקלות מים. מים כרוחין מי מטר: לביב אמר. חרין מתוקן להקדיד מי גשמים בו: כולן מתקנות עם התחמונה. מוכנין ליה לחוק כפי' הקונטרס דמפ' דמסלקין ליה ששראשא קבלו מן המורד ללא מסלקין ליה כלל להחזיק לשתילה משום דכיון דכתיב פרסאי ט' חייטין שלא יבא להחזיק עד מור הגנה כמו שכתב לו המורד ויעבד היולד הספיעות ויבאמין לנמל וקסמין ליה משום הכי להסתלק מכלה רקחא אפילו ממה שחזן לנדה: מוכנין

גב א מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ב מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ג מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ד מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ה מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ו מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ז מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ח מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:
גב ט מ"י פ"י מהלכות
שכנים הלכה ט"ז ס"ג
שני פ"ג ע"ג ח"ט
ס"י קבט ע"ג פ"ד:

המקבל שרה מהבירו פרק תשיעי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

ומקרי דרדקי כמסרין
ועומדין כ"ל

***וספר** מתא כמותרין ועומדין. פי' בקונטרס מאוס דשבתא כיון דעל על לך חשיב פסידא דלא הדר וליחא דרביא גופיה
זיה ליה צ"ב לא יחפור (ב"ב דף כה, וס) דשבתא ממילא נפקא
אלא להכי קרי ליה הכא פסידא דלא הדר לפי שבחוחא עשה שלימדו
שיבושים חכטל לו לימוד של אמת*:
(געי' **מוסקינן** להו בלא שבתא
ולאו מילתא

זאב ד' מהל' סניכות סניכה ו עור
ש"ט ח"ט פ' ע"ל סניף

היא . פי' ריבין' שאל אמר דבר זה
מעולם אלא להפחידו אמר ק ותימה
דאם לא אמר מעולם למה הזכיר כל
קדח אמוראים רב הונא וארסימא רב
יהודה וארסימא ס' וי"ל דרב יוסף
לא הזכיר אלא אחד מהם ובני בית
המדרש כסתפקו בין אלו איזה מהן
הזכיר : **רבא** אמר קרנא הו' .
ואי"ת והא קופח סבא פלגא ודחוק
לומר דפליג רבא דארב מנימו וי"ל
דקופח סבא פלגא משום דשתלא שקיל
אפילו בגוף הקרקע פלגא וכי מסתלק
בלא זמניה הוא דשקיל ריבועא משום
דעליו לשלש אפילו מה שהבטל יתמוך
ליטון לאריס שיטמור חלקו שהיה מוטל
על השתלא לשמור וכן שטפה נהרא
ריבועא דלדעתה דהכי נתיב שחם
יסקלק בלא זימניה בחזיה ענין
שיסתלק שלא יקח אלא ריבועא ובקופח
סבא שאין עוד מה לשמור שקיל
פלגא אבל הכא המלוה אין לו בגוף
כלום אלא בפירות :

נ"ט א"ב מ"י פ"י מהל' סניכות סניכה ו עור
ש"ט ח"ט פ' ע"ל סניף
זאב ד' מהל' סניכות סניכה ו עור
ש"ט ח"ט פ' ע"ל סניף

מה נקץ בזמנו . דלון דרך נקטין
שאל בזמנו ולהפסיד פירות
ועוד דלמרינן בפרק לא יחפור (ב"ב
דף ט.) האי דיקלא דטעון קבא אכור
למיקליה וזית דגריס איפכה יבש
בזמנו ואין נראה לר"י : **ר"א** מה
יבש שלא בזמנו . יבש משמע שלא
בזמנו מדללל קמני הוקין ואמ"ר
נמי משמע שלא בזמנו כדלמרינן
בבבב אומא וזוקינו הוקינו משמע
בין בזמנו בין שלא בזמנו אבל יבש
לא משמע אלא שלא בזמנו :
אף נקץ שלא בזמנו . וז"ל ואמאי
בזמנו והא מעיקרא לא פריך אלא
מיבש דהוה דומיא דנקץ אבל מנקץ
בזמנו לא פריך משום דליכא למימר
דנקץ בזמנו הייט לאחר שיבש שלא
בזמנו והשתא דמי ליה מיבש הו'
לא קשיא ליה לאכני וי"ל דמעיקרא
נמי קשיא ליה מנקץ דנקץ משמע
סמא אחר שיבש בזמנו כמו שדרבו
והא דקאמר מה נקץ בזמנו אף יבש
בזמנו מהו נקץ בלא לאפוקי דלא ידוק
איפכה נקץ דומיא דייבש כדמשני בתר הכי :

זאב ד' מהל' סניכות סניכה ו עור
ש"ט ח"ט פ' ע"ל סניף

גהרות הבית
(ה) במ' שתלה לפני
לאיסתלקה :

נפלו לה זיתים וקנים ימכרו וילקח בהן קרקע ובעל אוכל פירות .
אבל לא יקטץ עליהם אלא קרנא הו' וקשה לאכני דלמר
עליה פרי הו' במקום שאין פרי אחר ותימה דמאי פריך דהתם
ע"כ מיירי שעושין קאם פירות מדפליג התם *רבי יהודה ואמר
לא תמכור מפני שבה בית אביה ומוקי ליה ההם בשדה שאינה
שלה ואי לילא פירות כלל מה שבה בית אביה יש הלא בעל השדה
לא ייחם לעמוד שם ויזר אחר שנתייבשו והבעל יקח אותם
לעלים וכן משמע נמי מעיקרא דבעי לאוקמי פלוגתיהוה בנפלו
לה זיתים בשדה שלה ופלוגי אבל בשדה שאינה שלה דברי
הכל ימכרו ופריך והא עבדים ושפחות זקנים והוי כנפלו
בשדה שאינה שלה ופלוגי והגהו עבדים ושפחות ע"כ
כשעושין

גליון הע"ט
בב' נושא ח"ר מנימו
ב"ש ה' סניכות סניכה ו עור
ש"ט ח"ט פ' ע"ל סניף

*וספר מתא בולן כמותרין ועומדין דמי,בללא
דמילתא כל פסידא דלא הדר כמותרין
ועומדין דמי **הוא שחלא** ראמר להו הכו לי
שבחאי דבעינא למיסק לארעא דישראל,
אתא לקמיה דרב פפא בר שמואל אמר להו
הכו ליה שבחיה,א"ל רבא רבא אי"תו אישבח ארעא
לא אישבחינא א"ל אנה פלגא דשבחא קאמינא
לך,א"ל עד האידנא הוה שקיל בעל הבית
פלגא ושחלא פלגא השתא בעי למיתב
מנחא לאריסא,א"ל ריבועא דשבחא קאמינא,
סבר רב **אשי** למימר *ריבועא דהווא דנקא
← דאמר רב מנימו בריה דרב נחומי יבאתרא
ישקיל שחלא פלגא ואריסא תילתא האי
שהלא דבעי לאסתלקוי יהבין ליה שבחא
ומסקינן ליה כי היכי דלא נמשייה הפסד
לבעל הבית אי אמרת בשלמא ריבועא דהווא
דנקא שפיר אלא אי אמרת ריבועא ממש האי
ממי ליה פסידא לבעד הבית פלגא דנקא,א"ל
רב אחא בריה דרב יוסף,לרב אשי ולימא
ליה אנת מנחא דילך הב ליה לאריסא ואנא
מנחא דילי מאי דבעינא עבידנא ביה,אכר
כי *מטית לשחיטת קרשים תא ואקשי לי.
← גופא אמר רב מנימו בריה דרב נחומי
באתרא ישקיל שחלא פלגא ואריסא תילתא
האי שחלא דבעי (ה) לאסתלקוי יהבין ליה
שבחיה ומסקינן ליה כי היכי דלא ליפסוד
בעל הבית אמר רב מנימו בריה דרב נחומי
*קופא סבא פלגא,דשטפה נהרא ריבועא.
*ההוא גברא דמשבין פריסא לחבריה
לעשר שנין **קש** דחמש שנין **אבין** אמר
*פירא הו' **בא** אמר כנא הו' וילקח בו קרקע
והוא אוכל פירות **התת** **יבש האילן** או
נקצין שניהם אסורים בו כיצד יעשו ימכרו
לעצמם וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות
מאי לאו יבש דומיא דנקצין מה נקצין בזמנו
אף יבש בזמנו וקמני ילקח בהן קרקע והוא
אוכל פירות אלמא קנא הו' ר"ל, נקצין
דומיא דייבש מה יבש בלא זמנו אף נקצין

← דאמר רב מנימו בריה דרב נחומי יבאתרא
ישקיל שחלא פלגא ואריסא תילתא האי
שהלא דבעי לאסתלקוי יהבין ליה שבחא
ומסקינן ליה כי היכי דלא נמשייה הפסד
לבעל הבית אי אמרת בשלמא ריבועא דהווא
דנקא שפיר אלא אי אמרת ריבועא ממש האי
ממי ליה פסידא לבעד הבית פלגא דנקא,א"ל
רב אחא בריה דרב יוסף,לרב אשי ולימא
ליה אנת מנחא דילך הב ליה לאריסא ואנא
מנחא דילי מאי דבעינא עבידנא ביה,אכר
כי *מטית לשחיטת קרשים תא ואקשי לי.
← גופא אמר רב מנימו בריה דרב נחומי
באתרא ישקיל שחלא פלגא ואריסא תילתא
האי שחלא דבעי (ה) לאסתלקוי יהבין ליה
שבחיה ומסקינן ליה כי היכי דלא ליפסוד
בעל הבית אמר רב מנימו בריה דרב נחומי
*קופא סבא פלגא,דשטפה נהרא ריבועא.
*ההוא גברא דמשבין פריסא לחבריה
לעשר שנין **קש** דחמש שנין **אבין** אמר
*פירא הו' **בא** אמר כנא הו' וילקח בו קרקע
והוא אוכל פירות **התת** **יבש האילן** או
נקצין שניהם אסורים בו כיצד יעשו ימכרו
לעצמם וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות
מאי לאו יבש דומיא דנקצין מה נקצין בזמנו
אף יבש בזמנו וקמני ילקח בהן קרקע והוא
אוכל פירות אלמא קנא הו' ר"ל, נקצין
דומיא דייבש מה יבש בלא זמנו אף נקצין
בלא זמנו **אשי** *אנפלו לה גפנים וזיתים וקנים
ימכרו

עכשו זה יטול כל המגיע לו וילך
ועל בעל הבית לטול עבודה הכרם
ויטעך לטחא לאריסא ודך אריס
שורד לחרם נטוע לטול שליט
כפירות נמלח בעל הבית מפסיד
שליט ממחיתו בכל שנה : ריבועא
דשכחא . לקמן מפרש ואזיל : **פבר**
רב פ' למימד ריבועא . דתרי חילתי
המגיעין לבעל הבית **משנתיב שלש**
שלטנד ליתן לאריס שורד לה
הוא דנקא בכל שנה הכרם כגון
חס בשפת שדה דיגריס ויזיל מהן
שליט שעתיד ליתן לאריס עתורו ד'
דיגרין,מהן יטול השטל דיגריס והיינו
ריבועא בחמי דמטא לבעל הבית
הוא דנקא דשכחא כוליה : דנקא .
שמות : דאמר רב מנימו דחיתרא
דשקיל שחלא פלגא . בפירות ועושה
עבודה לעולם : ואריסא תילתא,אריס
היורד לחוך הכרם גמורה ועובדה
נטול שליט בפירות : האי שחלא
דבעי אוסתלקוי . שיימין ליה כי היכי
דלא נפסיד בעל הבית כלומר מעינין
כמילתא למימד ליה כי היכי דלא
נמשייה פסידא לבעל הבית כסילוק
של זה : אי אמרת בשלמא דנקא .
שקיל שחלא שפיר דבי הדר שקיל
אריסיה תילתא הרי ג' דיגרין בין
שנייהן פש ליה פלגא דבעל הבית
כדוהה שקל עד השתא : אלא אי
אמרם ריבועא ממש . דינר וחתי
והאריס יטול שליט שהן ג' דיגרין :
פסירא לכספ' . חתי דינר ממחיתו :
גממא לפי . שחלא אנת מנחא דידך
הכ ליה לאריסא שטרס כו החתי
שקל שהיה מוטל עליו לעשות וזתה
אובל פירות הב ליה לאריסא ועלי
לנטות מחלקי כפי המגיע לו והיינו
ריבועא ממש דינר וחתי **גממא** טול
חמה רבועא רבועי הכרם לחלקן מהן
חסן השליט לאריס נמלחא אוכל כל
השנה חתי פירות הכרם בלא זמניה :
מנחא דדי מאי דבעינא עבידנא
ביב . חתי אמכור לאחריס הרביע
המגיע לדי ולא שייך גבאי למיתן
מנחא לאריסא דהא מובנינא

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

ש"ס פ"י מהל'
זאב ד' מהל'

הבית והעלייה פרק עשירי בבא מציעא

מסורת
הש"ס

הבית והעלייה: וְלַיִתְּךָי בְּרִשׁוֹת דְמָאן קַיִימֵי כו' וְאִלֵּים דְהָכָא

פשיטא ליה דליריי בגבל לרשות דחד מנייהו שכן רגילות הוא שאינו טפל במלכות כשזה וכריש כבא כדמא (דף יד:): פריך פשיטא דלס נפל הכותל דהוי של רשות דחד וי"ל משום דלוקי לה הכא דמונחים בשל זה כמו בשל זה פריך הכס פשיטא דהוא משמע ליה ללוקמיה דומיא דהכא שנסתת לפניה כסמון ועוד דהתם (ג) פריך מהוך הסוגיא דפירי פריך פשיטא: ר' ימא טהי תיבחה דר"ג דלמרי פטור ופ"ע דטעמא דר"ג משום דלוקי ממונא בחוקת מריה והלא לוקימנא דקיימי כרה"ר או כחלר (א) שאינה של שניהם שאין להחליט מוחזק יותר מחבירו מ"מ בהכי חביב מוחזק שלטו יודעין שהחליטו לו לך פריך שפיר ועוד דפ"ש השאל (לשיל דף יג: וש) פירש דכל ממון המוטל בספק חשיב כאלו שניהם מוחזקים בו: סבר רבא למומר לפי משבון שבורות נראה לר"ג שר"ל

א א ב ג מ"ו פ"ד מה"ל
שכ"ס ט"ל ב סג
עש"ס ט"ב ט"ז ע"ג ח"מ
ט"ו ק"ש ע"ג נ :
ב ד ה מ"ו ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ג ו ז ח ט י י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט
כ ל מ נ ס ז ט י י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט

משלוח הברית
קמ"ג פ"ד א' ח' ח' ח'
ו' א' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

הנהרות הגריא
(א) חס"ד ד"ה שניה
מונחין הכל לפי טעם
לפי מה שהאחר ח' ח'
בטו חסתי: (ב) ח"מ
ד"ה וליהו וכו' דהתם
מספק מהוך הסוגיא:

הבית והעלייה של שנים שנפל, שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר ורואין

אלו אבנים העשויות להשתבר אם היה אחד מהן מוצא מקצת אבניו נוטלין ועולות לו מן החשבון: גמ' מדקתני רואין מכלל דאיכא למיקם עלייהו אי בחבטא נפיל אי בחבטא נפיל אי הכי רישא אמאי חולקין וי"ל: אי בחבטא נפיל, עלייתא איתבור, אי בחבטא נפיל, וליתיהא איתבור? לא צריכא דנפיל בליליא, וליתיהו בצפרא: דפניניהו, וליחיו מאן פניניהו, וליתיהו בצפרא: דפניניהו בני רשות הרבים ואילו לעלמא, וליתיהו בפרשו עליו הראייה? לא צריכא דייבתן בחצר דתרויהו אי גמי ברשות הרבים וליעית אמאי שותפין כבי

האי גזונא לא קפדי אהרדי: אם היה אחד מהן מביד כו': והלה מה פועל: אי דקאמר אין פשיטא וי"ל לא אמר אין למה נשמאל אלא דא"ר איני יודע ליקמא טהוי תיבחה דר"ג דאיתמר *מנה לי בידך והלה אומר איני יודע רב הונא רב יהודה אמרי ח"ב ר"ג ר"ג יוחנן אמרי פ"מ? כו' אמר ר' כגון שיש עסק שבועה בנייהו הכא נמי כגון שיש עסק שבועה בנייהו, היכי דמי עסק שבועה? כדרבא *דאמר רבא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים והשאר איני יודע - מחוך שאינו יכול לישבע ישלם: יעולות לו מן החשבון: סבר רבא למיכר לפי חשבון שבורות, אלמא כיון דאמר איני יודע ידע מפי, אי' אביי אדרבה לא ידע מפי - מדנהי ידע מפי לא ידע חו לית ליה, ואיך בולחו דהויך נניהו, אלא אמר אביי לפי חשבון שלימות, אי הכי מאי קמהני ליה? למלבנא רווחא אי גמי מינא דמעבדא: מתני' הבית והעלייה: נפתחה העלייה ואין בעל הבית רוצה לתקן הרי בעל העלייה יורד ורד למטה עד שיחקן לו את העלייה, ויפ' אומר התחתונות את התקרה והעליון את המעויבה: גמ' *נפתחה בכמה רב אביי רבובא ושמואל אמר 'בארבעה רב

אמר ברובא אכל בארבעה לא, אדם דר חציו למטה וחציו למעלה, הי"ד אי דאמר 'עלייה אמר בארבעה אין אדם דר חציו למטה וחציו למעלה. ה"ד אי דאמר רבא לא צריכא דא"ר עלייה זו שאני משביר לך כי סלקא סליק בהדה וכו' נחית חת בהדה, אי הכי מאי למימרא, אלא אמר רב אשי 'עלייה זו שעל גבי בית זה אני משביר לך דהא 'שעביד בית לעלייה וכו' הא דאמר רבין בר רב אדא אמר ר' יצחק 'מעשה באחד שאמר לחבירו דלית לעל' גבי פרסק זה אני מוכר לך ונעקר הפרסק ובא מעשה לפני רבי חיאי אמר 'חייב אתה להעמיד לו פרסק כל זמן שהדלית קיימא בעיר' אבא בר ממל כשהוא

התקרה שקורין 'אשטריך' ודומה לו במקרא ועובו (את) 'ירושלים ככפר עורא' (נחמיה ג) ובגמרא מפרש פלוניתיה: גמ' אכל בארבעה לא - שאינו מוחסר אלא מקום 'הנחה כלי אחד וכנגדו יתן כלי אחר כגון חובה או עריבה למטה וכסירה להשתמש בו למטה: חלו למטה - כלומר מקלח תשמישו למטה ומקלח תשמישו למעלה: בארבעה - כיון שנפתחה בארבעה וירד ורד בבית לגמרי ולא כפיין ליה לדור חלו למעלה וחלו למטה: אדא - מולו גרס לו: גזר - לזכר, אולי יצאנו עמו בבית: כי סלקא - בעודה קיימת: וי' נפתח - אם הפחות נחית בהדה גזר בבית: דשעביד בית לעלייה - דלי לא שעבדו למה ליה למומר 'שעל גבי בית זה' והא קא חוי ליה לעלייה ו'. קאמר ליה: דלים - גפן מודלית שקורין פליד'ל: פרסקא - אינן שפירותיהו אפרסקין: לכדו

רש"ל ט"ו

ס"א חסות

כ"מ ק"ח
לש"ל ז'
כחובות יכ:
ג"כ קלה
ט"ס]

לש"ל ז'

[תקן ק"ח]
ז"ל שכנגד
וכן בסמוך
ט"ז]

ס"א ג"

הנהרות הגריא
[א] חס"ד ד"ה שניה
תש"ס ט"ו - י"ב וי"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

הנהרות הגריא
נחשב
[א] חס"ד ד"ה שניה
תש"ס ט"ו - י"ב וי"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

הנהרות הגריא
נחשב
[א] חס"ד ד"ה שניה
תש"ס ט"ו - י"ב וי"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז
ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז ט"ז

הבית והעלייה פרק עשירי בבא מציעא

קין

עין משפט ג' מצוה

ה א ב מ"י ס"ה ס"ה
שכיבות ס"ה ח סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה י"ג ט"ו י"ח :

א ג מ"י טו"ש ט"ו
ט"ו י"ז :

ד מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ו סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ד :

ה מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ה
ל :

ו מ"י ט"ו ס"ה ו
סמ"ג טו"ש ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו :

ז מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ז סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ה :

ח מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ח סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ו :

ט מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ט סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ז :

י מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה י סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ח :

איפוחית תחאונה מהו לגיור בעליונה ואל"ת חי דלמר ליה עלייה
שחח עלייה זו אני משכיר לך פשיטא שידור בעליונה
שעטבד לו וחי אמר שעל גבי בית זה אני משכיר לך פשיטא
שלא יכול לסלקו ליתך לעליונה וי"ל דלעולם דל"ל שעל גבי בית
זה אני משכיר לך ומספקא ליה
למאח עלייה עליונה נמי היא בכלל
בית והא דל"ל שעל גבי בית זה
משום דעיקר הבית הוא למטא והך
על גב דמוכר את הבית לא מוכר את
העלייה לענין שעטבד זה מיהא הוי
בכלל בית :

רבי יהודה אומר אף הדר בתוך
של חבירו לריך להעלות לו
שכר . מה שפירש בקונטרס דלא א"ל
נוקן לו שכר מיחוי כרביית אין כראה
לר"י דמה רביית שיק הכא דלא
הלוואה כלום שהרי אם הבית נשקף
לא היה נוקן לו יליחויו וגם אין
אנו לריכוין לעטם דרביית שהרי טעמו
הוא משום דזה נהנה וזה חסר
כדמפרש בגמרא :

ויישוב בבית עד שיקן לו יליחויו
פ"י בקונטרס דטעמא
משום דהשאה לא נהנה דהרי עלייתו
מוכנת לו וקשה דהא נהנה הוא
שאין לריך לעלות ונראה דגרס
ומקרה את העלייה וישוב בתוכה פ"י
בעל"י ולא ינוה לבעת"כ ליכנס בחוכו
עד שיקן לו יליחויו :

לכדו סוף דר . ובעל הבית יולא מביתו בעל כרתו : דרך גנין
לעלות מבחון דרך סולם הקבוע לכניסת פתח העלייה ויכנס
לעלייה הנפתח ומסס ירד לבית כסולם : עלייה קבועה עילואי .
לעלות דרך סולם וליכנס לפתח ולדור
למעלה אבל כותל של עלייה
וירידה לא קבילת עלי : שמי עליית
ו על גב זו מסו . והגמרא מפרש
לבעת"א ואולי : איפוחית (ג) (פלייה)
עליונה . והוא שער העליונה פשוט
לי דרך בתחאונה דל"ש דהא עדיפא
ליה : **אלא איפוחית סמוכט** . והוא
שער את התחאונה מהו דירחיה
משכיר אלל העליונה או כפוף את
המשכיר ויודר עמו בבית: **מחא עלייה** .
מעלה : קיינס ופלוסי : מעשה תורה
כעין מחללות שקורין קלדי"ש :
ופטיני אמר ריש לקיש . שם חסכ
תלמידו של ריש לקיש : ונחמין .
פלנק"ש בלע"ז ממסרס של ארו :
איפוחית סמוכט . והתקרה קיימת
אלא שמיים שותפין ויודין דרך
הפתחים והו' ופלו שוכר ומשכיר הנו
אלל בית של זה והעלייה של זה :
ויוסף סודר . תרגומו איפוחית ר'
חייה בר' יוסי אמר תחאון וכו' :

כשהוא דר : **לכדו** הוא דר בדמיעקרא **אנלמא**
שניהם דר : **אל"ת** ארעתא לאפקינן לא אגרי
לך : **אם תמצא** לומר "שניהם דרין בוכשהוא
מושמש" : **דרך** פרחים משתמש או דרך גנין
מושמש - **מי** אמר "בדמיעקרא" מהו מעיקרא
דרך גנין השתא נמי דרך גנין **אנלמא** מצוי
אמר ליה עלייה קבילי עלאי , עלייה וירידה לא
קבילי עלאי : **אם תמצא** לומר "מצוי אמר ליה
עלייה וירידה לא קבילי עלאי" שתי עלייות על
גב זו מהו **איפוחית** עליונה נחת ודר בתחאונה
איפוחית תחתונה מהו למיסק לגמרי
בעליונה **מי** אמרין ד"א"ר ריש לקיש קבילית
עלך **אנלמא** חד עלייה קביל עליה שתי
עליות לא קביל עליה ותיקו : רבי יוסי אומר
התחתון נותן את התקרה כו' : **מאי תקרה** ?
רבי יוסי בר **הינא** אמר קיינס יוסנאין ,
וסמני אמר רבי שמעון בן לקיש ליהודים , ולא
פליגי *מר כי אתריה ומר כי אתריה . הנהו בי
חרי דהוו דיירי חד עלאי וחד תחאי , איפוחית
כעויבה , **כי** משי מא עילאי אולי ומוקי לתחאי ,
(מי מתקן) **ר** חייא בר אבא אמר "העליון מתקן"
ור אלעי משום ר' חייא בר' יוסי אמר

התחתון מתקן וסימו *יוסף הוגד מצרימה"
אלעי **בפלוטחא** דרבי יוסי ורבנן קמפלגי **למא** **דאמר** **העליון** מתקן קסבר
על המיץ להרחיק את עצמו מן הניוק **ומא** **דאמר** **תחתון** מתקן קסבר יעיל
הניוק להרחיק את עצמו מן המיץ : **וחייא** בר אבא אמר "העליון מתקן"
והא איפכא שמעינן דהו דתנן : **מרחיקין** את האילן מן הבור **עשרים** וחמש
אמה ובהורב ובשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין מן הצד **אם** הבור
קדם קוצץ ונותן דמים **אם** האילן קדם לא יקוצץ : **מא** קדם ספק זה קדם
לא יקוצץ **רבנינו** אומר יע"פ שהבור קודמת לאילן **לא** יקוצץ שוה חופר
בתוך שלו וזה גומש בתוך שלו **אלמא** ר' יוסי סבר על הניוק להרחיק את
עצמו ורבנן סברי על המיץ להרחיק את עצמו **אלא** אי אכא למימר
(א) **פלגי** **בפלוטחא** דר' יוסי ורבנן דהתם קמפלגי , **ורבי** יוסי ורבנן **דבבא**
במאי פליגי ? **בחוץ** תקרה קמפלגי : **רבנן** סברי מעויבה אחווקי תקרה הוא
ואחווקי תקרה על התרתון בעי לאחווקי **ורבי** יוסי סבר מעויבה אשוויי
גומות הוא ואשוויי גומות על העליון לאשוויי : **איני** יהאמר רב אשי כי
הוינא בר רב כהנא הוה אמרין "מורה רבי יוסי בגיירי דיליה" : **דפסקי**
מא ודוד נפלי : **מתני** : **הבית** והעלייה של שנים שנפלו אמר בעל
העלייה לבעל הבית לבנות והוא אינו רוצה לבנות , **הרי** בעל העלייה
בונה את הבית ודר בתוכה עד ישתן לו את יציאותיו **ו** יהודה אומר אף זה
דר בתוך של חבירו צריך להעלות לו שכר אלא בעל העלייה בונה את הבית
ואת העלייה (ג) **וכקרה** את העליונה וישוב בבית עד ישתן לו את יציאותיו :
גמ'

[ג] כדורכותו וסיניא
רשב"ל אמר לוחאי ע"ש
עקר משום ע"י עור נעקר
קר"י ומשם שם הכ
[מכופ]

א ג מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ח סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ז :

ב מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה ט סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ח :

ג מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה י סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו ט :

ד מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה י"א סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו י :

ה מ"י ט"ו ס"ה
ט"ו ט"ו ס"ה י"ב סמ"ג
ע"ש פס טו"ש ח"ט
ס"ה קה ט"ו י"א :

הגרות הב"ח
(א) גמ' דפליגי בפלוטחא
(ב) בשבחה ומקרה
את העליון וישוב בבית
(ג) רש"י ד"ה איפוחית
עליונה והוא שער כלי'
ותיבת עליה מתחת :
(ד) ר"ה אמר ר' יהודה
כשהוא חוזר ומקבל
מעותיו מזה סוף ליה
שהוא דר בתוך שלו וחי
מיו זה לא חסר דהא
מצלו כתי לא הוי בני לה
לרוב זה מיהא נהנה
שאלויה בית זה כתי'
(ה) פליגי ארומח ארומח

[מסכת ג'
ושי']

ד"ל מ"ז

[על דר'
ויב כה]

תק"ג
ג' :

ל"ח
ל"ט

[כ"ג כה :
ה]

[כ"ג כה :
ה]

[דכ"ה הל' גריסין מוכן
ול' רש"י שפאלסי מכ"ל
אף זה אף שעל הבית
אע"פ חסר כלום וא"ל כ"ו
לעלות לו חסר שער כ"ו
שכנסה יקבער זה הכה
וכו' וי"ש בגי' הרב
בנעטרה ד"ה ר"י אומר
וכו' ע"ש]

הבית והעלייה פרק עשירי בבא מציעא

בש"ש

מקומות שבה לטו ר' יהודה אסור לאדם שיהנה ממזון חבירו שלא מדעתו כדלעיל. ר' יוחנן אסור לאדם שיהנה ממזון חבירו שלא מדעתו. ר' אלע"ט שמן הדיו היה נראה לומר שיהנה חזק דלע"ג דזה נהנה "זה לא חסר לפי הכי טיקט חכמים שיהא חייב דליו לו ליהנות ממזון חבירו שלא מדעתו

[זה לא חסר כ"ל] ר' א מיי ק"ט מה' ויודק דלמך רבי יהודה אם השבח כ"י דלע"ג דגזול קונה בשנייה הכל קטיט דלא ליקי כיון שאין מחסיון לגזול ולקטט משום דליו לו ליהנות ממזון חבירו שחבירו הביאו מן השוק ופרח בו כדפירש בקונט' ואל"ה לפי מהי ד"ס' השבח דטעמא משום דלמור שיהנה ממזון חבירו ולא משום דכל המנהג ידו על התחבונה נ"ה דלא קיי בשנייה משום שהבעלים טרחו להביאו מן השוק מ"מ לא הוה ליה למימר ידו על התחבונה ואר"י דהמ"ל וליטעמך א"כ מן הדיו לא קנאו בשנייה כיון שאינו מחסיון לקטט ומייה מ"מ היה לו ליתן שכו כפי מה שהשבימו בזביעת שחור ורבען קטט שלא יהנה ממזון חבירו שלא מדעתו דהיינו בזביעת השחור טענה שלא מדעתו הלקד ידו על התחבונה וגם משליש שטריו נמי אלע"ג דלמסכתא קניא הכל כיון שאין זו מתנה גמורה שאין נהנה בלב טלס תקט חכמים שלא יהנה מלוה הימנו :

השבח יתר על ה"י א"ה . פ"י בירושלמי בפרק הגזול קמא (ב"ק דף ק' ד"ה אס) : לא לזה ולא לזה מתי-אין נראה לר"י פירוש פקדוהו שפ"י שבעה"ב רולה למכור את הקרקע דבהא לא קבועהא ליה דפשיטא דליו יכול למכור שחרי משועבד לזה לבנות עלייה שם כשירצה ואי רולה למכור הקרקע לעשות הבית ואין מוכר אלא כח שש לו בחובה הא נמי פשיטא שבענין זה יכול למכרה דלמה לא ימכור כח שיש לו בה אלא נראה לר"י דמיירי שרולה בבע"ב לורעה וצ"ע ענייה אמר גס אני אורע שגס לי הקרקע משועבד לעלייה או ללמ"ה מלי ח"ל היאך - אין לך כלום בקרקע אלא לענין העלייה בלבד :

אם השבח יתר על ה"י א"ה . פ"י בירושלמי בפרק הגזול קמא (ב"ק דף ק' ד"ה אס) : לא לזה ולא לזה מתי-אין נראה לר"י פירוש פקדוהו שפ"י שבעה"ב רולה למכור את הקרקע דבהא לא קבועהא ליה דפשיטא דליו יכול למכור שחרי משועבד לזה לבנות עלייה שם כשירצה ואי רולה למכור הקרקע לעשות הבית ואין מוכר אלא כח שש לו בחובה הא נמי פשיטא שבענין זה יכול למכרה דלמה לא ימכור כח שיש לו בה אלא נראה לר"י דמיירי שרולה בבע"ב לורעה וצ"ע ענייה אמר גס אני אורע שגס לי הקרקע משועבד לעלייה או ללמ"ה מלי ח"ל היאך - אין לך כלום בקרקע אלא לענין העלייה בלבד :

וכן בית הבד כ"י . פ"י בקונטרס דליירי בחזין שחלקו כמו פלוגתא דר' יהודה ורבנן ולא בשוקר ומשכיר וקלף קשה דמשמע דמדפלגי הכא רב ושמואל בגמרא דמיירי בשוקר ומשכיר דומיא דההיא דפליגי לעיל ועוד אי בחזין שחלקו מוטל על התחבון לבנות התקרה אחרי אצטרך לאוקמי היא דלעיל בנפחת העלייה בשוקר ומשכיר וקמה בחזין שחלקו ואי חזין ונפחת העלייה דלעיל קאי אחרי הפסק ביניהם ולא הסמיכה : זמן

גמ' שיהנה ממזון חבירו - שלא במתנה עד שיהא מדעתו וטוחה לו : נותן לו דמי למרו . למר לבן כמו שמסר לו דקניה בשנייה ובמחייב מעות : ב' יודעה אומר . אם כן מחייבו נמלא זה נהנה שזה הביאו לו מן השוק אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא זכוב וידו על התחבונה : אם השבח שהשביח האמר יתר על ה"י א"ה שהוליא זכוב זה בצממין ועליה ושכר טרחו כשאר שכיר יוס : נותן לו אם ה"י א"ה . ולא מה שראוי בקבלות דהוי ספי ולא ההולאה וכו' . והשליש את שטריו . הפקידו ביד האמן לפי שלא הלוה שיחזיר ויחבעט כל החוב : ואמר לו - לזה לשלש : אם אין אני נותן לו - את המותר מכלן עד יוס פלוני : מן לו שטריו . ויחזיר ויחבעט הכל : ודלמא . לא היא זה נהנה וזה לא חסר לא קאסר רבי יהודה אל"ה נהנה וזה חסר ה"ה דלמור ומחייבין זה נהנה זה חסר הוא דלמור ליה צנעל הבית קא משתמיה לכותלי שחתה בונים מדשים ויפסי וכל הדמים עלי וחתה משחין בעטן לפני י"א חסר : דהוא ליה משנה . וקסא קנים ליה חבל זה נהנה וזה לא חסר כיון לעיל (דף ק"ד) הדר בחזר חבירו בחזר דלא קיימא לנאגרי דהדר זה אפילו עביד למיגר דה"ל נהנה וזה אינו חסר אינו רבי . להעלות לו שטר : ושמטינן ליה וכו' . הכא אשמעינן הכי : פתחון שבה לשנות . זבנין חומה שטליו מן היסוד עד התקרה : זבנין שופטין לו . אם היה מחסילה מאכני גזית ובה לשטוחו כשפלה ולבנות בזבני גזיל שומעין לו מפני שהוא מחזיק את הבנין שחומת גזיל רחבה משל גזית טפח כדלמור בפ"ק דבבא בתרא (דף ב') זבנין זה טפח ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים ובזית זה טפח טפחים ומחלה זה טפח טפחים ומחלה והסם מפרש גזיל אכניס דלא משפין דמורשי דידהו מטפי בה טפח : כפיסום . אריח חללי לבנים ורבען טפח ומחלה וטפח אריח מכאן ואריח מכאן וטפח אכניס דקות וסיד ביניהם והוי טובי החומה ד' טפחים : זבנינים . שלימות ואין טוביו של כותל אלא כמות רוחבן וכן ג' טפחים זבנין דה"ה שטריו שטריו שטריו הבנין ומחזיקו שומעין לו אם ממעט חזוקו אין שומעין לו שהעליון קוטע למחר יוכל ש"ס שבה להכביר את המשא תחתון מעכב עליו וכל זמן שממעט טוביו שומעין לו : ארויס . בקורות של תקרה תחבונה קמיירי וארויס *מתקימין מן השמין ומשקן כבד : כה לשנות תחתון *השקנים לחבנים שומעין לו שמהנה לעליון שמתקיים וחזק מקום מדרך רגליו מחבנים לשקנים אין שומעין לו

גמ' אמר ר' יוחנן בשלשה מקומות שנה לנו רבי יהודה אסור לאדם שיהנה ממזון חבירו ור' יוחנן אסור לאדם שיהנה ממזון חבירו ור' אלע"ט שמן הדיו היה נראה לומר שיהנה חזק דלע"ג דזה נהנה "זה לא חסר לפי הכי טיקט חכמים שיהא חייב דליו לו ליהנות ממזון חבירו שלא מדעתו

לצבעו לצבוע לו אדם וצבעו שחור שחור וצבעו אדם ר' מאיר אומר נותן לו דמי צבמו רבי יודנה אומר אם השבח יותר על הדיוצאה נותן לו היצאה ואם ההוצאה יתרה על השבח נותן לו את השבח ואיך מאי היא

דמי שפרע מקצת חובו והשליש את שטריו ואמר לו "אם אין אני נותן לך מכאן ועד זמן פלוני תן לו שטר' הנניע וכן ולא נתן רבי יוסי אומר יתן רבי יהודה אומר "לא יתן

דלמא עדיין לא קאמר רבי יהודה הכא אלא משום (ב) דארכא שחרוריתא אי נמי לצבוע לו אדם וצבעו שחור משום דקא משנה (ג) ויהונו) אבל המשנה ידועל החתונה זמי שפרע מקצת חובו נמי הוי אסמכתא ושמעין ליה לר' יהודה דאמר "לא קני/אמר רב אחא בר אבא משמיה דעולא יתחזק

הבא לשנות : בזביל שומעין לו . בגזית אין שומעין לו . בבפסיין שומעין לו . בלבנים אין שומעין לו . לכסך בארויס שומעין לו . בשקמים אין שומעין לו . למעט בחלונות שומעין לו להרבות בחלונות אין שומעין לו . להגביה אין שומעין לו . למעט שומעין לו יצא שבה לשנות בגזית שומעין לו . בגזיל אין שומעין לו . בבפסיין אין שומעין לו . בלבנים שומעין לו . בארויס אין שומעין לו . בשקמה שומעין לו . לרבות בחלונות שומעין לו . למעט בחלונות אין שומעין לו . להגביה אין שומעין לו . למעט שומעין לו . לזה ולא לזה מתי-אין נראה לר"י פירוש פקדוהו שפ"י שבעה"ב רולה למכור את הקרקע דבהא לא קבועהא ליה דפשיטא דליו יכול למכור שחרי משועבד לזה לבנות עלייה שם כשירצה ואי רולה למכור הקרקע לעשות הבית ואין מוכר אלא כח שש לו בחובה הא נמי פשיטא שבענין זה יכול למכרה דלמה לא ימכור כח שיש לו בה אלא נראה לר"י דמיירי שרולה בבע"ב לורעה וצ"ע ענייה אמר גס אני אורע שגס לי הקרקע משועבד לעלייה או ללמ"ה מלי ח"ל היאך - אין לך כלום בקרקע אלא לענין העלייה בלבד :

בקרע כלום) תניא רבי נתן אומר "חזתון נופל שני חלקים והעליון שלישי ואחרים אומרים תחתון נופל שלשה חלקים והעליון נופל רבע' אמר רבה נקוט דרבי נתן בידך *דייניא הוא ונחית לעומקא דדינא : קא סבר כמה מפסיד עלייה בבית , תילתא , הלקך אית ליה תילתא : מתני' יוכן בית הבד שהוא בנוי בסלע וגינה אחת על גביו ונפחת הדי בעל הגינה יורד וורע למשה עד שיעשה לבית ברו כיפין . *הכותל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו פטור מלשלם , נתנו לו זמן לקיץ את האילן ולכתור את הכותל ונפלו בתוך הזמן פטור לארד הזמן הייב"ט שיהיה כותלו סמוך לגינת חבירו ונפל ואמר לו "פנה אבניך" ואמר לו הגיעוך

מפני שהן טוחין להשבר . לשרכות בחלונות . ממעט חזק הכנין והעליון מעכב עליו : להגביה . חלל הבית אין שומעין לו שמתריח את העליון לעלות ועוד שהנמוך חזק מן הגבוה : עליון שבה לשנות וכו' . טעמא דכולהו 'שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והכא דמוסוף על כובדו , תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אם תפול החומה שמתריח המעלה : אין לו לא לזה ולא לזה : לבנות שעינים הם ובעל הקרקע רולה למכור משא : מאי . אית ליה לבעל העלייה בקרקע או לא : דדיינא הוא : רבי יודנה אומר : אם כן מחייבו נמלא זה נהנה שזה הביאו לו מן השוק אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא זכוב וידו על התחבונה : אם השבח שהשביח האמר יתר על ה"י א"ה שהוליא זכוב זה בצממין ועליה ושכר טרחו כשאר שכיר יוס : נותן לו אם ה"י א"ה . ולא מה שראוי בקבלות דהוי ספי ולא ההולאה וכו' . והשליש את שטריו . הפקידו ביד האמן לפי שלא הלוה שיחזיר ויחבעט כל החוב : ואמר לו - לזה לשלש : אם אין אני נותן לו - את המותר מכלן עד יוס פלוני : מן לו שטריו . ויחזיר ויחבעט הכל : ודלמא . לא היא זה נהנה וזה לא חסר לא קאסר רבי יהודה אל"ה נהנה וזה חסר ה"ה דלמור ומחייבין זה נהנה זה חסר הוא דלמור ליה צנעל הבית קא משתמיה לכותלי שחתה בונים מדשים ויפסי וכל הדמים עלי וחתה משחין בעטן לפני י"א חסר : דהוא ליה משנה . וקסא קנים ליה חבל זה נהנה וזה לא חסר כיון לעיל (דף ק"ד) הדר בחזר חבירו בחזר דלא קיימא לנאגרי דהדר זה אפילו עביד למיגר דה"ל נהנה וזה אינו חסר אינו רבי . להעלות לו שטר : ושמטינן ליה וכו' . הכא אשמעינן הכי : פתחון שבה לשנות . זבנין חומה שטליו מן היסוד עד התקרה : זבנין שופטין לו . אם היה מחסילה מאכני גזית ובה לשטוחו כשפלה ולבנות בזבני גזיל שומעין לו מפני שהוא מחזיק את הבנין שחומת גזיל רחבה משל גזית טפח כדלמור בפ"ק דבבא בתרא (דף ב') זבנין זה טפח ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים ובזית זה טפח טפחים ומחלה זה טפח טפחים ומחלה והסם מפרש גזיל אכניס דלא משפין דמורשי דידהו מטפי בה טפח : כפיסום . אריח חללי לבנים ורבען טפח ומחלה וטפח אריח מכאן ואריח מכאן וטפח אכניס דקות וסיד ביניהם והוי טובי החומה ד' טפחים : זבנינים . שלימות ואין טוביו של כותל אלא כמות רוחבן וכן ג' טפחים זבנין דה"ה שטריו שטריו שטריו הבנין ומחזיקו שומעין לו אם ממעט חזוקו אין שומעין לו שהעליון קוטע למחר יוכל ש"ס שבה להכביר את המשא תחתון מעכב עליו וכל זמן שממעט טוביו שומעין לו : ארויס . בקורות של תקרה תחבונה קמיירי וארויס *מתקימין מן השמין ומשקן כבד : כה לשנות תחתון *השקנים לחבנים שומעין לו שמהנה לעליון שמתקיים וחזק מקום מדרך רגליו מחבנים לשקנים אין שומעין לו

מפני שהן טוחין להשבר . לשרכות בחלונות . ממעט חזק הכנין והעליון מעכב עליו : להגביה . חלל הבית אין שומעין לו שמתריח את העליון לעלות ועוד שהנמוך חזק מן הגבוה : עליון שבה לשנות וכו' . טעמא דכולהו 'שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והכא דמוסוף על כובדו , תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אם תפול החומה שמתריח המעלה : אין לו לא לזה ולא לזה : לבנות שעינים הם ובעל הקרקע רולה למכור משא : מאי . אית ליה לבעל העלייה בקרקע או לא : דדיינא הוא : רבי יודנה אומר : אם כן מחייבו נמלא זה נהנה שזה הביאו לו מן השוק אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא זכוב וידו על התחבונה : אם השבח שהשביח האמר יתר על ה"י א"ה שהוליא זכוב זה בצממין ועליה ושכר טרחו כשאר שכיר יוס : נותן לו אם ה"י א"ה . ולא מה שראוי בקבלות דהוי ספי ולא ההולאה וכו' . והשליש את שטריו . הפקידו ביד האמן לפי שלא הלוה שיחזיר ויחבעט כל החוב : ואמר לו - לזה לשלש : אם אין אני נותן לו - את המותר מכלן עד יוס פלוני : מן לו שטריו . ויחזיר ויחבעט הכל : ודלמא . לא היא זה נהנה וזה לא חסר לא קאסר רבי יהודה אל"ה נהנה וזה חסר ה"ה דלמור ומחייבין זה נהנה זה חסר הוא דלמור ליה צנעל הבית קא משתמיה לכותלי שחתה בונים מדשים ויפסי וכל הדמים עלי וחתה משחין בעטן לפני י"א חסר : דהוא ליה משנה . וקסא קנים ליה חבל זה נהנה וזה לא חסר כיון לעיל (דף ק"ד) הדר בחזר חבירו בחזר דלא קיימא לנאגרי דהדר זה אפילו עביד למיגר דה"ל נהנה וזה אינו חסר אינו רבי . להעלות לו שטר : ושמטינן ליה וכו' . הכא אשמעינן הכי : פתחון שבה לשנות . זבנין חומה שטליו מן היסוד עד התקרה : זבנין שופטין לו . אם היה מחסילה מאכני גזית ובה לשטוחו כשפלה ולבנות בזבני גזיל שומעין לו מפני שהוא מחזיק את הבנין שחומת גזיל רחבה משל גזית טפח כדלמור בפ"ק דבבא בתרא (דף ב') זבנין זה טפח ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים ובזית זה טפח טפחים ומחלה זה טפח טפחים ומחלה והסם מפרש גזיל אכניס דלא משפין דמורשי דידהו מטפי בה טפח : כפיסום . אריח חללי לבנים ורבען טפח ומחלה וטפח אריח מכאן ואריח מכאן וטפח אכניס דקות וסיד ביניהם והוי טובי החומה ד' טפחים : זבנינים . שלימות ואין טוביו של כותל אלא כמות רוחבן וכן ג' טפחים זבנין דה"ה שטריו שטריו שטריו הבנין ומחזיקו שומעין לו אם ממעט חזוקו אין שומעין לו שהעליון קוטע למחר יוכל ש"ס שבה להכביר את המשא תחתון מעכב עליו וכל זמן שממעט טוביו שומעין לו : ארויס . בקורות של תקרה תחבונה קמיירי וארויס *מתקימין מן השמין ומשקן כבד : כה לשנות תחתון *השקנים לחבנים שומעין לו שמהנה לעליון שמתקיים וחזק מקום מדרך רגליו מחבנים לשקנים אין שומעין לו

מפני שהן טוחין להשבר . לשרכות בחלונות . ממעט חזק הכנין והעליון מעכב עליו : להגביה . חלל הבית אין שומעין לו שמתריח את העליון לעלות ועוד שהנמוך חזק מן הגבוה : עליון שבה לשנות וכו' . טעמא דכולהו 'שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והכא דמוסוף על כובדו , תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אם תפול החומה שמתריח המעלה : אין לו לא לזה ולא לזה : לבנות שעינים הם ובעל הקרקע רולה למכור משא : מאי . אית ליה לבעל העלייה בקרקע או לא : דדיינא הוא : רבי יודנה אומר : אם כן מחייבו נמלא זה נהנה שזה הביאו לו מן השוק אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא זכוב וידו על התחבונה : אם השבח שהשביח האמר יתר על ה"י א"ה שהוליא זכוב זה בצממין ועליה ושכר טרחו כשאר שכיר יוס : נותן לו אם ה"י א"ה . ולא מה שראוי בקבלות דהוי ספי ולא ההולאה וכו' . והשליש את שטריו . הפקידו ביד האמן לפי שלא הלוה שיחזיר ויחבעט כל החוב : ואמר לו - לזה לשלש : אם אין אני נותן לו - את המותר מכלן עד יוס פלוני : מן לו שטריו . ויחזיר ויחבעט הכל : ודלמא . לא היא זה נהנה וזה לא חסר לא קאסר רבי יהודה אל"ה נהנה וזה חסר ה"ה דלמור ומחייבין זה נהנה זה חסר הוא דלמור ליה צנעל הבית קא משתמיה לכותלי שחתה בונים מדשים ויפסי וכל הדמים עלי וחתה משחין בעטן לפני י"א חסר : דהוא ליה משנה . וקסא קנים ליה חבל זה נהנה וזה לא חסר כיון לעיל (דף ק"ד) הדר בחזר חבירו בחזר דלא קיימא לנאגרי דהדר זה אפילו עביד למיגר דה"ל נהנה וזה אינו חסר אינו רבי . להעלות לו שטר : ושמטינן ליה וכו' . הכא אשמעינן הכי : פתחון שבה לשנות . זבנין חומה שטליו מן היסוד עד התקרה : זבנין שופטין לו . אם היה מחסילה מאכני גזית ובה לשטוחו כשפלה ולבנות בזבני גזיל שומעין לו מפני שהוא מחזיק את הבנין שחומת גזיל רחבה משל גזית טפח כדלמור בפ"ק דבבא בתרא (דף ב') זבנין זה טפח ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים ובזית זה טפח טפחים ומחלה זה טפח טפחים ומחלה והסם מפרש גזיל אכניס דלא משפין דמורשי דידהו מטפי בה טפח : כפיסום . אריח חללי לבנים ורבען טפח ומחלה וטפח אריח מכאן ואריח מכאן וטפח אכניס דקות וסיד ביניהם והוי טובי החומה ד' טפחים : זבנינים . שלימות ואין טוביו של כותל אלא כמות רוחבן וכן ג' טפחים זבנין דה"ה שטריו שטריו שטריו הבנין ומחזיקו שומעין לו אם ממעט חזוקו אין שומעין לו שהעליון קוטע למחר יוכל ש"ס שבה להכביר את המשא תחתון מעכב עליו וכל זמן שממעט טוביו שומעין לו : ארויס . בקורות של תקרה תחבונה קמיירי וארויס *מתקימין מן השמין ומשקן כבד : כה לשנות תחתון *השקנים לחבנים שומעין לו שמהנה לעליון שמתקיים וחזק מקום מדרך רגליו מחבנים לשקנים אין שומעין לו

מפני שהן טוחין להשבר . לשרכות בחלונות . ממעט חזק הכנין והעליון מעכב עליו : להגביה . חלל הבית אין שומעין לו שמתריח את העליון לעלות ועוד שהנמוך חזק מן הגבוה : עליון שבה לשנות וכו' . טעמא דכולהו 'שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והכא דמוסוף על כובדו , תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אם תפול החומה שמתריח המעלה : אין לו לא לזה ולא לזה : לבנות שעינים הם ובעל הקרקע רולה למכור משא : מאי . אית ליה לבעל העלייה בקרקע או לא : דדיינא הוא : רבי יודנה אומר : אם כן מחייבו נמלא זה נהנה שזה הביאו לו מן השוק אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא זכוב וידו על התחבונה : אם השבח שהשביח האמר יתר על ה"י א"ה שהוליא זכוב זה בצממין ועליה ושכר טרחו כשאר שכיר יוס : נותן לו אם ה"י א"ה . ולא מה שראוי בקבלות דהוי ספי ולא ההולאה וכו' . והשליש את שטריו . הפקידו ביד האמן לפי שלא הלוה שיחזיר ויחבעט כל החוב : ואמר לו - לזה לשלש : אם אין אני נותן לו - את המותר מכלן עד יוס פלוני : מן לו שטריו . ויחזיר ויחבעט הכל : ודלמא . לא היא זה נהנה וזה לא חסר לא קאסר רבי יהודה אל"ה נהנה וזה חסר ה"ה דלמור ומחייבין זה נהנה זה חסר הוא דלמור ליה צנעל הבית קא משתמיה לכותלי שחתה בונים מדשים ויפסי וכל הדמים עלי וחתה משחין בעטן לפני י"א חסר : דהוא ליה משנה . וקסא קנים ליה חבל זה נהנה וזה לא חסר כיון לעיל (דף ק"ד) הדר בחזר חבירו בחזר דלא קיימא לנאגרי דהדר זה אפילו עביד למיגר דה"ל נהנה וזה אינו חסר אינו רבי . להעלות לו שטר : ושמטינן ליה וכו' . הכא אשמעינן הכי : פתחון שבה לשנות . זבנין חומה שטליו מן היסוד עד התקרה : זבנין שופטין לו . אם היה מחסילה מאכני גזית ובה לשטוחו כשפלה ולבנות בזבני גזיל שומעין לו מפני שהוא מחזיק את הבנין שחומת גזיל רחבה משל גזית טפח כדלמור בפ"ק דבבא בתרא (דף ב') זבנין זה טפח ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים ובזית זה טפח טפחים ומחלה זה טפח טפחים ומחלה והסם מפרש גזיל אכניס דלא משפין דמורשי דידהו מטפי בה טפח : כפיסום . אריח חללי לבנים ורבען טפח ומחלה וטפח אריח מכאן ואריח מכאן וטפח אכניס דקות וסיד ביניהם והוי טובי החומה ד' טפחים : זבנינים . שלימות ואין טוביו של כותל אלא כמות רוחבן וכן ג' טפחים זבנין דה"ה שטריו שטריו שטריו הבנין ומחזיקו שומעין לו אם ממעט חזוקו אין שומעין לו שהעליון קוטע למחר יוכל ש"ס שבה להכביר את המשא תחתון מעכב עליו וכל זמן שממעט טוביו שומעין לו : ארויס . בקורות של תקרה תחבונה קמיירי וארויס *מתקימין מן השמין ומשקן כבד : כה לשנות תחתון *השקנים לחבנים שומעין לו שמהנה לעליון שמתקיים וחזק מקום מדרך רגליו מחבנים לשקנים אין שומעין לו

כ"כ ט"י ק"ק
לעיל פ"ה
פ"ו :

כ"כ קס"י
מ"ד :

לעיל ט"ו
ל"ט :

לעיל ט"ו
ל"ט :

ה"ל מ"י כ"ט
ה"ל כ"ט
ה"ל ג"ט

כ"כ לפי ג"י :

כ"כ ט"ו :

ה"ל מ"י כ"ט
ה"ל כ"ט
ה"ל ג"ט

ה"ל מ"י כ"ט
ה"ל כ"ט
ה"ל ג"ט

הבית והעלייה פרק עשירי בבא מציעא קיט

עין משפט
נר מצוה

ל"ג

חילון היואל מן הגזע וכו'. בלוקח חילון אחד בתוך של חבירו דקי"ל בבבא בתרא (דף קפ"ג). דדברי הכל לא קנה קרקע וחילון קטן היואל (מן הגזע או) מן השכרין לית דינא וליה דיינא דקרקע גמורה היא, ומן הגזע מן שרי גזעו בשר עיקרו והתם מפרש מאי גזע ומאי שרשון - גזע כל שרואה פני חמה

ותניא נמי גבי מקח וממכר כה"ג. תניא גרסין דלדינה מסנה בשום מקום ולא הוי כה"ג ממש דלפניו אמר ר"י היואל מן הגזע של בעל הקרקע לא יקנה כלום שהרי עומד בחבירו של בעל הקרקע וגם יונק מן הקרקע ועוד שלא היה בדעת האומר למכור אלא זה החילון שהיה כעין שמכר אבל לא

שיד לעיל קי"ט וכו' ר"י
ב א מיי"ט מ"י מהלכות
מעבר שני וקטע רכעי
הלכה י"ט פתג ע"ש ק"ג
טור י"ד סי' נ"ד [תפוחי
עגור ובתנאי סה ולא
מלחתי]:
סא ב נ מיי"ט מ"ד מהל'
ככניס ה"ל ע פתג
ע"ש פ"ט ע"ש ח"מ סי'
קפ"ט פ"ט ח:

ג'ת נט"ט
כ"ג כ"א -
אמר ג'י"ג
ו"י מ"ד ק"ג
א"ל (ח"ט)
פ"א מ' נ"ג
א"מ
1 - ח"מ נ"ג
2 - ח"מ

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה קמיה
דשור וכו' מלכא ממש.
ל"ב כ"ב כ"ד ד'י מנכ"ר
ד"ה ע"ש ח"מ סי' נ"ג
ק"ל כ' וכן בספחים
דף נ"ד:

שב"ד מלכא. מראה לפרש כפי' הקונטרס דשבור מלכא

היה בקי בהלכות כדאמרין בסוף מסכת ע"ו (דף ע"ו) שנעץ הסכין עשר פעמים בקרקע קשה כשחקר האתרוג כסכין לרב יאודה:

הדרן עלך הבית והעלייה
וסליקא לה מסכת בבא מציעא

יתני נמי גבי ערלה כי האי גוונא אילין

היוצא מן הגזע ומן השרשין הי"ב בערלה

דברי רבי מאיר רבי יהודה אמר "מן הגזע

פגור מן השרשין חיוב וצריכי: ב"ש

אשמעינן קמייחא בהא קאמר רבי יהודה

משום דממונא אבל גבי ערלה דאיסורא

אימא מודי ליה לר' מאיר ואי איסורא

בהא קאמר ר' מאיר אבל בההיא אימא

מודי ליה לר' יהודה. צריכי: [אמר] ר"ש

(אומר) כל שהעליון יכול לפשוט [וכו']:

אמרי דבי רבי ינאי יבולבד שלא יאנס

(*) בעי רב ענן ואיחיא רבי ירמיה מגיע

לגופו ואין מגיע לעיקרו [א] מגיע לעיקרו ואין

מגיע לגופו מאי יתיקו: אמר אפרים ספרא

תלמידו של ריש לקיש משום ריש לקיש

הלכה כר"ש, ואמרה קמיה דשבור מלכא

אמר להו *אפריון נמטייה לרבי שמעון:

(*) ע"י כה"ג"ש ובספר ה"מ ובספר כ"ז

[ל' ותניא
והיא חוספתא
דערלה ע"ש]

גליון
הש"ס

רש"י ד"ה
אפריון מן
שלו. וכו' כ"ה"ש

בחומוס פ' ויחי
בספוק בן פורת
ויק"פ. אבל
המבין ע"כ

דמ"ן כספית
והוא לשון שבת
ורוחא כמו
סורכא ליתמי

(כחומוס ד' ג')

וע"י כה"ג"ס:

ג' הערוך הבו
ליה אפריון

ל"ש לקיש פ"י
חוק גליון

כס"י י"ג כמו
ישיר חלו ס"ח

אפריון ל"ש
לקיש כ"ה

ומלשון בן
סורה כלומר
יפ"ו וי"ט

חמ"ס וכו' כחוט:

הדרן עלך הבית והעלייה וסליקא לה מסכת בבא מציעא

אמר השלמת המסכת יאמר זה ויעיל לשכחה בעורת השם יתבדך :

(*) הדרן עלך מסכת בבא מציעא והדרן עלך דעתן עלך מסכת בבא מציעא ודעתך עלן לא נתנשי מינך מסכת בבא מציעא
ולא נתנשי מינן לא בעלמא הדרין ולא בעלמא דאתי: יאמר קן שלש פעמים

ואמר קי יאמר זה

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אומנותנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא ()** תניא בר פפא בר פפא נתמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיפיות עמך בית ישראל ונהיה בולנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תרבעמי מצותיך כי לעולם היא לי: יהי לבי חמים בתקוד למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי במ חיותי: ברוך אתה יי למדני חקך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנתנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות שאנו משכימים והם משכימים לנו דברי תורה והם משכימים לדברים במלים אנו עמלים והם עמלים אנו מקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר אנו רצים והם רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שרת שנאמר ואתה אלהים תודם לבאר שרת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך:

יהי רצון לפניך יי אלהי כשם שעורחתי לסיים מסכת בבא מציעא בן תעורני להתחיל מסכתות וספרים אדרים ולסייםם ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמד לי ולדועי שלא תמוש התורה מפי ומפי ורעי ורעי עד עולם ותתקיים בי בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך: כי בי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאולה עושר וכבוד: יי עוו לעמו יתן יי יברך את עמי בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא ולאחיא מתיא ולאסקא לחיי עלמא ולמבני קרתא דירושלם ולשכלל היכליה בגוה ולמעקד פולחנא נוכראה מארעא ולאחבא פולחנא דשמיא לאתריה וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה בחייכון ובויומכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא וכו' יתבדך וכו' על ישראל וכו': יהא שלמא וכו' עושה שלום וכו':

(*) [פ"י ג'ון ע"י תמלך כספר חמ"ס שמיכר אחי בגלון מהר"ל מהר"ל כס' זכיות ח"א פ"ג]. (** [בסיומא דסוף תשובת הרמ"א ז"ל וכן בסוף י"ש"ש כ"ק כתוב רמזים על סוכת שזוה הלל].